Elizabeth Hoyt
Plăceri vinovate

Notorious Pleasures by Elizabeth Hoyt

Copyright © 2011 Nancy M. Finney
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Plăceri vinovate Elizabeth Hoyt Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Plăceri vinovate / Elizabeth Hoyt.
Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză Dana Purgaru

Pentru agenta mea, Susannah Taylor, care înţelege importanţa picioarelor de crab.

Îi mulţumesc lui Anny Pierpont, un editor extraordinar, şi lui Carrie Andrews, un redactor receptiv!

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm din cealaltă parte a lumii, o regină pe cât de frumoasă, pe atât de deşteaptă. Se numea Ravenhair...

din *Regina Ravenhair*

Londra, Anglia
octombrie 1737

Fiica unui duce învaţă de timpuriu eticheta corectă pentru aproape orice. În ce vas se serveşte ciocârlie friptă. Când să salute discret o contesă văduvă cam deocheată şi când s-o abordeze direct. Ce să poarte în timpul unei călătorii cu barca pe Tamisa şi cum să ţină la distanţă, la picnicul de după aceea, avansurile mânate de alcool ale unui conte cu o avere prea mică. De fapt orice, reflectă cu ironie Lady Hero Batten, mai puţin cum să se poarte în prezenţa unui gentleman care se împerechea cu vigoare cu o doamnă măritată – dar nu cu el.

— Îhâm, făcu ea o tentativă, uitându-se fix la perele modelate în tencuiala din tavanul de deasupra capului.

Cei doi de pe canapea păreau să n-o fi auzit. Într-adevăr, doamna scoase o serie de sunete stridente animalice pe după poalele rochiei sale în dungi roşii-maronii, care fusese ridicată ca să-i acopere faţa.

Hero oftă. Se aflau în salonul slab luminat al bibliotecii din conacul Mandeville, iar ea regreta că alesese acea încăpere ca să-şi aranjeze ciorapii. Dacă ar fi ales camera albastră, orientală, ciorapii ei ar fi fost aranjaţi până acum, şi s-ar fi întors deja în sala de bal – departe de acea situaţie stânjenitoare.

Îşi coborî cu grijă privirea. Bărbatul, cu o perucă albă obişnuită, îşi dăduse jos haina din satin cu broderii

şi stătea deasupra doamnei, îmbrăcat în cămaşă cu mâneci lungi şi o vestă frumoasă de culoarea smaraldului. Pantalonii lui şi accesoriile vestimentare erau lărgite ca să-i uşureze strădaniile, şi din când în când se vedea câte o frântură din fesele musculoase. Cu părere de rău, ea descoperi că priveliştea i se părea hipnotizantă. Oricine era gentlemanul, calităţile lui fizice erau chiar… uimitoare.

Hero îşi întoarse privirea ca să se uite prelung la uşă. Puţini ar fi condamnat-o dacă s-ar fi întors şi ar fi ieşit pe vârfuri din încăpere. Şi exact asta ar fi făcut în clipa în care intrase în salon dacă nu ar fi trecut pe lângă Lord Pimbroke cu nici două minute înainte, pe coridor. Pentru că întâmplarea făcea ca Hero să fi observat rochia roşie-maronie mai devreme în acea seară – pe *Lady* Pimbroke. Oricât de mult ura Hero să se pună într-o situaţie jenantă, până la urmă sentimentele ei nu erau la fel de importante ca posibilitatea unui duel şi rănirea sau moartea a doi gentlemeni. Odată ajunsă la această concluzie, Hero încuviinţă din cap o dată, îşi scoase unul dintre cerceii cu diamant şi îl azvârli în spatele bărbatului. Întotdeauna se mândrise în sinea ei de cât de bine ţintea – nu că se folosea de asta prea des în viaţa de zi cu zi –, şi se bucură să audă un icnet din partea lui.

El înjură şi se răsuci să o privească peste umăr, cu cei mai frumoşi ochi pe care îi văzuse ea vreodată. Nu era un bărbat chipeş – faţa lui era prea lată în zona pometţilor, nasul prea încovoiat, iar gura prea subţire şi cu o expresie prea cinică pentru a întruchipa frumuseţea masculină –, dar ochii lui ar fi atras orice femeie, tânără sau în vârstă, aflată în cealaltă parte a încăperii. Şi, odată atrasă, privirea oricui ar fi zăbovit asupra expresiei de virilitate masculină arogantă pe care o afişa la fel de natural pe cât respira. Sau poate

că, ăăă, *circumstanţele* erau cele care îi dădeau acea expresie.

— Te superi, iubire? zise el tărăgănat, iar furia din privirea lui se schimbă într-un amuzament uşor când o observă. Vocea lui era răguşită şi cât se poate de molcomă. Sunt ocupat aici.

Ea simţi fierbinţeala care îi inundă obrajii – chiar era o situaţie imposibilă –, dar întâlni privirea lui, convinsă că nu avea să se uite mai jos.

— Da. *Am* observat, dar am crezut că poate vreţi să ştiţi…

— Doar dacă nu cumva eşti genul căreia îi place să se uite…

Faţa ei luă foc, dar nu avea de gând să-l lase pe acel… acel ticălos să o facă din vorbe să îşi piardă controlul. Îşi lăsă privirea să coboare dispreţuitoare înspre vesta şi cămaşa boţite – din fericire, poalele cămăşii îi ascundeau pantalonii descheiaţi – şi înapoi sus. Zâmbi frumos.

— Prefer distracţiile în care nu sunt în pericol să adorm de plictiseală.

Se aşteptă ca insulta ei să-l enerveze, însă ticălosul nu făcu decât să ţâţâie.

— Ţi se întâmplă des, nu-i aşa, scumpete?

Vocea lui era neliniştită, dar în colţul buzelor mari apăru o gropiţă şireată.

— Să adormi exact când începe distracţia? Ei, nu te învinovăţi. De cele mai multe ori e vina domnului, nu a ta.

Doamne, nimeni nu-i mai vorbise vreodată astfel! Încet, teribil, Hero ridică din sprânceana stângă. Ştia că era un gest încet şi teribil pentru că exersase mişcarea în faţa oglinzii ore în şir pe când avea doisprezece ani. Rezultatul le făcuse pe matroanele experimentate să tremure în pantofii cu toc.

Ticălosul rămase impasibil.

— Din întâmplare, spuse el tărăgănat şi enervant, doamnele mele nu au această problemă. Rămâi şi uită-te… se va dovedi instructiv, îţi garantez. Şi, dacă îmi rămâne ceva putere după aceea, poate îţi şi demonstrez…

— Lord Pimbroke este pe coridor! izbucni ea înainte ca el să-şi termine gândul mişelesc.

Mormanul de dungi roşii-maronii se cutremură.

— Eustace e aici?

— Aproape. Şi vine încoace, o informă Hero pe Lady Pimbroke cu o uşoară satisfacţie în glas.

Gentlemanul acţionă rapid. Se ridică de pe doamnă şi îi lăsă în jos fustele ca să-i ascundă coapsele palide şi moi înainte ca Hero să clipească. El îşi luă haina, aruncă o privire rapidă, evaluatoare în încăpere şi se întoarse spre Hero cu vocea încă domoală.

— Lady Pimbroke şi-a rupt o fundă, sau o dantelă, sau ceva de genul ăsta şi ai fost drăguţă să te oferi s-o ajuţi.

— Dar…

El îşi puse degetul arătător pe buzele ei – cald, mare şi şocant de nepotrivit. În acelaşi timp, o voce de bărbat se auzi de pe coridor.

— Bella!

Lady Pimbroke – sau Bella – icni de frică.

— Ce fată bună, şopti ticălosul spre Hero.

Se întoarse cu faţa la Lady Pimbroke, o sărută pe obraz şi murmură:

— Curaj, dragă.

Apoi dispăru sub canapea. Hero avu doar o clipă ca să vadă cum faţa drăguţă şi insipidă a lui Lady Pimbroke deveni lividă în timp ce ea începea să înţeleagă pericolul în care se afla, apoi uşa încăperii se

deschise brusc.

— Bella!

Lord Pimbroke era mare, roşu la faţă şi destul de evident surescitat. Aruncă nervos o privire în cameră, cu mâna pe sabie, dar îngheţă uimit când o văzu pe Hero,

— Milady, ce…?

— Lord Pimbroke,

Hero păşi calmă în faţa canapelei şi mască un toc mare, masculin, cu rochia ei largă. Îşi puse în acţiune sprânceana stângă. Lord Pimbroke făcu un pas înapoi – destul de satisfăcător după reacţia pe care o stârnise sprânceana ei din partea ticălosului – şi se bâlbâi:

— Eu… eu…

Hero se întoarse spre Lady Pimbroke şi atinse uşor broderia galbenă hidoasă de pe mâneca rochiei.

— E aranjată cred, nu?

Lady Pimbroke tresări.

— Oh! Oh, da, mulţumesc, milady.

— Pentru puţin, murmură Hero.

— Dacă ai terminat aici, dragă, zise Lord Pimbroke, atunci cred că te poţi întoarce la bal?

Replica lui suna întrebător, dar tonul vocii în mod cert nu era. Lady Pimbroke îl luă de mână uşor îmbufnată.

— Da, Eustace.

Luându-şi un rămas-bun de complezenţă, cei doi ieşiră din încăpere. Aproape imediat, Hero simţi că era trasă de rochie.

— Hei! Abia pot respira aici.

— S-ar putea întoarce, zise ea calmă.

— Cred că pot vedea sub rochia ta.

Ea se dădu repede înapoi. Ticălosul se rostogoli de sub canapea şi se ridică lângă ea. Ea îi aruncă o căutătură urâtă.

— Sper că nu…

— Hai, hai. Dacă o făceam, crezi că ţi-aş fi spus?

Ea pufni, semănând atât de mult cu verişoara Bathilda în cele mai snoabe momente ale ei.

— Fără îndoială te-ai fi lăudat cu asta.

El se aplecă deasupra ei şi rânji.

— Gândul te înfierbântă şi te jeneză?

— Nu te strânge peruca? întrebă ea politicos.

— Ce?

— Cred că ţi se măreşte capul când te umfli în pene şi devine destul de incomodă.

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet trivial.

— Capul meu nu e singurul lucru disproporţionat, te asigur. Poate de-asta ai venit aici? Să arunci o privire?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ai niciun pic de jenă, nu-i aşa? Majoritatea bărbaţilor se prefac măcar stingheriţi când sunt prinşi asupra faptului, dar tu… tu te dai mare ca un cocoşel.

El se opri în timp ce îşi îmbrăca haina, cu o mână pe jumătate în mânecă, şi o privi cu ochii lui verzi şi frumoşi dintr-odată măriţi.

— A, desigur. Moralizatoare. Normal că mi te crezi superioară pentru că…

— Te-am văzut comiţând un adulter!

— M-ai văzut în timp ce mi-o *trăgeam* cu plăcere, spuse el cu emfază.

Ea tresări la acele vorbe directe, dar rămase fermă pe poziţie. Era fiica unui duce şi nu avea de gând să fugă de un bărbat ca el.

— Lady Pimbroke e măritată.

— Lady Pimbroke a avut mulţi amanţi înaintea mea şi va avea mulţi amanţi după mine.

— Asta nu scuză păcatele *tale.*

El se uită la ea şi râse – chiar *râse* – încet şi

profund.

— Iar tu eşti o femeie fără păcate, nu-i aşa?

Nici nu fu nevoită să se gândească la acest lucru.

— Normal.

El făcu o grimasă răutăcioasă.

— Câtă siguranţă.

Ea se încruntă, afectată.

— Te îndoieşti de mine?

— O, nu, nicidecum. Sunt absolut sigur că gândul păcatului nu ţi-a trecut niciodată prin mintea ta mică şi perfectă.

Ea îşi ridică bărbia şi simţi un val de încântare – nu se mai certase niciodată cu un gentleman, cu atât mai puţin cu unul ciudat.

— Iar eu încep să mă întreb dacă ţie ţi-a trecut vreodată vreun gând legat de moralitate în mintea ta mică şi *neruşinată.*

El o privi un moment, iar un muşchi tresări în zona maxilarului. Apoi se aplecă brusc.

— Îţi mulţumesc din suflet că ţi-ai încălcat înclinaţiile şi m-ai scutit de sarcina neplăcută de a-l omorî pe Lord Pimbroke.

Ea încuviinţă din cap ţeapănă.

— Şi sper foarte tare că nu ni se vor mai intersecta niciodată cărările, Lady Perfecţiune.

În mod inexplicabil, Hero simţi un junghi de durere la cuvintele lui dispreţuitoare, dar avu grijă să nu îşi trădeze slăbiciunea.

— În mod cert mă voi asigura că n-am să mai fiu nevoită să îndur prezenţa *ta,* Lord Neruşinat.

— Atunci ne-am înţeles.

— Da.

— Bine.

Preţ de o clipă, ea se uită lung la el, timp în care sânii împingeau în lenjerie la fiecare respiraţie prea

rapidă, iar obrajii îi erau aprinşi de emoţie. Se apropiaseră unul de altul în timpul schimbului de replici, iar pieptul lui mai că se freca de dantela corsajului ei. El o privi la rândul lui fix, cu ochii lui foarte verzi ce ieşeau în evidenţă pe chipul dezgustător. Privirea îi căzu asupra gurii ei. Buzele ei se despărţiră, şi pentru o secundă nesfârşită ea uită să respire. El se întoarse, se îndreptă spre uşă şi dispăru în holul întunecat de dincolo de aceasta.

Hero clipi, trase aer în piept şi se cutremură în timp ce privea confuză prin încăpere. Zări o oglindă agăţată pe perete şi se îndreptă spre ea ca să se uite la imaginea sa reflectată. Părul roşcat era în continuare elegant coafat, iar frumoasa rochie cu argintiu şi verde îi stătea cum trebuia. Obrajii erau rozalii, dar culoarea îi venea bine. Ciudat, nu părea prea schimbată. Mda, asta nu era rău.

Îşi îndreptă umerii şi ieşi din încăpere, cu pas graţios, dar rapid. În noaptea aia mai mult decât oricând era important să aibă o înfăţişare calmă, plăcută şi *perfectă,* pentru că urma să se anunţe logodna ei cu marchizul de Mandeville.

Hero îşi ridică bărbia la amintirea rânjetului străinului când rostise cuvântul *perfect.* Până la urmă ce putea avea el împotriva perfecţiunii?

*

„La naiba cu toate femeile pline de ele însele şi perfecte – şi mai ales la naiba cu fătuca roşcată din sufragerie!” Lord Griffin Reading se îndreptă spre sala de bal a fratelui său într-o dispoziţie proastă. Fetişcană blestemată! Stătuse acolo, dezaprobatoare şi snoabă, şi îndrăznise să privească de sus, de deasupra nasului ei îngust. La *el.* Probabil nu simţise niciodată niciun

imbold uman în toată viaţa ei prea cocoloşită. Singurul semn de jenă fuseseră petele rozalii care urcaseră pe gâtul ei delicat şi palid în timp ce îl privea fix. Griffin mormăi. La acea expresie critică mândria oricărui bărbat s-ar fi ofilit. Doar că el avusese o reacţie total opusă – şi nu pentru că nu-şi terminase treaba cu Bella. Nu, perspectiva de a fi descoperit de un soţ irascibil, urmată de un duel sângeros la răsărit, îi liniştise destul de mult dorinţa. Când se rostogolise de sub canapea, îşi recăpătase calmul, atât fizic, cât şi mental. Până în clipa acelui schimb de replici fierbinţi cu acea cucoană preasfântă. Mădularul lui păruse să fi interpretat disputa lor drept un fel de preambul bizar la o activitate în pat, în ciuda respectabilităţii evidente a domnişoarei, în ciuda ostilităţii ei faţă de el şi a dispreţului său instantaneu faţă de ea.

Griffin se opri într-un colţ întunecat şi încercă să se liniştească în timp ce pipăia cu degetul cercelul cu diamant din buzunar, îl găsise sub canapea şi intenţionase să i-l înapoieze lui Lady Perfecţiune înainte ca limba ei spurcată să-l fi făcut să uite complet de bijuterie. Ei, aşa şi merita, să-şi piardă cercelul frumos dacă aşa vorbea ea cu un gentleman.

Ridică dintr-un umăr. Când intrase în sala de bal, cu o jumătate de oră în urmă, nu apucase nici să-şi salute mama şi surorile, că Bella îl şi atrăsese în cursă cu sugestia ei obscenă. Dacă ar fi ştiut că soţul ei era şi el prezent la bal, nu s-ar fi lăsat atras într-o asemenea întrevedere periculoasă.

Griffin oftă. Dar era prea târziu pentru remuşcări. Era mai bine să claseze episodul jenant la capitolul „Lucruri de uitat cât mai curând posibil” şi să meargă mai departe. Lui Megs şi lui Caroline probabil nu le păsa că el dispăruse, dar mama lui era, fără îndoială, cu ochii de şoim în căutarea lui. N-avea sens să se

eschiveze. Griffin mai trase o dată de lavalieră ca să se asigure că era dreaptă şi intră în sala de bal.

Candelabrele de cristal de deasupra luminau o adunare destul de mare. Acesta avea să fie evenimentul sezonului monden, şi niciun membru al înaltei societăţi londoneze nu voia să-l rateze. Griffin începu să-şi croiască drum prin mulţimea în haine multicolore şi înaintă greu din cauză că era nevoit să-şi salute la tot pasul vechi prieteni şi cunoştinţe curioase.

— Ce frumos din partea ta că ai venit, dragă, se auzi o voce seacă din dreptul cotului său.

Griffin se întoarse din faţa a două matroane care rânjeau spre el şi îi blocau calea şi se aplecă să-şi sărute mama pe obraz.

— Doamnă, mă bucur să te văd.

Cuvintele erau rostite din obişnuinţă, dar ascundeau o doză de emoţie. Nu mai fusese în Londra de aproape un an, şi trecuseră mai bine de opt luni de când mama lui îl vizitase la moşia familiei din Lancashire. Îşi înălţă capul şi o studie. În părul ei frumos, strâns într-un coc elegant sub o beretă din dantelă, avea ceva mai multe fire albe, dar altfel faţa ei frumoasă era neschimbată. Ochii ei căprui, cu riduri de expresie la colţuri, îi trădau inteligenţa ascuţită, gura uşor unduită era strânsă ca să ascundă un zâmbet afectuos, iar sprâncenele drepte erau puţin arcuite într-o expresie de amuzament continuu care se potrivea cu a lui.

— Eşti bronzat ca o nucă, murmură ea şi ridică un deget pentru a-i atinge obrazul. Presupun că ai ieşit la călărit pe moşie.

— Nu ţi-ai pierdut simţul de observaţie, dragă mamă, zise el şi îi oferi braţul.

Ea îşi petrecu braţul pe după al lui.

— Şi cum e recolta?

Un junghi dureros îi străpunse tâmpla, dar Griffin răspunse vesel:

— Destul de bună.

Simţi privirea ei îngrijorată,

— Sincer?

— A fost o vară secetoasă, aşa că recolta a fost mai mică decât s-a anticipat.

O descriere frumoasă a ceea ce fusese, de fapt, o recoltă dezastruoasă. Pământul lor nu era deosebit de fertil, fapt pe care mama lui îl ştia deja, dar n-avea sens să-i provoace griji.

— Ne vom descurca bine cu grânele, nu-ţi fie teamă.

Fusese intenţionat evaziv în legătură cu ce făcuse, de fapt, cu grânele. Era crucea lui, pe care trebuia s-o ducă pentru mama lui şi pentru restul familiei. Răspunsul lui păru s-o fi liniştit.

— Bine. Lord Bollinger se arată interesat de Margaret, şi ea va avea nevoie de rochii noi în sezonul acesta. Nu vreau să abuzez de fondurile noastre.

— Nu e nicio problemă, răspunse el în timp ce făcea rapid calcule în minte.

Avea să fie la limită, ca de obicei, dar ar trebui să poată face rost de bani… ţinând cont că nu suferise alte pierderi. Durerea din tâmplă se intensifică.

— Cumpără-i lui Megs toate zorzoanele pe care le vrea. Punga familiei poate face faţă.

Încruntătura de pe fruntea ei se mai îmblânzi.

— Şi, desigur, mai e Thomas.

El era pregătit pentru o discuţie despre fratele lui, dar tot nu reuşi să preîntâmpine o uşoară încordare a muşchilor. Bineînţeles că mama lui sesiză acest lucru.

— Mă bucur că ai venit, Griffin. E timpul ca voi doi să lăsaţi micile dispute în urmă.

Griffin pufni. Îi venea greu să creadă că fratele lui considera că erau doar „mici dispute”. Thomas se purta mereu cu decenţă şi nu s-ar fi certat niciodată cu Griffin pentru lucruri mărunte. Dacă ar fi făcut acest lucru ar fi însemnat să lase emoţiile să-l conducă, ceea ce pentru cineva aşa calculat ca Thomas era o năpastă.

Pentru o clipă, mintea îi zbură la ochii cenuşii ai lui Lady Perfecţiune. Fără îndoială, *ea* s-ar fi înţeles de minune cu fratele lui de o corectitudine dusă până la snobism. Griffin făcu o tentativă de a părea încântat la gândul revederii lui Thomas.

— Sigur că da. Va fi minunat să discut cu Thomas.

Mama lui se încruntă. Era evident că el trebuia să mai lucreze la expresia de încântare.

— Îi e dor de tine, să ştii.

El îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Serios, insistă ea, deşi el observă două puncte de culoare care apăruseră pe obrajii ei. Chiar şi mama lui avea îndoieli cu privire la felul în care Thomas urma să-l primească. Această înstrăinare trebuie să se sfârşească. Nu e bună pentru familie, nu e bună pentru voi doi şi nu e bună pentru *mine.* De ce-a durat atât, asta n-o să înţeleg niciodată.

Griffin observă cu coada ochiului o frântură de verde de culoarea muşchiului şi se întoarse cu pulsul accelerat. Dar femeia care purta acea rochie dispăruse deja în mulţime.

— Griffin, fii atent, şuieră mama lui.

El zâmbi în jos înspre ea.

— Îmi pare rău, am crezut că văd o persoană pe care voiam s-o evit.

Ea pufni.

— Sunt convinsă că sunt multe femei cu proastă

reputaţie pe care vrei să le eviţi.

— De fapt, aceasta are, mai degrabă, o reputaţie prea bună, spuse el relaxat.

Îşi duse mâna la buzunarul vestei şi pipăi micuţul cercel cu diamant. Se gândi că ar trebui să i-l dea totuşi înapoi.

— Chiar aşa? Pentru o clipă, el crezu că mama lui avea să permită abaterea de la discuţie. Dar ea clătină din cap. Nu încerca să schimbi subiectul. Au trecut trei ani de când tu şi Thomas aţi început cearta asta nenorocită, iar nervii mei sunt teribil de întinşi. Nu cred că mai suport încă o scrisoare de gheaţă între voi sau încă o cină la care să fiu atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostesc, de teamă să nu ating un subiect de discuţie nepotrivit.

— Linişteşte-te, mamă, spuse Griffin chicotind şi aplecându-se să o sărute pe obrazul ce-i trăda revolta. Eu şi Thomas ne vom da mâna şi ne vom împăca în curând, ca doi băieţei cuminţi, iar tu vei cina cu amândoi cât timp eu sunt la Londra.

— Promiţi?

— Pe onoarea mea, zise el şi îşi duse palma la piept. O să fiu atât de amabil şi de drăguţ, încât Thomas n-o să se poată abţine să-şi reverse asupra mea dragostea frăţească.

— Ha, făcu ea. Sper să fie aşa.

— Nimic pe lume, o asigură el vesel, nu mă poate împiedica.

*

— Fericită?

Hero se întoarse când auzi vocea masculină, gravă şi îl zări pe fratele ei mai mare, Maximus Batten, duce de Wakefield. Pentru o clipă, rămase fără replică

la acea întrebare. În cele două luni cât îi fuseseră necesare ca să aranjeze logodna cu marchizul de Mandeville, Maximus o întrebase de mai multe ori dacă era mulţumită de perechea aleasă, dar niciodată nu o mai întrebase dacă era *fericită.*

— Hero?

Sprâncenele drepte şi negre ale lui Maximus se apropiară una de alta deasupra nasului său destul de arogant. Ea îşi spusese de multe ori că înfăţişarea lui Maximus se potrivea perfect titlului. Dacă cineva închidea ochii şi încerca să-l picteze în minte pe ducele perfect, Maximus avea să apară. Era înalt, cu umerii laţi, dar nu solid, chipul prelung şi puţin prea rece ca să poată fi numit cu adevărat chipeş. Avea părul castaniu-închis – deşi îl tundea scurt, pentru că obişnuia să poarte peruci albe, imaculate – şi ochii căprui. Ochii căprui erau consideraţi de regulă calzi, dar o singură privire neîngăduitoare din partea lui Maximus era de-ajuns pentru a contrazice *acea* convingere. Căldura era ultimul lucru cu care putea fi asociat ducele de Wakefield. Dar, în ciuda tuturor lucrurilor, era fratele ei. Hero îi zâmbi.

— Da, sunt fericită.

Oare să fi fost uşurare ceea ce văzuse în privirea aceea severă? Pentru un moment, ea simţi o undă perfidă de nervozitate. Maximus nu mai dăduse până în acel moment de înţeles că fericirea ei era un factor important în joc. Asigurarea proprietăţilor şi a averii, consolidarea alianţei sale parlamentare cu Mandeville, acelea erau aspectele importante. Sentimentele ei, după cum prea bine ştia, nu jucau niciun rol în negocieri. Iar ei îi convenea. Era fiica unui duce, şi ştiuse încă din leagăn care era scopul şi poziţia ei în viaţă.

Maximus îşi ţuguie buzele şi se uită roată prin

sala de bal.

— Voiam să ştii că mai e timp să te răzgândeşti.

— Da?

Privi şi ea împrejur. Conacul Mandeville era aranjat cu gust. Decoraţiuni albastre şi argintii – culorile familiei Batten – se intercalau cu stacojiul şi negrul familiei Reading. Pe fiecare masă erau vaze cu flori, iar marchiza angajase şi echipase un adevărat pluton de valeţi.

Hero se uită înapoi spre fratele ei.

— Contractele sunt aranjate şi sunt deja semnate.

Maximus se încruntă, afişând un dispreţ ducal.

— Dacă vrei cu adevărat să scapi de această logodnă, aş putea s-o rup.

— E foarte generos din partea ta. Hero era impresionată de cuvintele dure ale lui Maximus. Dar sunt destul de mulţumită de logodna mea.

El încuviinţă din cap.

— Atunci cred că e timpul să ne alăturăm alesului tău.

— Desigur.

Vocea ei era calmă, dar degetele îi tremurau puţin când şi le puse pe mâneca albastră a fratelui ei. Din fericire, Maximus nu păru să observe. El o conduse în partea laterală a sălii de bal mişcându-se fără grabă, dar cu hotărârea care-l caracteriza. Uneori Hero se întreba dacă fratele ei îşi dădea seama că înainta cu uşurinţă pentru că toţi cei care îi stăteau în cale se grăbeau să se dea la o parte.

Un bărbat stătea lângă ringul de dans, cu spatele la ei. Era îmbrăcat într-o ţinută sumbră, cu peruca de un alb ca zăpada. El se întoarse în timp ce ei se apropiau, şi pentru o clipă inima lui Hero se opri în loc, nevenindu-i să creadă. Ceva din aspectul umerilor lui şi

din profilul bărbiei proeminente îi aminti de ticălosul cu care se certase cu câteva minute mai devreme. Apoi bărbatul se răsuci cu faţa spre ea, iar ea făcu o reverenţă spre marchizul de Mandeville şi se dojeni pentru imaginaţia ei prostească.

Era greu să se gândească la cineva care să semene mai *puţin* cu acel Lord Neruşinat decât logodnicul ei. Mandeville era înalt şi destul de chipeş. Dacă Mandeville ar fi zâmbit mai des, aspectul lui s-ar fi apropiat periculos de mult de frumuseţe. Dar s-ar fi putut crede că frumuseţea la un marchiz ar fi o slăbiciune, iar despre marchizul de Mandeville sigur nu se putea spune că avea vreo slăbiciune.

— Înălţimea ta. Lady Hero, zise Mandeville şi făcu o plecăciune elegantă. Sunteţi şi mai frumoasă în seara asta decât de obicei, milady.

— Vă mulţumesc, milord.

Hero zâmbi în sus spre el şi fu încântată să observe o schimbare uşoară a aspectului buzelor lui faţă de expresia sumbră obişnuită. Apoi privirea lui se îndreptă într-o parte a capului ei.

— Draga mea, porţi un singur cercel.

— Da? Hero îşi duse mâinile la lobii urechilor într-un gest automat, iar faţa i se înroşi când îşi aminti ce se întâmplase cu cercelul lipsă. Doamne, probabil am pierdut unul.

Îşi scoase repede cercelul cu diamant şi i-l dădu fratelui ei, ca să-l pună în buzunar.

— E mai bine aşa, spuse Mandeville şi încuviinţă din cap. Mergem? o întrebă el, dar se uită spre Maximus.

Acesta aprobă din cap. Mandeville îi făcu un semn servitorului său, dar încăperea se cufundase deja în tăcere în timp ce oaspeţii se întorseseră spre ei. Hero afişă un zâmbet vesel şi stătu dreaptă şi relaxată,

aşa cum fusese învăţată încă de la grădiniţă. O doamnă cu titlul ei nu se foia niciodată. Nu îi plăcea să se afle în centrul atenţiei, dar acest lucru făcea parte din statutul de fiică a unui duce.

Se uită la Mandeville. O marchiză avea să atragă şi mai multe priviri. Normal. Hero îşi reprimă un oftat, inspiră şi expiră uşor şi îşi imagină că era o statuie. Era un truc vechi care o ajuta să treacă peste evenimente ca acela. Era o faţadă golită, perfectă, a fiicei unui duce. În realitate, ea – femeia dinăuntru – nu trebuia să se afle deloc acolo.

— Prieteni, rosti Mandeville tare.

Era celebru pentru calitatea de orator din parlament, pentru vocea lui profundă. Lui Hero i se părea şi uşor teatrală, dar sigur că nu i-ar fi spus niciodată acest lucru.

— Bine aţi venit în seara aceasta la o sărbătoare foarte importantă: logodna mea cu Lady Hero Batten.

El se întoarse, o luă de mână, se aplecă şi îi sărută încheieturile degetelor cu delicateţe. Hero zâmbi şi făcu o reverenţă spre el în timp ce oaspeţii aplaudau. Se îndreptară şi fură imediat înconjuraţi când oaspeţii înaintară ca să-i felicite. Hero îi mulţumea unei contese destul de surde, când Mandeville o strigă din spate.

— A, Wakefield, Lady Hero, aş vrea să vă prezint pe cineva.

Ea se întoarse şi întâlni ochii lui verzi şi expresia amuzată, uşor şmecherească. Hero nu fu în stare decât să se holbeze, mută, în timp ce Lord Neruşinat se aplecă, îi luă mâna şi îi atinse pielea cu buzele calde. De undeva din depărtare îl auzi pe Mandeville care îi spuse:

— Draga mea, acesta e fratele meu. Lord Griffin Reading.

Capitolul 2

Regina Ravenhair îşi condusese regatul într-un mod frumos şi paşnic de la moartea soţului ei, fostul rege. Dar nu e lucru uşor pentru o femeie să deţină puterea într-o lume a bărbaţilor. Pentru că, deşi avea sfătuitori, miniştri şi oameni de litere, nu se putea încrede în niciunul dintre ei, motiv pentru care în fiecare noapte regina Ravenhair îşi şoptea secretele şi îngrijorările păsării, şi apoi, deschizând palma, o lăsa să zboare liber în noapte ducând cu ea mângâierile ei...

din *Regina Ravenhair*

Hero trase adânc aer în piept, îşi controlă respiraţia şi afişă un zâmbet adecvat – nici prea larg, nici prea firav. Era o expresie ce nu trăda sub nicio formă şocul descoperirii faptului că Lord Neruşinat avea să-i fie în curând cumnat.

— Sunt foarte încântată să vă cunosc, Lord Griffin.

— Sunteţi?

El era încă aplecat pe jumătate deasupra mâinii ei, astfel încât numai ea să-i audă murmurul.

— Normal.

— Mincinoaso.

Zâmbetul ei adecvat deveni puţin cam rigid în timp ce şuieră:

— Să nu îndrăzneşti să faci o scenă!

— O scenă? Eu?

El se încruntă, în timp ce ea îşi dădea seama că era posibil să fi făcut o greşeală tactică. Hero încercă

să-şi retragă mâna, dar omul acela îngrozitor îşi intensifică strângerea în timp ce îşi îndreptă spatele fără grabă.

— Ce încântător să-mi cunosc, în sfârşit, noua soră. Nu vă deranjează dacă vă spun „soră”, nu-i aşa, milady? Mă simt de parcă deja ne cunoaştem. În curând vom da unul peste altul la toate adunările de familie… la cină, la micul dejun, la ceai şi la câte o gustare din când în când. Gândul nu face decât să-mi taie răsuflarea, *surioară.* Ce familie veselă o să fim.

El rânji şmechereşte spre ea.

Sufletul lui Hero se revoltă faţă de acel ticălos care folosea un ton atât de familiar. Nu era deloc *fratern cu* ea.

— Nu cred că…

— Îmi pare atât de rău să aud asta, murmură el.

Ea scrâşni din dinţi şi îşi smuci brusc mâna. Strânsoarea lui se înteţi.

— Lord Griffin, eu…

— Dar, te rog, vrei să dansezi cu mine, drăguţă viitoare surioară? întrebă el cu o inocenţă uluitoare.

— Eu nu…

El ridică din sprâncene la auzul vorbelor ei, iar în ochii lui verzi străluci o undă de veselie vicleană.

— *… Cred,* spuse ea printre dinţi, că ar fi o idee…

— Desigur.

El îşi plecă uşor capul şi îşi lăsă ochii în pământ.

— De ce ar vrea o lady să danseze cu un pierde-vară ca mine? Îmi pare rău că am întrebat.

Buzele lui tremurau. Hero simţi că roşeşte. El reuşise s-o facă pe ea să pară personajul negativ din acea scenă.

— Păi… făcu ea şi îşi muşcă buza.

— E o ofertă drăguţă, Hero. Ce spui? tună Maximus de lângă ea.

Ea tresări, doar puţin, dar Reading o strânse de degete ca s-o avertizeze. Doamne! Aproape uitase că erau în mijlocul unei săli de bal aglomerate. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Oriunde se afla, Hero era mereu pe deplin conştientă de faptul că era fiica unui duce şi de felul în care era de aşteptat să se poarte. Se uită consternată la Reading şi văzu că lui îi dispăruse zâmbetul batjocoritor. De fapt, chipul lui era lipsit de expresie când se întoarse spre fratele său.

— Cu permisiunea ta, desigur, Thomas.

Văzându-i acum unul lângă altul, putu observa asemănările dintre fraţi. Aveau aceeaşi înălţime, dar, dincolo de acest lucru, amândoi îşi ridicau bărbiile într-un anume fel, de parcă provocau fiecare bărbat din încăpere. Studiindu-i pe cei doi fraţi, Hero îşi spuse că, după chip, Reading părea cel mai în vârstă dintre cei doi, deşi ea ştia că era mai tânăr cu câţiva ani. Ochii lui Lord Reading erau mai proeminenţi şi mult mai cinici. Părea că îşi trăise viaţa mai mult decât Mandeville.

Mandeville nu-i răspunsese fratelui ei, iar pauza devenea stânjenitoare. Marchiza văduvă moştenitoare stătea între cei doi bărbaţi şi se uita neliniştită la fiul ei mai mare. Probabil îi comunica acestuia ceva în tăcere.

Mandeville încuviinţă dintr-odată din cap spre fratele lui şi zâmbi, deşi numai buzele sale se mişcară. Reading se întoarse imediat şi începu s-o conducă spre ringul de dans. El nu părea să se grăbească, dar Hero se trezi purtată până la jumătatea încăperii fără să-şi dea seama.

— Ce pui la cale? şuieră ea.

— Cred că un menuet.

Ea îi aruncă o privire grăitoare la remarca puerilă.

— Ei, hai, surioară…

— Nu-mi mai spune aşa!

— Cum, sora?

Erau pe ringul de dans, iar el se întoarse cu faţa spre ea în timp ce alte cupluri îşi ocupau poziţiile în jurul lor. Hero se încruntă.

— Da!

— Dar în curând vei fi sora mea, spuse el încet şi răbdător, de parcă ar fi vorbit cu un ţânc nu foarte deştept. Soţia fratelui meu mai mare, aflat deasupra mea din punct de vedere al rangului dacă nu şi al vârstei, trebuie tratată mereu cu respect. Cum ţi-aş putea spune altfel?

El făcu ochii mari cu atâta naivitate, încât ea fu cât pe ce să izbucnească în râs. Din fericire, reuşi să se stăpânească. Numai Dumnezeu putea şti ce ar crede Mandeville – şi fratele ei – dacă ar auzi-o chicotind ca o şcolăriţă la balul de logodnă.

— De ce m-ai invitat la dans?

El făcu pe rănitul.

— Păi, m-am gândit să sărbătorim minunata ta logodnă cu fratele meu, desigur.

Ea ridică sprânceana stângă, într-un gest pe care îl ştia deja ineficient. El se aplecă spre ea şi îi şopti răguşit:

— Sau poate vrei să discutăm despre detaliile întâlnirii de mai devreme în faţa familiilor noastre?

Muzica începu, iar Hero făcu o reverenţă.

— De ce m-ar deranja? Mi se pare că tu ai mai multe de pierdut decât mine dacă circumstanţele întâlnirii noastre sunt făcute publice.

— Aşa s-ar zice, răspunse el în timp ce îşi dădeau ocol. Dar această presupunere nu ia în calcul felul de a fi, incredibil de demodat, al fratelui meu.

Hero se încruntă.

— Ce vrei să insinuezi?

— *Susţin,* murmură Reading, că fratele meu este

un idiot îngust la minte, care, dacă te-ar fi găsit în camera aceea cu Belle şi cu mine, ar fi tras imediat nişte concluzii nefericite şi greşite.

Mişcările dansului îi despărţi pentru un moment, iar Hero încercă să-şi imagineze ce fel de bărbat avea sufletul atât de întunecat încât să-şi imagineze cel mai rău lucru în privinţa fratelui său. Când se întâlniră din nou, ea întrebă şoptit:

— De ce-mi spui lucrurile astea?

El ridică din umeri.

— Nu fac decât să spun adevărul.

Ea clătină din cap.

— Nu cred. Cred că încerci să diminuezi afecţiunea mea pentru fratele tău, o tentativă cu adevărat mârşavă.

El zâmbi, deşi un muşchi tresări sub ochiul său drept.

— Lady Perfecţiune, ne întâlnim din nou.

— Nu-mi mai spune aşa, şuieră ea. Eu nu cred că Mandeville este atât de rău pe cât pari să crezi.

— Evit să contrazic o lady, desigur, dar nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Ea se încruntă.

— Ne insulţi, atât pe fratele tău, cât şi pe mine. Nu-mi pot imagina ce ţi-a făcut ca să merite un astfel de tratament infam.

El se aplecă înspre ea, atât de aproape, încât ea simţi parfumul lui de lămâie şi lemn de santal.

— Nu?

Ea nu reuşi să-şi ascundă un tremur uşor la ameninţarea implicită a apropierii lui. Nu era o femeie scundă – de fapt, era mai înaltă decât multe dintre cunoştinţele ei de sex feminin –, dar Reading era bărbat şi cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Îşi folosea acest avantaj fizic pentru a o

intimida. Ei bine, ea nu era deloc uşor de intimidat. Pufni şi îşi întoarse capul ca să-l privească drept în ochi.

— Nu. Nu-mi pot imagina un rău aşa de teribil încât să fii dispus să denigrezi caracterul fratelui tău în faţa mea.

— Atunci poate că nu prea ai imaginaţie, replică el fără a o privi direct.

— Sau poate că *tu* eşti cel căruia îi lipseşte ceva.

— În ochii tăi aşa o fi. În definitiv, eu nu am perfecţiunea fratelui meu. Nu sunt membru marcant al parlamentului şi nu am nici frumuseţea, nici eleganţa lui. Şi… Se aplecă din nou mai aproape de ea. Nu am nici titlul lui măreţ.

Pentru o clipă, ea se holbă la el, nevenindu-i să creadă, apoi râse uşor, discret.

— Eşti aşa gelos pe el, încât să crezi că mă mărit cu fratele tău pentru titlul lui?

Fu foarte mulţumită când văzu că el îşi dădu capul pe spate, încruntat.

— Nu sunt *gelos…*

— Nu? îl întrerupse ea cu o voce mieroasă. Atunci probabil eşti doar un neghiob. Mandeville este un bărbat onorabil. Un om bun. Şi un om respectat de apropiaţi şi de toţi cei cu care vine în contact, dar şi prietenul şi aliatul fratelui meu. Sunt mândră să fiu logodnica lui.

Dansul îi făcu să se despartă, iar când reveniră unul lângă altul el încuviinţă din cap ţeapăn.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate nu sunt decât un neghiob.

Ea clipi, luată prin surprindere. Cel pe care îl vedea drept un berbant n-ar fi recunoscut aşa repede o slăbiciune. El se uită la ea şi zâmbi uşor, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— O să-i spui lui Thomas despre întâlnirea noastră?

— Nu.

Nu fu nevoită să se gândească prea mult.

— E un lucru înţelept. După cum am zis, fratele meu nu ar fi încântat că te-ai amestecat.

În mintea ei încolţi incertitudinea. Oricât de mult refuza Hero să se gândească la o asemenea reacţie din partea lui Mandeville, logodnicul ar fi putut trage o concluzie greşită. Îndepărtă acel gând şi îl privi pe Reading direct în ochi.

— Reputaţia *ta* este cea pe care încerc să o păstrez nepătată.

El îşi dădu capul pe spate şi râse, iar sunetul puternic şi masculin atrase privirile celorlalţi dansatori.

— Nu ştii? N-am nicio reputaţie de păstrat, draga mea Lady Perfecţiune. Lasă jos scutul şi sabia, aruncă armura strălucitoare. Nu e niciun dragon pe care să-l ucizi pentru mine. Nu ai nimic de protejat.

— Nu? întrebă ea, iar curiozitatea o făcu să vorbească fără să se gândească înainte. Auzise câteva şuşoteli despre fratele misterios al logodnicului ei, dar acestea fuseseră înnebunitor de vagi. Eşti chiar aşa de fără de speranţă?

— Sunt un escroc veritabil. El îi dădu ocol, păşind uşor pe ritmul muzicii, şi şopti încet, doar pentru urechile ei: Un seducător, un desfrânat, un risipitor de cea mai joasă teapă. Sunt celebru pentru plăcerile mele… beau prea mult, sunt un afemeiat incurabil şi râgâi în cele mai nepotrivite momente. Nu ştiu ce-i aia discreţie, nu am principii morale şi nici nu doresc aceste lucruri. Pe scurt, sunt diavolul în persoană, iar tu, draga mea Lady Perfecţiune, ai face bine să eviţi compania mea.

*

Hohotul unui bărbat îl făcu pe Thomas Reading, marchiz de Mandeville, să arunce o privire spre ringul de dans. Griffin îşi lăsase capul pe spate în timp ce râdea cu o lejeritate deplasată de ceva ce îi spusese Lady Hero. Din fericire, ea nu părea la fel de amuzată. Totuşi, Thomas nu se putu abţine să-şi încordeze umerii.

„La dracu' cu Griffin."

— Fratele tău pare să se distreze dansând cu sora mea, spuse Wakefield.

Thomas se uită la duce şi întâlni ochii căprui ai acestuia. Întotdeauna era dificil de ghicit la ce se gândea Wakefield, dar în acea clipă el putea fi luat drept un sfinx în formă de bărbat. Thomas mormăi şi îşi întoarse privirea înapoi spre Griffin, care dansa cu viitoarea lui soţie.

— Aşa se pare.

Wakefield îşi încrucişă braţele la piept.

— Hero a fost protejată toată viaţa – aşa cum se cuvine în ipostaza ei –, dar principiile ei morale sunt dintre cele mai solide. Ştiu că nu le va încălca, oricât de tentată ar fi.

Thomas încuviinţă din cap şi simţi un fior de groază ce i se ridica pe ceafă. Simţi nevoia să tragă de lavalieră drept reacţie la mustrarea ascunsă din vorbele ducelui.

— Te cred, Înălţimea Ta. Lady Hero are parte de toată încrederea mea, iar eu n-o voi trata altfel decât cu respect.

— Bine. Wakefield îşi duse mâinile la spate şi rămase tăcut o vreme, în timp ce se uitau la dansatori. Apoi rosti încet: Clauza este ineficientă.

Thomas îi aruncă o privire severă. Într-un efort de

a acţiona împotriva nenorocirilor cauzate de consumul de gin printre săracii Londrei, ei ataşaseră o clauză a ginului în actul legat de dulciuri din luna iunie. Clauza permitea acordarea unei recompense tuturor celor care aduceau informaţii despre vânzătorii ilegali de gin.

— Din ce în ce mai mulţi vânzători de gin sunt aduşi în faţa magistraţilor, spuse Thomas încet. Cum să fie ineficientă?

Wakefield ridică din umeri. Vocea lui era joasă şi controlată, dar mânia era vizibilă.

— Le aduc pe sărmanele femei care vând băutura aceea a diavolului. Amărâte care fac doar câţiva penny pe zi. Misiunea noastră este să-i prindem însă pe cei care fabrică ginul. Pe cei puternici care stau ascunşi în întuneric şi se îmbogăţesc pe seama sărmanelor femei.

Thomas îşi ţuguie buzele. Pe ringul de dans, Lady Hero se încrunta spre Griffin, iar această privelişte îl făcu să se simtă uşurat.

— Dacă prindem îndeajuns de mulţi vânzători, vom vedea şi efectele asupra producătorilor, te asigur. Clauza nu există decât de câteva luni. Trebuie să-i acordăm timp, prietene.

— Eu nu am timp, răspunse Wakefield. Londra se duce de râpă din cauza acestei molime. Mai mulţi oameni mor din pricina ei decât se nasc în oraşul nostru. Cadavrele împânzesc străzile şi mansardele din East End. Soţiile sunt părăsite de soţii lor distruşi de băutură, bebeluşii sunt omorâţi de mamele lor beţive, copiii sunt abandonaţi şi lăsaţi să moară ori să se prostitueze. Cum poate prospera Anglia dacă muncitorii îşi distrug mintea şi corpurile? Ne vom ofili şi vom decădea ca naţiune dacă ginul nu este eradicat din oraşul nostru.

Thomas ştia că Wakefield era îngrijorat de problema ginului, dar să-i pese atât de mult de această clauză? O asemenea pasiune nu se potrivea cu omul pe care-l ştia el.

O mişcare în cealaltă parte a ringului de dans îi atrase atenţia şi îi alungă numaidecât gândurile. O femeie păşi la marginea mulţimii. Rochia ei era ca o flacără portocalie deasupra juponului de culoarea florii de ciuboţica-cucului. Părul ei era de un roşcat profund, imposibil, iar buzele şi obrajii, înroşiţi artificial. Fiecare bărbat din acea parte a ringului de dans o urmări cum lovi uşor evantaiul, într-un gest provocator, de braţul celui care o însoţea. El spuse ceva, iar ea îşi arcui gâtul alb şi râse, făcând ca bustul să-i tresalte.

— … Doar dacă nu cumva un om important e acuzat de fabricarea ginului, zise Wakefield.

Thomas clipi şi îşi dădu seama că pierduse cea mai mare parte a vorbelor tovarăşului său. Îşi întoarse capul spre duce, dar cu coada ochiului o vedea încă pe femeia care îşi trecea degetele jucăuşe peste curbele sânilor.

— Ce depravată!

— Cine?

La naiba, vorbise cu voce tare, iar acum Wakefield aştepta un răspuns. Thomas făcu o grimasă.

— Doamna Tate. Arătă cu bărbia spre femeia din cealaltă parte a încăperii. De fiecare dată când o văd, are un alt însoţitor, care de care mai tânăr decât ea. Femeia asta ar trebui acuzată de indecenţă. Oricine poate observa că are peste treizeci şi cinci de ani.

— Treizeci şi opt, murmură Wakefield.

Thomas se întoarse şi se uită la el suspicios.

— O cunoşti?

Wakefield ridică din sprâncene.

— Cred că cea mai mare parte a înaltei societăţi

londoneze o cunoaşte.

Thomas se uită din nou la doamna Tate. Oare Wakefield se referea la faptul că o cunoştea din punct de vedere biblic? Oare ducele se culcase cu femeia aceea?

— Este isteaţă şi dezinvoltă, spuse Wakefield relaxat. În plus, a fost măritată cu un bărbat de trei ori mai în vârstă decât ea. Nu o condamn pentru că se distrează puţin, acum că e văduvă.

— Se dă în spectacol, zise Thomas printre dinţi.

Putea simţi privirea lui Wakefield.

— Poate, dar numai cu bărbaţi neînsuraţi. Are grijă să nu se încurce cu un bărbat logodit.

Ca şi cum ar fi auzit cuvântul „logodit”, Lavinia Tate se uită dintr-odată în sus, iar privirea ei o întâlni pe a lui de-a lungul distanţei care îi separa. Deşi acum nu putea vedea, el ştia că ea avea ochii căprui. Acest lucru, îşi spuse el satisfăcut, era ceva ce ea nu putea schimba. Ochii ei erau şi aveau să fie întotdeauna căprui-deschis, oricât de mult fard folosea. Ea îi susţinu privirea şi îşi ridică bărbia într-un gest provocator care ar fi atras atenţia oricărui bărbat. Era un gen de ocheadă vechi de când lumea, de pe vremea Evei şi a lui Adam, cu o tentă de fruct cam prea copt.

Thomas îşi luă intenţionat ochii de la privirea ei mândră. Gustase o dată din acel fruct şi îi fusese greu să scape de dulceaţa lui îmbătătoare. Femeia aceea era pur şi simplu un jad. Şi, dacă exista ceva de care se săturase la viaţa lui, acest ceva erau jadurile.

*

Chipul lui Lady Hero trăda linişte şi seriozitate şi era aproape frumos – iar ea nu părea deloc impresionată de înşiruirea dramatică de către Griffin a

propriilor lui păcate.

— Am tras deja concluzia că eşti un ticălos, zise ea când el se opri în faţa ei.

Ea făcu o reverenţă graţioasă.

— Dar, pentru că sunteţi viitorul meu cumnat, Lord Reading, cred că a vă evita compania poate fi un lucru destul de dificil.

Femeia aceea ştia cum să zdrobească iluziile unui bărbat despre el însuşi. Încă o dată el fu lovit de ironia cumplită că *acea* femeie dintre toate cele prezente la bal era cea pe care Thomas o alesese drept soţie. O femeie care nu îşi ascundea repulsia faţă de Griffin. O femeie care îl văzuse în cea mai urâtă ipostază – şi nu dădea semne că ar fi uitat acea privelişte. O femeie care era mândră de sufletul ei imaculat. Lady Perfecţiune – o doamnă perfectă pentru fratele lui perfect.

Îi aruncă o privire dezaprobatoare şi urmări cum ea îşi ridică nenorocita aia de sprânceană într-o expresie întrebătoare. Nu era chiar o frumuseţe această logodnică a fratelui său. În schimb, avea un soi de eleganţă care era uneori întâlnită în crema societăţii engleze – piele albă ca laptele, un chip uşor alungit, trăsături regulate şi părul roşcat, dar nu într-atât încât să fie deplasat.

Mai văzuse genul ei de nenumărate ori, şi totuşi… Lady Hero avea ceva care era cu siguranţă diferit. În primul rând, majoritatea femeilor de genul ei l-ar fi lăsat în plata Domnului în încăperea aceea. Totuşi, ea îşi încălcase principiile morale rigide ca să-i salveze pe el şi pe Bella. Oare fusese un gest de compasiune faţă de doi străini? Sau pur şi simplu un cod etic imperturbabil, ce depăşise până şi dezgustul ei pentru ceea ce găsise în salon?

Griffin se uită în jur. Muzica se oprise, dansul se

terminase, iar el trebuia s-o escorteze înapoi la plictisitorul Thomas. Ceea ce avea să facă, desigur – doar că nu încă. Se înclină şi îi oferi cotul cu un gest docil, prefăcut.

— Trist, nu-i aşa?

Ea se uită la braţul lui cu o undă subită de scepticism, dar fu forţată de manierele sale rigide să-l accepte. Griffin îşi ascunse sentimentul triumfător care îl cuprinse.

— Ce anume? întrebă ea cu voce îngrijorată.

— O, că o femeie aşa pioasă ca tine trebuie să suporte compania unui ticălos ca mine din cauza unei convenţii legate de politeţe.

— Pff, pufni ea şi îşi ridică bărbia în timp ce el o conducea uşor prin mulţime. Sper că mă voi descurca.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Înveseleşte-te. Faptul că trebuie să suporţi prezenţa mea îţi va da ocazia să acumulezi mai multe puncte către sanctitate.

Dacă nu şi-ar fi întors tocmai atunci privirea spre ea, nu ar fi observat uşoara zvâcnire a buzelor roz şi moi. O, Doamne! Lady Perfecţiune avea simţul umorului! O văzuse zâmbind, dar expresia ei fusese inertă şi imobilă. Cum ar arăta un zâmbet adevărat pe faţa ei? Ce s-ar întâmpla dacă ea ar râde cu adevărat? Intrigat, îşi plecă încet capul spre ea şi inspiră parfumul floral.

— Dacă nu te măriţi cu fratele meu pentru titlul lui, atunci de ce o faci?

Ochii mari şi cenuşii priviră uimiţi în sus, direct în ai lui. Era atât de aproape, încât nu trebuia decât să se aplece câţiva centimetri, iar buzele lui le-ar fi atins pe ale ei. Ar fi putut afla ce gust avea, dacă buzele ei s-ar fi despărţit în calea limbii lui, moale şi dulce ca mierea.

„Doamne!” Griffin îşi dădu capul pe spate. Din

fericire, ea păru să-i fi interpretat greşit starea de confuzie.

— Ce vrei să spui?

El trase aer în piept şi se uită în altă parte. Traversaseră aproape întreaga încăpere şi se îndreptau în direcţia opusă faţă de Thomas, însă ea nu părea să observe acest lucru. El se juca cu focul, dar întotdeauna găsise pericolul teribil de incitant.

— De ce te măriţi cu Thomas?

— El şi fratele meu sunt prieteni. Maximus m-a îndemnat să fac acest lucru.

— Asta-i tot?

— Nu, sigur că nu. Fratele meu nu s-ar fi gândit că Mandeville e un soţ potrivit pentru mine dacă marchizul n-ar fi fost un bărbat bine privit, bun şi inteligent.

Ea enumeră calităţile fratelui lui Griffin de parcă înşira atu-urile unui berbec bun de prăsilă.

— Nu-l iubeşti? întrebă el cu o curiozitate sinceră.

Ea se încruntă de parcă el i-ar fi vorbit în suedeză.

— Nu mă îndoiesc de faptul că o să am, cu timpul, simţăminte puternice faţă de el, normal.

— Normal, murmură el şi simţi din nou acel impuls idiot de triumf. Ca faţă de cockerul preferat?

Ea împietri, şi, dacă bunele maniere nu ar fi făcut-o să-şi ţină cumpătul, el avu sentimentul că şi-ar fi pus mâinile în şolduri ca o nevastă de pescar nervoasă.

— Mandeville nu e un cocker!

— Atunci un exemplar din rasa… marele danez?

— Lord Griffin…

El o trase mai departe şi o conduse spre marginea balconului.

— Doar că mereu am zis că ar fi frumos.

— Ce?

— Să fii îndrăgostit de soţia ta… sau, în cazul tău, de soţ.

Chipul ei se îmblânzi o clipă, ochii cenuşii deveniră puţin înceţoşaţi, iar buzele dulci se depărtară. Griffin se simţi fascinat de momentul ei efemer de emoţie. Era oare o frântură de imagine a adevăratei Lady Hero? Apoi ea redeveni Lady Perfecţiune, cu spatele drept, buzele ferme şi o privire ce nu lăsa să se vadă nimic din interior. Schimbarea era fascinantă. Ce o făcuse să fie asemenea unui cameleon?

— Cât de romantic, rosti ea tărăgănat, cu o voce plictisită şi sociabilă care îl făcu să scrâşnească din dinţi, să crezi că dragostea are legătură cu căsnicia.

— De ce?

— În situaţia noastră, o căsătorie este un contract între familii – după cum bine ştii.

— Dar nu poate fi mai mult de atât?

— Faci intenţionat pe obtuzul, zise ea, pierzându-şi răbdarea. Nu ai nevoie să-ţi explic eu regulile din înalta societate.

— Iar tu faci intenţionat pe căpoasa. În cazul părinţilor mei a fost.

— Ce?

— Dragoste, spuse el şi încercă să permită vocii să-i trădeze iritarea. S-au iubit. Ştiu că e ceva rar, dar e posibil, chiar dacă nu aţi văzut niciodată aşa ceva…

— Şi părinţii mei.

Fu rândul lui să se arate confuz.

— Ce?

Ea îşi ţinea capul într-o parte, astfel că el nu-i văzu decât buzele curbate în jos, în semn de tristeţe.

— Părinţii mei. Am amintiri cu… cu o mare afecţiune între ei.

El îşi aduse aminte – cu groază – că părinţii ei

fuseseră omorâţi. Fusese un caz celebru cu peste cincisprezece ani în urmă – ducele şi ducesa de Wakefield fuseseră ucişi în faţa unui teatru, de nişte tâlhari.

— Îmi pare rău.

Ea trase adânc aer în piept, iar chipul ei deveni pentru o clipă insuportabil de vulnerabil.

— Nu trebuie să-ţi pară. Aproape nimeni nu mai aminteşte nimic de ei în faţa mea. De parcă nici n-ar fi existat. Eram la şcoală când au murit, dar am câteva amintiri dragi cu ei de dinainte… să se fi întâmplat.

El încuviinţă din cap şi simţi compasiune faţă de acea femeie mândră şi înţepată. Se plimbară o vreme tăcuţi, în timp ce mulţimea vuia în jurul lor, fără a se atinge. Păreau distanţi într-un mod ciudat. Griffin înclină capul spre unul sau doi oameni pe care îi întâlniră, dar continuă să meargă, încercând să întreţină conversaţia.

— Probabil ai dreptate, zise ea după puţin timp. Căsătoria bazată pe dragoste între parteneri este, în mod clar, ideală.

— Atunci de ce să te mulţumeşti cu mai puţin?

— Dragostea se poate înfiripa cu timpul între un soţ şi soţie, după căsătorie.

— La fel de bine s-ar putea să *nu* se înfiripe.

Ea ridică din umeri şi păru gânditoare.

— Toate căsniciile sunt un soi de joc de noroc. Şi fiecare femeie îşi încearcă norocul alegând înţelept – un bărbat care este bine privit, care vine dintr-o familie potrivită şi are suflet bun.

— Iar în familia Reading nu sunt cazuri de nebunie, lucru ce este oarecum liniştitor în ceea ce priveşte rădăcinile aristocrate, murmură el.

Ea strâmbă din nas şi se uită la el.

— Ai prefera să mă mărit cu cineva dintr-o familie

în care au fost cazuri de nebunie?

— Nu, sigur că nu.

El se încruntă şi încercă să explice de ce îl deranja decizia ei calculată de a se mărita cu fratele lui. Dumnezeu îi era martor că nu era preocupat de inima lui *Thomas.*

— Chiar tu ai spus că o căsnicie bazată pe dragoste este ideală. De ce nu aştepţi să ai parte de aşa ceva?

— *Am* aşteptat. Mi-am făcut debutul în societate acum şase ani.

— În tot acest timp ai căutat dragostea adevărată?

— Poate, spuse ea şi ridică din umeri, evident iritată. Sau ceva asemănător cu dragostea adevărată. În plus, cât să aştept? Luni? Ani? Am douăzeci şi patru de ani. Am o obligaţie de a mă mărita – şi nu oricum. Nu pot aştepta o veşnicie.

— O obligaţie.

Pe buzele lui, cuvintele aveau gust acru, deşi ideea nu era ceva nou. Doar toate femeile de rangul ei aveau „obligaţia” de a face o partidă bună. Ea clătină din cap.

— Dacă întâlnesc dragostea adevărată la şaizeci de ani? Dacă nu o găsesc niciodată. Nu e nicio garanţie că aşa se va întâmpla. Vrei să rămân fată bătrână din cauza unei speranţe deşarte?

El îi aruncă o privire curioasă.

— Crezi că, în ceea ce te priveşte, există o dragoste adevărată?

— Poate că nu o dragoste adevărată, dar o persoană există, în mod sigur. Aşa cred… da, că fiecare dintre noi poate să se îndrăgostească… poate să se îndrăgostească nebuneşte… şi că undeva acolo e o persoană care poate împărtăşi acea dragoste. Ea

strâmbă din nas şi deveni dintr-odată sfioasă. Probabil ţie ţi se pare o prostie discuţia despre dragostea adevărată.

— Deloc. Ştiu că dragostea romantică este reală. Doar am văzut-o.

— Şi crezi că un berbant ca tine s-ar putea îndrăgosti nebuneşte de o femeie?

Cuvintele ei se voiau ironice, dar tonul era serios. El ridică din umeri.

— Poate, deşi nu pare o situaţie confortabilă, în care să vreau să mă trezesc.

— Atunci înseamnă că n-ai fost niciodată îndrăgostit?

— Niciodată.

Ea încuviinţă din cap.

— Nici eu.

— Păcat, răspunse el şi îşi ţuguie buzele. Mă întreb cum o fi. Să fii luat pe sus de o mare pasiune. Să dai totul din lume pentru o singură persoană.

Ea zâmbi ironic.

— Cât idealism din partea unui ticălos! Serios, îmi strici complet percepţia despre acest cuvânt.

— Aceasta este latura mea din societate, spuse el relaxat. Nu o confunda cu animalul de dincolo de ea.

Ea îl privi întrebător, apoi dădu aprobator din cap, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie.

— Nu prea am şanse să fac asta ţinând cont de modul în care ne-am întâlnit.

El zâmbi ca să mascheze un junghi de dezamăgire.

— Dar, milord, dacă eşti aşa idealist cu privire la căsătorie, de ce nu ai o căsnicie fericită, plus unul sau mai mulţi urmaşi?

— Sunt idealist când vine vorba despre *dragoste,* milady, nu despre căsătorie. Să fiu legat de o femeie

pentru tot restul vieţii, înconjurat de drăcuşori dezgustători? întrebă el şi se cutremură oripilat. Nu, îi cedez bucuros fratelui meu statutul matrimonial şi toate îndatoririle ce vin odată cu acesta.

— Şi dacă vei găsi într-o bună zi dragostea adevărată? întrebă ea încet. Ce faci atunci, milord?

— Ei, atunci voi fi pierdut, milady. O viaţă de berbant transformată în ruină, un specimen splendid de burlac îngenuncheat de legăturile căsătoriei şi de o mână delicată. Dar… spuse el şi ridică un deget dojenitor, acest lucru este, aşa cum ai subliniat şi tu, puţin probabil. Singura mea dragoste adevărată poate că trăieşte în îndepărtata Chină. Poate fi o hoaşcă de nouăzeci de ani ori un copil de doi ani. Poate n-am s-o întâlnesc niciodată în această viaţă, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest lucru, cu anticipaţie.

Stârni un zâmbet slab pe buzele acelea moi, iar inima începu să-i bată mai repede la acea privelişte. Un zâmbet – un zâmbet adevărat – din partea acelei femei era precum nuditatea alteia. Şi ce gând cât se poate de ciudat era acesta!

— De ce, milord?

— Pentru că, spuse el şi se aplecă atât de aproape, încât răsuflarea lui mişcă o şuviţă roşcată de lângă urechea ei, deşi sunt departe de a fi perfect în ochii tăi, te asigur că *viaţa* mea e perfectă aşa cum e acum. Mă bucur de preocupările mele de crai, de libertate, de capacitatea de a… *flirta* cu cât de multe femei vreau. Pentru mine, dragostea adevărată ar fi o catastrofă totală, profundă.

Hero se uită în sus, în ochii ticăloşi, de un verde-deschis, ai lui Reading. El folosise un eufemism în locul cruzimii de care dăduse dovadă în salon, dar cuvintele nu erau mai puţin şocante. Ea înghiţi cu greu în timp ce îşi imagină o legiune de femei împrăştiate pe patul

lui şi posteriorul lui musculos mişcându-se în acel ritm ademenitor. Doamne, ar fi trebuit să se simtă ofensată de acea imagine, dar, în schimb, nu voia decât să-şi lipească palmele pe obraji pentru a răcori dogoarea pe care o simţea dintr-odată.

Urmări cum pleoapele lui Reading se lăsară în jos, iar gura lui largă se deschise pentru a rosti ceva ce fără îndoială avea s-o scandalizeze şi mai mult. Din fericire, fură întrerupţi.

— Pot să-mi primesc înapoi logodnica? întrebă Mandeville pe un ton puţin prea tăios ca să fie considerat jovial.

Sclipirea jucăuşă din ochii lui Reading dispăru şi luă cu ea orice urmă de blândeţe de pe chipul lui, lăsând în urmă doar o mască lipsită de expresie şi destul de intimidantă. Fără umorul său obişnuit, Reading putea fi genul de bărbat urmat de soldaţi într-o bătălie cam fără sorţi de izbândă: un conducător, un om de stat, un vizionar. Ce gând ciudat despre un libertin autoproclamat!

Hero clipi şi îşi dădu seama că Mandeville îi oferea braţul.

— Draga mea?

Zâmbi, făcu o reverenţă către Reading, apoi acceptă braţul logodnicului ei. Reading făcu o plecăciune atât de extravagantă, încât mai că putea fi considerată o batjocură.

— Felicitările mele, Thomas, pentru logodnă. Lady Hero.

Îşi înclină capul mai curtenitor spre ea, apoi se întoarse şi dispăru în mulţime. Hero expiră zgomotos şi abia atunci îşi dădu seama că îşi ţinuse răsuflarea.

— Sper că nu ţi-a făcut avansuri, şopti Mandeville în timp ce o conducea spre ringul de dans.

— Deloc, zise ea şi salută din cap o femeie în

vârstă care trecu pe lângă ei.

Nu era nevoie să se uite la el ca să-şi dea seama că o ţintuia cu privirea.

— Unele femei îl consideră foarte ispititor.

Tonul lui era aşa distant, încât putea fi foarte bine luat drept un strigăt de avertizare.

— Sunt sigură că aşa e, spuse ea cu blândeţe. Fără îndoială că iminenţa pericolului şi rânjetul acela viclean le fac pe multe femei să se emoţioneze. Dar eu am considerat întotdeauna că un bărbat care îşi ştie responsabilităţile şi se îngrijeşte de ele este cu mult mai atrăgător decât unul care îşi petrece viaţa jucându-se.

Braţul de sub mâna ei se relaxă treptat.

— Mulţumesc, draga mea.

— Pentru ce?

— Pentru că vezi aşa clar ceea ce alţii nu observă, zise el. Acum, vrei să dansezi cu logodnicul tău?

Ea zâmbi spre el şi admiră ridurile care apărură în dreptul colţurilor ochilor căprui când o privi.

— Aş fi încântată.

Dansară un menuet şi un dans ţărănesc, apoi Hero îşi exprimă dorinţa de a se odihni. Mandeville o conduse spre câteva scaune aliniate într-o parte a încăperii şi îi găsi un loc înainte de a se duce să-i aducă punci. Hero îl urmări cu privirea cum îşi croi drum prin mulţime şi îi admiră umerii largi şi mersul hotărât. Aşa cum se întâmpla mereu, el era oprit la fiecare câţiva paşi de cei care doreau să-l felicite, dar şi de cei care nu urmăreau decât să fie văzuţi vorbind cu marchizul de Mandeville.

Ea oftă mulţumită. Maximus chiar alesese soţul perfect pentru ea.

— Aici erai!

Bathilda Picklewood – sau verişoara Bathilda, cum era cunoscută mai bine în gospodăria Batten – îşi aşează corpul destul de generos pe un scaun de lângă Hero. Rudă îndepărtată din partea mamei ei, verişoara Bathilda le crescuse pe Hero şi pe sora ei mai mică, Phoebe, de la moartea părinţilor lor. Părul alb al verişoarei Bathilda era prins în bucle mici în jurul frunţii şi era acoperit cu o bonetă triunghiulară. Era îmbrăcată într-o rochie movulie, culoarea ei preferată, iar pieptul generos era încadrat de dantelă albă şi funde negre. Din dreptul subsuorii se ivea o faţă micuţă, cu negru, cafeniu şi alb. Mignon, micuţa căţea cocker a verişoarei Bathilda, o însoţea oriunde mergea.

— Draga mea, trebuie să discut cu tine!

Din moment ce verişoara Bathilda vorbea mai tot timpul cu exclamaţii, Hero nu făcu decât să ridice uşor din sprâncene.

— Da?

— Nu trebuie să mai dansezi vreodată cu Lord Griffin Reading! spuse verişoara Bathilda cu atâta gravitate, de parcă tocmai transmitea secrete de stat.

Mignon lătră o dată, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze cuvintele stăpânei sale.

— De ce nu?

— Pentru că el şi Lord Mandeville se urăsc.

— Hmm… murmură Hero şi o scărpină absentă pe Mignon după urechile mătăsoase. Am observat o anumită încordare între ei, dar nu cred că aş merge aşa departe încât să o numesc *ură.* Poate o aversiune…

— E mult, mult mai rău decât aversiune, draga mea! Nu înţelegi? Verişoara Bathilda îşi coborî vocea şi şopti: Lord Griffin a sedus-o pe prima soţie a lui Mandeville!

Capitolul 3

Jos, sub balconul reginei, se aflau grajdurile regale. Acolo, micuţa pasăre cafenie îşi găsea culcuşul noaptea, obosită după atâta zbor. În fiecare dimineaţă, devreme, stăpânul grajdului ţesăla iapa preferată a reginei. În timp ce avea grijă de părul calului de culoarea castanei, micuţa pasăre cânta deasupra lui, de pe căpriori. Şi uneori, dacă stăpânul grajdului asculta cu atenţie, pasărea părea să cânte aceste cuvinte: „Sus, dincolo de pereţii castelului O scumpă domniţă plânge singură în noapte. Ah, oare nu e nimeni s-o aline?...”

din *Regina Ravenhair*

În astfel de momente faptul că era o femeie nemăritată devenea cu adevărat deranjant, medită Hero mai târziu în acea noapte în timp ce se îndrepta spre casă cu trăsura, alături de verişoara Bathilda.

— De ce nu mi-a spus nimeni despre scandalul legat de prima soţie a lui Mandeville? întrebă ea.

— Nu era un subiect potrivit pentru o domnişoară, răspunse verişoara Bathilda, care făcu un gest amplu, aproape lovind nasul lui Mignon, care se ivea din poala ei. Seducţie, relaţii amoroase şi lucruri din astea. În plus, de unde să fi ştiut că el are să te ia la dans imediat ce-i eşti prezentată?

— M-a invitat la dans de faţă cu Maximus, spuse Hero pentru a treia sau chiar a patra oară. Mandeville şi-a dat acceptul!

— N-ar fi putut face altfel, nu-i aşa? răspunse verişoara Bathilda cu o logică enervantă. Ei, ce-a fost a fost. Doar că trebuie să ai mai multă grijă pe viitor.

— Dar de ce? întrebă Hero pe un ton răzvrătit. Doar nu crezi că mă las sedusă de un libertin, nu?

— Sigur că nu!

Verişoara Bathilda păru scandalizată de această idee.

— Dar toată lumea va fi cu ochii pe tine ori de câte ori un bărbat îţi va da târcoale.

— Nu e corect. *Eu* n-am făcut nimic rău, zise Hero şi îşi încrucişă braţele la piept. Şi, până la urmă, de unde ştim că Lord Griffin a sedus-o pe soţia lui Mandeville? Poate nu-i decât un zvon răutăcios.

— Păi, dacă e un zvon, Mandeville îl crede, spuse verişoara Bathilda. Ţi-o aminteşti pe prima Lady Mandeville?

Hero strâmbă din nas.

— Vag. A murit acum patru ani, nu-i aşa?

— Trei şi puţin. Oricum, tu nu te învârteai în cercul ei de cunoştinţe. Era destul de rapidă pentru o tânără matroană, dar până la urmă a fost o Trentlock, zise verişoara Bathilda pe un ton sumbru. O adunătură de inepţi cei din familia Trentlock, deşi destul de atrăgători. Probabil că asta i-a sucit minţile lui Mandeville. Anne Trentlock a fost o femeie frumoasă, nu încape îndoială, iar familia este veche şi foarte bine situată. Toată lumea a considerat că ei doi au făcut o alegere bună când au decis să formeze o pereche.

Hero nu putu să-şi stăpânească un fior. Toată lumea era de părere că *ea* făcea acum o partidă bună.

— Ce s-a întâmplat?

— Lord Griffin Reading, asta s-a întâmplat, zise verişoara Bathilda şi clătină din cap. Omul acela e un sălbatic, şi a fost aşa de la moartea tatălui său. Bătrânul marchiz a murit când Reading era la Cambridge. Reading a plecat imediat în Londra şi a început să ducă o viaţă de desfrânat. S-a întovărăşit cu

cei mai josnici oameni, a sedus femei căsătorite şi cât pe ce să fie implicat în două dueluri. Şi, în ciuda tuturor acestor scandaluri, Mandeville a fost de o loialitate fără seamăn. Nu voia să audă nimic de rău despre fratele lui nici măcar atunci când Reading a început să refuze invitaţiile.

— Şi apoi?

— Apoi Mandeville s-a însurat cu Anne Trentlock. A fost perechea sezonului monden, şi, normal, Reading a fost invitat, spuse verişoara Bathilda şi oftă. S-a întâmplat cu un an înainte ca tu să ieşi în lume, draga mea, dar eu am fost acolo. Anne nu-şi putea lua ochii de la Reading… toată lumea a remarcat acest lucru. Au fost speculaţii că ea l-ar fi ales pe Reading în locul lui Mandeville dacă nu ar fi fost în joc titlul lui Mandeville.

Hero se încruntă.

— Ce-a făcut Reading?

— Nu s-a purtat altfel decât în mod obişnuit, dar probabil observase pasiunea lui Anne faţă de el.

— Şi Mandeville?

— Ce putea face? răspunse verişoara Bathilda şi ridică din umeri. Bănuiesc că a încercat să-i despartă, dar Reading e fratele lui.

Era inevitabil ca Reading să găsească o oportunitate de a o seduce pe soţia fratelui său.

— Era inevitabil numai dacă era un nemernic, bombăni Hero.

Întreaga poveste o deprima teribil. Ştia că Reading era un libertin, dar să-i facă aşa ceva fratelui său era pur şi simplu revoltător.

— Ei, da, dar atunci deja ştiam cu toţii ce-i putea pielea.

Mignon scânci şi dădu din lăbuţă. Verişoara Bathilda o scărpină absentă pe bărbie.

— Când Anne a murit în timp ce năştea, fraţii nici

măcar nu-şi mai vorbeau. Şi au fost şi numeroase zvonuri legate de copil. O binecuvântare că n-a trăit, ăsta e adevărul.

— Ce lucru înfiorător spui, şopti Hero.

— Poate că da… Frumos din partea ta să arăţi compasiune, replică verişoara Bathilda şi îşi ţuguie buzele cărnoase. Dar, din păcate, trebuie să gândim practic. Dacă acel copil ar fi supravieţuit, şi ar fi avut un tată incert, ar fi fost o povară teribilă, atât pentru Mandeville, cât şi pentru copil.

— Cred că ai dreptate, murmură Hero şi strâmbă din nas.

Ura însă acest gen de pragmatism, care ajungea să vadă benefică moartea unui copil inocent. Verişoara Bathilda se aplecă în faţă în trăsura care se legăna şi o bătu uşor pe Hero pe genunchi.

— E de domeniul trecutului. Stai departe de Reading, şi trecutul va fi uitat.

Hero aprobă din cap. Dădu la o parte perdelele trăsurii ca să se uite afară, dar noaptea era întunecată, aşa că nu putu vedea decât reflexia ei în geam. A muri în chinurile facerii era şi aşa un lucru rău, dar cât de teribil era să mori ştiind că ţi-ai înşelat soţul? Lăsă perdelele să cadă la loc. Era un destin pe care n-avea nici cea mai mică intenţie să-l urmeze.

Călătoria spre casă mai dură încă douăzeci de minute, timp în care verişoara Bathilda moţăi, în vreme ce micuţa Mignon sforăia în braţele ei,

— Doamne! spuse verişoara Bathilda şi căscă în timp ce coborau din trăsură. Balul a fost minunat, dar mă duc numaidecât la culcare. Nu sunt ca voi, tinerii, care puteţi să staţi treji atâtea ore!

Urcară treptele din marmură albă ale frumoasei case de oraş pe care Maximus o cumpărase pentru Hero, sora ei mai mică, Phoebe, şi verişoara Bathilda.

Până atunci locuiseră împreună cu el la conacul Wakefield, aflat într-una dintre cele mai la modă zone din Londra, dar Maximus spusese că nu se cădea ca trei doamne să se fâţâie prin casa unui burlac. Hero bănuise că acesta era modul în care Maximus îşi asigurase intimitatea, dar nu obiectase. Deşi casa lor din oraş nu era la fel de impunătoare precum conacul Wakefield, era destul de elegantă şi confortabilă.

Panders, majordomul, deschise uşa din faţă şi se aplecă peste burta mică şi rotundă.

— Bună seara, milady. Doamnă…

— Mai degrabă bună dimineaţa, Panders, zise verişoara Bathilda în timp ce-i dădea şalul şi mănuşile.

— Zi-i unuia dintre valeţi s-o ducă pe Mignon la plimbarea de dinainte de culcare şi apoi s-o aducă la mine în cameră.

— Da, doamnă.

Panders luă micuţul cocker în braţe şi reuşi să-şi păstreze mina serioasă chiar şi când Mignon îl linse pe barbă.

— Mulţumesc, Panders, zise Hero şi zâmbi spre valet, apoi îşi abandonă şalul înainte de a o urma pe femeia mai în vârstă la etaj.

— Sunt foarte mândră de tine pentru partida aceasta, spuse verişoara Bathilda când ajunseră în faţa camerei ei. Căscă din nou şi îşi acoperi gura cu mâna cu un gest delicat. O, dragă, sunt terminată. Noapte bună.

— Noapte bună, şopti Hero şi se întoarse pe hol spre camera ei.

Era trecut de miezul nopţii, însă în mod ciudat nu-i era deloc somn. Deschise uşa şi nu fu prea surprinsă să vadă capul lui Phoebe, acoperit cu o bonetă, ieşind de sub aşternut.

— Psst! Hero!

Phoebe era cea mai mică dintre copiii din familia Batten şi nu semăna deloc nici cu Hero, nici cu Maximus. Atât Hero, cât şi Maximus erau înalţi, însă Phoebe era scundă – câţiva centimetri peste un metru cincizeci – şi puţin mai plinuţă, cam de conformaţia verişoarei Bathilda. Un nor frumos de păr castaniu-deschis, care îi ieşea de sub boneta de noapte, îi încadra faţa, iar în spatele ochelarilor mici şi rotunzi se zăreau ochii de culoarea alunei, în cămaşa de noapte lungă arăta de doisprezece ani, deşi împlinise şaptesprezece cu şase luni în urmă.

— De ce eşti trează?

Hero închise uşa în spatele ei, apoi îşi aruncă papucii din picioare. Patru candelabre luminau camera şi o învăluiau în lumină şi căldură.

— Şi ce-ai făcut cu Wesley?

Phoebe sări din pat.

— I-am zis să plece. O să fiu eu servitoarea, iar tu o să-mi spui totul despre bal.

Phoebe nu îşi făcuse debutul în societate şi nu avusese, aşadar, voie să participe la balul de logodnă – spre dezamăgirea ei exprimată cu voce tare.

— Hmm… Păi, nu ştiu ce-ar fi de spus, începu Hero.

— O, nu mă necăji! replică Phoebe care se chinuia deja cu agăţătoarele corsajului lui Hero. Doamna Tate a fost acolo?

— Da, şi n-o să-ţi vină să crezi ce rochie avea, răspunse Hero trăgând de timp.

— Ce? Ce?

— Stacojie. Aproape în aceeaşi nuanţă ca părul ei. Iar corsajul era aproape indecent de decoltat. Pot jura că l-am văzut pe domnul Grimshaw împiedicându-se din senin în timp ce-şi lungea gâtul ca să-i soarbă din priviri sânii.

Phoebe chicoti.

— Cine a mai fost acolo?

— O, toată lumea.

Hero o ajută să-i scoată corsajul, apoi începură împreună să se ocupe de benzile care îi fixau rochia. Îşi ţinu ochii aţintiţi la degete în timp ce zise pe un ton obişnuit:

— L-am cunoscut pe fratele lui Mandeville.

— Credeam că trăieşte în nordul Angliei.

— A venit pentru bal.

— Seamănă cu marchizul?

— Doar puţin. Amândoi sunt înalţi şi bruneţi, dar, dincolo de asta, sunt complet diferiţi. Lord Griffin Reading are ochii de un verde foarte deschis, de-a dreptul surprinzători. Faţa lui este mai ascuţită decât a lui Mandeville, iar el e mai slab. Pare vesel, râde şi glumeşte tot timpul, dar cred că e mai puţin fericit decât Mandeville. Şi felul în care se mişcă…

Hero îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că, în ciuda tonului neutru, atent ales, se dăduse cumva de gol. Phoebe se uita la ea curioasă.

— Da? Cum se mişcă?

Hero simţi cum căldura i se ridică în obraji. Încercă să tragă de timp, aşa că păşi afară din rochie, o scutură şi apoi o atârnă pe scaun pentru ca Wesley să o cureţe şi să o pună deoparte a doua zi.

— E destul de ciudat. Pare să facă totul cu încetinitorul, şi totuşi, atunci când vrea, e mai rapid decât ceilalţi bărbaţi,

— Ca o pisică, remarcă Phoebe.

Hero îşi îndreptă spatele şi se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

— Ţi-l aminteşti pe acel cotoi de culoarea marmeladei care stă pe la grajdurile de la conacul Wakefield? întrebă Phoebe în timp ce desfăcea

şireturile corsetului lui Hero. Întotdeauna doarme sau stă tolănit, dar, când vede un şobolan… bang!… porneşte ca un trăsnet şi în doar câteva secunde are şobolanul în fălci. Lord Griffin e la fel?

— Cred că da, răspunse Hero, amintindu-şi cât de repede se mişcase el înainte ca Lord Pimbroke să intre în salon. Ca o pisică mare.

— Pare minunat.

— Nu! Vocea ei răsună mai tare decât ar fi fost firesc, iar Phoebe tresări. Îmi pare rău, draga mea. Doar că pe tot drumul spre casă verişoara Bathilda m-a avertizat cu privire la reputaţia lui Reading. Trebuie să stai departe de el.

Phoebe se îmbufnă.

— Niciodată n-am avut voie să cunosc oameni cu adevărat interesând.

Din păcate, Hero simţea mai multă compasiune faţă de protestul lui Phoebe decât ar fi trebuit. Deşi ea îşi făcuse debutul în lumea bună, nu avea voie să se amestece decât cu crema înaltei societăţi – trebuia să stea departe de oricine avea chiar şi cea mai mică legătură cu vreun soi de scandal.

— Există mulţi alţi oameni perfect respectabili care sunt la fel de interesanţi, îi zise ea lui Phoebe cu mai multă convingere decât simţea de fapt.

Phoebe o privea cu îndoială. Hero strâmbă din nas şi se predă.

— Cel puţin ai voie să te *uiţi* la oameni scandaloşi în timp ce conversezi cu persoane respectabile.

— Nu pare la fel de interesant ca atunci când le întâlneşti.

— Nu, dar te asigur că a o urmări pe doamna Tate în timp ce păşeşte într-o încăpere plină cu bărbaţi prostuţi este destul de fascinant.

— O, mi-ar fi plăcut să fiu acolo, oftă Phoebe.

— În sezonul următor o să ai optsprezece ani, şi vom da un bal mare pentru tine, spuse Hero în timp ce se aşează la măsuţa de toaletă.

Phoebe îi desfăcu agrafele din păr.

— Dar tu o să fii deja măritată şi o să te ocupi de lucruri de femeie măritată. Eu n-o s-o am decât pe verişoara Bathilda ca însoţitoare, şi ştii că o iubesc, chiar foarte mult, dar e atât de *bătrână* şi… Ah!

Hero aruncă o privire în oglindă la timp ca să vadă capul lui Phoebe lăsându-se în jos în spatele ei.

— Fir-ar, am scăpat o agrafă.

— Nu-ţi face griji, dragă.

— Dar e una dintre cele de smarald, spuse Phoebe cu vocea pierită.

Hero întoarse scaunul şi o văzu pe sora ei cum stătea în genunchi şi pipăia covorul. Hero simţi un gol în stomac. Agrafa de smarald era chiar în faţa lui Phoebe, la nici treizeci de centimetri de nasul ei. Hero îşi drese glasul şi simţi brusc un nod în gât.

— Iat-o.

Se aplecă şi luă agrafa.

— Ah!

Phoebe se ridică şi îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Feţişoara ei drăguţă era încruntată.

— Ce prostuţă sunt. Nu ştiu de ce n-am văzut-o.

— Nu contează.

Hero puse cu grijă agrafa în farfuria de sticlă de pe măsuţa de toaletă.

— E întuneric în partea asta a camerei, cu o singură lumânare.

— O, sigur, spuse Phoebe, dar încruntătura se adânci.

— Să-ţi povestesc cum a fost decorată sala de bal? întrebă Hero.

— Da!

Aşa că Hero începu să-i povestească în amănunt despre decoraţiunile din conacul Mandeville, despre trataţii şi despre fiecare dans la care luase parte în timp ce Phoebe o peria. Treptat, expresia surorii ei se lumină, dar îngrijorarea persistă în sufletul lui Hero în timp ce se uita la reflexia din oglindă a luminii ce venea de la cele patru candelabre. Luminau camera ca ziua.

*

St. Gilles era un adevărat iad, mai ales după frumuseţea bucolică din ţinutul Lancashire, cugeta Griffin devreme – foarte devreme – în acea dimineaţă. Îl struni pe Rambler, murgul său, prin întuneric şi apoi de-a lungul canalului împuţit din mijlocul cărării. N-o putea apuca pe cea mai scurtă rută spre destinaţie, pentru că unele dintre potecile până acolo erau prea înguste pentru un om călare. Şi nu voia sub nicio formă să-l abandoneze pe Rambler pe undeva. Calul ar fi fost furat înainte ca stăpânul său să se îndepărteze.

Griffin îşi plecă uşor capul când trecu pe sub o plăcuţă ce se clătina şi care făcea reclamă magazinului unui negustor. Niciun felinar nu atârna lângă uşa prăvăliei, aşa cum se obişnuia în zonele mai bune ale Londrei. De fapt, singura lumină pe lângă care trecu era faţa palidă a lunii. Mulţumi în gând lui Dumnezeu că măcar era o noapte senină.

În faţă, o uşă joasă se deschise, şi doi bărbaţi masivi se împleticiră afară. Griffin îşi duse mâna dreaptă la pistolul încărcat ascuns la şa, dar cei doi nu-l băgară în seamă. După ce se opriră ca unul dintre ei să-şi verse maţele în canal, se îndepărtară de el.

Griffin răsuflă uşurat şi îşi duse mâna de la mânerul pistolului la gâtul lui Rambler, bătându-l uşor

cu palma.

— Nu mai e mult, băiete.

Călări mai departe, apoi coti pe o străduţă puţin mai largă, mărginită de clădiri din cărămidă şi tencuială, unele dintre ele cu mansarde proeminente. O uşă cu aspect obişnuit dintr-un perete de cărămidă ascundea curtea de dincolo. Griffin trase de hăţuri şi-l făcu pe Rambler să se oprească. Scoase pistolul din tocul din şa şi se folosi de mânerul lui ca să bată în poarta de lemn. Aproape imediat răspunse o voce răguşită de bărbat.

— Cine-i acolo?

— Reading. Lasă-mă să intru.

— De unde ştiu că sunteţi ’mneavoastră, domn’e?

Griffin ridică din sprâncene în faţa uşii.

— Pentru că sunt singurul care ştie despre noaptea aceea de la Lame Black Cockerel, când ai băut o duzină de halbe de bere şi…

Uşa se deschise şi scoase la iveală ochii vicleni şi negri de pe cea mai urâtă faţă pe care o văzuse vreodată Griffin, în Londra şi în afară. Nasul era zdrobit şi plat, încât gura fără buze era mereu deschisă, ca omul să poată respira. Barba ţepoasă puncta obrajii şi bărbia ca nişte pete de mucegai, întrerupte de vechi semne lăsate în urmă de vărsat de vânt şi de cicatrici mult mai puţin benigne.

Bărbatul avea înălţime medie, dar braţele şi umerii lui erau disproporţionat de mari şi se terminau cu palme late care atârnau ca nişte hălci de carne de-o parte şi de alta. Majoritatea celor care îl vedeau presupuneau că era fie un boxer profesionist, fie un criminal plătit. Aveau dreptate în ambele privinţe.

— Mă bucur foarte mult să vă văd, dom’le, spuse Nick Barnes. Eu şi băieţii am stat cu ochii pe loc, dar

am avea nevoie de ajutorul ’mneavoastră.

— Au mai avut loc atacuri?

Griffin sări jos de pe Rambler, dar ţinu pistolul în mână şi privi cu grijă în jur în timp ce conduse calul dincolo de poartă. Înăuntru, curtea mică era pavată cu piatră cubică. Clădirile se ridicau pe toate cele trei laterale. Griffin le cumpărase în urmă cu un an, ca măsură de precauţie. Acum se simţea recunoscător că fusese grijuliu.

— Unii au încercat să intre acu’ două nopţi, dar i-am bătut măr, zise Nick şi blocă poarta cu o scândură grea de stejar.

Griffin îl conduse pe Rambler spre un jgheab vechi din piatră şi-l lăsă să bea apă.

— Crezi că s-a dat bătut?

— Vicarul nu se va da bătut decât mort, e clar, dom’le, zise Nick solemn.

Griffin mormăi. Nu-şi făcuse speranţe prea mari că Charlie Grady, cunoscut şi sub numele blasfemator de Vicarul de Whitechapel, avea să renunţe aşa uşor. Vicarul era vârât în comerţul ilegal de la est de Bishopsgate, dar începuse recent să-şi extindă imperiul spre vest, înspre Seven Dials din ţinutul St. Giles. Iar acest lucru ameninţa afacerile lui Griffin.

Griffin mai bătu încă o dată uşor cu mâna murgul şi se întoarse spre Nick.

— Atunci ai face bine să-mi arăţi.

Celălalt bărbat încuviinţă din cap şi îl conduse în clădirea de vizavi. Deschise o uşă solidă întărită cu fier şi strigă:

— Hei, Willis! Tu şi Tim aideţi aci să păziţi curtea.

Doi bărbaţi ieşiră din clădire şi îşi duseră mâinile la pălării când trecură pe lângă Griffin. Unul avea o măciucă, iar celălalt un cuţit lung care semăna suspect de mult cu o sabie. Nick îi urmări când aceştia îşi

ocupară poziţiile lângă poarta curţii, apoi dădu din cap spre Griffin.

— P-aci, dom’le.

Parterul clădirii era o sală mare cavernoasă, întreruptă din loc în loc de stâlpi masivi din cărămizi ce susţineau etajele superioare. În patru şemineuri mari mocnea focul sub oale din cupru, acoperite, aproape la fel de mari cât un om. Diverse ţevi din cupru se împrăştiau dinspre oale până la recipiente mai mici, tot din cupru, conectate la butoaie de stejar. Mirosul de fum, fermentaţie, boabe de ienupăr şi terebentină îmbâcseau aerul umed. O duzină de bărbaţi se aflau în depozit – unii dintre ei se îngrijeau de focuri sau de conţinutul oalelor, dar majoritatea stăteau deoparte, fiind angajaţi în special pentru muşchii lor.

— Am adus toate echipamentele, zise Nick şi făcu un gest spre oale. Pe toate, mai puţin aia pe care băieţii Vicarului au distrus-o pe Abbott Street.

Griffin încuviinţă din cap.

— Ai făcut bine, Nick. Un singur loc e mai uşor de păzit decât mai multe.

Nick scuipă pe jos.

— Mda, aşa-i, dar mai avem o problemă când or veni grăunţele de la recoltă.

— Care?

Nick arătă cu capul spre curte.

— Uşa de-afară. E prea mică să vârâm căruţa plină cu grâne. Tre’ să aruncăm sacii peste zid, şi, în timp ce facem asta, căruciorul, băieţii şi nenorocitele de grăunţe vor sta ca găinuşele care aşteaptă să fie jumulite pentru cina de duminică.

Griffin făcu o grimasă, dar nu se deranjă să răspundă analizei succinte făcute de Nick. Se uită la bărbaţii care alimentau focurile de sub oalele uriaşe din cupru. Cea mai mare parte a capitalului său – *al lor*

– era băgat în acea operaţiune, iar nenorocitul de Vicar era hotărât să distrugă totul. Pentru că Vicarul declarase că avea să zdrobească toate celelalte distilerii de gin şi să devină el însuşi regele ginului din Londra.

Însă Griffin era specialistul din St. Giles în fabricarea ginului.

*

Silence Hollingbrook se trezi cu degeţelele bebeluşului împungând în pleoapele ei. Gemu şi deschise ochii. Ochii mari, căprui, încadraţi de o extravaganţă de gene o priveau. Mary Darling – proprietara ochilor şi bebeluşul cu pricina – se ridică şi bătu din palmele grăsuţe şi afişă bucuria de a o fi trezit pe Silence.

— Mami!

Silence răspunse rânjind spre micuţa ei parteneră de pat – chiar îi era imposibil să n-o facă.

— De câte ori ţi-am spus să nu o mai împungi pe mami în ochi, drăcuşor mic?

Mary Darling chicoti. Avea puţin peste un an, şi vocabularul ei conţinea doar trei cuvinte. „Mami”, un „Nu!” emfatic şi „Soo” de la numele motanului Soot, care nu era la fel de ataşat de Mary Darling cum era ea faţă de el.

Silence aruncă o privire spre fereastra micuţă din dormitorul de la mansardă şi se ridică oripilată. Soarele strălucea sus pe cer.

— O, nu! Trebuia să mă împungi în ochi mai devreme. Iar am dormit prea mult.

Se grăbi să se spele, simţind în tot acest răstimp un sentiment vag că uita ceva important. Schimbă scutecul lui Mary Darling şi se îmbrăcară – la ţanc. Se

auzi o bătaie fermă în uşă. Silence deschise cu răsuflarea întretăiată şi se uită la chipul obosit al fratelui ei mai mare, Winter.

— Bună dimineaţa, surioară, zise Winter pe un ton grav.

Rareori zâmbea, dar în ochii lui apăru o sclipire în timp ce privirea îi căzu asupra bebeluşului din braţele lui Silence.

— Şi ţie la fel, domnişoară Mary Darling.

Bebeluşul chicoti şi apucă pălăria neagră a lui Winter.

— Îmi pare aşa rău, zise Silence încercând să-şi tragă sufletul în timp ce îndepărta cu blândeţe degetele lui Mary Darling de pe borul pălăriei lui Winter. Am vrut să cobor mai devreme, dar, ei bine, am dormit prea mult.

— Ah, făcu Winter, şi, într-un fel, lipsa criticii o făcu pe Silence să se simtă şi mai vinovată.

începuse să lucreze la Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi în urmă cu şase luni, dar încă se simţea ca o începătoare. Conducerea unui centru care adăpostea douăzeci şi nouă de copii şi bebeluşi nu era lucru uşor, în ciuda ajutorului pe care Winter i-l oferea împreună cu trei servitori. Îndoielile de sine erau accentuate de faptul că predecesoarea sa fusese sora ei mai mare, Temperance. Silence o iubise foarte mult pe Temperance, dar uneori se întreba cu tristeţe de ce aceasta trebuise să fie un adevărat model de perfecţiune.

De-a lungul anilor, când Silence vizitase căminul în timp ce Temperance se afla la conducerea lui, o găsise mereu pe sora ei ocupată, îmbujorată şi uneori mult prea obosită, dar Temperance deţinuse mereu *controlul.* În ultima vreme, Silence începuse să se întrebe dacă avea să reuşească vreodată să fie pe

deplin stăpână – pe cămin, pe propria viaţă sau pe orice altceva.

— Nell a dus copiii jos, la micul dejun, spuse Winter.

— O! O, da, bombăni Silence şi o trecu pe Mary Darling pe celălalt şold, în timp ce încerca să scoată o fundă din gura bebeluşului. Nu, draga mea, asta nu se mănâncă. Mă duc să ajut, da? zise ea spre fratele ei.

— E o idee bună, murmură Winter. Ne vedem la prânz.

Silence îşi muşcă buza când îşi aduse aminte că sărmanul Winter fusese nevoit să mănânce numai pâine şi brânză cu o zi în urmă pentru că ea uitase să pună de supă la timp.

— O să mă asigur că de data asta o fac, te asigur.

Un colţ al gurii cu aspect sever al lui Winter se ridică.

— Nu-ţi face griji, nu m-am supărat pe tine. Şi, în plus, îmi place brânza, zise el şi îşi trecu un deget peste obrazul ei. Am plecat la muncă. Dacă nu ajung la şcoală înaintea băieţilor, Dumnezeu ştie ce năzdrăvănie vor face în absenţa mea.

Winter se întoarse, şi paşii lui răsunară în jos pe scară. Ea se întrebă de unde găsea el atâta energie, pentru că nu ajuta numai la bunul mers al casei, ci mai şi preda la şcoala de băieţi. Silence oftă şi coborî şi ea, mai încet, pe treptele şubrede.

Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi fusese pe vremuri găzduit de o clădire veche, dar solidă, însă acest lucru se întâmplase înainte să ardă, la începutul anului. Acum, mulţumită generozităţii proprietăreselor, Lady Hero şi bătrâna Lady Caide, li se construia o casă nouă şi frumoasă. Aceasta urma să aibă multe camere, o bucătărie mare şi o grădină în care copiii să poată

ieşi la aer curat. Din păcate, noul adăpost nu era încă gata.

Între timp, Winter, Silence, cei trei servitori, motanul Soot şi toţi copiii – mai puţin cei doi bebeluşi care locuiau împreună cu doicile lor – trăiau într-o clădire şubredă, mult prea mică, din St. Giles. Silence ar fi putut sta în camerele pe care le împărţea cu soţul ei, William, dar acesta era căpitanul corăbiei de transport *Finch* şi era mai tot timpul pe mare. Ar fi fost o prostie din partea ei să trăiască în camerele din Wapping şi să bată în fiecare zi drumul spre casa din St. Giles. Şi mai era şi Mary Darling.

Silence o sărută pe micuţă pe obrajii moi în timp ce cobora treptele. Mary Darling fusese lăsată pe treptele de la intrare în urmă cu şapte luni. Fusese o perioadă dificilă pentru Silence – William era plecat pe mare, iar despărţirea lor fusese una rece. Mary Darling fusese precum prima rază de soare într-o nouă zi. Încălzise viaţa lui Silence, aşa că refuza să se despartă de ea fie şi pentru o scurtă perioadă, cum ar fi fost o noapte petrecută acasă.

Silence auzi vocile copiilor înainte ca ea şi Mary Darling să ajungă la parter. Un coridor întunecat şi întortocheat ducea în bucătăria casei – o încăpere mare cu căpriori înnegriţi în tavan. Două mese lungi cu postamente ocupau mijlocul camerei, una pentru băieţi, una pentru fete. Mary Darling începu să ţopăie când îi văzu pe ceilalţi copii.

— Gata, dulceaţă.

Silence luă un castron cu terci şi o lingură şi se strecură pe un loc de la masa fetelor, cu Mary Darling în poală.

— Bună dimineaţa tuturor.

— Bună dimineaţa, doamnă Hollingbrook! răspunseră în cor fetele şi unii dintre băieţi.

Chiar şi Soot îşi ridică privirea din farfuria de lângă şemineu, cu laptele şiroindu-i pe bărbie. Mary Evening, fata care stătea lângă ele, se aplecă mai aproape.

— Bună dimineaţa, Mary Darling.

Mary Darling, cu gura plină de terci, vântură lingura în semn de salut şi aproape o lovi pe Mary Evening peste nas.

— Ai grijă, Mary Evening, zise Nell Jones în timp ce aşeza o cârpă mare în poala lui Silence.

Nell era o femeie blondă, cu chip vesel, cea mai în vârstă dintre servitori şi fostă actriţă într-un teatru ambulant. Avea puţin peste treizeci de ani, dar avea o mână de fier, iar Silence ajunsese să se bazeze pe judecata ei sănătoasă de când preluase conducerea adăpostului.

— Mulţumesc, Nell, spuse Silence.

A lua micul dejun cu un bebeluş în braţe putea fi o treabă care lăsa în urmă multă mizerie – aşa cum descoperise în ultimele luni.

— Cu plăcere, doamnă. Iar tu, zise Nell şi se aplecă prefăcându-se încruntată în faţa bebeluşului, ai grijă cu lingura aia mare.

Mary Darling râse în faţa lui Nell şi împroşcă terci pe cămaşa ei. Silence oftă, şterse ce cursese şi luă şi ea o gură de mâncare. Micul dejun era pe sfârşite, şi, dacă nu mânca în acel moment, nu mai avea ocazia s-o facă până la prânz. Îmbucă în grabă terciul dens şi sorbi din ceaiul fierbinte pe care Nell i-l pusese în faţa ei. Printre înghiţituri, îi servea linguri cu terci lui Mary Darling, având grijă să o ţină la distanţă de ceaşca şi de castronul tentante.

Mary Darling era îndeajuns de mare cât să se poată hrăni singură cu lingura, dar în urma ei rămânea mereu un adevărat dezastru. În jurul lor, copiii mâncau

veseli, ajutaţi de Nell şi de Alice, cealaltă servitoare. În cadrul adăpostului mai era angajat un servitor, Tommy, care ajuta la sarcinile mai grele şi făcea diverse comisioane. Nell bătu dintr-odată din palme.

— E timpul să facem curăţenie, copii. Ne aşteaptă o zi aglomerată, pentru că azi avem un vizitator foarte important.

Silence aproape se înecă cu ultima lingură de terci. O, Doamne! Uitase complet. Lady Hero urma să facă un tur al căminului în ziua aceea – iar ea nu era numai patroana lor, ci şi fiica unui *duce.*

Silence dădu la o parte castronul şi simţi dintr-odată că i se face rău. Oare avea să reuşească vreodată să se simtă confortabil în postura de administrator al căminului?

*

Hero coborî cu delicateţe din trăsură în după-amiaza aceea –, cu delicateţe deoarece învăţase foarte repede să aibă grijă unde punea piciorul pe străzile din St. Giles. Într-o parte, un bărbat zăcea într-un canal. Hero făcu un ocol larg în jurul lui şi strâmbă din nas când simţi mirosul de gin. Încă o victimă a acelei băuturi îngrozitoare, şi, din păcate, nu era o privelişte neobişnuită. De câte lucruri mizerabile ar scăpa Londra dacă consumul de gin ar fi eradicat!

După ce trecu de beţiv, Hero păşi pe o alee micuţă ce dădea spre locul în care era găzduit temporar Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi, într-o clădire destul de şubredă. Hero oftă în tăcere. Ca stăpână a adăpostului, se simţea vinovată ori de câte ori vedea starea jalnică a locuinţei în care trăiau copiii.

Doamna Hollingbrook, administratoarea adăpostului, făcu emoţionată o reverenţă în timp ce ea

se apropia.

— Bună ziua, Lady Hero.

Hero o salută din cap şi zâmbi – spera ea – cu graţie. Adevărul era că ea devenise patroana adăpostului când Temperance Dews, acum tânăra Lady Caire, se afla la conducere. Hero simţise imediat un sentiment de prietenie faţă de cea care era atunci doamna Dews şi se bucurase de interacţiunea cu aceasta. Nu la fel stăteau lucrurile în ceea ce o privea pe doamna Hollingbrook – cel puţin nu încă.

Doamna Hollingbrook era mai tânără şi mai puţin stăpână pe ea în comparaţie cu sora ei mai mare. Faţa ei – palidă, ovală şi solemnă – îi amintea lui Hero de o sfântă medievală şi, precum una dintre acele martire pictate, părea să fie predispusă la o melancolie resemnată.

— Doriţi să intraţi să serviţi ceaiul? întrebă pe un ton oficial doamna Hollingbrook, aşa cum făcea mereu.

Se dădu deoparte şi o lăsă pe Hero să o ia înainte spre casă. Hero păşi peste prag şi se strădui să nu tresară când văzu tencuiala crăpată din pereţii de la intrare. O încăpere înghesuită se afla în partea din spate a locuinţei, iar Hero pătrunse înăuntru, familiarizată după vizitele pe care le tot făcuse la căminul de copii. În interior, patru scaune, o masă joasă şi un birou fuseseră înghesuite în spaţiul îngust. Hero se aşeză pe unul dintre scaune şi îşi scoase pălăria în timp ce doamna Hollingbrook se agita îndeletnicindu-se cu prepararea ceaiului.

În final, cealaltă femeie se apucă să toarne ceaiul.

— Fără zahăr, aşa-i, milady?

Hero zâmbi.

— Da.

— Ia să vedem, unde am pus linguriţele?

Doamna Hollingbrook ţinea într-o mână ceaşca plină, iar lichidul fierbinte se apropia periculos de margine în timp ce ea bâjbâia pe tava de ceai aglomerată.

— Dar, dacă nu serviţi cu zahăr, probabil nu veţi avea nevoie de linguriţă, nu?

— Nu cred. Hero luă ceaşca înainte ca doamna Hollingbrook să se ardă. Mulţumesc.

Doamna Hollingbrook zâmbi nesigură şi sorbi din ceai. Hero privi în jos la ceaşca sa. Oamenii se simţeau de multe ori stânjeniţi sau timizi în prezenţa ei, ştia asta. Titlul ei îi speria. Era o problemă continuă – cum să-i facă pe ceilalţi să se simtă în largul lor. Trase aer în piept şi îşi înălţă privirea.

— Am înţeles că adăpostul are locatari noi.

— O! O, da.

Doamna Hollingbrook îşi îndreptă spatele şi îşi puse cu grijă ceaşca pe măsuţa joasă. Bătu cu palmele în poală, ca şi cum ar fi fost gata să recite un poem pe care-l învăţase pe de rost.

— De când ne-am văzut ultima oară, luna trecută, milady, am luat doi bebeluşi… un băiat şi o fată… şi un băieţel de patru ani. Băieţelul, Henry Putman, este…

Doamna Hollingbrook se întrerupse, pentru că Hero tuşise.

— Îmi cer scuze, dar credeam că toţi băieţii sunt botezaţi Joseph la adăpost.

— Păi, da, de obicei aşa e, dar din moment ce Henry Putman avea deja un nume… de care întâmplarea face să fie foarte mândru… ne-am gândit că e mai bine să-i permitem să-l păstreze.

— Ah, făcu Hero şi încuviinţă din cap. Vă rog să continuaţi.

Doamna Hollingbrook se aplecă în faţă.

— Niciodată n-am înţeles de ce Winter şi Temperance au ales să boteze toţi băieţii Joseph şi toate fetele Mary. Uneori este foarte derutant.

— Aşa cred şi eu, răspunse Hero pe un ton grav.

Doamna Hollingbrook zâmbi repede şi brusc, fapt ce îi lumină faţa palidă şi o făcu să pară chiar frumoasă.

— Aham… De asemenea, am trimis două dintre fetele noastre la ucenicie luna aceasta. Şi, cu banii pe care dumneavoastră şi doamna Lady Caire ni-i oferiţi, am reuşit să le dăm amândurora haine noi, pantofi, lenjerie, o carte de rugăciuni, un pieptăn şi o pelerină groasă de iarnă.

— Foarte bine, zise Hero şi încuviinţă din cap.

în sfârşit, o parte din ajutorul ei dădea roade.

— Vreţi să-mi arătaţi casa acum?

— Sigur, milady, spuse doamna Hollingbrook şi sări în picioare. Poftiţi pe aici, copiii au exersat toată săptămâna pentru dumneavoastră.

Doamna Hollingbrook o conduse pe coridorul micuţ şi întunecat şi apoi în sus, pe treptele şubrede. Trecură de primul etaj, care, din câte ştia Hero din vizitele precedente, adăpostea dormitoarele orfanilor. La al doilea etaj erau o cameră pentru bebeluşi şi copii mici şi o încăpere ce servea drept sală de clasă. Doamna Hollingbrook o conduse spre aceasta şi deschise uşa cu un gest exagerat. În interior, o duzină de copii mai mari stăteau înşiraţi pe două rânduri, cu feţele curăţate şi cu părul încă ud de la spălat. Când intrară, ei spuseră la unison:

— Bună ziua, Lady Hero!

Ea îşi permise să zâmbească uşor.

— Bună ziua, copii.

Răspunsul ei provocă un chicot înăbuşit din partea unuia dintre băieţi. O privire pătrunzătoare a lui

Nell Jones reduse la tăcere chicotul. Doamna Hollingbrook încuviinţă discret din cap, iar copiii izbucniră într-un cântec bâiguit – un imn, fără îndoială, deşi

Hero nu-şi putea da seama exact despre ce era vorba, nici după melodie, nici după versuri. Îşi menţinu zâmbetul cu fermitate chiar şi când cea mai entuziastă fată cântă fals pe o notă joasă, iar unul dintre băieţi îi dădu altuia un cot în coaste şi îl făcu să sune mai ascuţit.

Cântecul se termină pe o notă destul de stridentă, iar Hero se strădui să nu tresară. Bătu entuziastă din palme, iar băieţelul care îşi asaltase vecinul rânji spre ea şi scoase la iveală golul unde îi lipseau doi dinţi de sus.

— Splendid, copii, zise Hero. Mulţumesc pentru cântec. Şi le mulţumesc şi profesorilor voştri.

Doamna Hollingbrook roşi frumos chiar şi în vreme ce o însoţea pe Hero înapoi spre scară.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit, milady, zise ea în timp ce coborau către uşa de la intrare. Copiii aşteaptă cu nerăbdare vizita dumneavoastră.

Hero ştia că doamna Hollingbrook obişnuia să o flateze pentru că era patroana casei, dar, când dădură mâna, simţi că femeia vorbea cu sinceritate.

— Şi mie îmi face plăcere să vă vizitez, spuse Hero.

Şi-ar fi dorit să poată zice mai multe. Să poată promite că micuţii aveau să scape curând de acea casă şubredă. Să-i poată spune doamnei Hollingbrook că cei mici aveau să se bucure în scurt timp de paturi noi, de o nouă sală de clasă şi de o grădină imensă în care să alerge în primăvara ce se apropia. În schimb, zâmbi pentru ultima oară şi îşi luă rămas-bun.

Păşi pe stradă cu inima grea. Avea senzaţia că

următoarea vizită pe care urma să o facă în acea zi nu o să fie nici pe departe la fel de plăcută.

— Duceţi-mă, vă rog, pe Maiden Lane, îl instrui ea pe vizitiu înainte să urce în trăsură.

Se aşeză şi se uită absentă pe fereastră în timp ce trăsura înainta. Adăpostul depindea de ea. Acum că…

— Hei! se auzi o voce de bărbat – o voce *familiară* de bărbat – din apropiere.

Trăsura se clătină şi se opri. Hero se aplecă în faţă. Doar nu era…

Uşa se deschise şi o siluetă masculină, înaltă, urcă în trăsură şi se aşeză pe perna roşie de vizavi de ea, de parcă el ar fi fost proprietarul vehiculului. Trăsura se puse din nou în mişcare în timp ce Hero se uita la el cu gura căscată.

— Ne întâlnim din nou, Lady Perfecţiune, zise Lord Griffin pe un ton tărăgănat.

Capitolul 4

Inevitabil, veni o vreme în care regina Ravenhair se hotărî că era timpul să se mărite din nou. Doar o regină trebuia să aibă un rege, un regat şi un moştenitor. Aşa că regina se sfătui cu sfetnicii, cu miniştrii şi cu învăţaţii săi în încercarea de a se decide cine avea să fie aristocratul cu care urma să se mărite. Şi astfel se trezi în faţa unei dileme. Sfetnicii săi erau de părere că Prinţul de la Soare-Apune era perechea perfectă pentru regină, în timp ce miniştrii îl respingeau pe Prinţul de la Soare-Apune şi îl preferau pe Prinţul de la Răsărit. Şi, mai rău, învăţaţii îi dispreţuiau şi pe Prinţul de la Soare-Apune, şi pe

Prinţul de la Răsărit şi credeau că numai Prinţul de la Miazănoapte era consortul perfect pentru regină...

din *Regina Ravenhair*

Lui Griffin nu-i venise să-şi creadă ochilor când o văzuse pe Lady Hero urcându-se într-o trăsură în cea mai rău famată zonă din St. Giles. Oprise trăsura, îi spusese vizitiului cine era şi îl legase repede pe Rambler în spate înainte să sară înăuntru. Acum Griffin o privea pe Lady Hero care se uita urât la el, cu ochii aceia cenuşii.

— Lord Reading. Ce încântare să te văd din nou.

El îşi lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi.

— Detectez o urmă de sarcasm în cuvintele tale, milady?

Privirea ei se lăsă în jos, timidă.

— O lady nu recurge niciodată la sarcasm în compania unui gentleman.

— Niciodată? întrebă el şi se aplecă în faţă în timp ce trăsura cotea. Nici măcar atunci când e provocată de un gentleman care nu se comportă ca un... ăăă... gentleman?

— Mai ales atunci, răspunse ea şi îşi muşcă buzele. O lady îşi păstrează mereu calmul, îşi alege cuvintele cu atenţie şi e întotdeauna preocupată să le folosească cu grijă. Niciodată nu ia peste picior un gentleman, chiar dacă e provocată.

Recita regulile pe care le tocise într-o manieră atât de serioasă, încât el fu cât pe ce să nu bage de seamă ironia blândă din ton. Dar era acolo. O, da, era acolo. Nu avea nicio îndoială că ea aplicase acele reguli cu Thomas, dar nu şi cu el. Era interesant. *Şi* puţin îngrijorător.

— Poate ar trebui să mă străduiesc mai mult să provoc, murmură el fără să se gândească.

Pentru o clipă, genele ei se ridicară, şi ea îl fixă cu ochii mari şi nedumeriţi, iar onestitatea de pe chipul său, conştientă sau nu, era o ispită feminină pentru orice bărbat. El îşi ţinu răsuflarea. Apoi ea îşi lăsă din nou privirea în poală.

— Ce faci în St. Giles, milord?

— Merg cu trăsura ta, răspunse el şi îşi întinse picioarele în spaţiul strâmt dintre banchete. Doar *e* trăsura ta, nu-i aşa?

Buzele ei se subţiară.

— Desigur.

— O, ce bine, zise el relaxat. Nu mi-ar plăcea să-l trag la răspundere pe Thomas pentru că ţi-a împrumutat trăsura lui ca să te plimbi printre canalele din St. Giles. Doar dacă nu cumva – el îşi mări ochii de parcă tocmai îi venise o idee – chiar *Wakefield* ţi-a dat voie să vii aici…

Ea îşi înălţă bărbia cu aroganţă.

— Nu sunt o copilă, Lord Griffin. Nu am nevoie de permisiunea fratelui meu ca să călătoresc unde şi când poftesc.

— Atunci înseamnă că Wakefield nu se va mira când o să-i spun unde te-am întâlnit, răspunse el încet.

Ea îşi luă privirea de la el, ceea ce îi confirmă suspiciunile lui Griffin. Vocea lui deveni mai profundă, semănând cu un mârâit.

— Aşa am crezut şi eu.

Simţi un val de mânie rapid şi fierbinte. Fu luat prin surprindere de intensitatea emoţiei primitive. Ce importanţă avea pentru el dacă logodnica perfectă şi dichisită a lui Thomas îşi punea viaţa în pericol plimbându-se prin St. Giles? Judecata îi spunea că nu era treaba lui. Din păcate, judecata nu avea nicio influenţă asupra emoţiilor.

Prezenţa lui Lady Hero acolo era atât de

nepotrivită, încât se văzu nevoit să se abţină să n-o ia şi s-o ducă departe de acolo protestând în acest timp împotriva fetişcanelor încăpăţânate şi a fraţilor nechibzuiţi şi nepăsători şi enumerând miliardele de sorţi groaznice pe care le putea avea o doamnă bine crescută în mahalalele Londrei. Griffin trase adânc aer în piept şi îşi frecă ochii. Doamne, avea nevoie de somn.

— St. Giles nu are o faimă prea bună în ceea ce priveşte ospitalitatea, milady, zise el pe cât de blând putu. Orice te-a adus aici nu poate fi la fel de…

— Te rog să nu mă iei de sus.

— Foarte bine. El simţi cum i se încleştează maxilarul. Nu era obişnuit să fie întrerupt cu atâta trufie de nimeni, cu atât mai puţin de o femeie. Spune-mi de ce te afli aici.

Ea îşi muşcă buza şi se uită în altă parte. El *se* forţă să zâmbească.

— Eu sau Wakefield. Alege.

— Dacă insişti, spuse ea şi îşi îndreptă rochia cu palmele. Mă duc să inspectez locul pe care va fi construită o clădire pentru o casă de copii.

El s-ar fi putut aştepta la orice, mai puţin la aşa ceva.

— De ce?

Pe faţa ei apăru o grimasă de exasperare care dispăru aşa rapid, încât el abia o zări.

— Pentru că sunt una dintre patroanele adăpostului.

El ridică din sprâncene.

— Destul de lăudabil. De ce ţii secret asta faţă de fratele tău?

— Nu e un secret. Ea îi observă privirea sceptică şi completă: Cel puţin nu faptul că eu sunt patroană. Maximus ştie că mi-am luat angajamentul să ajut

adăpostul. Problema este locaţia acestuia. Nu vrea să mă duc în St. Giles.

— Susţin judecata lui, zise Griffin pe un ton sec. Atunci de ce te furişezi?

— Pentru că sunt patroana!

Lady Hero se încruntă spre el precum o regină ofensată, o privire îmbunată totuşi de pistruii împrăştiaţi pe nasul ei.

— E datoria mea să mă asigur că noua locuinţă este construită aşa cum trebuie.

— De una singură?

— Mai este o patroană… Lady Caire. Dar este la ţară acum, zise ea şi îşi muşcă buza. Aş apela la Lord Caire, fiul ei, sau la soţia lui, tânăra Lady Caire – ea e sora administratoarei adăpostului şi o vreme s-a ocupat ea singură –, dar ei s-au căsătorit recent şi s-au retras la moşia de la ţară a lui Lord Caire timp de câteva luni.

El se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

— Aşa că acum te îngrijeşti singură de locaţia pentru cămin?

— Da, răspunse ea cu bărbia înălţată cu mândrie, dar gura ei frumoasă tremura.

El ridică din sprânceană şi aşteptă.

— Nu merge prea bine, recunoscu ea după o clipă de ezitare. Rostise cuvintele aproape pe nerăsuflate şi îşi frământa mâinile în poală. De fapt, merge groaznic. Arhitectul pe care l-am angajat pare să nu fie demn de încredere. Aşa că mă duc azi să vizitez locul… să văd ce-a făcut în ultima săptămână.

— Sau ce *n-a* făcut?

Ce ciudat era faptul că micuţa ei dovadă de încredere în el îi făcea lui Griffin pieptul să se umple de căldură. Ea înclină capul.

— Şi asta.

Griffin clătină din cap.

— Trebuie să-i spui lui Wakefield despre problema ta. El sau agentul lui se poate ocupa de asta în numele tău.

Ea îşi semeţi din nou blestemata de bărbie.

— *Eu* sunt patroana, nu Maximus. Datoria este a mea. În plus, adăugă ea mai puţin despotic, Maximus probabil mi-ar interzice să mai fiu patroană dacă îi spun despre problemele mele. A reacţionat destul de exagerat când a auzit despre decizia mea de a ajuta adăpostul.

— Probabil nu-i place ca altcineva să-i cheltuiască banii.

Ea strâmbă din nas.

— Sunt banii *mei,* te asigur de asta, Lord Griffin. O moştenire de la mătuşa mea, separată de zestre. Dispun de ea fără nicio intervenţie din partea lui Maximus – sau a oricui altcuiva, dacă tot veni vorba. Pot face ce vreau cu ei, şi îmi place să ajut copiii care trăiesc în acest adăpost.

— Îmi cer scuze pentru presupunerile mele greşite, zise Griffin şi ridică mâinile într-un gest de predare. De ce nu-i place fratelui tău faptul că ajuţi orfanii?

Ea tresări.

— Nu cu orfanii are o problemă, ci cu locul în care trăiesc aceştia. Părinţii noştri au fost omorâţi pe străzile din St. Giles. Ura lui faţă de acest loc este foarte profundă.

— Ah, făcu Griffin şi îşi rezemă de perne capul care îl durea.

— Aveam opt ani când s-a întâmplat, spuse ea încet, chiar dacă el nu o întrebase. Fuseseră la o piesă şi îl luaseră pe Maximus cu ei – el tocmai împlinise paisprezece ani. Eu şi Phoebe eram mult prea mici ca

să mergem la astfel de distracţii pentru adulţi, aşa că am rămas acasă.

El se încruntă, interesat fără să vrea.

— Ce căutau în St. Giles? Nu sunt teatre acolo.

— Nu ştiu, răspunse ea şi clătină uşor din cap. Maximus nu mi-a spus niciodată – dacă o şti, îmi amintesc că m-am trezit a doua zi dimineaţă în plânsete. Dădaca noastră ţinea foarte mult la mama. Toţi servitorii erau extrem de afectaţi.

— La fel ca tine, nu mă îndoiesc, spuse el încet.

Ea ridică dintr-un umăr, o mişcare ciudată, ce nu semăna cu gesturile ei obişnuite, graţioase.

— Maximus era la el în cameră – n-a vrut să vorbească zile întregi –, şi nu avea cine să se ocupe de lucruri. Îmi aduc aminte că în acea dimineaţă am mâncat terci rece în camera pentru copii, în timp ce adulţii se adunaseră ca să discute la etajul de mai jos. Nimeni nu mi-a dat atenţie. După o vreme, au sosit avocaţii familiei, dar ei erau ciudaţi şi distanţi. Abia când a venit verişoara Bathilda, o noapte mai târziu, m-am simţit din nou în siguranţă. M-am simţit iarăşi protejată. Ea avea un parfum îngrozitor de puternic, dulce, iar rochia ei neagră era băţoasă şi aspră, dar acestea au fost singurele motive pentru care nu m-am agăţat de ea aşa cum a făcut Phoebe.

Ea zâmbi aproape scuzându-se. Imaginea cu acea fetiţă palidă, serioasă, cu pistrui, care îşi făcea griji că nu mai era nimeni pe lume care să aibă grijă de ea – căruia să-i *pese* de ea – era aproape insuportabilă. El se uită pe fereastră şi observă absent că acel cartier devenise şi mai urât, dacă aşa ceva era posibil.

— O să mai vii aici?

— Da, răspunse ea fără să ezite.

— Normal, murmură el şi îşi trecu palmele peste obraji.

Barba îi zgârie palmele. Probabil arăta ca o fiară. Doamne, nu trecuse o săptămână de când o femeie fusese atacată şi lăsată să moară în St. Giles.

— Uite ce e, nu te pot lăsa să umbli singură pe străzile din St. Giles.

Ea deveni încordată pe bancheta din faţa lui, buzele i se depărtară, pregătite, fără îndoială, să riposteze. El se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi, şi o privi în ochi.

— N-o pot face, şi ăsta e ultimul cuvânt… indiferent de motivele şi argumentele tale.

Ea închise gura, îşi întoarse capul şi se uită pe fereastră. El nu se putu abţine să rânjească – avea aşa un aer de regină ofensată…

— Dar sunt dispus să cădem la o înţelegere.

Ea se încruntă suspicioasă.

— Ce fel de înţelegere?

— Nu le spun nici lui Wakefield, nici lui Thomas despre plimbările tale în St. Giles, dacă-mi dai voie să te însoţesc.

Pentru o clipă, ea nu făcu decât să se holbeze la el. Apoi clătină din cap hotărâtă.

— Nu pot accepta.

— De ce nu?

— Pentru că, Lord Griffin, nu îndrăznesc să fiu văzută în compania ta, răspunse ea stârnindu-i tânărului un fior de gheaţă pe şira spinării. Am aflat că ai sedus-o pe prima soţie a fratelui tău.

Reading îşi lăsă capul pe perne şi râse zgomotos, iar gâtul lui puternic şi bronzat se cutremură. Sunetul era vesel, dar exista şi o notă de pericol aproape imperceptibilă în râsul lui care o făcu pe Hero să se încordeze instinctiv. Deveni dintr-odată conştientă de faptul că ei doi călătoreau într-un spaţiu strâmt, închis şi că nu-l cunoştea prea bine pe Reading. Iar ceea ce

ştia despre el nu era încurajator.

Urmări îngrijorată cum râsul lui pieri. El se şterse la ochi cu mâneca şi trase adânc aer în piept. Când ea îşi ridică din nou ochii, furia pe care o observă în privirea lui o făcu să se încordeze şi mai mult.

— Pleci urechea la bârfe, Lady Perfecţiune?

Ea susţinu cu fermitate privirea lui sălbatică.

— Negi acuzaţiile?

— De ce m-aş obosi? întrebă el şi făcu o grimasă. Tu şi toţi ceilalţi bârfitori neghiobi aţi hotărât deja care e adevărul. Dacă mi-aş susţine nevinovăţia fără să pot argumenta, n-aş reuşi decât să par nesăbuit.

Hero îşi muşcă buza când auzi răspunsul lui sfâşietor şi se uită absentă la mâinile ei. Le ţinea una peste alta şi fu vag încântată să observe că acestea nu trădau zbuciumul ei interior. Ce importanţă avea pentru ea dacă bărbatul acela o considera „bârfitoare” sau „neghioabă”?

Trăsura se clătină şi se opri. Ajunseseră la capătul drumului în Maiden Lane. Ea se uită înspre Reading şi văzu că o privea sobru, cu ochii lui verzui umbriţi.

— Oricum n-are importanţă, zise el.

— Ce anume?

— Că am reputaţia unui berbant şi a unui seducător de făpturi inocente… inocenta *fratelui* meu, spuse el şi flutură din mână ca şi cum toată acea chestiune era prea puţin importantă. Tot n-o să te las să-ţi pui în pericol gâtul tău frumos în St. Giles. Ori mă laşi să te însoţesc şi să te protejez, ori mă duc la Wakefield şi la Thomas. E alegerea ta.

El îşi trase pălăria triunghiulară pe ochi şi îşi încrucişă braţele pe piept de parcă se pregătea să tragă un pui de somn. Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar el nu se mişcă. Era evident că

zisese tot ce avea de zis.

Uşa trăsurii se deschise, iar George, unul dintre cei doi valeţi musculoşi pe care ea îi alesese s-o însoţească, se uită curios înăuntru.

— Milady?

— Da, răspunse ea distrasă. Se întoarse spre Reading şi îşi drese glasul. Mă duc să inspectez locul.

Reading nu se mişcă. Ei bine, chiar dacă el se încăpăţâna să o trateze nepoliticos, ea n-avea de gând să încerce să-l facă să-i răspundă. Hero se sculă de pe canapea şi coborî din trăsură cu ajutorul lui George. Îşi ridică rochia şi începu să păşească pe Maiden

Lane spre locul în care se construia Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi. Dar, în timp ce se apropia, cele mai mari temeri ale ei se confirmau. Şantierul părea părăsit. Hero dădu drumul rochiei şi se încruntă. George îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Să mă duc să văd dacă e cineva aici, milady?

— Da, te rog, spuse Hero recunoscătoare şi îl urmări pe George cum dispărea după faţada construcţiei.

Oftă. Urma să fie o clădire minunată – dacă avea să fie terminată. Cumpărase casele din preajma rămăşiţelor fostei case incendiate şi ordonase să fie demolate. Acum, fundaţia şi faţada a ceea ce urma să fie o clădire frumoasă din cărămizi ocupau o bună parte a acelei bucăţi de stradă.

Hero se răsuci pe călcâie şi aruncă o privire spre cealaltă parte a aleii înguste. Clădirile de acolo erau construite atât de aproape, încât păreau să se sprijine una de alta. Structuri din lemn peste cărămizi sfărâmicioase ce susţineau etajele superioare care atârnau precar deasupra aleii. Era de mirare cum de toată acea mizerie nu se prăbuşea.

— Milady. George o strigă când se întoarse urmat

de un personaj cu aspect îndoielnic. Ăsta-i singurul pe care l-am găsit pe-aici, spuse George şi arătă spre individ. Zice că stă de pază.

Hero se uită cu uimire la bărbat. Ţinea în mână o bucată de pâine mâncată pe jumătate şi purta o haină albastră murdară, cu câteva măsuri mai mare. Când ea se uită la el, acesta îşi scoase pălăria plată uzată şi se aplecă periculos de mult, astfel încât părul cărunt lung până la umeri aproape că atinse pământul.

— M'lady.

— Cum vă cheamă?

— Pratt, răspunse el şi strânse la piept pălăria şi bucata de pâine cu o expresie angelică. La dispoziţia dumneavoastră, m'lady.

Hero oftă.

— Unde sunt muncitorii, domnule Pratt?

Paznicul mîji ochii, ca şi cum s-ar fi gândit profund, şi îşi ridică privirea.

— Nu prea ştiu, m'lady. Da's sigur că se-ntorc repejor.

— Şi domnul Thompson?

— Nu l-am văzut de ceva vreme.

Pratt ridică din umeri şi muşcă din pâine. Hero strânse din buze şi se uită în altă parte. Domnul Thompson era arhitectul noii clădiri, responsabil de construcţia ei. Se descurcase perfect în etapele proiectării, realizase un desen frumos al casei şi respectase toate cerinţele. Atât ea, cât şi Lady Caire fuseseră încântate de el. Dar, când începuse construcţia, domnul Thompson devenise din ce în ce mai puţin demn de încredere. Materialele care ar fi trebuit să fie deja comandate lipsiseră iniţial, apoi acestea întârziaseră, ceea ce făcuse ca echipa de muncitori angajaţi să-şi caute altceva de lucru.

Lady Caire îşi amânase turul continentului până

când fusese turnată fundaţia. În acel moment, toate problemele legate de construcţie păreau să fi luat sfârşit. Aveau materialele, fusese angajată o nouă echipă, iar scuzele şi asigurările domnului Thompson curseseră din belşug. Dar la nicio lună după plecarea lui Lady Caire, lucrurile începuseră din nou să meargă prost. Construcţia avansa încet, rapoartele cheltuielilor pe care le furniza domnul Thompson nu aveau niciun sens pentru Hero, iar când ea pusese, politicos, anumite întrebări, el fie îi dădu răspunsuri vagi, fie o ignorase în totalitate. Iar acum, în mijlocul zilei, nu era nimeni pe şantier!

— Mulţumesc, domnule Pratt, zise Hero. Apoi se întoarse spre trăsură. Se descurcă să păzească singur o zonă atât de mare? îl întrebă în şoaptă pe George.

George păru surprins că i se cerea părerea. Îşi scărpină bărbia.

— Nu, milady, nu cred,

Hero încuviinţă din cap. George nu făcea decât să-i confirme temerile. Trebuia să angajeze mai mulţi paznici, numaidecât. Se aşteptase ca Reading să fi dispărut, dar, când intră în trăsură, văzu că el stătea tolănit pe perne în aceeaşi poziţie cum îl lăsase cu aproape o oră în urmă. Se aşeză şi se uită la el în timp ce vehiculul se legănă mai departe.

El era îmbrăcat cu o haină maro destul de uzată, o vestă de culoarea sticlei verzi, pantaloni maro-închis şi cizme. Picioarele lui lungi ocupau cea mai mare parte a spaţiului dintre banchete, iar cizmele tocite aproape ajungeau sub bancheta ei. Pălăria lui neagră era încă lăsată pe ochi, iar ea observă pentru prima oară că pe faţa lui crescuse barba. Oare fusese plecat toată noaptea, după terminarea balului?

El nu se mişcase când ea intrase şi nici când vehiculul se pusese în mişcare, iar ea auzi sforăitul

firav ce ieşea printre buzele lui uşor depărtate. Privirea îi căzu pe acele buze. Cea de jos era mai plină în somn, relaxată şi mai senzuală, contrastând puternic cu umbra masculină a bărbii din jurul gurii. Hero se uită repede în altă parte.

— Te-ai hotărât? întrebă el şi o făcu să tresară.

Ea trase aer în piept. Se prefăcuse adormit în tot acest timp? El îşi îndreptă spatele şi se întinse leneş, apoi se uită pe fereastră.

— Mergem spre casă, nu?

— Da.

— Cum a fost?

— Mai rău decât credeam, răspunse ea şi îşi muşcă buzele. Arhitectul se pare că şi-a luat tălpăşiţa.

El încuviinţă din cap, deloc surprins.

— Şi înţelegerea noastră?

— Vrei să zici şantajul tău?

El ridică din umeri.

— Spune-i cum vrei, dar nu mă răzgândesc. Ori mergi cu mine, ori nu mergi deloc.

Ea se uita la mâinile pe care şi le ţinea în poală. Degetele se făcuseră pumni. Nu avea nicio îndoială că el vorbea serios, că avea să-i spună fratelui ei şi logodnicului dacă nu accepta „înţelegerea”. Mandeville nu avea să fie de acord, dar Maximus urma să fie cel care să-i interzică să mai viziteze adăpostul – şi posibil chiar şi să mai fie patroana acestuia. Îl asculta şi se supunea fratelui ei în toate privinţele, dar nu şi când venea vorba despre aşa ceva. Prin faţa ochilor îi trecură chipurile frumoase ale copiilor în timp ce se chinuiau să cânte imnul pe care-l învăţaseră pentru ea.

Hero îşi înălţă privirea. Reading se uita la ea şi parcă intuia cuvintele care-i treceau prin cap. Ea îşi ridică bărbia.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce îţi faci dintr-odată griji pentru mine? De ce vrei să cădem la această înţelegere?

Se aştepta la mânie din partea lui, dar, în schimb, un colţ al buzelor se ridică, şi, chiar dacă părea imposibil, el se tolăni şi mai mult pe banchetă.

— Eşti o femeie suspicioasă, Lady Perfecţiune. Poate că inima mea bună mă îndeamnă să vin în ajutorul fecioarelor nesăbuite.

— Pff, făcu ea şi îl privi încruntată. N-am încredere în tine.

— Un lucru înţelept, zise el şi râse batjocoritor.

Ea se uită pe fereastră. Ce opţiuni avea cu adevărat dacă voia să viziteze în continuare adăpostul?

— Bine, răspunse ea şi îl ţintui cu privirea. Poţi să mă însoţeşti data viitoare când merg în vizită în St. Giles.

— Bine.

El căscă, apoi se ridică şi ciocăni în plafonul trăsurii.

— Poţi trimite un bilet la mine acasă ori de câte ori vrei să mergi. Golden Square numărul treizeci şi patru.

Pentru o clipă, atenţia ei fu distrasă de acea noutate.

— Nu stai la conacul Mandeville?

El făcu o grimasă.

— Nu. Trăsura se opri, iar el dădu să iasă pe uşă, dar se opri, se întoarse şi spuse: O să fiu acasă la tine mâine dimineaţă la ora nouă.

Ea se aplecă în faţă.

— Dar nu am de gând să mă duc la adăpost aşa curând!

— Da, dar cred că te pot ajuta cu problemele

legate de arhitect, spuse el încet şi răbdător. Nouă fix. De acord? O ţintui cu ochii verzi, iar ea nu reuşi decât să încuviinţeze din cap, amuţită. Bine, zise el din nou.

Sări din trăsură şi trânti uşa. Într-o clipă, vehiculul se urni înainte. Hero răsuflă, se relaxă şi se întrebă pentru prima oară: „Ce căuta Reading în St. Giles?”

*

Hero coborî în dreptul treptelor din faţa casei în dimineaţa următoare. Nouă dimineaţa era o oră prea matinală pentru ca verişoara Bathilda – sau orice altă doamnă la modă – să fie prin preajmă, însă n-ar fi mirat-o dacă ar fi avut ghinionul să fie descoperită în compania celebrului bărbat care avea să-i fie cumnat. Dar, când se uită pe stradă, nu văzu pe nimeni. Absolut pe nimeni. Pentru o clipă, umerii ei se lăsară într-un gest care aducea periculos de mult cu dezamăgirea. Era nevoită să trimită înapoi trăsura care aştepta deja în faţă. Până la urmă, era doar un berbant. La ce se aştepta de la el? Probabil nu era genul lui să iasă la plimbare la prima oră a dimineţii cu femei respectabile. De fapt…

— Ţi-e dor de mine?

Vocea şoptită şi masculină se auzise atât de aproape în spatele ei, încât tresări şi scoase un ţipăt uşor. Hero se întoarse şi se încruntă spre Reading, care arăta îngrozitor şi şifonat.

— Iar ai fost treaz toată noaptea? întrebă ea fără să se gândească înainte, şi îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse când simţi un val de căldură care i se ridica pe gât.

El râse în timp ce o ajuta să urce în trăsură.

— Sigur că da. Noi, berbanţii, nu dormim

niciodată noaptea. Avem lucruri mult mai, ăăă, *interesante* de făcut în orele nopţii.

— Pff, făcu ea.

Se lăsă pe perne. Era ciudat că, deşi cuvintele lui o iritau nespus, se simţea totuşi uşor entuziasmată pentru că el ajunsese la întâlnire.

— Tu, pe de altă parte, continuă Reading în timp ce se aşează vizavi de ea, arăţi proaspătă şi odihnită. Ca un crin frumos, de fapt.

Ea se uită la el suspicioasă. Ceea ce trebuia să fie un compliment sunase ciudat, ca o insultă din gura lui. El zâmbi inocent, iar colţurile buzelor formară linii adânci în obrajii lui. Barba neagră contrasta cu peruca albă.

— Arăţi de parcă ai putea poza pentru o gravură intitulată „Depravare”, spuse ea cu inocenţă.

El râse surprins şi zise răstit:

— Crinul meu pare să aibă ghimpi.

— Crinii nu au ghimpi, şi, oricum, nu sunt crinul tău.

— Nu, doar viitoarea mea surioară.

Ea oscilă dacă să-i spună – din nou – să n-o mai numească „surioară”, dar îşi dădu seama că orice protest al ei nu avea să facă decât să-l împingă spre un comportament şi mai enervant, aşa că oftă şi se lăsă păgubaşă.

— Unde mergem?

El îşi întinse picioarele între ei, iar cizmele atinseră mătasea rochiei de culoarea primulei.

— Am un prieten vechi pe care aş vrea să ţi-l prezint.

— De ce?

— Este arhitect.

— Da? Hero îl privi curioasă. Unde l-ai cunoscut?

El îi aruncă o privire sarcastică.

— Îmi petrec o parte din timp şi printre oameni respectabili.

— Eu nu…

El întrerupse scuza ei cu o fluturare a mâinii.

— L-am întâlnit pe Jonathan Templeton la Cambridge.

— Am auzit că ai plecat după numai un an, spuse ea încet.

— M-ai făcut inept, îi reaminti el, dar nu toţi cei pe care i-am cunoscut la universitate erau la fel de iresponsabili ca mine. Tatăl lui Jonathan era un vicar cu un venit foarte mic. Singurul motiv pentru care el a ajuns la Cambridge a fost că un prieten de familie a făcut un gest frumos şi a plătit studiile lui Jonathan. El a răsplătit bunătatea prietenului studiind zi şi noapte.

Ea îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la el.

— Şi ce anume ai studiat la Cambridge?

El pufni.

— Pe lângă femei şi băutură, vrei să zici? De data asta ea nu mai muşcă momeala. După un moment, el îşi coborî privirea spre mâinile ei şi zâmbi cu jumătate de gură. Istorie clasică, dacă-ţi vine să crezi.

— Ţi-a plăcut?

El ridică din umeri agitat.

— Nu îndeajuns de mult cât să rămân acolo, evident.

— Eu l-am citit pe Herodot în greacă, îi scăpă ei.

El se uită la ea.

— Da? Nu ştiam că greaca este, mai nou, în programa tinerelor la modă.

— Sigur că nu e. De ce îi spusese asta? Nu contează, adăugă ea.

Se uită la mâinile pe care şi le ţinea în poală şi îşi dori să-şi poată controla mai bine cuvintele în preajma lui.

— Ce părere ai despre felul în care descrie Egiptul? o întrebă el.

Ea îi aruncă o privire, ca să se asigure că nu îi vorbea ironic, dar părea serios. Ezită, apoi se aplecă în faţă.

— Practicile lor de înmormântare mi s-au părut îngrozitoare.

Chipul lui se relaxă, şi în colţurile ochilor apărură riduri fine în timp ce zâmbea.

— Dar fascinante, nu-i aşa? Toate acele mizerii despre mir şi tămâie…

Ea se cutremură încântător.

— Crezi că ceea ce a scris e adevărat? Multe dintre lucrurile despre care aminteşte par aşa fanteziste…

— Cum e harpistul Arion care călărea pe spatele delfinului?

— Sau şerpii cu aripi care păzesc copacii de tămâie din Arabia.

— Sau furnicile gigantice care fugăresc cămile?

— Furnici gigantice care fugăresc cămile? întrebă ea şi ridică din sprânceană. Nu-mi amintesc de partea asta.

— Nu-mi vine să cred că ai uitat asta, zise el şi rânji. În India?…

— A, desigur… furnicile care sapă după aur! ţipă ea.

— Acelea, spuse el şi clătină din cap. Bătrânului Herodot sigur îi plăcea să spună poveşti, dar ştii că sunt unele lucruri foarte ciudate în lume. Cine poate şti dacă nu cumva egiptenii chiar îşi îndopau bunicii cu mir? Sau că nu există furnici gigantice cu blană în India, care pun pe fugă cămilele?

— Dar trebuie să recunoşti că e puţin probabil.

— Nu recunosc aşa ceva, milady, spuse el şi

zâmbi în continuare. L-ai citit pe Tucidide?

— Nu, din păcate nu, răspunse ea şi îşi coborî din nou privirea spre mâini. Profesorul care m-a învăţat greacă a trebuit să renunţe din cauza sănătăţii sale şubrede. Cei care l-au înlocuit nu au fost de acord ca eu să învăţ greacă. Franceza e mult mai potrivită unei doamne. În plus, am fost apoi ocupată cu lecţiile de dans, cu cele de canto şi cu cele de pictură. Sunt foarte multe lucruri pe care cineva trebuie să le înveţe înainte să îşi facă debutul în societate.

— A, murmură el. Îţi place să pictezi?

Ea trase aer în piept şi se uită la el cu o privire plină de sinceritate.

— Urăsc să pictez.

El încuviinţă din cap.

— Am un exemplar din Tucidide. Vrei să ţi-l împrumut?

— Eu nu…

Se opri şi se uită la el. Ar fi trebuit să-l refuze. A se implica şi mai mult în relaţia cu Reading era o cale sigură spre dezastru. El îi anticipă gândurile – chipul lui devenise serios, pregătindu-se pentru un refuz.

— Da. Te rog, zise ea înainte să se răzgândească.

Un zâmbet larg lumină chipul lui.

— Bine. Trăsura se opri, iar Reading se uită pe fereastră. Am ajuns.

O ajută să coboare, iar Hero observă că erau în faţa unei case de oraş frumoase şi fără îndoială scumpe. Reading bătu la uşă.

— E foarte devreme pentru o vizită, spuse Hero în şoaptă.

— Nu-ţi face probleme. Ne aşteaptă.

Şi, într-adevăr, uşa se deschise, şi în prag apăru un tânăr cu o perucă sobră, castanie, şi ochelari rotunzi.

— Milord! strigă el cu un rânjet molipsitor. Mă bucur aşa mult să te văd.

— Şi eu mă bucur, Jonathan, zise Lord Griffin şi strânse mâna bărbatului. Lady Hero, acesta e prietenul meu, domnul Templeton. Jonathan, Lady Hero.

— Doamne! exclamă domnul Templeton, şi zâmbetul îi pieri. N-am ştiut că Lord Griffin intenţionează să aducă cu el o doamnă de talia dumneavoastră, milady. Adică, e o plăcere să vă cunosc, milady.

Hero înclină din cap spre domnul Templeton, conştientă că poziţia ei în înalta societate îi punea din nou beţe în roate. Oftă în tăcere. Domnul Templeton se uită în jur uimit, apoi îi invită să intre.

— Vă rog să intraţi.

Ea îi zâmbi, încercând să-l liniştească.

— Mulţumesc.

Fură introduşi într-un salon micuţ cu mobilă puţină, dar foarte curat.

— Am comandat nişte ceai, zise domnul Templeton. Sper că vă este pe plac, milady.

— Sună minunat.

Alese un scaun cu spătar drept în timp ce Reading se îndreptă spre singurul dulap cu cărţi, ca să studieze rafturile. Domnul Templeton se uită nesigur la prietenul său.

— Lord Griffin mi-a spus că doriţi să vă consultaţi cu mine în legătură cu un proiect.

— Da.

Hero îşi puse mâinile una peste alta în poală şi îi povesti totul despre Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi, despre planurile de a construi un nou orfelinat şi despre dificultăţile pe care le aveau. Până când termină povestea, ceaiul fusese adus, iar Reading se întorsese de la rafturile cu cărţi.

— Ce părere ai, Jonathan? întrebă el în timp ce acceptă o ceaşcă cu ceai de la Hero. Arhitectul pe care l-au angajat pare unul prost ales.

Domnul Templeton îşi săltă ochelarii pe frunte şi îşi frecă nasul.

— Oricât de mult urăsc să calomniez un frate arhitect, adevărul e că am auzit de el, spuse el şi se uită apologetic spre Hero. Circulă vorba că a fugit din ţară din cauza datoriilor pe care le are.

Hero îşi ţinu răsuflarea. Dacă arhitectul lor fugise într-adevăr, atunci pierduseră banii pe care ea şi Lady Caire îi plătiseră deja pentru casa cea nouă. Mai avea bani din moştenire, dar aceştia îi parveneau sub forma unui venit anual din care scosese deja suma pentru acel an. De unde mai putea face rost de bani?

— Poţi face ceva pentru Lady Hero, Jonathan? întrebă Reading.

— Da, da, sigur că pot, zise domnul Templeton şi îşi puse jos ceaşca. Mă pot uita pe planurile pe care le-a desenat arhitectul dumneavoastră, ca să văd ce trebuie făcut la clădire. De fapt, aş putea, cu acordul dumneavoastră, să preiau proiectul.

— Ar fi minunat, domnule Templeton, spuse Hero. Dar trebuie să fiu sinceră. Partenera mea e plecată din ţară, iar fondurile mele sunt limitate. Vă pot plăti chiar acum o sumă, dar restul vi-i pot da mai târziu, când mai găsesc fonduri.

Domnul Templeton încuviinţă din cap.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, milady. Apreciez. O să încep treaba numaidecât şi, când voi mai avea nevoie de fonduri, vă voi informa.

— Da, este un plan foarte bun. Avea să-i ofere timpul necesar pentru a face rost de „mai multe fonduri”. Hero se ridică. O să trimit planurile aici, acasă la dumneavoastră, împreună cu datele despre cămin

necesare. Vă mulţumesc, domnule Templeton.

El se ridică repede şi se înclină.

— Cu plăcere, milady.

El îi conduse la uşă, unde Lord Griffin îşi luă rămas-bun de la domnul Templeton înainte de a o ajuta pe Hero să se urce în trăsură.

— De unde o să iei banii pentru cămin? întrebă Reading.

— Nu ştiu în acest moment.

— Iei în calcul un mic împrumut?

Ea se uită la el uimită.

— Ştii că nu pot accepta bani de la tine.

— De ce nu? întrebă el cu blândeţe. N-aş spune nimănui. Ar fi o mică tranzacţie ţinută în secret între noi doi. Îmi dai banii înapoi când poţi. Ea deschise gura, dar rămase tăcută. El ar fi avut-o la mână dacă i-ar fi împrumutat bani… dar nu acest lucru o intriga. De ce-mi faci această ofertă?

El clipi.

— Ai ceva de obiectat cu privire la banii mei?

— Nu mă cunoşti deloc. Şi cred că nici nu mă placi, zise ea şi îşi desfăcu palmele pe care le ţinea în poală. Ce urmăreşti de îmi faci această ofertă? Nu înţeleg.

El îşi lăsă capul pe spate şi se uită la ea.

— Cred că e foarte evident. Eu am bani, iar tu ai nevoie de ei.

— Faci astfel de oferte fiecărei doamne care are nevoie de bani?

Roşi în clipa în care acele cuvinte îi ieşiră din gură, pentru că îşi dădu seama că aveau un dublu înţeles, dar continuă să-l privească sfidătoare. Oare el avea să aleagă varianta uşoară? Avea să transforme replica ei într-o glumă? Însă nu se întâmplă aşa. Părea nervos, dar îi răspunse totuşi:

— Nu, sigur că nu.

Ea nu îşi luă ochii de la el. Îl privi cum se aplecă brusc în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Banii sunt singurul lucru la care mă pricep. Poţi avea încredere deplină în mine în această privinţă. Nu înşel. Nu fur. Când e vorba despre finanţe, te poţi baza pe mine.

Suna aproape ca o confesiune, iar ea fu nefiresc de impresionată, de parcă el îi împărtăşise ceva foarte personal. Şi totuşi, îl cunoştea de mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Simţul practic pe care şi-l exersase atâţia ani îşi spuse cuvântul.

— Apreciez oferta aceasta amabilă, zise cu grijă, dar cred că trebuie să o refuz pentru moment.

El încuviinţă din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la răspunsul ei şi se lăsă înapoi pe spătar.

— Oferta mea rămâne valabilă, în caz că te răzgândeşti.

Ea se simţi dintr-odată uşurată, deşi îi refuzase banii. El era de partea ei. Nu mai muncea singură.

— Încă nu ţi-am mulţumit, nu-i aşa?

El clătină din cap, şi un zâmbet îi jucă pe buze. Ea trase aer în piept şi se strădui să-şi stăpânească propriul zâmbet prostesc.

— În acest caz, îţi mulţumesc. Domnul Templeton pare un arhitect competent şi, poate mai important decât asta, cinstit. Nu l-aş fi găsit dacă nu mi l-ai fi prezentat.

El ridică din umeri.

— Mă bucur să-ţi fiu de folos.

— Mai am însă o întrebare pentru tine.

— Numai una?

— Ce căutai în St. Giles ieri-dimineaţă?

Se aşteptase să-l vadă confuz sau negând că ar fi făcut ceva rău, dar nu se întâmplă aşa. Reading rânji şi

bătu în plafonul trăsurii ca să-i semnaleze vizitiului să oprească.

— Eram în St. Giles cu afaceri, răspunse el în timp ce vehiculul se opri. Deschise uşa şi se uită înapoi peste umăr. Afaceri tare, tare păcătoase.

Sări jos şi îşi duse mâna la pălărie. Zi bună, Lady Perfecţiune.

Trânti portiera, iar trăsura porni mai departe. Hero se rezemă de perne şi şopti:

— Zi bună şi ţie, dragul meu Lord Neruşinat.

Capitolul 5

Ei bine, era o problemă serioasă, după cum vă puteţi imagina! Pentru că regina Ravenhair avea încredere – şi totodată nu avea încredere – în sfetnicii, miniştrii şi învăţaţii săi. Cum să se decidă care dintre prinţi avea să fie soţul perfect? După ce se gândi la problemă timp de câteva zile, regina se urcă pe iapa ei şi anunţă în faţa unei adunări că luase o decizie. Avea să-i invite pe cei trei bărbaţi la castel, iar acolo urma să organizeze o serie de încercări pentru a afla care era partenerul perfect şi bărbatul cu care avea să se mărite. Poporul ei aclamă. Dar stăpânul grajdurilor, care stătea lângă capul iepei, rămase tăcut...

din *Regina Ravenhair*

Primul lucru pe care îl observă Griffin când intră în conacul Mandeville în seara aceea fu mulţimea de lumânări. Asta şi faptul că cei doi valeţi şi majordomul se grăbiră să-i ia pălăria, ceea ce îi dădu de înţeles că mama lui se hotărâse să transforme o simplă cină într-un eveniment. Griffin oftă.

Cina cu familia era destul de epuizantă şi fără zorzoane în plus.

— Doamna s-a aşezat deja, zise majordomul pe un ton deopotrivă servil şi dezaprobator.

— Sigur că da, bombăni Griffin.

Nu era de-ajuns că se vedea nevoit să îndure o cină ceremonioasă cu Thomas şi cu logodnica lui perfectă – mai şi întârziase.

Îşi înăbuşi un căscat în timp ce îl urma pe majordom în sus pe trepte, spre sala de mese. Cele câteva ore de somn de care apucase să se bucure de când părăsise trăsura lui Lady Hero şi până când se dusese repede să se îmbrace pentru cină nu păreau să fi fost de ajuns.

— Lord Griffin Reading, anunţă majordomul, de parcă cei adunaţi în încăpere nu-l cunoşteau deja.

— Ai întârziat, zise Caroline, cea mai mare dintre cele două surori ale sale.

Lui Caro îi plăcuse întotdeauna să spună lucruri evidente. Era considerată o frumuseţe, dar Griffin era de părere că umorul de proastă calitate ştergea orice strălucire din buclele brunete şi din ochii mari şi căprui.

— Unde-ai fost?

— În pat, răspunse Griffin scurt, în timp ce se îndrepta spre mama lui. Se opri şi atinse obrazul surorii lui mai mici, Margaret. Eşti bine, Megs?

— O, Griffin! zise ea. Mi-a fost dor de tine.

Ea zâmbi spre el, iar obrajii i se îmbujorară. Megs era cea mai mică din familie, avea douăzeci şi doi de ani şi era preferata lui Griffin. El rânji şi continuă să meargă spre capătul mesei. Erau şapte la masa cea lungă: Thomas la un capăt cu Lady Hero în dreapta lui şi Caro în stânga; mama era la celălalt capăt, cu Wakefield într-o parte şi cu Lord Huff, soţul lui Caro, în cealaltă parte. Megs stătea între Caro şi Wakefield.

Scaunul liber era între Lord Huff şi Lady Hero. Ea purta în seara aceea o rochie de un verde înceţoşat care îi scotea în evidenţă părul roşcat şi îl făcea să semene cu o flacără în lumina lumânărilor.

Griffin se aplecă şi o sărută pe mama lui pe obraz.

— Bună seara, mamă.

— Nu e nevoie să te dai mare cu dezmăţurile tale, pufni Caro.

Griffin ridică din sprâncene.

— M-aş da mare doar dacă ţi-aş spune cine a fost în pat cu mine.

— Te rog, abţine-te, spre binele tuturor, ripostă Caro.

Griffin întâlni privirea mamei lor, care era parţial amuzată, parţial exasperată.

— N-ar trebui s-o tachinezi pe sora ta, murmură ea.

— Dar e aşa uşor, şopti el ca răspuns înainte să-şi îndrepte spatele şi să se aşeze pe scaun.

— Ai ratat peştele, zise Huff.

Cumnatul lui era un bărbat scund şi robust. Caro moştenise înălţimea caracteristică familiei Mandeville şi era cu câţiva centimetri mai înaltă decât soţul ei – un lucru ce o îngrozea, dar pe care Huff nu părea să-l observe. De fapt, Huff nu observa mai nimic din ce făcea soţia lui. Totuşi, ţinea la Caro, într-un fel absent, iar Caro era mulţumită de partida pe care o făcuse, pentru că Huff era unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia.

— A fost bun de ceva? bombăni Griffin ca răspuns.

— Cod, spuse Huff cumva obscur.

— Aha.

Griffin luă o înghiţitură din vinul roşu care tocmai

îi fusese servit. După dulcegăriile sociale cu cumnatul lui, nu avu încotro şi se văzu nevoit să se întoarcă spre Lady Hero.

— Sper că sunteţi bine, milady.

O văzuse cu numai câteva ore în urmă, dar limpezimea ochilor ei cenuşii îl şocă. Îşi aminti de insistenţa ei încăpăţânată ca *ea* să ajute adăpostul de copii orfani, chiar dacă fratele ei nu era de acord cu această iniţiativă. Apoi urmase momentul acela, după ce îl vizitaseră pe Jonathan, când păruseră să ajungă la un acord ciudat. Îi făcuse oferta de împrumut din impuls; nu mai făcuse niciodată aşa ceva în viaţa lui. Şi îi plăcuse. Voia s-o ajute, să împartă povara cu ea. Nu-i păsa de căminul pentru copii, ci de *ea...*

Care era treaba cu ea? Se trezi privind fix în ochii aceia clari ca diamantul şi urmărind felul în care pupilele negre din mijlocul lor se făceau din ce în ce mai mari în timp ce ea se uita la el. El se aplecă mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să prindă în nări răsuflarea ei.

O, nu era de bine.

În spatele ei, Thomas îşi drese glasul. Lady Hero clipi.

— Sunt bine, mulţumesc, milord.

Griffin încuviinţă din cap şi îşi îndreptă privirea dincolo de ea.

— Şi tu, Thomas?

— Bine, răspunse Thomas tăios. Sunt bine.

— O, bine.

Griffin zâmbi scurt şi mai luă o înghiţitură de vin. Poate că, dacă avea să bea destul de mult, cina avea să i se pară suportabilă.

— Am auzit o poveste groaznică ieri, spuse Caro şi luă o înghiţitură mică de vin. O familie întreagă a fost găsită moartă de foame într-una dintre cocioabele

din East End.

— Cât de îngrozitor, murmură Megan, să mori de foame fără o bucăţică de pâine.

Caro pufni.

— Pâinea nu i-ar fi ajutat cu nimic. Se pare că toată familia, inclusiv un sugar, au băut gin până s-au uscat.

Griffin observă că Lady Hero lăsase jos furculiţa. Ducele de Wakefield se foi în scaun.

— Nu mă surprinde… deşi aş fi vrut. Auzim despre astfel de tragedii aproape în fiecare zi, şi mă tem că vor continua până când ginul va fi eradicat o dată pentru totdeauna din Londra.

— Să bem pentru asta, spuse Thomas şi ridică paharul.

Griffin făcu o grimasă.

— Şi cum vă propuneţi să faceţi asta, Înălţimea Voastră, dacă pot îndrăzni să vă întreb? Dacă oamenii vor să bea gin, este clar că a încerca să-i opreşti e ca şi cum ai încerca să goleşti oceanul cu o lingură.

Wakefield se încruntă.

— Dacă închidem distileriile unde se prepară această blestemată băutură, se poate spune că am câştigat lupta pe jumătate. Fără sursă, săracii vor căuta curând alte lucruri pe care să le bea.

— Dacă zici tu, murmură Griffin în timp ce sorbea din paharul cuvin.

Îşi făcuse ducele vreodată griji cu privire la banii familiei lui? Nu credea asta.

Un platou cu vită fiartă fu aşezat în faţa lui Griffin chiar când Megs vorbi de cealaltă parte a mesei:

— Huff ne spunea mai devreme despre o fantomă despre care se zice că bântuie cafeneaua la care merge el.

— Prostii! bombăni Caro.

Griffin ridică din sprânceană spre cumnatul său, de obicei foarte serios.

— O fantomă, Huff?

Huff ridică din umeri în timp ce tăia cu îndârjire din vita de pe platoul din faţa lui.

— Fantomă sau spirit. Se zice că bate neîncetat din tobă noaptea. La cafeneaua Crackering. Am auzit de la cineva de încredere.

— *În* cafenea? murmură Lady Hero. Dar e cineva acolo după lăsarea întunericului?

— Pare-se că este, spuse Huff. Altfel cine ar fi auzit?

Griffin aruncă o privire spre Lady Hero, şi ar fi putut jura că o văzuse cum se chinuia să nu râdă. Îşi întoarse iute privirea spre farfurie.

— Am auzit că e o fantomă sau o stafie în St. Giles, spuse Caro destul de surprinzător.

— Bate şi ea la tobă? întrebă Griffin serios.

Caro strâmbă din nas.

— Nu, sigur că nu, prostuţule. Omoară oameni.

Griffin făcu ochii mari spre sora lui.

— Cu sabia, zise Caro, ca şi cum asta ar fi lămurit lucrurile.

— De unde ai auzit aşa ceva? o întrebă mama lor.

— O, nu ştiu. Caro privi o vreme în gol şi o încruntătură fină îi tulbură pielea cremoasă a frunţii, apoi scutură agitată din cap. Toată lumea a auzit de ea.

— Eu nu, zise Megs.

— Nici eu, spuse Griffin. Mă întreb dacă nu cumva Caro a inventat asta.

Caro trase aer în piept, iar chipul ei deveni periculos de roz. Înainte să apuce să spună ceva, Lady Hero îşi drese glasul.

— Adevărul e că eu am văzut-o.

Toate capetele se întoarseră spre ea.

— Serios? întrebă Megs cu interes. Cum arată?

— Poartă o haină arlechin pestriţă – neagră cu triunghiuri roşii şi diamante – şi o pălărie mare cu pană roşie. O, şi faţa îi e acoperită de o jumătate de mască de pantomimă.

Lady Hero se uită la cei adunaţi la masă şi încuviinţă din cap.

— I se spune Fantoma din St. Giles, dar eu nu cred deloc că e o fantomă. Mie mi s-a părut a fi un bărbat în carne şi oase.

Urmă un moment de tăcere, timp în care toată lumea se gândea la cele spuse de ea. Apoi mama lor o întrebă:

— Dar ce căutai în St. Giles, draga mea?

Griffin îşi puse paharul pe masă şi încercă să caute o scuză, un motiv pentru care Lady Hero se plimbase prin St. Giles. Dar ea nu îi împărtăşea îngrijorarea.

— M-am dus să văd Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi împreună cu mai mulţi membri ai înaltei societăţi. Îţi aminteşti, Maximus, la începutul primăverii trecute? Casa *arsese* din temelii… Atunci am văzut Fantoma din St. Giles. A trebuit să cazăm copiii în casa ta din oraş. Erai plecat timp de o lună.

Wakefield făcu o grimasă.

— A, da. Când am venit acasă, am găsit o droaie de copii în sala de bal.

Lady Hero se îmbujoră.

— Da, ei, i-am mutat destul de repede.

— Probabil ai fost destul de înspăimântată, zise Megs încet. Un incendiu *şi* o fantomă…

— A fost foarte interesant, rosti Lady Hero tărăgănat, dar nu cred că am avut destul timp ca să mă sperii. Oamenii se agitau de colo-colo încercând să

stingă focul şi să salveze copiii de flăcări. Fantoma a dispărut rapid în mulţime. Nu părea un criminal... ba dimpotrivă, a ajutat.

— Poate omoară doar noaptea, spuse Griffin relaxat.

— Sau poate n-o face când e aglomeraţie, adăugă Megs.

— Sau lunea, zise Huff.

Griffin se uită la el.

— Ce e cu lunea?

— Poate omoară numai lunea, răspunse Huff într-un acces de vorbărie. Îşi ia liber în restul săptămânii.

— Huff, eşti un geniu, zise Griffin, care se uita la cumnatul lui cu admiraţie. Un criminal care omoară lunea! Ei, înseamnă că oricine se poate simţi în siguranţă de marţea până duminica.

Half ridică modest din umeri.

— Doar că or mai fi şi alţi criminali.

Asta era prea mult pentru Caro. Ea pufni ca o vacă înfuriată.

— Prostii! Ce-ar putea face o fantomă prin St. Giles îmbrăcată cu o haină de arlechin dacă nu să omoare oameni?

Griffin ridică paharul cu vin într-un gest solemn.

— Încă o dată ne-ai întrecut pe toţi, Caro. Mă înclin de pe câmpul elocinţei, însângerat şi înfrânt.

Hero scăpă un sunet strident lângă el, ca şi cum se stăpânea să nu izbucnească în râs.

— Griffin, îl atenţionă mama lui.

— Oricum, eu sper ca fantoma să se limiteze la St. Giles, remarcă Megs. Nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu ea mâine-seară.

— Ce e mâine-seară? întrebă Griffin absent.

În faţa lui fusese aşezat un nou fel de mâncare ce părea să conţină jeleu cu nişte bucăţele

neidentificabile în el.

— Mergem la Harte’s Folly, spuse Megs. Caro şi Huff, Lady Hero şi Thomas, eu şi Lord Bollinger şi Lady Phoebe cu înălţimea Sa.

Wakefield se foi pe scaun la celălalt capăt al mesei.

— Îmi cer scuze, dar am aflat că am o altă întâlnire mâine-seară. N-o să pot participa.

— O, da, Maximus?

Vocea lui Lady Hero părea uşor dezamăgită.

— Cine o s-o însoţească pe Phoebe atunci? Ştii că aşteaptă cu mare nerăbdare această ieşire.

Ducele se încruntă, părând derutat. Fără îndoială că se întâmpla foarte rar să fie certat.

— Are nevoie de escortă? întrebă Griffin. Adică, ţinând cont că sunteţi toţi acolo…

Lady Hero şi Wakefield schimbară câteva priviri atât de rapide, încât Griffin aproape crezu că îşi imaginase.

— Păi, poate că nu trebuie să vină, murmură Lady Hero.

— O, dar Griffin poate s-o însoţească, îşi dădu cu părerea Megs. Nu-i aşa, Griffin?

Acesta clipi.

— Eu…

— Sigur că nu vrem să te obligăm, rosti Lady Hero cu privirea aţintită în farfuria din faţa ei.

Expresia ei era senină, dar într-un fel el ştia că în privirea ei era o doză de nelinişte. Thomas îl privea absent.

— Griffin, spuse mama lui, iar el putea jura că nu ştia dacă îi rostise numele ca o încurajare sau ca un avertisment.

Şi, oricum, prea puţin conta. Încă o dată el cedă tentaţiei.

— Aş fi încântat să vă însoţesc pe toţi la Harte’s Folly.

*

Faţa îl mânca. Charlie Grady se rezemă într-un cot de masa din lemn la care stătea şi se scărpină absent simţind umflăturile şi ridicăturile sub buricele degetelor. Freddy, unul dintre cei mai buni oameni ai lui, se foia în faţa sa.

Freddy era un bărbat ca un urs, complet chel, cu o cicatrice urâtă ce se întindea sub buza de jos. Omorâse patru oameni numai luna trecută, şi totuşi nu-şi putea face curaj să se uite în ochii lui Charlie. În schimb, îşi lăsa privirea în podea, o ridica spre tavan şi o aducea numai până la urechea stângă a lui Charlie. Dacă Freddy ar fi fost o muscă, Charlie l-ar fi strivit.

Poate avea s-o facă oricum.

— Două femei în vârstă au fost luate săptămâna trecută de informatorii ducelui de Wakefield, spunea Freddy. Asta le face pe celelalte să se teamă.

— Au renunţat vreunele dintre ele la cărucioare? întrebă Charlie cu blândeţe.

Freddy ridică din umeri, cu ochii fixaţi la umărul lui Charlie.

— Încă nu. Mai vând gin cât timp le-aduce bani, dar, cât sunt informatorii prin preajmă, tre’ să aibă grijă, să se mute mai des.

— Ne costă bani.

Freddy ridică din nou din umeri. Charlie adună de pe masă o pereche de zaruri sculptate în os şi le plimbă printre degete.

— Atunci trebuie să ne ocupăm de informatori, nu-i aşa?

Freddy încuviinţă din cap şi se uită în altă parte.

— Cum rămâne cu planurile noastre pentru St. Giles?

— Mackay a plecat din Londra. Freddy îşi îndreptă puţin spatele, ca şi cum se bucura că avea şi veşti bune. Şi-am auzit dimineaţă că Smith era înăuntru când i-am dat foc. E viu, dar arsurile sunt grave. Zic că n-o să trăiască mai mult de-o zi sau două.

— Bine, spuse Charlie, care deschise palma şi se uită la zaruri. Şi domnul meu Reading?

— Şi-a pus toată afacerea într-o clădire, zise Freddy şi se încruntă. Are un perete exterior şi paznici înarmaţi înăuntru. Va fi al dracu' de greu să atacăm.

— Şi totuşi o vom face. Charlie dădu drumul zarurilor printre degete. Unu şi şase. Şapte era mereu o cifră norocoasă. Mormăi mulţumit: La noapte, cred.

— Unde e Lord Griffin? întrebă Phoebe în timp ce Mandeville o ajuta să coboare din trăsură.

Hero se întoarse puţin ca să se uite spre Tamisa în timp ce o aştepta pe Phoebe.

„Chiar aşa, unde e Lord Griffin?"

Ea, Mandeville şi Phoebe călătoriseră împreună spre una dintre scările care duceau în jos spre Tamisa. Harte's Folly era la sud de râu, şi erau nevoiţi să ia bărcile ca să ajungă acolo. Lady Margaret, Lord Bollinger, Lady Caroline şi Lord Huff ajunseseră cu trăsuri separate şi coborâseră deja treptele, astfel că fără îndoială urcau deja în barcă.

Felinarele de la trăsură aruncau raze de lumină ce se reflectau pe pietrele ude din pavaj. Plouase mai devreme în acea zi, dar cerul se limpezise şi câteva stele luminau deja noaptea. Era neobişnuit de cald pentru octombrie – o vreme perfectă pentru o seară în aer liber.

Hero îşi lăsă capul pe spate ca să se uite la luna care flirta cu un mănunchi de nori.

— A zis că se va întâlni cu noi lângă trepte. Cred că va ajunge curând.

— Fratele meu are mereu treburile lui, spuse Mandeville pe un ton neutru. Te rog să nu fii dezamăgită, Lady Phoebe, dacă nu ni se alătură.

— Of, făcu Phoebe, în ciuda vorbelor lui Mandeville.

Hero simţi un val de mânie. Cum îndrăznea Reading s-o dezamăgească pe Phoebe? Fără îndoială că era în patul vreunei femei în timp ce ei îl aşteptau.

— Haide, draga mea, spuse Hero repede. Hai să coborâm la râu. O să ne ia câteva minute să pregătim barca, iar Reading poate sosi între timp.

— Un plan bun, spuse Mandeville şi zâmbi aprobator. Treptele sunt alunecoase. Vrei să mă iei de braţ, Lady Hero?

El îi oferi braţul, dar ea făcu un pas în spate şi se încruntă.

— Ia-o, te rog, pe Phoebe. Vin şi eu imediat.

El o privi întrebător.

— Cum doreşti.

îi oferi braţul lui Phoebe, iar aceasta îl acceptă şi îi adresă lui Hero un zâmbet. Hero răsuflă uşurată. Mandeville îi făcu semn unui valet cu felinar s-o ia înainte şi începură să coboare.

Hero îşi ridică rochia ca să vadă treptele pe care începuse, la rându-i, să le coboare. Acestea erau medievale, înguste şi amenajate direct în malul râului, complet expuse în cealaltă parte. Vântul îşi schimbă traiectoria şi aduse cu el mirosul râului: peşte în descompunere, mâl şi izul apei care curgea necontenit către mare.

Atât ea, cât şi Phoebe purtau măşti cu pene, pe jumătate de faţă, şi rochii colorate. A lui Phoebe avea nuanţa delicioasă a unei orhidee cu frişcă, iar a lui

Hero era mai îndrăzneaţă, cu roşu aprins, cu jupon de culoarea rubinului şi funde decorative. Mandeville contrasta cu ea, îmbrăcat cu o pelerină neagră şi purtând o mască pe jumătate de faţă.

Se auziră copite pe pietrele din pavaj de deasupra lor. Hero se întoarse ca să se uite peste umăr, ţinându-se cu mâna de peretele alunecos. Se clătină când călcâiul atinse marginea treptei, piciorul i se răsuci şi îşi pierdu echilibrul. Inima îi ajunse în gât.

— Ai grijă! Două mâini mari, de bărbat, o prinseră, o traseră şi o lipiră de un piept tare. E drum lung până jos.

— Mulţumesc, spuse Hero cu inima bătându-i în continuare nebuneşte. Sunt bine acum.

— Eşti sigură?

Vocea lui Reading era profundă şi cumva intimă în aerul liniştit al nopţii. Nu slăbise strânsoarea. Mai jos de ei, Mandeville şi Phoebe se opriseră pe o mică platformă unde treptele făceau un ocol. Mandeville se uită în sus.

— Vii?

Chipul lui era învăluit în întuneric, dar Hero observă tonul tăios. Se trase, iar mâinile lui Reading alunecară uşor.

— Da, venim imediat.

Mandeville încuviinţă din cap, se întoarse şi continuă în jos pe scară.

— Ai întârziat, murmură Hero când păşi în jos cu grijă.

— De ce toată lumea îmi spune asta?

— Pentru că se pare că întârzii mereu?

— Nu crezi că ştiu cât e ceasul şi că întârzii?

— Nu, rosti ea clar şi ferm, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil încet la minte, pentru că, dacă ai *şti* cât e ceasul, nu ai *întârzia* mereu.

în spatele ei, Reading pufni în râs.

— *Touche,* micuţa mea Lady Perfecţiune.

— Nu-mi mai spune aşa.

— De ce nu? întrebă el, iar respiraţia lui îi produse lui Hero un fior pe ceafă. Nu eşti perfecţiunea întruchipată?

Ea îşi reprimă un tremur.

— Fie că sunt, fie că nu, în mod clar nu sunt *a ta.*

— Din păcate, şopti el.

Ajunseră în dreptul ocolului făcut de trepte, iar ea se opri brusc.

— *Ce* ai spus?

— Minunate, zise el şi ridică inocent din sprâncene. Tu şi sora ta sunteţi minunate în seara asta.

Ea se uită ţintă la el şi nu ştia ce să creadă. Ochii lui de un verde-deschis erau ascunşi în spatele unei măşti negre şi a unei pelerine şi observă din expresia lui că era relaxat – dar mâna era strânsă pumn pe lângă corp. Dintr-odată, ea rămase fără aer, iar senzaţia că era gata să cadă o făcu să se legene.

— Ai grijă, şopti el cu gingăşie.

Privirea îi căzu pe buzele lui, largi şi senzuale, încadrate de masca neagră ce îi acoperea jumătatea de sus a feţei, şi se întrebă înnebunită ce gust aveau.

— Grăbeşte-te, Griffin! strigă Lady Caro de la baza treptelor.

Hero se întoarse brusc, bucuroasă că întunericul îi ascundea faţa de cei de jos. Coborî restul treptelor pe deplin conştientă în tot acest timp de bărbatul care o urma.

— Mă bucur că ai putut veni cu noi, Griffin, zise Mandeville tărăgănat când ajunseră şi ei jos.

Erau adunaţi cu toţii lângă docul din piatră unde erau trase două bărci joase. Lady Caroline purta o

rochie de culoarea safirului şi o jumătate de mască asortată cu pelerina de un albastru-închis purtată de Lord Huff. Lady Margaret era îmbrăcată într-o rochie galbenă cu broderie roz şi cu funde. Însoţitorul ei, Lord Bollinger, un tânăr slab, purta o pelerină neagră.

— Phoebe, acesta este Lord Griffin Reading, spuse Hero cu răsuflarea întretăiată. Lord Griffin, sora mea, Lady Phoebe.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, zise Reading în timp ce se înclina galant deasupra mâinii lui Phoebe. Vă rog să mă scuzaţi.

— Nu-i nimic, spuse Phoebe şi aruncă o privire surescitată spre Hero. Nu e cazul de scuze. Aţi ajuns la timp.

— Atunci să mergem mai departe, zise Mandeville. Huff, vrei să le iei pe surorile mele şi pe Lord Bollinger în barca aceea? Noi o luăm pe aceasta.

Lord Huff încuviinţă din cap o dată.

— Bun plan.

— Draga mea? zise Mandeville şi întinse mâna spre Hero.

Ea îl luă de mână şi păşi cu delicateţe în barcă. Felinarele fură fixate pe stâlpi înalţi în cele două capete ale bărcii, iar băncile lungi erau acoperite cu perne moi.

— Stai confortabil? o întrebă Mandeville.

— Da, mulţumesc, răspunse Hero şi îi zâmbi.

El era foarte preocupat de starea ei.

— Aveţi grijă, spuse Reading în timp ce o ajuta pe Phoebe să urce. Nu vrem să fiţi nevoită să înotaţi.

Phoebe chicoti când se aşeză lângă Hero.

— O, e minunat! Râul e ca un regat fermecat noaptea.

Hero privi spre suprafaţa apei. Luminile de la felinarele altor bărci ca ale lor licăreau ici-colo

oglindindu-se în apă. Vâslele scârţâiau şi pleoscăiau, iar sunetul unor râsete îndepărtate, ascuţite şi pline de veselie, plutea pe apă. În ciuda mirosului puternic al râului, părea un tărâm magic.

— Credeţi că o să fie artificii? întrebă Phoebe.

— Mai mult ca sigur, zise Reading.

El şi Mandeville se aşezară vizavi de ele. Pelerinele lor negre îi făceau să arate la fel în lumina slabă. Dar, în timp ce Mandeville stătea drept, cu mâinile pe genunchi, Reading se tolănise, cu picioarele desfăcute larg şi cu braţele încrucişate la piept. Hero îşi luă repede privirea de la el, deşi îi era imposibil să-l ignore într-un spaţiu aşa strâmt.

Se gândi la momentul acela de pe trepte când i se tăiase răsuflarea în timp ce ochii lor se întâlniseră. La faptul că în urmă cu doar o zi el o ajutase cu adăpostul şi discutaseră despre Herodot, iar cu o zi înainte de aceasta ea fusese de acord ca el s-o însoţească ori de câte ori se ducea în St. Giles. Simţi o nesiguranţă periculoasă, de parcă s-ar fi aflat încă pe trepte, riscând să cadă. Fu copleşită de o senzaţie de ameţeală stârnită deopotrivă de speranţă şi de vină.

— Am servit în după-amiaza aceasta ceaiul cu mama ta, îi spuse ea lui Mandeville. Mi-a arătat meniul la care s-a gândit pentru micul dejun de dinaintea nunţii.

— Da? zise el şi zâmbi binevoitor în timp ce Reading îşi mută privirea spre apă. Sper că ai fost de acord cu el.

— Eu…

Din nu se ştie ce motiv, se uită la Reading. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, el îşi întoarse capul spre ea şi o privi cu ochii mari încărcaţi de ironie. Hero trase aer în piept, sperând că noaptea îi ascundea roşeaţa din obraji.

— Da, a plănuit o petrecere frumoasă pentru nunta noastră.

Reading îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, spuse Mandeville. Mă bucur foarte mult că tu şi mama v-aţi împrietenit.

— Ar fi greu să n-o facem, zise Hero şi zâmbi cu căldură sinceră. Mama ta e minunată.

Reading zâmbi amuzat şi se uită în altă parte.

— Aproape am ajuns, spuse Phoebe, care în tot acest timp privise dincolo de întinderea de apă. Acolo e docul, nu-i aşa?

Se uită la Hero pentru confirmare. Aceasta observă că Reading le urmărea cu o privire curioasă.

— Da, draga mea, răspunse ea şi o luă pe Phoebe de mână. Seamănă cu docul.

Dar denumirea de „doc” nu era îndreptăţită. Era o platformă suspendată pe râu, luminată de felinare înşirate pe stâlpi. Când se apropiară, Hero observă valeţi în livrele fantastice care îi ajutau pe ceilalţi din grupul lor să coboare din barcă. Toţi valeţii purtau costume mov cu galben, dar fiecare dintre acestea era diferit – unul avea o haină în dungi cu ciorapi în carouri, altul avea o perucă de culoarea şofranului şi o haină mov cu funde galbene, iar altul era îmbrăcat cu o haină de un galben aprins peste o vestă mov cu picăţele. Toate erau variaţiuni pe aceeaşi temă.

Traseră barca la doc, şi un bărbat cu perucă pudrată de culoarea levănţicii se aplecă s-o ajute să coboare.

— Bine aţi venit la Harte’s Folly, milady.

— Mulţumesc, răspunse Hero în timp ce restul grupului debarcă.

Phoebe veni lângă ea.

— Ai observat primula din peruca lui?

Hero se întoarse şi văzu că, într-adevăr, valetul

purta o floare frumoasă la ureche.

— Sper să nu ajungă să fie la modă, murmură Reading, apoi se uită la Phoebe. Aş arăta prosteşte cu lalele după urechi.

Phoebe îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un chicot.

— Ai arăta foarte caraghios, comentă Huff.

— Mulţumesc, Huff, că-ţi dai cu părerea, spuse Reading sobru.

Huff pufni. Mandeville îşi drese glasul.

— Mergem?

El îi oferi braţul lui Hero, iar ea îl acceptă, păşind apoi pe poteca din lemn. Din copacii de pe margine atârnau felinare cu lumini ca de basm. Hero îşi miji ochii şi observă că fiecare era, de fapt, un glob din sticlă suflată, nu mai mare decât palma ei. Muzica se auzea până la ei printre crengile şi tufele de gard viu frumos tunse şi devenea din ce în ce mai puternică pe măsură ce avansau. Poteca se deschise brusc, iar ei ieşiră dintre copaci într-un teatru minunat.

O zonă pavată se întindea în faţa lor ca şi cum ar fi răsărit din pământ. În fundal se aflau nişte ruine descompuse în mod artistic. Dacă cineva se uita cu atenţie, putea observa orchestra care cânta dintre stâlpii sfărâmaţi. De-o parte şi de alta, se ridicau boxe luxoase, cu patru etaje, unele deschise, altele mascate de perdele, pentru a le oferi ocupanţilor intimitate. O servitoare drăguţă cu funde de culoarea levănţicii şi a primulei prinse în păr îi conduse în spatele boxelor şi în sus pe treptele acoperite cu mochetă, către o boxă aflată chiar pe scenă.

— Uau, este excelent! exclamă Lord Bollinger.

Era un tânăr destul de tăcut, care părea puţin cam timorat de titlul lui Mandeville. Lady Margaret îl strânse de braţ.

— E pur şi simplu minunat, Thomas.

Mandeville rânji şi afişă dintr-odată o expresie copilăroasă.

— Mă bucur că-ţi place, Megs.

Hero zâmbi spre el când el îi ţinu scaunul ca să se aşeze.

— Îţi mulţumesc pentru că ne oferi seara aceasta.

— Cu plăcere.

El se aplecă şi, când se îndreptă, ochii lui alunecară în spatele lui Hero, şi păru să se încordeze. Perdelele se despărţiră în spatele boxei lor, şi mai mulţi servitori intrară cu cina. Mandeville se aşeză pe scaunul de lângă Hero, în timp ce platourile cu şuncă tăiată subţire, vin, brânză şi prăjituri glazurate erau aşezate în faţa lor.

— Un toast, mormăi Huff şi îşi ridică paharul. Pentru frumoasele doamne prezente aici, în seara aceasta.

— O, Huff, zise Lady Caroline şi roşi în timp ce luă o înghiţitură din băutură.

Hero zâmbi şi sorbi din vin, dar nu se putu abţine să nu se uite peste umăr în timp ce ceilalţi glumeau. În boxa de vizavi se afla o femeie cu părul roşu aprins. Trei bărbaţi tineri şi chipeşi stăteau în jurul ei, dar ochii ei erau aţintiţi asupra boxei lor. Hero îi urmări privirea. Doamna Tate se uita la Mandeville.

*

Griffin se încruntă când observă că Lady Hero o observase pe roşcata de vizavi. Ce dracului punea la cale Thomas? Îşi stabilise o întâlnire cu o femeie când *logodnica* lui era de faţă?

Lady Hero se întoarse cu naturaleţe spre masă,

iar privirea ei trecu pe lângă a lui. Nu lăsă să se vadă nimic, dar cumva el îşi dădu seama – era supărată.

„Blestematul de Thomas!”

Din fericire, distracţia începu în acel moment cu o trupă de fete îmbrăcate în costume strălucitoare care dansau pe scenă. Griffin urmări cu o expresie solemnă şi frământă între degete cercelul cu diamant din buzunarul vestei. Ce îi păsa lui că Thomas nu era perfect, aşa cum îl credea Lady Hero? Relaţia lor nu era treaba lui. Atunci de ce simţea o dorinţă acută de a-l târî pe fratele lui într-un colţ retras şi de a avea o vorbă cu el – sau poate două –, ca să-i atragă atenţia că o apucase pe căi greşite?

— Sunt aşa graţioase, zise Lady Phoebe.

Ea stătea lângă el, vizavi de Thomas şi de Lady Hero.

— Aşa este, admise Griffin şi îi zâmbi.

Lady Phoebe era aşa diferită de sora ei, încât se putea crede că fusese schimbată la naştere cu alt copil. În timp ce Lady Hero era o femeie înaltă pentru o femeie, zveltă şi elegantă, Lady Phoebe avea o înălţime medie, o siluetă plinuţă, umeri rotunjiţi şi mâini durdulii. Lady Hero îşi supraveghea cu atenţie expresia şi mişcările ca un avar care are mâna plină cu monede. Lady Phoebe însă dădea frâu liber emoţiilor, care i se oglindeau pe chip, iar buzele se despărţeau ca urmare a uimirii sau se curbau larg datorită amuzamentului stârnit de apariţia clovnului pe scenă.

— Dar unde s-a dus? murmură ea pentru sine. Maimuţica…

Griffin aruncă o privire spre scenă. Clovnul se jucase cu o maimuţă, dar animalul stătea acum în dreptul gleznelor lui şi aştepta nemişcată, fiind bine dresată. Se uită înapoi la Lady Phoebe. Aceasta se aplecase în faţă şi îşi mijea ochii. Dintr-odată, ea

izbucni în râs.

— S-a întors.

Griffin se uită la scenă. Clovnul o punea pe maimuţă să facă sărituri pe spate printr-un cerc. Griffin îşi duse paharul cu vin la buze şi se încruntă gânditor. Dansatorii şi clovnul fură urmaţi de o piesă de teatru, *Dragoste pentru dragoste,* care fu jucată admirabil, deşi Griffin abia băgă de seamă acest lucru. Era prea ocupat s-o urmărească pe Lady Hero cu colţul ochiului.

Când actorii se înclinară, Thomas se ridică.

— Mergem să ne plimbăm în grădină?

Sugestia fu evidentă, iar Thomas nu privi nicio clipă la boxa de vizavi. Totuşi, Griffin nu fu surprins când femeia roşcată se ridică şi ea. Încruntat, el îi oferi braţul lui Lady Phoebe. Grădina fusese concepută cu viclenie. Tufişurile de gard viu tunse în forma unor animale fantastice mărgineau aleile şi ascundeau potecile înguste care porneau dinspre acestea, la fel ca ungherele şi grotele amenajate cu pricepere pentru distracţii sofisticate. În timp ce o conducea pe Lady Phoebe, Griffin se întrebă cu cinism câte dintre celelalte doamne pe lângă care treceau erau acolo în scopuri profesionale.

— O, uitaţi! Lady Phoebe îl trase de mână când ajunseră în dreptul uneia dintre acele piese. Cum e făcut?

În faţa lor se afla o formaţiune realizată din piatră şi decorată cu o cascadă. Dar nu era o cascadă obişnuită, ci una ce se revărsa în mii de culori.

— Ce inteligent, murmură Megs. Nu-mi dau seama cum e făcută. Poate unul dintre domni ne poate lămuri?

— N-am idee, recunoscu imediat Bollinger amuzat.

Megs râse.

— Huff?

— Trebuie să fie ceva mecanic, spuse acesta.

— Ei, normal că e mecanic, zise Caro. Dar cum *funcţionează?*

Thomas se încruntă.

— Pun pariu că e un fel de sistem cu scripeţi.

Pentru o clipă, rămaseră cu toţii cu ochii aţintiţi la luminile mişcătoare ce păreau să curgă pe piatră. Griffin se foi.

— Cred că pierdem din vedere cea mai evidentă explicaţie.

— Care este aceea, milord? întrebă Lady Hero şi ridică din sprânceana stângă.

— Zânele, răspunse el serios.

— O, pentru Dumnezeu! bombăni Caro şi îl trase imediat pe soţul ei, în ciuda protestelor lui Huff.

— Zâne, repetă Lady Hero.

Buzele ei tresăriră evident.

— Zâne.

Griffin îşi introduse mâna liberă între nasturii vestei şi adoptă o postură studiată, cu capul dat pe spate, fruntea încruntată solemn şi cu un picior în faţă.

— În opinia mea – care, apropo, e considerată o autoritate în domeniul cascadelor cu curcubeie de lumină –, fiecare lumină din această cascadă este, de fapt, o zână care se mişcă repede pe pietre.

Megs rânjea, iar Lady Phoebe chicotea, dar Lady Hero încuviinţa din cap de parcă acea absurditate era perfect posibilă.

— Dar, dacă sunt zâne, aşa cum spui, de ce o iau în *jos* în loc să meargă în *sus?*

— Draga mea, răspunse Griffin cu amărăciune, nu ştii că toate cascadele curg în jos, nu în sus?

Gura ei se lărgi, iar buzele ei delicate, de un roz-deschis, tremurară de râs, iar inima lui începu dintr-

odată să cânte. Pur şi simplu. Fără nicio introducere sau avertisment, fără motiv sau scop, era fericit. Şi, uitându-se în ochii ei cenuşii şi limpezi, îşi dădu seama că şi ea era fericită. Cât de ciudat era că un astfel de lucru, un astfel de moment, luase o asemenea amploare, încât *ea* se bucura că-l făcuse pe *el* cel mai fericit om din lume.

Pentru o clipă.

Apoi Thomas, care ar fi trebuit să-şi dea seama de jocul lor, spuse absent:

— Vrei să o luăm pe aici, draga mea?

Şi o trase mai departe.

— Hai, zise Lady Phoebe, iar ei, împreună cu Megs şi cu Bollinger, aleseseră o altă cărare.

Griffin păşi mai departe, dar asculta numai cu o ureche discuţiile şi exclamaţiile lor. Fu nevoit să scoată destule interjecţii şi comentarii ca să menţină o aparentă normalitate, pentru ca nimeni să nu înceapă să se uite ciudat la el sau să-l tragă deoparte şi să-l întrebe ce-l apucase de flirta cu viitoarea lui cumnată.

Dar el ştia. O, da, el *ştia* – se băgase deja prea mult în treaba asta şi se scufunda rapid. S-o fi simţit el enervat de calmul cu care Lady Hero îşi accepta propria perfecţiune, de felul în care îl condamna fără să fi existat măcar un proces, ba chiar şi de faptul că ţinea la Thomas, dar aceste lucruri nu schimbau cu nimic ceea ce-i spunea corpul. Era atras de acea femeie – şi, mai rău de-atât, ea era atrasă de el. Era exact ceea ce jurase că nu avea să se întâmple vreodată. Nu putea continua aşa. Trebuia să-şi impună cu fermitate să stea *departe* de acea femeie.

Şi totuşi, acolo, în acea seară, nu se putea abţine să nu cerceteze cu privirea aleile şi grotele, sperând să întrezărească rochia stacojie cu rubiniu, capul roşcat şi modul elegant în care îşi întorcea gâtul. *Unde* o dusese

Thomas?

La dracu'! Oare se îmbrăţişau chiar în acea clipă?

Făcuseră aproape un ocol complet al grădinii, când explodă primul *poc!* deasupra capetelor lor.

— Artificiile! exclamă Lady Phoebe.

O stea strălucitoare, roşie, se înălţă în noapte, se desfăcu deasupra lor şi împrăştie o ploaie de scântei verzi şi albastre. Grupul lor se oprise într-un mic luminiş, iar o mulţime de alţi oaspeţi începură să se adune în jur. Caro şi Huff li se alăturară curând. Griffin se uită împrejur, dar nu-i văzu nici pe Lady Hero, nici pe Thomas.

— Ia uite, e o ţestoasă? întrebă Huff lângă el.

— Nu, se auzi vocea exasperată a lui Caro. E un păianjen.

— Mie mi se pare că arată ca o ţestoasă, spuse Huff, nebăgând în seamă faptul că partenera lui îl corectase.

Un crâmpei stacojiu îi atrase atenţia lui Griffin. Se întoarse şi o văzu pe Lady Hero cum dispărea pe o alee. Doamne, era singură? Nu ştia că nu era bine să umble singură, în miezul nopţii, pe o alee întunecată?

Se scuză faţă de micul grup, se asigură că Lady Phoebe rămânea cu Megs şi cu Caro, apoi păşi rapid spre locul în care o văzuse pe Lady Hero. Exploziile continuară deasupra capetelor, şi dintr-odată poteca din faţa lui fu luminată într-un portocaliu aprins. La capătul ei se afla Lady Hero, privind în jur. Ea se întoarse în timp ce el se apropia.

— Thomas?

El o luă de mână ridicol de nervos ca s-o mai corecteze. Unde dracului era fratele lui? O trase, dar ea se lăsă pe călcâie exact în clipa în care lumini albastre şi galbene explodară deasupra lor.

— De ce te grăbeşti, milord? Îşi ridică faţa spre

el, iar în ochii ei se citea ironia, ascunsă în spatele măştii cu pene pe care o purta. Nu ţi se pare romantic?

Dintr-odată, exploziile se mutară în capul lui. Griffin se uită în ochii aceia inocenţi şi seducători şi îşi dădu seama că pur şi simplu nu mai putea rezista.

O sărută.

Capitolul 6

Ce spectacol fusese când cei trei pretendenţi sosiseră în regat! Prinţul de la Soare-Apune venise într-o trăsură făcută din aur şi diamante, trasă de doisprezece cai albi ca zăpada. Prinţul de la Răsărit intrase în cetate într-o lectică incrustată cu rubine şi smaralde şi cu perdele din mătase. Iar Prinţul de la Miazănoapte sosise cu o corabie poleită, mare, cu pânze de un roşu aprins şi auriu. Toţi trei erau mândri, impozanţi şi chipeşi dincolo de închipuire. Dar numai micuţa pasăre cafenie şi stăpânul grajdurilor ştiau că regina se retrăsese în odaia sa cu inima grea...

din *Regina Ravenhair*

Era prostesc şi iraţional din partea lui, dar Thomas descoperi că nu se putea abţine să nu o caute pe Lavinia Tate. Nici măcar dificultatea de a o găsi în întuneric într-un labirint de cărări şi alei lăturalnice nu-l făcea să renunţe. *Trei* bărbaţi? Devenise o sibaritică? O femeie controlată în totalitate de poftele trupeşti?

Astfel de gânduri nu-i îmbunătăţeau starea de spirit, aşa că, în momentul în care dădu până la urmă de Lavinia – şi de cei trei adulatori ai ei –, era periculos de iritat.

— Trimite-i de aici, zise el tăios, cu ochii la

bărbaţi.

Doi dintre ei nu aveau nici măcar vârsta la care să se bărbierească, dar al treilea era un bărbat mare, cu umeri largi. Thomas îşi flexă mâinile. La ce dispoziţie avea, era în stare să se pună cu toţi trei.

— Milord, zise Lavinia tărăgănat.

Purta o altă rochie de culoarea flăcărilor, care ar fi trebuit să nu se potrivească nicicum cu părul extravagant de roşu, dar totuşi o făcea. De fapt, pieptul alb ca frişca lăsat la vedere de decolteul generos era îndeajuns ca să-l facă pe un bărbat să saliveze. Thomas se încruntă.

— Spune-le să plece, Lavinia.

Ea ridică din sprâncene când el i se adresă pe numele mic, şi pentru o clipă Thomas crezu că avea să fie nevoit să aleagă între a se retrage şi a se lupta. Apoi ea şopti ceva spre bărbatul solid, şi cei trei se retraseră uitându-se urât.

— Ei bine, zise ea şi îşi încrucişă braţele la piept ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare neplăcută cu un colector de taxe, ce e, Thomas?

— Trei, Lavinia? întrebă el cu mâinile strânse pumni pe lângă corp. Şi toţi aproape băieţandri.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Întâmplător, milord, doi dintre *băieţandri* sunt nepoţii mei. Şi mă îndoiesc că lui Samuel i-ar plăcea să-l numeşti băieţandru.

Deci bărbatul solid *era* iubitul ei. Thomas simţi nevoia să tragă un pumn în ceva.

— E mai tânăr decât tine.

— La fel şi tu, răspunse ea încet. Şi totuşi, asta nu te-a ţinut departe de patul meu.

Pentru o clipă, el nu făcu decât să se holbeze la ea înfometat, amintindu-şi patul ei şi ce făcuseră acolo. Apoi ea întoarse capul.

— Ce vrei?

— Ce vreau? Înaintă către ea, derutat de nevoia de a o simţi aproape. Tu eşti cea care mă urmăreşte.

— Eu te urmăresc?

El nu ştia precis ce reacţie aştepta să stârnească acuzaţia lui – poate că proteste sau chiar lacrimi –, dar realitatea era diferită: reacţia ei semăna periculos de mult cu mila. Se uita la el încruntată, iar buzele voluptuoase erau curbate în jos.

— Thomas, nu te urmăresc.

— Atunci explică-mi cum de s-a întâmplat să fii aici, în prima seară în care particip cu logodnica mea?

Ea ridică din umeri – chiar ridică din umeri! — la cuvintele lui supărate.

— Coincidenţă, cred.

— Şi Samuel? întrebă el. Ajunsese atât de aproape, încât o putea atinge, dar nu îndrăzni să facă asta. Neagă, dacă poţi, că l-ai adus aici într-un efort patetic de a mă face gelos.

El vorbea cu dispreţ, dar ea se uită la el mirată.

— *Eşti* gelos, Thomas? Nu înţeleg de ce, din moment ce tu eşti cel care a rupt relaţia noastră când te-ai hotărât să te însori cu Lady Hero.

El îşi luă privirea de la chipul ei mult prea grăitor.

— N-am zis niciodată că vreau să încheiem relaţia, doar să aşteptăm să treacă o perioadă decentă de la nunta mea. Cel mult un an. Puteam să-ţi cumpăr o casă mai mare dacă voiai. O trăsură şi personal.

— Banii n-au avut nicio legătură cu asta.

— Atunci ce?

Ea oftă.

— Oricât de pueril îţi sună, nu vreau să am o relaţie cu un bărbat însurat. E dezgustător, nu ţi se pare? În plus, am văzut-o pe Lady Hero, şi pare o fată de treabă. Nu mi-ar plăcea s-o rănesc.

El scrâşni din dinţi şi simţi că începea să-l doară capul.

— Vrei să spui că îţi pasă mai mult de logodnica mea decât de mine?

Ea îl fixă cu privirea – din nou acea căutătură în care se citea mila.

— Vrei să spui că ţie *nu?*

— Ce vrei de la mine? întrebă el. Nu mă pot însura cu tine... ştii asta, Lavinia. Chiar dacă am fi parteneri potriviţi, chiar dacă nu ai fi trecut de vârsta la care poţi face un copil, pur şi simplu nu pot să mă însor cu cineva ca tine.

— Ce cavaleresc din partea ta să-mi reaminteşti de vârsta mea înaintată... din nou, zise ea tărăgănat. Dar întâmplarea face că nu e nevoie de atâta dramă. Ştiu că nu ne putem căsători şi refuz să am o relaţie cu tine când eşti promis alteia. Nu mai am nimic altceva de spus.

El simţi ceva ce semăna a disperare.

— Credeam că ţii la mine.

Deasupra lor explodară artificiile.

— Am ţinut. Chiar ţin. Ea oftă, apoi îşi lăsă capul pe spate şi se uită la dârele de foc. Dar sentimentele mele pentru tine nu au nicio legătură cu această discuţie. Anne ţi-a înşelat încrederea înainte ca eu să apar în peisaj. Nu cred că o să mai ai vreodată încredere în *nici*o femeie, cu atât mai puţin în una care are un trecut ca al meu. Ai dovedit asta foarte clar. Mă mir sincer că ai fost în stare să ceri mâna unei virgine ca Lady Hero.

Un văl negru şi dens îi invadă pieptul la auzul cuvintelor ei, pentru că avea dreptate, blestemata. Nu avusese niciodată cu adevărat încredere în ea.

— După cum ai spus deja, e imposibil, zise ea şi se uită peste umăr. Sunt aşteptată – am lăsat desertul

pentru momentul artificiilor.

El se uită la ea amuţit, incapabil să găsească vorbele care ar putea îndrepta situaţia. Cuvintele care o puteau face să rămână. Ea zâmbi cu o vagă plictiseală.

— Adio, Thomas. Sper să ai o căsnicie fericită.

Iar el nu putu face nimic altceva decât să o urmărească îndepărtându-se.

*

Hero îşi dorise să afle ce gust avea Reading, iar acum ştia: avea gust de vin, de bărbat şi de dorinţă. O dorinţă pură, fierbinte, care îi curgea prin vene precum mercurul, îi punea oasele pe jar şi îi făcea muşchii să se cutremure până când pur şi simplu o apucă tremuratul în braţele lui.

El nu o sărutase ca pe fiica unui duce, reverenţios şi încet. Nu, o sărutase ca pe o *femeie.* Buzele lui erau ferme, o doreau şi nu aveau răbdare să afle dacă ea avea experienţa necesară ca să ţină pasul. O atinse pe buze cu limba dornică să meargă mai departe. Ea îşi deschise cu poftă gura. El pătrunse fără ezitare, de parcă era a lui de drept.

— Griffin, murmură cu mâinile prinse de pelerina lui neagră, neştiind ce să facă mai departe.

El o trase mai aproape – atât de aproape, încât îi simţi muşchii picioarelor prin rochie. Degetele lui se afundară în părul ei, apoi coborâră pe gât şi îi atinseră uşor sânii. Ar fi trebuit să-l împingă, însă nu-şi dorea decât să apuce acea mână şi să introducă degetele acelea lungi în corset. Să-l ghideze până când ajungea să-i mângâie mugurii tari ai sânilor dezgoliţi. Îşi zise că şi-ar fi putut da sufletul din cauza extazului pur dacă el ar fi atins-o acolo.

Un *poc!* puternic o făcu să tresară şi să întrerupă sărutul. Cerul nopţii se aprinse pentru moment, devenind la fel de luminos ca ziua, şi scoase la iveală faţa lui mascată şi gura, umedă şi ademenitoare.

El se trase înapoi, cu mâinile în continuare pe umerii ei, şi o privi parcă uluit. Numai Dumnezeu ştia ce expresia avea ea în acel moment. Din spatele lor, se auziră ovaţiile spectatorilor. Hero încercă să spună ceva, dar constată că era nevoită să înghită în sec înainte ca gura ei să poată forma cuvintele.

— Trebuie să ne *întoarcem.*

El nu răspunse, ci doar o luă de mână şi păşi înainte pe alee. Ea se împletici în spatele lui, cu picioarele nesigure şi mintea răvăşită. O nouă explozie deasupra capetelor lor, şi scântei verzi, mov şi roşii plutiră în jos spre pământ. Poteca se lărgea; erau aproape de luminişul în care stăteau spectatorii.

Reading o trase brusc într-un ungher întunecat dintr-o margine a aleii. Se întoarse cu faţa spre ea şi o luă în braţe. Întreaga ei fiinţă fremăta în timp ce el înjură în şoaptă şi apoi o sărută din nou. O devoră de parcă ar fi fost o bucată suculentă de carne, iar el, un om care fusese prea mult timp înfometat. Îşi trecu limba peste buzele ei, o muşcă şi gemu din străfundurile pieptului. De data aceasta, ea îşi deschise gura nerăbdătoare pentru că ştia deja ce îşi dorea el – sau *ea.*

Se auziră din nou urale. El îşi îndepărtă capul de lângă al ei şi bombăni;

— Tu ai gust de ambrozie, iar eu sunt un nebun.

Pentru o clipă, se uitară unul la altul, apoi ea avu sentimentul ciudat că şi el era la fel de confuz ca ea. El clipi, înjură, apoi o luă din nou de mână şi o conduse spre luminiş.

Toţi cei adunaţi acolo aveau privirile îndreptate în

sus şi urmăreau spectacolul de deasupra lor. Hero îl urmă pe Reading fără să se gândească la nimic, simţindu-se oarecum zdruncinată în timp ce îşi croiau drum printre trupuri până când dădură de grupul lor.

— Iată-te! exclamă Phoebe când Hero ajunse lângă ea. Ea bătea din palme şi ţipa când cercurile rotitoare apăreau deasupra. Se aplecă spre Hero şi strigă: Dar ce s-a întâmplat cu Lord Mandeville?

Hero clătină din cap în timp ce mintea i se trezea la viaţă. Strigă la rândul ei:

— S-a dus după băuturi, şi ne-am rătăcit.

Îl auzi pe Reading mormăind. Îi văzu expresia sumbră şi se uită repede în altă parte.

— O, uite! ţipă Phoebe.

Bombele explodară şi se desfăcură în forma unui şarpe cu aripi, verde cu auriu. Creatura în flăcări se răsuci şi apoi se topi într-o ploaie luminoasă de scântei albe.

— E fantastic, spuse Lady Margaret pe nerăsuflate.

Aşa era. Era cel mai frumos spectacol de artificii pe care ea îl văzuse vreodată – şi totuşi, se simţea curios de nepăsătoare. Hero nu se gândea decât la trupul lui Reading aflat de cealaltă parte a lui Phoebe. Părea să fie o linie invizibilă între ei, o vigilenţă stârnită de senzualitate şi păcat.

Doamne, ce făcuse?

Îşi duse degetele tremurânde la gură. Comisese un act de groaznică trădare. Ştia asta. Era conştientă de implicaţii şi copleşită de regret. De posibilitatea unui păcat şi mai mare şi de vină. De faptul că însuşi sufletul ei era în pericol. Dar nu îi păsa.

Simţea o fierbinţeală şi nu îşi dorea decât să guste din nou gura lui, să-i simtă corpul tare lângă al ei. Să descopere dacă pielea lui era la fel de fierbinte şi

fără haine. Să-i vadă pieptul dezgolit. Să stea lângă el, amândoi dezbrăcaţi.

Deschise gura, gâfâi, dar nu reuşi să-şi tragă răsuflarea. Nu se considerase niciodată o fiinţă dominată de pofte trupeşti. Nu mai trăise vreodată acea dorinţă pentru niciun alt bărbat. Se simţea ca şi cum ea ar fi fost praful de puşcă, negru şi inert, iar el – flacăra care o aprinsese. Dintr-odată, totul era viu, clar, arzător. Cerul nopţii se trezi la viaţă ca şi cum ar fi sărbătorit deşteptarea sa.

Faţada ei se crăpase. Îşi dădu seama şocată că era la fel de muritoare ca oricine altcineva, la fel de supusă greşelilor ca majoritatea femeilor. Dar nu conta. Dacă el ar fi făcut un gest cât de mic, s-ar fi întors şi l-ar fi urmat pe aleile acelea întunecate. S-ar fi agăţat de el şi şi-ar fi apropiat faţa de a lui ca s-o sărute din nou. Hero tremură şi îşi cuprinse corpul cu mâinile.

— Ţi-e frig?

Vocea lui era profundă şi mult prea aproape. Ea clătină din cap, puţin prea tare, şi făcu un pas în spate, încercând să pună între ei un spaţiu prudent. El se încruntă şi deschise gura.

— A, aici eraţi, se auzi vocea lui Mandeville din cealaltă parte.

Ea se întoarse şi zâmbi spre el cu o uşurare aproape vecină cu panica. Mandeville era normalitatea. Mandeville era raţiunea. O parte din simţăminte i se citeau, probabil, pe chip. Mandeville se aplecă spre ea astfel încât ea să-l audă peste pocnete şi trosnituri.

— Îmi pare rău că ne-am rătăcit. Sper că nu ţi-am pricinuit probleme.

Ea clătină din cap încă zâmbind prosteşte şi incapabilă să articuleze vreun cuvânt.

— Ce-a fost în capul tău? mârâi Reading în apropiere.

La început, ea crezu că acuzaţia îi era adresată ei. Apoi îşi ridică ochii şi observă privirea criminală pe care el i-o arunca lui Mandeville.

— Nu e un loc în care o doamnă singură să fie în siguranţă.

Mandeville îşi dădu capul pe spate.

— Cum îndrăzneşti?

Reading făcu dezgustat o grimasă, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre marginea luminişului. Mandeville se uită nesigur la Hero.

— Îmi pare rău…

Doamne, fix o scuză din partea lui era tot ce-i lipsea în acel moment. Hero îşi puse mâna pe mâneca lui.

— Te rog, nu-ţi face probleme.

— Dar aşa ar trebui, spuse Mandeville încet. Fratele meu are dreptate, n-ar fi trebuit să te pierd în labirintul de alei. N-am procedat bine. Te rog să mă ierţi, Hero.

Foarte rar îi spusese pe nume, fără titlu. Hero îşi simţi dintr-odată ochii scăldaţi în lacrimi. El era un bărbat atât de bun, atât de potrivit, iar ea era o proastă pentru că lăsa dorinţa pură, scăpărătoare, să pună în pericol fericirea ei alături de el. Îl strânse uşor de mână.

— A trecut şi nu s-a întâmplat nimic rău. Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta.

El îi studie cu atenţie chipul pentru o clipă chiar în momentul în care luminile mov şi roşii se prelinseră pe deasupra lor.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Se pare că mă voi însura cu o doamnă cu adevărat sclipitoare.

Buzele ei tremurară în timp ce se uita în sus la el,

căci ştia că nu merita lauda lui. Acesta era bărbatul cu care alesese să se mărite. Decizia era luată, contractele erau făcute şi semnate. Avea să fie o căsnicie bună, una bazată pe respect şi pe ţeluri comune. Şi totuşi, nu se putu abţine să nu-şi întoarcă uşor capul şi să tragă cu ochiul la Reading. Acesta stătea deoparte, cu faţa în sus spre cer, iar flăcările strălucitoare i se reflectau în ochi.

*

— Treziţi-vă, milord, fuge!

Griffin gemu, se rostogoli de pe burtă pe spate şi îşi duse mâna la ochi.

— Pleacă!

— Nu po’ să fac asta, milord, se auzi vocea veselă a lui Deedle care era valetul, secretarul şi omul lui bun la toate. Mi-aţi spus să vă trezesc dacă ea pleacă şi să nu vă las până nu vă ridicaţi, şi iată că v-am trezit.

Griffin oftă şi îşi ridică o pleoapă. Privelişte a pe care o văzu nu era una prea frumoasă. Deedle avea puţin peste douăzeci şi cinci de ani după spusele lui, dar îşi pierduse deja doi dinţi din faţă. Însă acest lucru nu părea să-l deranjeze judecând după zâmbetul larg pe care-l afişa. Purta o perucă – una pe care Griffin o aruncase – care avea mare nevoie să fie pieptănată şi pudrată. Ochii lui, de un căprui murdar, mici şi prea apropiaţi, îl priveau de deasupra unui nas ascuţit care ocupa o mare parte din faţă, astfel încât gura lui mică şi bărbia şi mai mică păreau să se fi retras înfrânte spre gâtul lui.

Deedle rânji când Griffin deschise ochii şi îşi scoase limba prin gaura dintre dinţi – un obicei cam neplăcut al lui.

— Vreţi nişte cafea, milord?

— Doamne, da.

Griffin îşi miji ochii spre fereastră. Acum, soarele părea să fie sus pe cer, dar era trecut bine de miezul nopţii când revenise acasă. Îşi aminti de sărutul acela dulce pe care-l împărtăşise cu Lady Hero – şi de faptul că ea nu se mai uitase la el după aceea. Tresări.

— Eşti sigur că a plecat?

— Băiatul pe care l-am pus de pază a venit în fugă şi mi-a zis acu’ nici zece minute, răspunse Deedle. Doamnei îi cam place dimineaţa, ei?

— Dar nu-şi ţine promisiunile.

Se ridică, lăsând cearceaful să cadă de pe pieptul lui gol, şi se scărpină în barbă în timp ce se gândea la frumoasa Lady Hero. Încerca să-l evite. Oare sărutul o speriase în asemenea măsură?

— Eşti sigur că se duce în St. Giles?

— L-a luat pe valetul acela mare şi au plecat cu trăsura. Cam devreme pentru vizite de politeţe, zise Deedle uitându-se chiorâş şi ridicând din umeri. Pare destul de limpede unde se duce, nu?

Griffin oftă. Da, era destul de evident. Se dădu jos din pat, preocupat, şi începu să se spele în ligheanul cu apă.

— Avem vreo ştire de la Nick Barnes?

Deedle aşeză briciul, cureaua pentru ascuţit şi prosoapele.

— Nu.

— La dracu’!

Griffin se încruntă. De obicei, Nick trimitea vorbă la prima oră a dimineţii. Griffin trebuia să verifice dacă Nick dormea sau dacă se întâmplase ceva mult mai periculos. Dar mai întâi trebuia să rezolve problema legată de Lady Hero – şi de consecinţele impulsului din seara trecută.

Cincisprezece minute mai târziu, Griffin coborî în fugă treptele casei din oraş pe care o închiriase. Nu se afla în cea mai la modă zonă din cartierul londonez West End, dar ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că locuinţele aflate la distanţă de Thomas erau esenţiale pentru pacea familială.

Rambler aştepta la baza treptelor, lângă un îngrijitor tânăr care îl ţinea de cap. Griffin bătu uşor cu palma pe grumazul lucios al armăsarului înainte de a sări în şa şi a-i arunca băiatului un şiling. Ziua era însorită, iar Rambler se descurcă minunat prin traficul din Londra.

Griffin găsi trăsura lui Lady Hero douăzeci de minute mai târziu, oprită în spatele unei turme de porci. Vizitiul îl salută din cap pe Griffin când acesta îi făcu semn şi urcă în trăsură.

— Bună dimineaţa, zise el în timp ce se aşeza.

— Pleacă, răspunse ea.

El îşi duse mâna la inimă.

— Câtă cruzime din partea unei domniţe atât de frumoase!

Ea nu voia nici măcar să se uite la el. Privea fix pe fereastră, iar expresia ei era distantă şi rezervată. Numai punctele rozalii din obraji îi trădau bucuria.

— N-ar trebui să fii aici.

— Ei, da.

El îşi întinse picioarele şi le încrucişă în dreptul gleznelor, luptându-se cu o senzaţie nefamiliară de vină. Afară, un cor de sunete ascuţite se ridica alarmant.

— Ar *trebui* să fiu în pat şi să visez în continuare, dar nu e vina mea că te-ai hotărât să te trezeşti devreme şi să te furişezi spre St. Giles fără mine.

Ea îşi ţuguie buzele, iritată.

— Nu e un lucru înţelept.

El observă că ea nu nega faptul că aceea era destinaţia ei.

— I-ai spus fratelui tău sau lui Thomas despre escapadele tale în St. Giles?

— Nu, dar…

— Atunci vin cu tine.

Ea îşi închise ochii de parcă şi-i simţea dureroşi.

— Ştii că nu putem face asta.

Oare o rănise în asemenea măsură? Îşi drese glasul şi se simţi ciudat de ruşinat.

— În legătură cu seara trecută…

Ea îşi ridică palma şi îşi feri faţa.

— Nu.

El deschise gura, dar ea rămase neclintită ca o gravură. Părea să se fi retras undeva în adâncul ei.

„La dracu!” închise gura. Se întoarse să se uite pe fereastră în timp ce trăsura începea să înainteze. Reuşise să distrugă totul. Dacă ar fi putut s-o ia de la capăt, ar fi… ce? Sigur că nu ar fi renunţat la acel sărut.

Griffin oftă şi îşi rezemă capul de perne. Sărutul acela fusese impresionant. Îşi reaminti gura ei moale şi supusă, sânii ei apăsaţi pe pieptul lui şi bătaia puternică a propriei inimi. Fusese excitat, normal, dar, în mod ciudat, lucrul care îi zăbovea în minte nu era erotismul îmbrăţişării sale, ci dulceaţa. Păruse… extrem de potrivit – oricât de greşit era totul. Şi, oricât de prosteşte fusese faptul că o sărutase pe logodnica fratelui său, ar fi făcut-o din nou dacă Lady Hero i-ar fi oferit şi cel mai mic semn de consimţire.

Griffin ridică o pleoapă şi pufni în surdină. Ea nu dădea niciun semn în acest sens în dimineaţa aceasta. Stătea pe canapea dreaptă ca o vergea – în mod sigur o poziţie incomodă în timp ce trăsura se legăna –, iar faţa ei era în continuare ferită. Toate semnele sugerau

că-l dispreţuia. Ei, aşa era mai bine, nu? Griffin oftă.

— De ce te-ai hotărât să te întorci în St. Giles aşa curând?

— Domnul Templeton a fost de acord să ne întâlnim pe şantierul viitorului adăpost, zise ea.

El ridică din sprânceană şi aşteptă mai multe explicaţii, dar acestea nu veniră. Bine, putea juca şi el acelaşi joc. Îşi lăsă pălăria pe ochi şi se tolăni ca să recupereze o parte din somnul pe care-l pierduse trezindu-se aşa devreme.

Trăsura se zdruncină şi se opri, iar Griffin se trezi. Urmări alene cum Lady Hero se ridică şi coboară fără să-i adreseze vreun cuvânt. Făcu o grimasă. Aşa îi trebuia. Putea sta în trăsură ca să aştepte întoarcerea ei, dar curiozitatea îi dădea ghes.

Griffin o urmă afară din trăsură şi se uită în jur. Se aflau în St. Giles, nu departe de alambicurile lui. Trăsura fusese oprită la capătul unei alei prea înguste ca să poată trece. Griffin o văzu pe Lady Hero cum înainta hotărâtă împreună cu valetul ei, George.

Griffin alergă ca să-i prindă din urmă. Până când o ajunse, ea vorbea deja cu Jonathan. Arhitectul era îmbrăcat complet în negru şi ţinea un sul imens de hârtii la subraţ. Se întoarse ca să-l salute pe Griffin, dar Lady Hero continuă să vorbească.

— … După cum puteţi vedea. Acum suntem îngrijoraţi de faptul că micuţii vor fi nevoiţi să stea în casa cea şubredă pe timpul iernii. Ne puteţi oferi vreo speranţă, domnule Templeton?

Ea trase aer în piept, iar Griffin profită de pauză şi îi întinse mâna prietenului său.

— Bună dimineaţa, Jonathan. Ce faci?

— Bine, milord, foarte bine, răspunse arhitectul zâmbind, apoi se uită la Lady Hero şi îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ăăă… aşa deci, legat de progresul

lucrărilor la adăpost, milady. După cum puteţi vedea, fostul arhitect abia a turnat fundaţia. Am avut ocazia să inspectez zona, şi mă tem că am descoperit mai multe aspecte cu probleme.

Lady Hero se încruntă.

— Da?

Jonathan încuviinţă din cap şi îşi ridică ochelarii pe frunte.

— Cea mai mare parte din fundaţie e solidă, dar în unele zone s-a lăsat, şi va fi nevoie să săpăm, să ridicăm un mal şi să o refacem. Mai mult, din planurile pe care mi le-aţi furnizat reiese că au fost aduse şi depozitate aici piatră specială, lemn şi altele asemenea, dar mă tem că nu le-am găsit.

— Au fost furate? întrebă Griffin.

— Da, milord. Sau poate nici n-au fost aduse, zise Jonathan părând îngrijorat. Oricum, materialele ar trebui cumpărate pentru a se putea continua lucrările.

Griffin îi aruncă o privire lui Lady Hero şi observă că ea îşi muşca buza.

— Eu… va trebui să văd de unde fac rost de banii necesari pentru cumpărarea materialelor. Data trecută a durat câteva săptămâni până a fost livrată piatra.

— A, făcu domnul Templeton şi se legănă pe călcâie. Înseamnă că, legat de asta, am veşti bune. Cunosc un furnizor de granit bun care are deja o parte din marfă în depozitul de aici din Londra. Nu mă îndoiesc de faptul că vom găsi ce avem nevoie. Nu e marmura italiană necesară conform planurilor originale, dar granitul e destul de solid. Şi mai ieftin. Cred că-l pot convinge să vă ofere un credit pentru piatră.

Lady Hero părea să se relaxeze.

— Minunat, domnule Templeton! Mă bazez pe dumneavoastră să aranjaţi ca granitul să fie cumpărat

şi mutat aici. Acum, poate că îmi puteţi arăta problemele despre care mi-aţi spus.

Griffin rămase pe piatra fundaţiei adăpostului lui Lady Hero şi aşteptă ca ea să încheie turul cu Jonathan. Îşi lăsă capul pe spate şi simţi soarele pe chip. Trebuia s-o ducă acasă după aceasta, apoi să se întoarcă în St. Giles ca să se consulte cu Nick despre cum aveau să procedeze cu Vicarul.

Griffin îşi frecă obosit ceafa. Nu putea rămâne la nesfârşit în Londra ca să păzească alambicurile. Poate că Vicarul putea fi cumpărat cumva. Doar că lui Griffin nu-i plăcea ideea de a-i da acestuia bani. Singura modalitate de a-l elimina pe lordul fărădelegilor era să apeleze la un asasinat. Griffin chicoti dezgustat. Nu se coborâse încă atât de jos.

— Milord!

Îşi ridică privirea şi văzu un valet care alerga spre el. Griffin îşi îndreptă spatele.

— Ce este?

— E un băiat la trăsură care întreabă de dumneavoastră. Zice să vă spun că l-a trimis Nick.

Lady Hero se întorsese cu Jonathan. Ea se uita la Griffin pentru prima oară în ziua aceea.

— Ce este?

— O chestiune de afaceri, răspunse el şi se uită la Jonathan. Aţi terminat aici?

— Da, dar…

— Atunci hai să mergem! O apucă de mână şi se îndreptară în grabă spre trăsură. Îi displăcea ideea de a o lua cu el, dar nu o putea lăsa să se plimbe singură prin St. Giles. La dracu’!

Ea se uită la el şi ridică din sprânceană, dar continuă să meargă în ritmul lui. Tânărul care aştepta lângă trăsură era unul dintre băieţii lui Nick. Îşi scoase pălăria când o văzu pe Lady Hero şi făcu ochii mari.

Probabil că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie aristocrată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Griffin.

Băiatul tresări şi îşi desprinse privirea de la Lady Hero.

— Nick vrea să vorbească cu ’mneavoastră, milord. Repejor, dac’ puteţi.

Griffin încuviinţă din cap.

— Hai sus în spatele trăsurii.

Îi dădu vizitiului indicaţiile necesare şi o ajută pe Lady Hero să se urce înainte să bată în plafon. Ea îl urmări cu privirea când se aşeză pe perne.

— Cum te-a găsit mesagerul?

— Am trimis vorbă unde o să fiu, spuse el absent.

Din fericire, ea nu mai puse alte întrebări. Trăsura oprea deja în dreptul zidului distileriei.

— Stai aici, îi ordonă el înainte să sară afară din vehicul.

Griffin se îndreptă cu paşi mari spre poartă. Nick era în curte.

— Aici, zise Nick şi arătă cu capul spre distilerie, apoi o luă înainte.

Înăuntru, focurile luminau clădirea cavernoasă ce arăta ca desprinsă din tărâmul lui Hades. Câţiva dintre oamenii lui erau adunaţi asupra a ceva ce se afla pe podeaua depozitului. Când Griffin se apropie, observă că era un om. Sau ceea ce rămăsese dintr-un om. Corpul era răsucit, iar membrele erau întoarse în unghiuri în care articulaţiile nu s-ar fi putut răsuci natural. Griffin mai aruncă o privire la faţa acestuia, apoi se uită în altă parte.

— Tommy Reese, zise Nick şi scuipă în paie. A ieşit la o bere ieri după-amiază şi a fost aruncat peste zid acum juma’ de oră, în halu’ ăsta.

Griffin îşi strânse mâinile pumn. Şi-l amintea pe

Tommy; nu putea să fi avut mai mult de douăzeci de ani.

— A zis ceva?

Nick clătină din cap.

— Era deja mort, spuse el şi se uită sever la bărbaţii tăcuţi, apoi îi făcu semn lui Griffin să vină într-o parte. Torturat, cred, milord.

— Fără îndoială, replică Griffin şi făcu o grimasă. Reese cunoştea vreun secret legat de afacerea noastră?

— Nu, abia începuse.

— Atunci Vicarul a făcut asta ca să ne avertizeze.

— Şi să sperie oamenii, spuse Nick şi îşi coborî vocea. Doi au fugit deja. N-am avut ce le face, deşi le-am spus ticăloşilor că vor fi în siguranţă aici.

— La dracu'!

Griffin îşi roti capul ca să-şi întindă gâtul, apoi se adresă oamenilor:

— Asta a fost prima încercare. De acum înainte, nimeni nu iese şi nu intră noaptea, iar în timpul zilei staţi câte doi. Clar?

Bărbaţii încuviinţară din cap, dar niciunul nu-l privi în ochi. Griffin zâmbi larg, deşi îi venea mai degrabă să urle.

— Iar plata voastră s-a dublat, da? Oricine mai e aici până mâine primeşte un pumn de monede. Ieşiţi la noapte şi primiţi asta, zise el şi arătă cu bărbia spre cadavru.

Se uită rând pe rând la fiecare până când îl priviră toţi în ochi şi încuviinţară din cap. Griffin le făcu semn cu capul.

— Continuaţi treaba!

Bărbaţii se întoarseră la muncă. Nimeni nu zâmbea şi nu părea vesel, dar cel puţin nu-şi mai şuşoteau cuvinte de revoltă. Nick îi trase deoparte pe

doi dintre ei şi le dădu instrucţiuni în şoaptă. O clipă mai târziu, cei doi ridicară trupul lui Reese şi îl scoaseră în curte. Griffin se întoarse şi urmări încruntat cum alambicurile erau umplute.

— Doamne, se auzi o voce feminină din spatele lui.

Se întoarse şi întâlni privirea acuzatoare a lui Lady Hero.

— Aici e o distilerie!

Capitolul 7

A doua zi devreme, regina îşi întâmpină pretendenţii în încăperea tronului. Purta o rochie făcută din argint şi aur, iar părul ei negru ca noaptea era răsucit şi întors sub o coroană de aur, iar fiecare bărbat din acea cameră fu uimit de frumuseţea şi de înfăţişarea sa. Regina se uită la pretendenţii săi şi le puse această întrebare:

— Care este fundaţia regatului meu? Aveţi timp până la miezul nopţii să-mi oferiţi răspunsul.

Ei bine, Prinţul de la Răsărit se uită la Prinţul de la Soare-Apune, iar acesta se uită la Prinţul de la Miazănoapte, apoi toţi cei trei prinţi ieşiră grăbiţi din încăpere. Dar, când stăpânul grajdurilor auzi întrebarea, zâmbi în sinea lui...

din *Regina Ravenhair*

Lui Hero nu-i venea să creadă, dar dovada se afla chiar în faţa ochilor ei – şi a nasului său. Depozitul mare adăpostea butoaie imense de cupru aşezate pe focuri ce mocneau, iar în aer era miros de alcool şi de boabe de ienupăr. Era o distilerie de gin – cel mai

probabil, una ilegală. Iar Reading nu era deloc perturbat că fusese descoperit.

— Ce se întâmplă? Cel pe care l-am văzut în curte era un *om mort?*

Se uita la el şi aştepta o explicaţie, dar el îi întoarse spatele. Bărbatul cel mare, mătăhălos, care stătea lângă el, părea cel mai jenat.

— Milord, doamna…

— Doamna poate aştepta, spuse Reading foarte clar.

Hero simţi că faţa îi ia foc. Niciodată nu mai fusese expediată în acest mod. Îşi aduse aminte cu uimire că îl lăsase pe acel *bădăran* să o sărute cu o seară în urmă. Se întoarse ca să plece din locul acela îngrozitor, dar el ajunse numaidecât lângă ea, iar mâinile puternice îi strânseră braţele.

— Dă-mi drumul, şuieră ea printre dinţi.

Pe chipul lui nu se citea nici urmă de compasiune.

— Am treabă aici. Când termin, te însoţesc acasă…

Ea se eliberă şi se întoarse.

— Hero, spuse el încet. Apoi rosti mai tare spre cineva: Aveţi grijă ca trăsura să nu plece fără mine.

— Da, milord.

Doi bărbaţi ţâşniră pe lângă ea şi ieşiră pe uşă fără îndoială ca s-o ţină prizonieră în timp ce Reading se ocupa de „treaba” lui de proastă reputaţie. Ea continuă să înainteze ca sedată spre trăsură – nu voia să-l lase s-o vadă într-o izbucnire de isterie. Când trecu de zid şi ajunse la trăsură, ignoră paznicii lui Reading şi urcă în vehicul.

Aşteptarea nu dură mult, dar, chiar şi aşa, nu era într-o stare bună de spirit când trăsura se clătină şi Reading urcă în ea.

El ciocăni în plafon, apoi se aşeză şi se uită pe fereastră. Merseră aşa câteva minute, până când Hero nu mai putu suporta.

— N-ai de gând să-mi spui despre ce a fost vorba?

— Nu intenţionam să-ţi zic, răspunse el tărăgănat, iar ea ştia că o făcea intenţionat, ca s-o enerveze.

— Era o distilerie.

— Da, aşa e.

— Pentru gin.

— Într-adevăr.

Ea se încruntă la el şi simţi cum mânia îi pulsa în piept. Era periculos de aproape să îşi piardă stăpânirea de sine – din nou. Hero se strădui să-şi controleze vocea, dar, chiar şi aşa, cuvintele păreau să-i zgârie gâtul.

— Ai habar câtă nenorocire provoacă ginul oamenilor care trăiesc în St. Giles?

El rămase tăcut. Ea se aplecă în faţă şi îl lovi peste genunchi.

— *Ai habar?* E un fel de distracţie pentru tine?

El oftă şi se întoarse în sfârşit spre ea, iar ea fu şocată să observe extenuarea de pe chipul lui.

— Nu, nu e o distracţie.

Lacrimile ameninţau să-i curgă, iar ea descoperi oripilată că îi tremura vocea.

— N-ai văzut bebeluşii care mor de foame în timp ce mamele lor beau gin? Nu te-ai împiedicat de trupurile oamenilor distruşi, ajunşi doar nişte schelete din cauza băuturii? Doamne, n-ai plâns din cauza prăpădului pe care îl provoacă această băutură?

— Ba da, zise el cu ochii închişi.

Ea îşi muşcă buza şi se chinui să-şi controleze emoţiile, să se stăpânească. Reading nu era prost.

Trebuia să existe un motiv pentru nebunia lui.

— Explică-mi. De ce? De ce te ocupi cu un astfel de comerţ murdar?

— Acest „comerţ murdar” a salvat averea Mandeville, Lady Perfecţiune.

Ea clătină hotărâtă din cap.

— Nu înţeleg. N-am auzit niciodată că averea Mandeville avea nevoie să fie salvată.

El făcu o grimasă.

— Mulţumesc. Asta înseamnă că mi-am făcut bine treaba.

— *Explică-mi!*

— Ştii că tatăl meu a murit acum aproape zece ani.

— Da.

Ea îşi aminti de conversaţia pe care o avusese cu verişoara Bathilda în seara logodnei ei.

— Ai plecat imediat la Cambridge ca să îţi faci de cap prin oraş.

Zâmbetul lui era sincer de această dată.

— Da, mă rog, povestea asta era mai savuroasă decât adevărul.

— Care era acesta?

— Buzunarele noastre erau goale. Da, zise el şi încuviinţă din cap ca răspuns la expresia neîncrezătoare, tata a reuşit să piardă averea familiei într-o serie de investiţii care, în cel mai bun caz, au fost determinate de sfaturi proaste. Habar nu aveam de finanţele familiei mele. Eram al doilea fiu, iar tata şi Thomas considerau că acestea nu erau treaba mea. Aşa că îţi imaginezi şocul meu atunci când mama mi-a dezvăluit la înmormântare cât de strâmtorări eram.

— Şi ai abandonat şcoala ca să te ocupi de finanţele familiei? întrebă Hero sceptică.

El întinse mâinile şi îşi înclină capul.

— Dar de ce tu? Nu era treaba lui Thomas să caute un administrator al afacerilor?

— În primul rând, zise el şi atinse vârful unui deget lung, nu ne permiteam un administrator al afacerilor şi, în al doilea rând, priceperea lui Thomas la bani seamănă cu cea a dragului şi răposatului nostru tată. A cheltuit tot ce mai aveam în prima săptămână după moartea tatei.

— Iar banii sunt singurul lucru la care te pricepi, spuse Hero încet. Asta mi-ai spus când mi-ai oferit un împrumut. Că, atunci când vine vorba despre chestiuni financiare, se poate conta pe tine.

Oare el chiar credea că acela era *singurul* lucru pe care era în stare să-l facă aşa cum trebuia?

Griffin încuviinţă din cap.

— Slavă Domnului, mama a aflat ce făcea Thomas. Ea avea o mică moştenire pe care o ţinuse secretă faţă de tata. În primul an am trăit cu acea sumă mică, până când distileria mea a început să aducă bani.

Acest lucru îi readuse ei aminte de îngrijorarea de la care pornise.

— Dar… distilerie de gin? De ce ai ales asta, dintre toate lucrurile?

El se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele pe genunchi.

— Trebuie să înţelegi. Am venit acasă de la universitate la mama care era aproape distrusă de durere şi de griji, jumătate din mobila familiei era vândută ca să poată fi achitate datoriile tatălui meu, creditorii treceau la orice oră pe acolo, iar Thomas trăncănea despre cât de frumoasă ar fi fost o trăsură suflată cu aur. Era toamnă, şi tot ce aveam era o recoltă de grâu mucegăit, cea mai mare parte din ea degradată de umezeală. Aş fi putut s-o vând unui

agent de bursă care ar fi dat-o mai departe unei distilerii de gin, dar m-am gândit că n-avea sens să pierd cea mai mare parte din profit. Am cumpărat instalaţia de alambicuri la mâna a doua şi l-am plătit în plus pe cel care mi-a vândut-o ca să-mi arate cum se foloseşte. El se lăsă pe spătar şi ridică din umeri. Doi ani mai târziu, am reuşit să ne permitem sezonul monden al lui Caro.

— Şi Mandeville? întrebă ea încet. Ştie ce faci ca să întreţii familia?

— Nu-ţi face griji, zise el cu un cinism profund şi devastator. Mâinile logodnicului tău sunt curate. Thomas îşi face griji pentru lucruri mult mai nobile decât provenienţa banilor pentru hainele cu care se îmbracă. El e interesat de parlament şi alte astfel de lucruri, nu de colectorii de taxe.

— Dar, spuse ea şi se încruntă în încercarea de a înţelege, trebuie să aibă măcar o idee despre provenienţa banilor. N-a întrebat niciodată?

— Nu, răspunse Reading şi ridică din umeri. Probabil se întreabă, dar dacă e aşa, nu a zis niciodată nimic.

— Iar tu n-ai încercat să discuţi despre asta cu el?

— Nu.

Nedumerită, ea îşi coborî privirea la propriile mâini. Ceea ce făcea Reading pentru a câştiga bani era condamnabil, dar ce fel de om se putea bucura de avere fără să întrebe nici măcar o dată de unde provenea aceasta? Nu era, într-un fel, Mandeville la fel de vinovat ca Reading? Poate chiar mai mult – el profita cel mai mult fără să sufere vreuna dintre consecinţele afacerii cu gin. Un astfel de om avea o denumire, ştia asta prea bine. „Laş”, îi şopti o voce de undeva din străfundurile inimii. Îndepărtă acel gând şi se uită la Reading.

— Dacă fratele meu află cu ce te ocupi, n-o să ezite să pună să fii dus în faţa unui magistrat. Maximus nu mai gândeşte raţional când vine vorba despre subiectul ginului.

— Chiar şi cu riscul de a o târî pe surioara lui dragă într-un scandal? întrebă el şi ridică dintr-o sprânceană. Nu cred.

Ea clătină din cap şi îşi întoarse privirea spre fereastră. Lăsaseră St. Giles în urmă şi mergeau printr-o zonă mult mai decentă.

— Nu-l cunoşti. Este obsedat de gin şi de efectele acestora asupra sărmanilor din Londra… A fost aşa de când au murit părinţii noştri. Consideră că ginul este de vină pentru moartea lor. Nu cred că ar putea închide ochii, chiar dacă vei fi în curând cumnatul meu.

El ridică din umeri.

— Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Ea îşi muşcă buzele.

— Ce discutai cu bărbatul acela de la distilerie?

El oftă.

— Am un concurent – deşi acest cuvânt e un pic prea rafinat pentru ceea ce este el – care e hotărât să mă scoată din afaceri.

Ea îi aruncă o privire alarmată.

— Ce gen de concurent?

— Genul căruia îi place să distrugă alambicuri şi să arunce corpul mutilat al unuia dintre oamenii mei peste zidul curţii, spuse el. Este motivul pentru care am venit în Londra… Mă rog, asta şi logodna ta cu Thomas.

— Doamne! Ea clătină din cap. Cum de putea glumi despre faptul că avea de-a face cu asemenea criminali? Înseamnă că bărbatul acela era…

— Îl chema Reese, iar singura lui greşeală pare să fi fost că a ieşit ieri să bea ceva.

Ea se cutremură.

— Sărmanul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, zise el. După cum am spus, Thomas nu e implicat în lucrurile astea.

Ea se uită la el uimită. Chiar credea despre ea că era aşa de superficială?

— Înţeleg că ai *fost* disperat să pui ordine în finanţele familiei, spuse Hero încet. Dar acestea nu mai sunt în pericol, nu? Fratele meu ar fi aflat dacă existau probleme financiare când a aranjat contractul căsătoriei mele.

— Fratele tău e un om perspicace, zise Reading. Ai dreptate. Averea Mandeville este în siguranţă acum. El n-a găsit nimic în neregulă.

— Dacă-i aşa, atunci de ce continui să distilezi gin?

— Nu înţelegi… începu el.

— Iar mă iei de sus, se răsti ea.

El se uită la ea, iar privirea din ochii lui verzui deveni dintr-odată sumbră.

— Trebuie să am grijă de familia mea, Lady Perfecţiune. Caro şi-a găsit un partener bun, dar Megs este încă nemăritată. Pentru a avea parte de cineva corespunzător, trebuie să fie bine îmbrăcată… după cum sunt sigur că înţelegi. Nu pot renunţa până când nu o ştiu măritată şi în siguranţă – până când voi fi şi eu stabil din punct de vedere financiar. Avem nevoie de banii de la distilerie ca să-i susţinem debutul în înalta societate.

Ea închise ochii şi vorbi din adâncul sufletului:

— Am avut neînţelegerile noastre, Lord Neruşinat. Au fost momente în ultimele zile când am crezut că te displac profund. El pufni, dar ea continuă. Trebuia să sublinieze ce avea de spus înainte să-şi piardă curajul. Dar cred că amândoi am învăţat câte

ceva despre celălalt. Îmi place să cred că suntem, într-un fel, prieteni. Tăcerea fu atât de deplină, încât ei i se păru pentru o clipă că el îşi ţinea răsuflarea. Deschise ochii şi îl văzu uitându-se la ea, cu coatele rezemate pe genunchi, cu ochii verzi calmi, dar cu o expresie în adâncimea lor care îi tăie respiraţia. Îşi strânse palmele una într-alta, încercând să-şi adune curajul. Da, prieteni, spuse încet, mai mult pentru ea decât pentru el. Şi, ca prietenă, te implor: te rog, renunţă la modul acesta de a face bani.

— Megs…

Ea clătină puternic din cap şi îl întrerupse:

— Da, Lady Margaret are nevoie de rochii ca să atragă un soţ, dar trebuie să fie şi alte modalităţi de a face bani. Am văzut cum ginul distruge vieţi în zonele sărace ale Londrei. Poate că nu îţi pasă acum, poate că nu vezi decât familia ta şi banii de care ai nevoie, dar într-o bună zi o să ridici capul şi o să te uiţi în jur. Când ziua aceea va veni, o să vezi mizeria pe care tu şi ginul tău aţi cauzat-o. Şi, când acel lucru se va întâmpla, ginul o să te distrugă şi pe tine.

— *Prieteni.* El se rezemă de spătar şi ignoră avertismentul ei. Asta-i tot ce reprezint eu pentru tine? Un prieten?

Ea clipi. Nu se aşteptase la această întrebare.

— Da, de ce nu?

El ridică din umeri cu tristeţe.

— Chiar aşa, de ce nu? *Prieten* e un cuvânt atât de… benign. Îţi săruţi toţi prietenii aşa cum m-ai sărutat pe mine aseară?

Ea făcu ochii mari – se aştepta la acea lovitură. Totuşi, nu-şi putu stăpâni un uşor tremur.

„Gura lui fierbinte…”

— Ţi-am spus că nu vreau să discut despre seara trecută. E de domeniul trecutului.

— Şi dată uitării?

— Da.

— Amuzant, spuse el şi îşi mângâie bărbia. Mie îmi este greu să uit. Buzele tale au fost atât de moi şi de dulci când s-au deschis sub ale mele.

Corpul ei se încălzi la auzul acelor cuvinte. Nu se putea abţine, şi simţi aceeaşi flacără de dorinţă. El o putea aprinde al naibii de uşor.

— Termină, zise încet. Ce crezi că faci?

Era rândul lui să privească în altă parte.

— Sincer, chiar nu ştiu.

— Mă mărit cu Thomas, spuse ea. Peste cinci săptămâni. Dacă vrei să ne putem comporta ca două persoane înrudite, trebuie să poţi da uitării ce s-a întâmplat.

El făcu o grimasă, ca şi cum ea ar fi spus ceva obscen.

— Tu poţi?

Ea îşi ridică bărbia, fără să îi răspundă.

— Bănuiam eu, murmură el. Drăguţ. Foarte drăguţ.

El îşi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o carte. O aruncă în poala ei fără să spună nimic şi continuă să se uite trist pe fereastră. Hero privi în jos. Era un volum din Tucidide, *Istoria războiului peloponesiac. Îşi* trecu degetele peste literele imprimate în relief pe copertă, iar ochii i se umplură brusc de lacrimi.

*

— O, doamnă Hollingbrook, aveţi o scrisoare!

Nell Jones intră în bucătăria casei fluturând o bucată de hârtie. Silence îşi ridică privirea din jalnica grămăjoară de aluat pentru biscuiţi pe care încerca s-o

ruleze. Chiar nu era unul dintre eforturile ei culinare cele mai reuşite. Nell observă aluatul şi strâmbă din nas.

— Haideţi, lăsaţi-mă pe mine să termin în timp ce dumneavoastră staţi jos şi citiţi scrisoarea.

Silence lăsă bucuroasă sucitorul din mână. Îşi scuturǎ mâinile şi se spălă într-un lighean, apoi îşi trase un scaun lângă masa din bucătărie. Mary Darling se juca pe podea cu un castron şi o lingură mare, dar, când observă că Silence se aşeză, se târî spre ea şi ceru să fie luată în braţe.

Silence o ridică şi o sărută pe creştet. În ultimele şapte luni, părul lui Mary Darling se îndesise şi devenise o claie de bucle răsucite, brunete. Puse bebeluşul în poală şi îi arătă scrisoarea.

— Aşa, de la cine crezi că este? întrebă ea în timp ce desfăcea cu grijă sigiliul.

— E de la căpitanul Hollingbrook? întrebă Nell.

De deasupra se auzi o bufnitură, urmată de un zgomot care semăna cu o cavalcadă de tauri pe podea. Copiii ar fi trebuit să-şi facă lecturile sub supravegherea îngrijitoarelor, dar cumva acel eveniment se transforma zilnic într-o învălmăşeală. Silence oftă şi îşi întoarse privirea asupra scrisorii.

— Da, e de la William.

— Cred că vă bucuraţi, doamnă.

— O, da, murmură absentă Silence.

Ţinu cu dexteritate hârtia departe de degeţelele curioase ale lui Mary Darling în timp ce citi. William scria despre *Finch* şi despre marfă, despre o furtună prin care trecuseră şi despre o problemă cu pavilionul ambarcaţiunii.

— Ia o guriţă, îi zise Nell lui Mary Darling şi îi dădu puţin din aluatul de biscuiţi.

Oamenii lui împuşcaseră o pasăre, şi apăruse o

navă franceză… Silence parcurse repede în jos pagina, citind scrisul frumos al soţului ei, apoi ajunse la semnătura lui – William H. Hollingbrook. Se holbă la pagină înainte să o ia de la capăt şi să citească mult mai încet, încercând să găsească ceva anume. Dar ştia deja – între ei nu existau niciodată glume, nicio dovadă de afecţiune, nicio manifestare a dorinţei de a veni acasă ori a dorului de ea. De fapt, scrisoarea ar fi putut fi trimisă oricui.

— E bine? întrebă Nell.

— Destul de bine.

Silence îşi ridică privirea şi observă că Mary Darling rupea cu grijă bucăţele din aluatul de biscuiţi, pe care le băga apoi în gură şi le mesteca, cu o expresie gânditoare.

— Nu, scumpa mea. Nu e bun crud.

Nell zâmbi spre bebeluş.

— Ei i se pare bun.

— Nu-i face rău? întrebă Silence îngrijorată.

Nell ridică din umeri.

— E din făină şi apă.

— Totuşi…

Silence începu să desfacă degetele bebeluşului de pe aluatul lipicios. Cum era de aşteptat, Mary Darling nu consideră că era o idee bună şi protestă zgomotos. Cineva bătu la uşa din faţă.

— Să mă duc să văd cine e? întrebă Nell peste ţipetele micuţei.

— Mă duc, răspunse Silence. Se ridică de pe podea, cu fetiţa în braţe. Cine crezi că e? Regele sau regina? Sau poate doar băiatul brutarului?

Mary Darling chicoti, cu atenţia distrasă de la aluat. Silence mută bebeluşul mai pe şold şi se duse la uşă. O deschise şi se uită afară. Pe trepte era o batistă frumos legată. Silence se holbă la ea, apoi îşi îndreptă

repede privirea spre stradă. O femeie spăla treptele din faţa casei de vizavi, doi bărbaţi mergeau unul lângă altul şi împingeau o roabă, iar mai mulţi băieţi se certau pe seama unui câine terier mic. Nimeni nu părea să îi dea atenţie.

Silence se aplecă şi ridică batista. Nodul nu era strâns şi se desfăcu repede, chiar dacă folosea doar o mână. În interior, găsi un pumn de zmeură.

— A! ţipă Mary Darling, apoi apucă două boabe şi le vârî iute în gură.

În acel moment, apăru la vedere o bucăţică de hârtie, iar Silence o scoase de sub boabele de zmeură. Un singur cuvânt era scris pe ea: „Darling”. Silence se uită din nou pe stradă în timp ce Mary Darling mai înşfăcă trei boabe. Era cel mai ciudat lucru – nimeni nu se uita spre ea, şi totuşi se simţea urmărită. Tremură şi întinse mâna spre uşă, ca s-o închidă. Se auzi un strigăt de pe stradă, şi patru bărbaţi veniră alergând de după colţ. Între ei se afla o femeie mai în vârstă, zdrenţăroasă, care se lupta să scape din strânsoarea lor.

— Lăsaţi-mă, nenorociţilor! ţipă ea. N-am făcut-o eu, vă spun!

— Dumnezeule mare, zise Nell încet din spatele lui Silence.

Silence se uită la îngrijitoare, apoi din nou înspre stradă. Oamenii scoseseră capetele pe ferestre şi prin uşile deschise, curioşi să vadă motivul zarvei.

— Daţi-vă înapoi! strigă unul dintre bărbaţi, care vântura o măciucă deasupra capului.

Un şuvoi de apă murdară fu aruncat dintr-una dintre case înspre ei şi fu cât pe ce să îi nimerească. Cei patru bărbaţi fugiră repede.

— Informatori, scuipă Nell. Sărmana femeie. O s-o ducă înaintea magistraţilor pentru vânzarea de gin,

ca să ia recompensa.

— Ce se va întâmpla cu ea?

Silence ura situaţia în care îi aducea ginul pe sărmanii oameni din St. Giles, dar în acelaşi timp ştia că majoritatea celor care îl vindeau nu urmăreau altceva decât să facă rost de bani pentru a-şi asigura hrana şi adăpostul.

— Va ajunge la închisoare. Poate mai rău. Depinde dacă poate plăti sau nu pentru martori, răspunse Nell şi clătină din cap. Haideţi înăuntru, doamnă!

Silence mai aruncă o privire spre informatorii care fugeau, închise uşa şi o baricadă.

— Ce aveţi acolo? întrebă Nell.

— Zmeură, spuse Silence şi îi arătă batista.

— În octombrie? Ce drăguţ!

Nell se întoarse şi se îndreptă înapoi spre bucătărie. Drăguţ, într-adevăr. Silence luă o boabă de zmeură şi o băgă în gura lui Mary Darling. Cu o lună în urmă, găsise pe trepte burtieră, iar cu o lună mai înainte – un pachet cu bomboane. De fapt, în fiecare lună care trecuse de când o descoperise pe Mary în faţa uşii primise câte un cadou anonim. Şi fiecare dintre acestea avea un bilet pe care era scris un singur cuvânt: „Darling”. Acelaşi gen de bilet fusese lăsat şi odată cu Mary. Acesta era motivul pentru care Silence îi dăduse bebeluşului numele Mary Darling.

— Ai un admirator? şopti ea în urechea micuţei.

Dar Mary Darling nu făcu decât să zâmbească cu buzele ei pătate de roşu.

*

— Credeţi că un om se poate schimba? întrebă Hero în seara aceea la cină.

Se juca agitată cu furculiţa în bucata rece de vită din farfurie. Nu erau decât ea, verişoara Bathilda şi Phoebe, iar verişoara Bathilda tocmai subliniase că nu era un lucru cumpătat ca bucătăreasa să servească o masă bogată la o cină simplă, luată acasă în familie.

Lui Hero chiar nu-i plăcea carnea rece de vită.

— Nu, răspunse verişoara Bathilda cu promptitudine.

Foarte rar se întâmpla să *nu* aibă o opinie hotărâtă.

— La ce fel de schimbare te referi? întrebă Phoebe.

Lumina lumânărilor se reflectă în ochelarii ei în timp ce îşi lăsă capul într-o parte, curioasă. Purta o rochie galbenă care o făcea să strălucească la acea mică cină în familie. Masa avea o dimensiune modestă, intimă, iar şemineul, decorat cu ceramică albă şi albastră, era suficient de mare cât să transforme încăperea într-un spaţiu călduros şi confortabil.

— O, nu ştiu, zise Hero vag, deşi *ştia,* desigur. Să zicem, de exemplu, că un gentleman are o înclinaţie spre jocuri de noroc. Credeţi că poate fi vreodată convins să renunţe la acest lucru?

— Nu, repetă verişoara Bathilda şi îşi strecură mâna sub masă în timp ce o privea fix în faţă.

Se purtă o mică luptă pe sub masă. Nici Hero, nici Phoebe nu dădură vreun semn că ar fi observat tranzacţia.

— Cred că depinde de acel gentleman, spuse Phoebe gânditoare. Şi cred că şi de cât de convingătoare e rugămintea.

Ea luă o bucată mică din friptura de vită şi îşi strecură mâna sub masă.

— Prostii, spuse verişoara Bathilda. Ascultaţi la mine: nicio femeie n-a reuşit vreodată să convingă un

bărbat, nici prin rugăminţi, nici altfel.

— Dă-mi sfecla, murmură Phoebe spre Hero. De unde ştii asta, verişoară Bathilda?

— Din înţelepciunea feminină, răspunse aceasta. De exemplu, Lady Pepperman.

— Cine? întrebă Hero.

Se servi din sfeclă, deşi şi *aceasta* era la fel de rece, apoi i-o dădu surorii ei.

— A fost înainte de vremea ta, zise verişoara Bathilda. Să vă spun: Lord Pepperman a fost un jucător bine cunoscut şi totodată unul foarte ghinionist. Odată şi-a jucat hainele de pe el, dacă vă vine să credeţi, şi a fost nevoit să se ducă acasă numai în lenjerie şi perucă.

Phoebe pufni şi îşi acoperi repede gura cu şervetul. Dar verişoara Bathilda era în plin avânt şi nu băgă de seamă acest lucru.

— Lady Pepperman era la capătul răbdării, aşa că s-a hotărât să-l convingă pe soţul ei să nu mai joace.

— Da? întrebă Hero interesată. Alese o bucată de friptură şi o ţinu sub masă. Un nas mic şi cald îi pipăi mâna, apoi bucata de carne dispăru. Cum a reuşit să facă acest lucru?

Panders, majordomul, şi amândoi valeţii erau instruiţi să nu afişeze nimic altceva decât plictiseală, dar toţi trei se apropiaseră de verişoara Bathilda.

— I-a spus că putea juca oricât de mult dorea, dar numai în lenjerie! spuse verişoara Bathilda.

Toţi cei aflaţi în încăpere – inclusiv servitorii – se uitau la verişoara Bathilda cu gurile căscate. Apoi Phoebe întrebă rezervată:

— Şi a funcţionat?

— Sigur că nu! spuse verişoara Bathilda. N-ai ascultat nimic din ce-am zis? Lord Pepperman a continuat să joace, doar că o făcea în lenjerie. A mai

continuat un an, poate şi mai mult, apoi a pierdut tot şi a încercat să-şi zboare creierii.

Hero se înecă.

— A încercat?

— Nu a reuşit decât să-şi ciuntească vârful urechii, răspunse verişoara Bathilda. Omul era un ţintaş prost. Nu ştiu de ce s-a măritat Lady Pepperman cu el.

— Hmm… murmură Hero în timp ce digera acea poveste din care putea trage nişte concluzii.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum putea să aplice cele auzite în cazul lui Lord Reading. Urmă o clipă de tăcere întreruptă numai de zgomotul tacâmurilor din argint făcut pe farfurii.

— Azi am văzut-o pe Lady Beckinhall, zise în cele din urmă verişoara Bathilda, la un ceai destul de jalnic dat de doamna Headington. Nu ni s-au oferit decât nişte prăjituri foarte uscate. Sunt sigură că erau râncede – vechi de cel puţin două zile! —, iar Lady Beckinhall a fost de acord cu mine.

„Lady Beckinhall nici nu putea face altceva”, îşi zise Hero ironic.

— Ea mi-a spus că Lady Caire vrea să-şi extindă şederea pe continent pe timpul iernii, continuă Bathilda.

Hero îşi ridică privirea.

— O, nu. Serios?

— E vreo problemă?

— Păi, ar putea fi, zise Hero.

— De ce? întrebă Phoebe.

— E vorba despre lucrul la noua casă, oftă Hero. Am fost nevoită să angajez alt arhitect, pentru că primul a deturnat fondurile pe care i le-am dat.

— Doamne!

Verişoara Bathilda părea oripilată.

— Da. Vom avea nevoie de mai mulţi bani... Destul de mulţi, mă tem, zise Hero. Iar şederea prelungită pe continent a lui Lady Caire nu va ajuta.

— Cum rămâne cu fiul ei? întrebă Phoebe. Lord Caire şi proaspăta lui soţie nu se vor întoarce curând în oraş?

Bathilda pufni.

— Nu m-ar surprinde dacă ar rămâne acolo până la primăvară. În definitiv, el s-a însurat cu fiica unui berar. Va avea nevoie de tot ajutorul mamei lui ca să primească invitaţii.

— Eu nu cred că Temperance şi Lord Caire sunt interesaţi în mod special de evenimentele din înalta societate, începu Hero.

Bathilda trase aer în piept.

— Dar ai dreptate, adăugă Hero repede. S-ar putea să nu vină în oraş o perioadă mai lungă.

— Şi ce-o să faci? întrebă Phoebe.

Hero clătină din cap şi rămase tăcută o vreme în timp ce valeţii luară farfuriile de la cină şi aduseră budinca de la desert. Aşteptă până când fură servite toate, apoi spuse solemn:

— Va trebui să fac cumva rost de fonduri.

— Poţi să iei o parte de la mine, zise Phoebe repede. Mama şi tata mi-au lăsat o sumă destul de bună, cel puţin aşa zice Maximus.

— Dar tu nu te poţi atinge de bani până la majorat, spuse Hero cu blândeţe. Mulţumesc oricum, draga mea.

Phoebe se încruntă.

— Pun pariu că mai sunt şi alte doamne care vor să ajute la ridicarea adăpostului.

— Crezi? întrebă Hero şi vârî linguriţa în budincă, fără însă a o gusta.

— Da, răspunse Phoebe, începând să

strălucească de încântare. Ai putea forma un... un *sindicat.*

— Cum ar fi un sindicat al oamenilor de afaceri? întrebă verişoara Bathilda şi se încruntă.

— Da, spuse Phoebe. Doar că ar fi numai doamne... pentru că, dacă laşi chiar şi numai un gentleman în el, o să vrea să conducă el totul... şi e vorba despre oferit bani, nu despre câştigat. I-ai putea spune Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

— Este o idee minunată, draga mea, zise Hero zâmbind.

Îi era greu să reziste entuziasmului lui Phoebe.

— Dar care doamne crezi că ar vrea să renunţe la banii lor?

— De exemplu, ai putea încerca la Lady Beckinhall, spuse verişoara Bathilda pe neaşteptate. Ştiu sigur că fostul ei soţ a lăsat-o foarte bogată.

— Da, dar o să vrea să-şi dea pur şi simplu averea? întrebă Hero şi clătină din cap.

N-o cunoştea prea bine pe Lady Beckinhall, dar i se păruse mai interesată de modă decât de ultimele bârfe legate de acte caritabile.

— O să te ajut să faci o listă, spuse Phoebe, intitulată Potenţialele Doamne cu Resurse Caritabile.

— Va fi de ajutor, replică Hero şi râse.

— Mmm... Phoebe servi puţin din budincă, evident satisfăcută. De ce ai întrebat mai devreme despre schimbarea unui gentleman?

— O, nu ştiu, răspunse Hero.

— Lord Mandeville pare perfect aşa cum este, comentă sora ei mai mică. Obişnuieşte să joace?

— Din câte ştiu eu, nu, zise Hero.

— Dacă ar face-o, cred că nu ţi-ar permite să-l obligi să joace în lenjerie, aşa cum s-a întâmplat cu

Lord Pepperman, remarcă Phoebe.

Valetul mai tânăr se înecă şi se alese cu o privire severă din partea lui Panders. Dintr-odată, o imagine cu Lord Griffin în lenjerie răsări în mintea lui Hero şi o făcu să simtă o fierbinţeală în tot corpul. Luă o gură de vin.

— Aşa e, interveni verişoara Bathilda aparent fără să bage de seamă ce se întâmpla în jurul ei. Mă tem că trebuie să-l accepţi pe Lord Mandeville întocmai cum este, draga mea. Din fericire pentru tine, e perfect aşa cum este.

Hero încuviinţă din cap, cu mintea la Lord Reading, aşa că sări ca arsă când auzi următoarele cuvinte rostite de verişoara Bathilda:

— Cât îl priveşte pe Lord Griffin, spuse femeia mai în vârstă, el este o altă mâncare de peşte. Nu aş fi deloc surprinsă dacă *el* ar juca excesiv.

— De ce? întrebă Phoebe.

— De ce, ce?

— De ce crezi că Lord Griffin ar face aşa ceva? A fost foarte drăguţ cu mine seara trecută.

Verişoara Bathilda zâmbi şi clătină din cap într-o manieră care lui Hero îi păruse destul de revoltătoare pe când avea vârsta lui Phoebe.

— Astfel de poveşti nu sunt pentru urechi aşa inocente ca ale tale, draga mea.

Phoebe îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, oricare ar fi faptele lui atât de greu de descris în cuvinte, mie îmi place de el. Mă face să râd şi *el* nu mă tratează ca pe un copil.

Fireşte, această mică dovadă de rebeliune o făcu pe verişoara Bathilda să se lanseze într-o morală despre bune maniere şi pericolele judecării unui gentleman numai după abilitatea sa de a face pe cineva să râdă.

Hero se uita la budinca rece din farfurie. Era de acord cu Phoebe – şi ei îi plăcea de Reading. Indiferent de ceea ce spunea verişoara Bathilda, de felul lui el era un om bun. Şi, pentru că era un om bun, ea trebuia să-i arate că ceea ce făcea era greşit. Nu numai pentru oamenii care erau afectaţi de consumul de gin, ci pentru Reading însuşi. Dacă mai continua cu fabricarea ginului, la un moment dat avea să înceteze să mai fie un om bun. Iar Hero era sigură că ea nu ar fi putut suporta aşa ceva.

Capitolul 8

În seara aceea, pretendenţii se adunară în camera tronului şi îi prezentară reginei răspunsurile lor. Primul fu Prinţul de la Soare-Apune. Acesta se înclină şi aşeză în faţa ei un diamant fără cusur.

— Averea este fundaţia regatului, Maiestatea Voastră. Apoi, Prinţul de la Răsărit păşi în faţă. O salută din cap pe regină şi puse la picioarele acesteia un pumnal frumos din aur, incrustat cu nestemate.

— Braţele sunt fundaţia regatului, Maiestatea Voastră. La urmă, Prinţul de la Miazănoapte îi prezentă o punguţă din catifea cu douăzeci şi cinci de perle perfecte şi zise:

— Comerţul, Maiestate, e fundaţia regatului Domniei Voastre.

din *Regina Ravenhair*

Griffin îl înjură în gând pe Vicarul de Whitechapel în timp ce călărea în drum spre casă a doua zi dimineaţă. După o noapte nedormită petrecută la distilerie, în tensiune continuă, cu urechile ciulite după

vreun zgomot făcut de eventuali intruşi, Griffin nu avea cu ce să se laude, cu excepţia unei dureri de cap. Nici urmă de Vicar sau de oamenii lui. În acel moment Griffin nu tânjea decât după puţină mâncare şi după confortul patului său.

De fapt, era atât de concentrat asupra acelor două lucruri, încât aproape că nu observă trăsura care se profila discret la răscrucea străzilor din apropierea casei lui din oraş. Îl observă cu coada ochiului pe vizitiul familiar şi deveni alarmat.

Griffin îl opri pe Rambler şi bombăni o înjurătură. Ce dracului făcea Lady Hero pe strada lui la zece dimineaţa, o oră atât de neobişnuită? Casa lui era la numai câţiva metri, dar Griffin oftă şi îl struni pe Rambler către trăsură. Bătu cu degetele în geam. O mână firavă trase repede perdelele, iar Lady Hero îi făcu nerăbdătoare semn să intre.

„Minunat.” Griffin îi ceru unui valet să-l ducă pe Rambler la grajduri. Apoi se urcă în trăsură. Ea purta o haină verde-închis peste o rochie verzuie, lejeră, iar părul roşcat părea să strălucească în lumina slabă din trăsură.

— Bună dimineaţa, Lady Hero.

— Bună dimineaţa, spuse ea brusc. Am o întâlnire în St. Giles, şi, din moment ce ai insistat să mă însoţeşti, am zis să te scutesc de deranjul de a lua urma trăsurii mele.

— Ce grijuliu din partea ta.

Se prăbuşi pe bancheta trăsurii. Ea se încruntă spre el.

— N-ai dormit deloc?

— Nu. Şi nici n-am luat micul dejun.

— Hmm, făcu ea cu un aer dezaprobator adorabil. Atunci dormi.

El era atât de epuizat, încât nu o mai întrebă ce

căuta în St. Giles, ci doar puse capul pe perne şi se cufundă în somn atât de repede, de parcă ar fi fost lovit cu ceva în cap. Când deschise ochii ceva mai târziu, Lady Hero se uita la el. Ochii ei cenuşii senini aveau ceva intim.

— E mai bine? întrebă ea încet.

El nu se mişcă, savurând acele clipe în care nu făcea altceva decât să o privească.

— Mult mai bine, mulţumesc.

Ea se uită la el curioasă.

— Pentru un berbant autointitulat, munceşti mai mult decât orice gentleman pe care îl cunosc.

El îşi înălţă capul. Dacă ar fi auzit un asemenea comentariu de la altcineva, l-ar fi considerat un soi de dezaprobare – pentru un aristocrat, a munci nu era un compliment –, dar Lady Hero păruse gânditoare când zisese asta. Oare chiar era de acord cu ceva din ce făcea el?

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Nu mă pârăşti breslei berbanţilor, nu?

Ea râse încet, apoi desfăcu o bucată de cârpă pe care o ţinea în poală.

— Ţi-am cumpărat o plăcintă cu carne cât timp dormeai.

— Eşti un înger, spuse Griffin recunoscător.

Luă plăcinta – încă fierbinte –, muşcă din ea şi savură sosul de pe limbă.

— A face bani nu este singurul lucru la care te pricepi, spuse ea încet.

El îşi arcui sprâncenele în timp ce mesteca. O urmă de roşeaţă se ridică pe gâtul ei elegant.

— Faci oamenii să râdă.

El înghiţi.

— La fel şi saltimbancii.

Ea clătină din cap într-un gest ce aducea cu o

admonestare blândă.

— Glumeşti tu, dar a face lumea să râdă este un lucru extraordinar. Phoebe s-a simţit minunat aseară, în cea mai mare parte datorită ţie.

»

— N-am făcut nimic deosebit, zise el clătinând din cap şi mai luă o îmbucătură.

— Şi totuşi ai făcut, spuse ea şi se uită la el fix. Phoebe este… specială şi foarte dragă inimii mele. Nici nu-ţi pot spune cât de recunoscătoare sunt că ai făcut-o să râdă seara trecută. Mulţumesc.

El se încruntă când îşi aminti cum o pierduse Phoebe din ochi pe maimuţa de pe scenă,

— Ce te-a făcut… Trăsura se zdruncină şi se opri, fapt ce-l distrase înainte să-şi termine ideea. Vrei să inspectezi din nou şantierul?

— Nu, răspunse ea şi se uită în jos la mâini. Ne-am oprit la adăpostul temporar. Am vrut să-ţi arăt ceva.

— Da?

Ea îşi ferea privirea, aşa că el înţelese că probabil nu avea să-i fie pe plac ceea ce voia să-i arate. Totuşi, mâncă ultima bucată de plăcintă şi îşi scutură palmele.

— După tine.

Poate că zâmbise prea larg. Ea îl privi destul de agitată înainte de a coborî din trăsură. Afară, ziua era mohorâtă, şi bătea un vânt răcoros. Griffin îi oferi braţul.

— Mergem?

Ea îşi puse mâna pe braţul lui, iar el se bucură de atingerea ei, aşa firavă cum era. Îi făcea plăcere s-o conducă pe aleea care ducea la adăpost. Să se comporte ca un gentleman alături de o lady. Se opriră la uşa casei, iar el păşi în faţă şi ciocăni. Nu se auzi niciun zgomot din interior. Ridică din sprânceană şi se

uită la ea.

— Ştiu de venirea ta?

Ea îşi drese glasul, şi o dâră rozalie, firavă, i se urcă pe gât.

— Nu mi-am anunţat prezenţa.

El nu avu timp să reacţioneze înainte ca uşa să se deschidă. O fetiţă apăru în faţa lor, cu un şorţ prins de corsaj.

— Bună dimineaţa, Mary Whitsun, zise Lady Hero. Doamna Hollingbrook e pe aici?

Fata făcu o reverenţă.

— Da, milady. Vă rog, intraţi.

Griffin păşi peste prag şi observă imediat scândurile golaşe din hol – erau şubrede. Fata îi conduse într-un salon mic.

— Mă duc s-o chem pe doamna Hollingbrook din bucătărie, spuse Mary Whitsun şi porni grăbită într-acolo.

Lady Hero nu se aşeză, şi nici Griffin. El se plimbă dintr-o parte în alta a camerei micuţe înainte să se oprească în faţa şemineului. Bătu cu degetele în marginea acestuia şi urmări bucăţelele de tencuială ce căzură în şemineu. Se auziră paşi pe hol, apoi uşa fu deschisă. Tânăra care stătea în prag era drăguţă, dar părea necăjită. Părul castaniu-deschis, cu tente de roşcat şi auriu, era prins la întâmplare sub o bonetă, iar şuviţele îi curgeau pe obrajii îmbujoraţi. Pe bărbie avea o pată de făină.

— Lady Hero, nu vă aşteptam, spuse ea cu răsuflarea întretăiată în timp ce făcea o reverenţă.

— Nu-i nimic, doamnă Hollingbrook, zise Hero şi zâmbi cu blândeţe, ceea ce păru s-o liniştească pe femeie. Am adus un prieten, pe Lord Griffin Reading. M-a auzit vorbind despre adăpost şi a devenit foarte interesat. Mă întrebam dacă îi puteţi arăta pe unii

dintre copii.

Faţa doamnei Hollingbrook se lumină.

— Încântată, milord, spuse ea şi se lăsă într-o reverenţă cam instabilă, apoi se ridică nerăbdătoare. Îmi face mare plăcere să vă arăt unii dintre copiii noştri.

Griffin zâmbi şi se înclină.

— Mulţumesc.

Aşteptă până când femeia se întoarse cu spatele ca să-l conducă afară din încăpere, apoi îi aruncă lui Lady Hero o privire sceptică.

— Ce pui la cale, Lady Perfecţiune? murmură el la urechea ei, în timp ce îşi puse o mână pe spatele ei.

Ea se uită la el emoţionată, şi el o conduse afară din cameră. O urmară pe doamna Hollingbrook. Bucătăria în care intrară avea aspect de grotă. Griffin fu nevoit să-şi plece capul pentru a nu se lovi de buiandrug. Şase fetiţe erau adunate în jurul unei mese lungi, din lemn, şi rulau un fel de aluat. Îşi ridicară privirile în acelaşi timp şi, când îl văzură, îngheţară ca nişte pui de căprioară surprinşi într-un luminiş.

— Copii, zise doamna Hollingbrook, avem un oaspete special. Acesta este Lord Griffin Reading, un prieten al lui Lady Hero. Vă rog să-i dovediţi că aveţi cele mai bune maniere.

„Bune maniere” trebuia să fie un fel de cod. Fetele făcură fiecare reverenţe cu grade diferite de graţie. Griffin înclină din cap sobru şi murmură:

— Încântat.

Un copilaş cu părul roşcat chicoti înfundat. Doamna Hollingbrook alese să treacă cu vederea acea scăpare. Puse mâinile pe umerii celei mai mari dintre fete.

— Ea este Mary Whitsun, pe care cred că aţi întâlnit-o la intrare.

Mary Whitsun se lăsă într-o reverenţă. Lady Hero îşi drese glasul.

— De când este aici Mary Whitsun, doamnă Hollingbrook?

— De aproape zece ani, milady, răspunse chiar Mary Whitsun.

— Şi cum ai ajuns la adăpost?

Mary se uită repede spre doamna Hollingbrook, Aceasta se încruntă uşor.

— Mary a fost adusă de o… Aruncă o privire spre fete. De… o persoană de proastă reputaţie. Avea trei ani pe atunci.

— Şi mama ei? întrebă cu blândeţe Lady Hero.

— Nu ştim nimic despre părinţii ei, răspunse doamna Hollingbrook, dar judecând după persoana care a adus-o aici, se crede că mama ei era o sărmană săracă fără casă.

Mama ei fusese o prostituată. Griffin se uită la fetiţă şi se întrebă cum se simţea când se discutau lucruri atât de intime de faţă cu ea. Fata îi susţinu privirea, cu chipul lipsit de expresie. Griffin îi făcu semn din cap şi spuse cu blândeţe:

— Mulţumesc, Mary Whitsun.

Doamna Hollingbrook se mută la următoarea fată din linie.

— Ea este Mary Little. E cu noi de când era doar un bebeluş, lăsat într-o zi pe treptele de la intrare.

Mary Little făcu o reverenţă.

— Sunteţi cel cu care se va însura Lady Hero?

Lady Hero icni uşor lângă el. Griffin nu îndrăzni să se uite la ea.

— Nu, fratele meu se va însura cu Lady Hero,

— Ah, spuse copila.

Doamna Hollingbrook îşi drese glasul.

— Iar aceasta, zise ea şi îşi puse mâinile pe a

treia fată din line, este Mary Compassion. A venit la noi la vârsta de doi ani, împreună cu fratele ei, Joseph Compassion. Părinţii lor au murit la o săptămână distanţă, de frig şi de malnutriţie.

— Şi de băutură, murmură Lady Hero.

Griffin se uită la ea impasibil. Ea îşi ridică bărbia şi îl privi cu îndârjire.

— Ei bine, da, admise doamna Hollingbrook şi se uită când la el, când la Lady Hero, cu o expresie nedumerită. Majoritatea deceselor din St. Giles – cele care nu sunt cauzate de bătrâneţe, adică – sunt provocate într-un fel sau altul de băutură.

— Câţi mor de bătrâneţe în St. Giles? întrebă Lady Hero.

— Puţini, răspunse încet doamna Hollingbrook. Foarte, foarte puţini.

Griffin îşi strânse mâinile pumni şi încercă să-şi menţină tonul calm:

— Şi aceste tinere domnişoare?

— O, făcu doamna Hollingbrook şi se uită absentă la copii. Aceasta este Mary Evening. E cu noi de când era bebeluş. A fost găsită pe treptele unei biserici din apropiere. Lângă ea este Mary Redribbon, care a fost adusă la noi de proprietarul unei taverne din zonă. Doamna Hollingbrook se uită repede la Lady Hero. Mary Redribbon a fost lăsată la tavernă de mama ei, care a plecat şi nu s-a mai întors.

Griffin se forţă să zâmbească în timp ce fetiţele făcură câte o reverenţă. La dracu'! Îi venea să strige că nu era vina lui că oamenii alegeau să bea gin. Nu pusese nicio femeie să se prostitueze şi să-şi abandoneze bebeluşul într-o tavernă. Dacă n-ar fi fabricat ei ginul pe care aceştia îl beau, ar fi făcut-o altcineva.

— Şi, în cele din urmă, ea e Mary Sweet, spuse

doamna Hollingbrook şi mângâie buclele celei mai mi *ci* dintre fetiţe, care nu părea să aibă mai mult de trei ani. Mama mai are cinci copii şi a încercat s-o vândă pe Mary când era doar un bebeluş. Am convins-o pe mamă să ne-o dea nouă în schimb.

Griffin trase aer în piept.

— Ce noroc pe Mary Sweet!

Se uită la micuţă, care îşi ascunse repede faţa în fustele doamnei Hollingbrook.

— Şi noi avem noroc, zise doamna Hollingbrook cu afecţiune în glas. Acum, dacă veniţi cu mine, vi-i pot prezenta pe câţiva dintre băieţii noştri.

— A, legat de asta, zise Griffin şi făcu o grimasă în chip de scuză. Mă tem că Lady Hero a supraestimat timpul pe care îl avem la dispoziţie. Va trebui să continuăm turul într-o altă zi.

— O, sigur, spuse doamna Hollingbrook. Sunteţi bine-venit oricând, milord.

El zâmbi, o luă cu fermitate de braţ pe Lady Hero şi o conduse spre uşă în vreme ce ea îşi lua rămas-bun pe nerăsuflate. El îşi păstră zâmbetul pe chip până când ajunseră afară. Ea încercă să-şi elibereze mâna.

— Milord…

— Nu aici, murmură el şi o grăbi pe alee.

îi dădu instrucţiuni vizitiului şi o ajută să urce în trăsura care îi aştepta, apoi se aşeză. Abia atunci se uită la ea şi mârâi:

— Ce crezi că faci?

În ochii verzi ai lui Reading se zărea o expresie severă, buzele erau strânse şi formau nişte paranteze albe în colţurile lor, iar nările erau mărite. De fapt, aspectul lui era atât de intimidant, încât Hero fu nevoită să înghită în sec înainte de a răspunde:

— Încerc să te fac să înţelegi ce provoacă distileriile de gin zonei St. Giles şi sărmanilor oameni

care trăiesc acolo. Ca prietenă…

El râse şi o întrerupse:

— Da? Ca *prietenă,* ce credeai că o să se întâmple dacă mă duci acolo? Că o să mă uit la fetiţele alea şi o să am brusc o revelaţie? Că o să dau toate bunurile mele lumeşti sărmanilor şi o să mă fac călugăr? El se aplecă în faţă. Ascultă-mă, şi ascultă-mă cu atenţie, milady… îmi *place* ceea ce sunt şi ceea ce fac. Sunt un berbant lipsit de remuşcări care produce gin ilegal. Nu mă poţi schimba – şi nici altcineva n-ar putea –, chiar dacă aş vrea să fiu schimbat.

Ea îşi ţuguie buzele, îşi înălţă capul şi îl fixă cu privirea fără să spună vreo vorbă. Mânia o cuprindea şi pe ea. El îi susţinu privirea până când tăcerea păru să-l irite.

— Ce e?

— Dumneata, milord, nu eşti atât de nechibzuit sau de rău cum vrei să mă faci să cred.

— Despre ce Dumnezeu bâigui tu acolo?

— Despre reputaţia ta, zise ea şi flutură din mână. Despre ticăloşia ta. Ai lăsat toată Londra să creadă că ai plecat de la Cambridge din cauza unor toane, când tu ai abandonat de fapt şcoala ca să-ţi ajuţi familia. I-ai făcut pe ceilalţi să creadă că duci o viaţă libertină, lipsită de griji, când, de fapt, *munceşti* pentru binele familiei.

El râse neîncrezător.

— În cazul în care ai uitat, eram pe cale să mă culc cu o femeie măritată când ne-am cunoscut.

Ea îşi feri privirea, pentru că acea imagine o făcea cumva şi mai supărată.

— N-am spus niciodată că eşti *perfect.* Doar că nu eşti aşa afurisit cum îi laşi pe alţii să creadă.

— Serios?

Ea îşi săltă bărbia şi îl privi în ochi.

— Da.

El rânji ironic.

— Cum rămâne cu răposata soţie a dragului meu frate?

Inima ei începu să bată mai repede. Trăsura era groaznic de strâmtă, iar îndârjirea lui era ca o flacără, aproape vizibilă, între ei doi.

— Ce-i cu ea?

— Toată lumea ştie că am sedus-o sub nasul sărmanului meu frate, şi, dacă ea n-ar fi murit în chinurile facerii, împreună cu bebeluşul, aş fi fost, fără îndoială, tatăl moştenitorului său.

— Aşa ai făcut? întrebă ea încet.

— Ce anume?

— Chiar ai făcut ceea ce lumea, inclusiv fratele tău, pare să creadă că ai făcut?

Pentru o clipă, el se holbă la ea, cu o privire sălbatică şi plină de durere, iar ea îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea răspunsului. Apoi el scutură încet din cap.

— Nu. Dumnezeule, nu!

Ea se aplecă în faţă.

— Atunci de ce laşi pe toată lumea să creadă o minciună atât de atroce? De ce pretinzi că eşti mai rău decât eşti?

— Nu sunt… începu el, dar ea nu terminase interogatoriul.

— De ce? întrebă ea fără milă. De ce continui afacerea asta îngrozitoare cu gin? Eşti mai bun de atât, Reading.

— Cine ţi-a dat dreptul să mă judeci? întrebă el cu o voce joasă şi dură. O, am uitat: te crezi mai virtuoasă decât noi, restul, muritorii. Tu eşti Lady Perfecţiune, arbitrul păcatelor celorlalţi oameni, o fecioară incoruptibilă mai rece decât granitul unui mormânt în plină iarnă.

Ea icni şi pentru o clipă nu mai fu în stare să scoată nicio vorbă. Chiar aşa o vedea? Că era o virgină rece şi plină de ea?

— Cum îndrăzneşti? şopti ea, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile care îi inundau ochii. Blestematule!

Privirea ei era înceţoşată, aşa că nu observă mişcarea lui, dar se trezi dintr-odată în cealaltă parte a trăsurii, pe jumătate în poala lui.

— Îndrăznesc, mormăi el, pentru că sunt egoist, şi ticălos, şi vanitos. Îndrăznesc pentru tu eşti ce eşti, iar eu sunt ce sunt. Îndrăznesc pentru că nu pot altfel. Am trăit prea mult fără pâine sau vin, târându-mă disperat într-un deşert pustiu şi arid, iar tu, draga mea Lady Perfecţiune, eşti mana trimisă direct din cer.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, dornice şi fierbinţi. O, Doamne, nu ştiuse cât de mult îi lipsiseră sărutările lui! Gura lui avea gust de dorinţă prea îndelung suprimată, dar, deşi el putea fi dur cu ea, se dovedea, în schimb, blând. *Foarte* blând. Buzele lui se lipiră de ale ei, iar limba îi linse colţurile gurii.

— Nu te opune, o imploră el chiar în clipa în care ea deschise gura.

El îşi lăsă capul într-o parte, o trase mai aproape, iar limba lui se strecură între buzele ei. Barba îi zgâria pielea moale de pe bărbie, dar ei nu-i păsa. Ea supse limba lui şi o savură de parcă ar fi fost cel mai dulce lucru pe care-l gustase vreodată.

— Lasă-mă, murmură el din nou, iar ea simţi mâna lui mare pe pielea golaşă de mai jos de gât.

O atinse ca şi cum ar fi mângâiat cu blândeţe o pisicuţă, încet, cu pricepere, iar mâna lui continua să coboare. Toate simţurile ei erau aţintite asupra acelei mâini, asupra degetelor lui ce se apropiau de mugurii sânilor. Îşi simţea sânii tari şi grei, şi aşteptă cu

răsuflarea întretăiată ca el s-o atingă. El o muşcă de buza de jos, îi distrase atenţia şi apoi – o, Doamne! — degetele lui se strecurară pe sub corsaj.

Ea icni şi îi simţi pielea fierbinte în timp ce îi mângâia un sfârc întărit. El îşi desfăcu palma şi cuprinse vârful între degetul mare şi arătător. Când strânse, ea simţi o zvâcnire bruscă între coapse.

— Şşştt, murmură el, estompându-i geamătul. Lasă-mă!

Ea se uită şi văzu că el îi trăsese corsajul în jos şi îi scosese un sfârc deasupra corsetului. El mormăi ceva în timp ce desfăcea şireturile corsajului, apoi ambii sâni fură expuşi. Pentru o clipă, el nu făcu decât să se uite în jos la ea, iar pielea ei moale era încadrată de palmele lui mari şi bronzate, în timp ce degetele se jucau insistent cu sfârcurile.

— Dulci, atât de dulci, murmură el. Lasă-mă să le gust.

El se uită la ea cu o privire înnebunită, cu ochii verzi strălucind ca ai unui demon. Probabil de aceea nu i se opusese – trebuia să fie asta –, căci nu reuşi decât să încuviinţeze din cap. Apoi gura lui ajunse într-un loc în care niciun bărbat nu o mai atinsese vreodată. Limba lui trecu peste un sfârc dezgolit, umedă şi uşor aspră în acelaşi timp. Habar nu avusese că era o zonă aşa sensibilă. El îi cuprinse carnea între buze – tandru, cu grijă –, iar ea tresări. O trase, iar senzaţia era aproape dureros de dulce.

Ea se uită în jos ameţită şi văzu peruca lui albă lipită de sânii ei. Era un act mult prea intim ca să fie făcut într-o trăsură, complet îmbrăcată. Voia şi ea la rândul ei o parte intimă din el, măcar puţin. Îi dădu la o parte peruca şi o aruncă pe banchetă. El nu se opri, ci se mută la celălalt sfârc.

Sub perucă, părul lui era brunet şi des, tuns

scurt, aproape ca o blană. Ea îşi trecu palmele peste capul lui, îşi îndoi degetele şi îi pipăi părul, cald şi surprinzător de moale. Închise ochii, cuprinsă de beatitudine. El îi strânse un sfârc între degete în timp ce îl sugea pe celălalt. O flacără creştea în adâncul ei, fierbinte şi de necontrolat.

— Atinge-mă, şopti el, lipit de pieptul ei.

— Eu… asta fac, răspunse ea.

Deschise ochii şi îl văzu frecându-şi obrazul de sfârcul roşu precum cireaşa. Înghiţi în sec la acea privelişte erotică, la senzaţia pură şi plăcută dată de barba lui pe pielea sensibilă. Ochii lui, de un verde aprins, o urmăreau şi cereau ceva.

— Nu acolo, spuse el, apoi o prinse de o mână şi i-o strecură între ei.

Rochia îi ascundea poala, dar el îi trase degetele dedesubt şi îşi mişcă cealaltă mână până când, dintr-odată – surprinzător – ea îi atinse pielea. Privirea ei se îndreptă rapid spre a lui. Zâmbetul lui era îndurerat şi tensionat. O privea de deasupra sânilor goi, dar ceea ce ţinea ea în mână era de o mie de ori mai intim.

— Simţi? întrebă el răguşit.

Ea îşi linse buzele şi se uită ţintă la faţa lui.

— Da.

— Mângâie-mă, zise el cu ochii pe jumătate închişi. Te rog.

Ea îşi îndoi degetele şi exploră acea parte străină şi fierbinte. Era mai tare decât părea omeneşte posibil. Şi totuşi, pielea era foarte moale. Îl cuprinse, iar palma lui se strânse deasupra mâinii ei, puternică şi insuportabil de familiară.

El îi arătă cum să îşi mişte mâna în sus, până când ea atinse capul larg şi lunecos. Îl dezmierdă şi simţi carnea elastică şi mica adâncitură din vârf. El scoase un sunet, aproape ca de durere, apoi o strânse

de mână şi o ghidă în jos. Era mult mai lung – şi mult mai *mare* – decât visase vreodată.

— Te rog, gemu el. Te rog.

El îşi întoarse capul şi îşi trecu limba peste sfârcul ei înainte să strângă uşor vârful între dinţi. Ea icni şi îşi lăsă capul pe umărul lui. El se jucă cu sfârcul, apoi îi dădu drumul şi îl sărută cu delicateţe.

— Mângâie-mă, gemu el şi îi dădu drumul la mână.

Ea făcu întocmai şi îşi strecură mâna spre partea aceea a lui, ascunsă sub rochie. Partea care îl făcea să fie bărbat.

— Aşa? întrebă ea cu voce joasă şi intimă în trăsura care se clătina.

Afară, Londra trecea pe lângă ei. Înăuntru, ea ţinea în palmă penisul unui bărbat.

— Daaa, şuieră el înainte să atingă cu limba celălalt sfârc. Exact aşa.

Ea se uită în jos şi se văzu întinsă în faţa lui, un festin indecent, cu sfârcurile umflate şi roşii, atât de sensibile, încât fiecare atingere a lui o făcea să geamă. Îşi mişcă mâna pe sub rochie şi se minună de propria îndrăzneală. Poate era doar un vis, o fantezie imorală ce prinsese viaţă în mijlocul zilei în trăsura ei. Mângâia mădularul unui bărbat – al lui *Reading – ca* să-i provoace plăcere carnală.

Se uită la chipul lui, pe care strălucea transpiraţia, la privirea lui concentrată asupra sânilor ei şi simţi cum pieptul lui mare se extindea şi se contracta cu fiecare răsuflare. Îi veni în minte faptul că era posibil să nu se mai bucure vreodată de un moment atât de intim cu o altă făptură omenească.

Mâinile lui mari îi cuprindeau sânii, şi el îi ciupi ambele sfârcuri în acelaşi timp. Ea îşi muşcă buza ca reacţie la acea senzaţie de plăcere amestecată cu

durere, şi o lacrimă i se scurse pe un obraz.

Era real. Era ceva dincolo de interacţiunile sterpe de zi cu zi şi de discuţiile obişnuite. Gura lui era contopită cu a ei, deschisă şi sălbatică, iar şoldurile lui se deplasau într-un dute-vino, mişcând mădularul în palma ei într-un ritm animalic. Îi strânse din nou sfârcurile umflate şi le trase în acelaşi timp. Şi în acel moment *simţi…*

Se simţi vie.

Se arcui, îşi împinse sânii în mâinile lui, îi supse limba şi simţi cum un val de plăcere pură, curată, îi invadă corpul. Şi, în acelaşi timp, mădularul din palma ei tresări şi împrăştie un lichid fierbinte printre degetele ei. Ea vibra în vreme ce el vibra, se cutremura în timp ce el se cutremura şi nu voia să se termine vreodată.

Când deschise în final ochii, fu îngrozită şi deopotrivă uimită. Ochii verzi îi priveau chipul, leneşi, satisfăcuţi şi foarte, foarte masculini. Pentru o clipă, totul fu paşnic pe lume. Apoi ea îşi reaminti.

— Dumnezeule mare, Thomas vine la mine acasă pentru prânz.

*

Trupul lui Griffin era *învăluit* de o letargie *călduroasă,* dar cuvintele lui Lady Hero fură ca o găleată cu apă rece. Îşi îndreptă spatele şi se uită pe fereastră. Putea vedea casa ei. Se întoarse spre ea şi preţ de o clipă rămase împietrit. Ea stătea la el în poală, cu sânii dezgoliţi până sub vârfurile sfârcurilor ei delicioase, cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii plini de uimirea a ceea ce împărtăşiseră.

„Dumnezeule mare, într-adevăr!”

Căută repede în buzunare şi găsi o batistă.

Scoase mâna ei de sub rochie şi începu să-i şteargă degetele. Ea îşi retrase mâna.

— Eu… pot să fac şi eu asta.

El ridică din sprâncene, dar o lăsă să ia batista. El îşi aranjă ţinuta şi o urmări cum îşi şterse degetele şi apoi strâmbă din nas uitându-se la batistă.

— O iau eu, zise el.

Ea încuviinţă din cap şi îşi aranjă corsajul.

— Te rog să te întorci.

Aproape era gata să-i dea o replică sarcastică, dar se răzgândi, îşi întoarse privirea spre perdelele trase ale trăsurii. Ea se dădu la o parte din poala lui, dar Griffin o simţi mişcându-se în timp ce se aranja. Era ruşinată, vedea asta limpede, iar el nu ştia cum să îndrepte lucrurile. O simţi când se ridică şi se aşeză pe bancheta de vizavi. El îşi înălţă privirea. Ea îşi aranja părul, refuzând să se uite la el.

— Eu… sper că nu o să spui nimănui despre asta.

El înjură printre dinţi. Ea îşi săltă capul şi se uită la el cu o privire care îl făcea să plângă şi să urle în acelaşi timp. Griffin îşi trecu mâna peste frunte.

— Sigur că nu o să spun.

Ea îşi muşcă buza, apoi încuviinţă din cap brusc.

— Trebuie să-ţi pui peruca.

— Da? Căută pe banchetă şi o găsi în final, înghesuită într-un colţ. Trăsura se opri când el îşi aranja peruca. Este mai bine?

— Da.

Rămaseră tăcuţi cât timp aşteptară ca valetul să pună scara şi să deschidă portiera. Griffin încercă să se gândească la ceva ce ar fi putut spune. Îi răpise inocenţa – chiar dacă nu în fapt. Nu mai era cale de întoarcere. În cele din urmă, după secole de aşteptare, portiera se deschise, iar ea coborî, ferindu-şi privirea de el. Griffin nu se îndoia de faptul că ea nu putea

suporta să-l mai vadă. O urmă înnegurat.

— Hero, draga mea, iată-te! strigă Lady Phoebe din capătul scării. Verişoara Bathilda face potecă pe covorul din salon, iar bucătăreasa a ars supa. Ochii ei strălucitori se îndreptară spre el, şi se încruntă în spatele ochelarilor. L-ai adus pe Lord Griffin la prânz. Ce drăguţ din partea ta.

Griffin o simţi pe Lady Hero încordându-se lângă el.

— Nu vreau să vă stric prânzul, Lady Phoebe. Sora dumneavoastră a fost bună şi s-a oferit să mă ia cu trăsura, atâta tot.

— O, nu, *trebuie* să rămâneţi, protestă Lady Phoebe. Bucătăreasa va drege supa, întotdeauna o face, şi e mult mai frumos cu doi gentlemeni în loc de unul singur, înconjurat de femei. Hero, roagă-l să rămână.

Lady Hero se întoarse spre el şi zâmbi cu buzele tremurânde, privindu-l cu ochii trişti.

— Te rog.

Trebuia să plece, ştia asta. Ştia şi că ea nu-l voia acolo. Dar fragilitatea ei din acel moment îi făcu imposibilă plecarea. Griffin se înclină şi îi întinse braţul.

— Cum doriţi, milady.

Ea îşi puse mâna pe mâneca lui, iar el îşi aminti, cu o tresărire, că acele degete îi cuprinseseră bărbăţia cu nici cinci minute în urmă. Doamne, logodnica propriului său frate! În ce se băgase!

Urcară treptele şi intrară, iar sora ei trăncăni în tot acest timp, din fericire fără să bage de seamă tăcerea lor. Lady Hero mergea atât de ţeapănă lângă el, încât putea fi foarte bine o statuie ambulantă. Avu o pornire bruscă de a atinge degetele de pe mâneca lui, ca să se asigure că era cât se putea de vie.

Îl ura? Îşi dorea să nu fi făcut ceea ce făcuseră în

trăsură? Ştia că ar fi trebuit să regrete acele momente, dar pur şi simplu nu putea face acest lucru. Sânii ei delicaţi fuseseră prea dulci, iar sunetul pe care ea îl scosese când el îi apucase sfârcul între buze fusese prea frumos. Cuprinsă de beatitudine, ochii ei cenuşii se mijiseră în timp ce îşi ofereau reciproc plăcere. Iar el era în stare să ia acea amintire în mormânt şi să fie recunoscător pentru ea, indiferent de preţul pe care-l avea de plătit.

Un valet luă haina ei, iar Lady Hero aruncă o privire fugară spre Griffin.

— Eu… mă duc să mă aranjez puţin. Phoebe o să vă conducă în salon.

Griffin se înclină şi o urmări trist în vreme ce se retrăgea în sus pe scară. Se întoarse apoi spre Lady Phoebe şi îi oferi cotul.

— La dispoziţia dumneavoastră.

Ea rânji şi îl luă de braţ.

— Nu suntem decât noi la prânz: eu, Hero, fratele dumneavoastră şi verişoara Bathilda. Aţi cunoscut-o pe verişoara Bathilda?

— N-am avut onoarea.

Ea încuviinţă din cap.

— N-o lăsa pe Mignon să te deranjeze. Mârâie la toată lumea.

Şi, cu aceste cuvinte criptice, îl conduse în sus pe trepte, într-o încăpere luminoasă, feminină, cu galben şi alb şi cu mobilă descurajant de fragilă. Thomas se afla în capătul îndepărtat, alături de o doamnă în vârstă destul de corpolentă. Îşi ridică privirea când ei intrară şi nu păru deloc încântat la vederea fratelui său.

— Ia uitaţi pe cine a adus Hero, zise Lady Phoebe când se apropiară.

— Griffin, murmură Thomas în semn de salut.

— Thomas.

Griffin se întoarse spre femeia mai în vârstă şi observă cockerul ei mic, negru cu alb şi maro pe care îl ţinea în braţe. Mârâia la el, pe un ton jos şi continuu, aducând mai degrabă a bondar.

— Acesta este Lord Griffin Reading, verişoară Bathilda, murmură Lady Phoebe. Milord, aceasta este verişoara mea, domnişoara Bathilda Picklewood.

Domnişoara Picklewood se lăsă într-o reverenţă curtenitoare, iar el se înclină.

— Trebuie să-i spunem lui Panders că mai avem un invitat la prânz.

— Voi încerca să nu mănânc mult, replică Griffin vesel. Ce cocker drăguţ.

— Aşa e, nu? răspunse domnişoara Picklewood şi roşi.

Mângâie câinele pe cap, iar acesta se întrerupse din mârâit ca să-i lingă degetele.

— Vreţi s-o mângâiaţi?

— Ah, făcu Griffin şi se uită la câine cu precauţie.

Mignon nu începuse să mârâie din nou, dar expresia din ochii ei mari şi căprui nu părea prea prietenoasă. Lângă el, ochii lui Lady Phoebe dansau în spatele ochelarilor.

— Nu vă fie teamă. Dacă muşcă, chemăm un doctor.

— Animal însetat de sânge, bombăni Griffin printre dinţi, apoi întinse mâna spre nasul câinelui. Dacă tot avea să fie muşcat, măcar să termine mai repede cu asta. Domnişoară Mignon…

Căţeaua îl adulmecă delicat, apoi deschise gura într-un fel de rânjet câinesc în timp ce el o mângâie cu blândeţe pe urechi.

— Nu pricep, spuse domnişoara Picklewood. De obicei, urăşte bărbaţii.

Privirea revoltată a lui Griffin se îndreptă spre Lady Phoebe, care îşi acoperi gura cu mâna ca să-şi înăbuşe un chicot. Fata ridică din umeri.

— De fapt, n-a *muşcat* niciun gentleman până acum. Doar ameninţă.

— Pe mine a fost cât p-aci, remarcă sec Thomas. Cred că-ţi miros degetele a şuncă, Griffin.

— Poate că pur şi simplu are gusturi bune, zise Griffin în timp ce o scărpina pe Mignon.

— Oricum, e clar că vă place, bombăni domnişoara Picklewood, apoi încuviinţă din cap când valetul îi făcu semn. Cred că putem intra. Phoebe, du-te şi vezi de ce-i ia aşa mult surorii tale ca să vină.

Lady Phoebe se strecură afară din încăpere, iar Thomas făcu o remarcă, dar Griffin nu era atent. Mângâie absent animalul micuţ şi se întrebă dacă el era motivul pentru care Hero ezita să coboare la masă.

„La dracu', la dracu', la dracu'!"

Făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui.

— Iat-o!

El îşi ridică privirea la auzul vocii lui Lady Phoebe. *Hero* stătea lângă ea calmă, deşi obrajii ei erau încă îmbujoraţi. Ea se duse direct la Thomas şi întinse mâna.

— Milord, mă bucur să te văd.

Thomas se aplecă deasupra mâinii ei, un gest politicos, obişnuit, care nu putea fi interpretat în niciun caz drept unul pasional, iar Griffin simţi o străfulgerare dureroasă prin tot corpul, ca o flacără arzătoare. În acea clipă îi veni să-şi împingă fratele la o parte, s-o ridice în braţe pe Lady Hero şi s-o ia de acolo. S-o ducă într-un loc în care putea şterge acea seninătate plictisită şi s-o înlocuiască numaidecât cu dorinţă. Dorinţa de a-l avea pe *el.*

în schimb, trase aer în piept şi îi oferi braţul lui

Lady Phoebe.

— Doriţi să mă însoţiţi la masă, milady?

Ea zâmbi spre el, cu obrajii bucălaţi îmbujoraţi.

— Aş fi încântată, milord.

Prânzul, asemenea încăperii înseşi, se dovedi o masă tipic feminină. O supă limpede, puţin mai mult decât o simplă fiertură, pateuri delicate şi mici, mai mult frumoase decât consistente, şi o varietate de tipuri de pâine şi de brânză. Însă vinul era bun, şi, în alte circumstanţe, Griffin s-ar fi putut simţi bine.

— Am înţeles că dumneavoastră administraţi averea familiei, zise domnişoara Picklewood cu o expresie bizară.

Ea stătea în capul mesei. Îşi strecură o mână sub masă.

— *Administrat* este un cuvânt prea puternic, rosti Thomas tărăgănat dintr-un capăt al mesei. Fratele meu este preocupat de distracţiile lui, şi avem câţiva administratori care se ocupă de moşie.

Griffin luă cuţitul.

— Ceea ce vrea fratele meu să spună este că da, supraveghez atât averea familiei Mandeville, cât şi pe cea personală.

Thomas îi adresă o privire neprietenoasă golită de expresie în timp ce sorbea din paharul cu vin. În dreapta lui Thomas, Lady Hero îşi ajustă postura, iar mâna i se strecură sub masă.

— Şi pământurile dumneavoastră sunt în Lancashire, Lord Griffin?

— Da, răspunse Griffin jucându-se cu cuţitul. Ca rezultat al alianţelor prudente dintre strămoşii mei.

— Dar e atât de departe de Londra! exclamă Lady Phoebe. Cred că vă simţiţi singur la ţară.

Ea îşi muşcă buza şi se uită fix înainte în timp ce şi mâna ei se strecură dintr-odată sub masă. Thomas,

aparent nepăsător la toate acestea, pufni.

— Fratele meu găseşte distracţii oriunde se află. Şi face excursii la Londra în caz că simte nevoia de puţin desfrâu.

Griffin îşi miji ochii şi îl fixă cu privirea pe Thomas, simţind un văl negru în spatele pupilelor. Zâmbi şi dădu drumul cuţitului. Acesta zăngăni pe farfurie. Doamnele tresăriră. Thomas nu făcu decât să ridice din sprâncene. Griffin îşi mută privirea la Lady Phoebe, care era aşezată între el şi Thomas.

— Îmi place să călăresc şi să vânez, milady, iar supravegherea plantărilor şi a recoltării îmi ocupă cea mai mare parte a timpului, aşa că nu, nu mă simt singur, dar vă mulţumesc pentru preocupare.

Ea se încrunta, cu ochii când la el, când la fratele lui, dar, când îi auzi vorbele, zâmbi cu timiditate.

— Ei, atunci trebuie să ne asigurăm că vă distraţi bine cât timp vă aflaţi la Londra, nu-i aşa, Hero?

Lady Hero strânse din buze.

— Phoebe…

— Ce e? întrebă Lady Phoebe confuză.

Expresia lui Lady Hero era împietrită. Chiar şi chipul domnişoarei Picklewood părea mai prietenos. În acel moment, Griffin simţi nişte lăbuţe mici pe genunchi. Acestea îl atingeau destul de insistent.

— Sunt încântat să merg oriunde doriţi, Lady Phoebe, spuse el, apoi rupse o bucată de aluat şi i-o dădu lui Mignon, care se afla sub masă.

— Suntem destul de ocupate cu aranjamentele pentru nuntă, spuse Hero pe un ton ce nu lăsa loc de replică.

— Dar trebuie să mergeţi la cumpărături, comentă el şi ridică din nou cuţitul pe care îl învârti distrat între degete. Să mâncaţi, să vă duceţi la bâlciuri şi alte asemenea lucruri.

Lady Phoebe chicoti surescitată.

Hero se uită în farfurie. Obrajii ei deveniseră palizi, iar gura era strânsă şi forma o linie dreaptă. El ridică din umeri relaxat, deşi inima îi era frântă.

— Sau poate nu.

Thomas se foi pe scaun.

— Eu nu cred că ar trebui să mai mergi la vreun bâlci.

Lady Phoebe se uită în sus.

— De ce spui asta?

Griffin ridică din sprânceană spre fratele lui, dintr-odată înveselit de o amintire ce-i veni brusc în minte.

— Pentru că Griffin aproape a fost omorât de o adunătură de spoitori ambulanţi la ultimul bâlci la care a participat, răspunse Thomas pe un ton tărăgănat.

— Într-adevăr? zise Phoebe şi se aplecă în faţă.

— Într-adevăr. Era pe cale să fure…

— Doar examinam, interveni Griffin.

— *Furai,* ripostă Thomas peste el cu vocea lui de parlamentar. Un fel de breloc.

— Un briceag, murmură Griffin spre Phoebe. Avea un rubin pe mâner.

Thomas pufni.

— Lipit, mai mult ca sigur. Oricum, unul dintre meşteri, un bărbat de cel puţin un metru şi optzeci de centimetri, l-a luat de guler şi, dacă n-aş fi intervenit, aş avea acum un frate mai puţin.

Griffin zâmbi ironic, puse jos cuţitul şi luă o gură de vin.

— Încă de pe atunci Thomas era renumit pentru talentul său de orator.

Thomas rânji, iar Griffin îşi aminti de ziua aceea de demult. De frica subită, de uşurarea şi recunoştinţa pe care le simţise când fratele lui mai mare venise să-l

salveze. Se uită în jos, în farfurie şi împinse cuţitul cu vârful degetului. Totul părea să se fi întâmplat cu câteva secole în urmă.

— Câţi ani aveai? întrebă Hero încet.

El trase aer în piept şi imediat întâlni privirea ei mult prea cercetătoare.

— Aproape doisprezece ani.

Ea încuviinţă din cap, iar conversaţia se îndreptă spre o bârfă pe care o auzise domnişoara Picklewood. Dar Griffin rămase tăcut şi se gândi la vremurile trecute, când el şi Thomas fuseseră atât de apropiaţi. Şi la vremurile prezente, în care ei doi erau atât de departe unul de celălalt.

Capitolul 9

Regina Ravenhair privi obiectele oferite de cei trei pretendenţi şi încuviinţă din cap cu un gest regal.

— Vă mulţumesc, zise ea şi îi conduse în salon, unde îndreptă conversaţia spre alte chestiuni.

Dar, în noaptea aceea, în timp ce regina Ravenhair stătea pe balcon, pasărea micuţă cafenie zbură şi se aşeză pe balustradă. Ea o luă în palmă şi observă că aceasta avea un fir legat de gât, iar la capătul lui se afla un cui mic din fier. Iar ea zâmbi. Pentru că oamenii ei foloseau cuie ca să-şi construiască locuinţele, şi asta – oamenii ei şi casele lor – era fundaţia regatului său...

din *Regina Ravenhair*

Hero se uita la imaginea ei din oglinda garderobei sale în după-amiaza următoare şi se întreba ce fel de femeie îl lăsa pe fratele logodnicului

ei să facă dragoste cu ea. Femeia din oglindă arăta la fel cum îşi amintea – cu ochi mari, cenuşii, păr roşcat frumos coafat şi o privire senină. Totul părea în ordine. Dar, într-un fel, ea era diferită de persoana care ştia că fusese cu numai o săptămână în urmă. Femeia *aceea* – acea Hero – n-ar fi păcătuit şi s-ar fi încruntat numai la simpla sugestie a faptului că ar fi putut păcătui. Şi totuşi, o făcuse. Hero îşi atinse uşor o buclă de la tâmplă.

— E foarte frumoasă, draga mea, se auzi vocea lui Lady Mandeville, care îi întrerupse gândurile.

Hero se uită în jos la ea. Metri întregi de mătase strălucitoare, cu o tentă pală de piersică, îi învăluiau silueta. Poalele rochiei erau săltate uşor în faţă ca să scoată în evidenţă juponul brodat cu flori verzi, albastre şi roz. Broderiile continuau de-a lungul tivurilor rochiei şi încadrau decolteul adânc şi rotund. Era, într-adevăr, o rochie frumoasă.

Atunci de ce îi venea să plângă?

— Îţi place, nu-i aşa? întrebă Lady Mandeville. Putem cere să fie refăcută sau putem comanda alta nouă dacă nu-ţi place. Mai e timp până la nuntă.

— Nu, nu, zise repede Hero. Este o rochie minunată. Croitoreasa a făcut o treabă excelentă.

Femeia micuţă îngenuncheată la picioarele ei îi adresă recunoscătoare un zâmbet înainte de a se apleca din nou asupra tivului.

Întotdeauna ştiuse cine era, se gândi Hero. O femeie cu principii. O femeie capabilă de compasiune şi cu câteva idealuri, dar una care avea capul pe umeri. Întotdeauna se mândrise cu raţiunea sa. Ziua care trecuse fusese o lovitură tristă atât asupra raţiunii, cât şi asupra imaginii pe care o avea despre ea însăşi. Avea douăzeci şi patru de ani – o vârstă la care se considera matură. Ar fi fost de aşteptat ca

până în acel moment să ştie foarte bine cine era. Se părea că lucrurile nu stăteau aşa.

— Gata, spuse croitoreasa şi se ridică.

Aceasta aruncă o privire critică la tiv.

— O să ridicăm asta şi apoi o să adăugăm dantelă la mâneci şi la corsaj, O să fie foarte frumoasă când terminăm, milady, nu vă temeţi.

Hero se roti ca să se uite la rochie din profil. Era o rochie perfectă. De-ar fi fost şi femeia din acea rochie la fel…

— Sunt sigură că va fi foarte frumoasă.

— Cred că va mai fi nevoie de trei probe. Puteţi veni marţea viitoare dimineaţa, milady?

Croitoreasa şi ajutoarele ei îi scoteau deja rochia.

— E bine, murmură Hero.

— O să vin şi eu la proba aceea, anunţă Lady Mandeville. Putem discuta despre bijuteriile de familie, să vedem pe care dintre acestea ai vrea să le porţi.

— Desigur.

Hero îşi întâlni propria privire în oglindă în timp ce croitoresele se agitau în jurul ei. Calmă şi mohorâtă. Comisese un păcat. Nu era convinsă că avea să mai poată afişa vreodată atitudinea relaxată pe care o avusese până nu demult.

Ar fi trebuit să se simtă distrusă de vină şi de disperare, şi totuşi… şi totuşi, ceea ce făcuse cu Lord Reading cu o zi în urmă păruse fundamental corect. În profunzime corect. Acel sentiment era poate cel mai tulburător dintre toate. Mai dură încă o jumătate de oră ca să se îmbrace. Lady Mandeville pălăvrăgi relaxată, în timp ce Hero se aranjă. Dacă doamna mai în vârstă observase ceva ciudat la viitoarea ei noră, nu lăsase să se vadă nimic în acest sens.

Croitoresele plecară după ce împachetaseră cu grijă rochia de nuntă a lui Hero, apoi Lady Mandeville

se ridică. Îşi puse mănuşile şi îl urmări pe Wesley care traversă încăperea şi luă haina lui Hero din garderobă.

— Eşti sigură că-ţi place rochia, draga mea? întrebă încet Lady Mandeville.

Hero se uită la expresia de blândeţe de pe chipul ei şi fu nevoită să clipească brusc. Nu merita ca femeia aceea minunată să-i fie soacră.

— O, da.

— Te întreb pentru că… Lady Mandeville o atinse uşor pe Hero pe umăr cu un deget. Pari cam melancolică în această după-amiază.

Hero zâmbi şi încercă să adune cioburile pentru a-şi recompune vechea atitudine.

— Cred că sunt emoţiile specifice miresei.

Lady Mandeville nu părea convinsă, dar în final încuviinţă din cap.

— Sigur. Dar, dacă vrei să vorbeşti cu mine despre orice… absolut orice… ei bine, sper să avem o astfel de relaţie.

— Şi eu sper, spuse Hero pe nerăsuflate.

Cât şi-ar fi dorit să-şi poată împărtăşi îndoielile şi grijile! Dar Lady Mandeville nu s-ar mai fi uitat la ea la fel dacă ar fi ştiut că Hero îi înşelase fiul.

— Mulţumesc.

Lady Mandeville îşi aranjă pentru ultima oară mănuşile.

— Bine, draga mea. Mă bucur. Acum, hai să nu-l laşi pe Thomas să te aştepte prea mult! Ştiu că vrea să te ia la plimbare în după-amiaza aceasta.

Apoi femeia îşi luă rămas-bun şi plecă. Cu ajutorul lui Wesley, Hero îşi puse pe ea o haină frumoasă, verde. Se dădu înapoi ca să-şi admire imaginea din oglindă, apoi încuviinţă din cap mulţumită.

— Lord Mandeville va fi încântat de

dumneavoastră astăzi, milady.

Hero zâmbi uşor.

— Mulţumesc, Wesley.

Coborî treptele şi îl observă pe Mandeville, care o aştepta deja în salon.

— Draga mea, zise el când ea intră în încăpere, frumuseţea ta întrece până şi soarele.

Ea făcu o reverenţă.

— Mulţumesc, milord.

— Cum avansează pregătirile de căsătorie? întrebă el în timp ce o conducea afară din salon şi apoi în jos pe treptele de la intrare. Am auzit că rochia e aproape gata.

— Da, mai trebuie făcute doar câteva retuşuri. Hero se uită curioasă la Mandeville. Aceasta fusese cea mai profundă dovadă de interes pe care i-o arătase până în acel moment. Ţi-a spus mama ta înainte să plece?

El încuviinţă din cap şi o ajută să urce în trăsură.

— Mama iubeşte nunţile. Trebuia să fi văzut cât de agitată era când s-a măritat Caroline. Cred că singura ei dezamăgire acum e că un fiu nu are nevoie de trusou.

Hero se uită la mâinile pe care şi le ţinea una peste alta în poală şi îşi reprimă un zâmbet la imaginea cu Mandeville îmbrăcat în ciorăpei şi cămăşuţe.

— Îmi place de mama ta. A fost de mare ajutor cu planurile pentru nuntă.

— Mă bucur să aud asta.

El se concentră un moment asupra hăţurilor în timp ce conducea perechea de murgi pe străzile aglomerate din Londra. Hero îşi ridică privirea pe furiş. Soarele era sus pe cer în acea zi, o bine-venită zi de final de toamnă. Traficul din Londra se succeda în valuri uriaşe în jurul trăsurii. Un car greu venit de la

moară înainta greoi în faţa lor, iar conducătorii de lectici se strecurau cu agilitate printre trecătorii mai lenţi, făcându-i pe pasagerii lor să se clatine pe locurile înalte. Câţiva soldaţi călare trecură pe lângă ei ignorând insultele a doi băieţi de la măcelărie care fuseseră stropiţi de copitele cailor. O femeie zdrenţuită se jelea la marginea drumului, cu cei doi copii lângă picioarele ei şi cu mâinile întinse.

— Te place, să ştii, zise Mandeville.

— Mama ta?

— Da. El pocni din hăţuri când trăsura depăşi carul, iar caii porniră în galop. Ea stă la casa ei, ca orice văduvă bogată, normal, dar totul e mai uşor dacă vă înţelegeţi bine una cu alta.

— Desigur, murmură Hero şi îşi îndreptă marginea mănuşii. A plăcut-o şi pe prima ta soţie?

Mandeville o privi prudent.

— Adică pe Anne?

Era o întrebare aşa ieşită din comun?

— Da. El ridică din umeri şi se uită din nou la cai. Se pare că mama reuşeşte să se înţeleagă bine cu aproape toată lumea. Nu a arătat niciodată vreun semn de antipatie sau de dezaprobare.

— A arătat însă vreun semn de aprobare?

— Nu.

Ea îl privi un moment în vreme ce el mânuia hăţurile cu mişcări experte. Ştia că era un om discret, dar în numai câteva săptămâni aveau să fie soţ şi soţie.

— Ai iubit-o?

El tresări, de parcă ea ar fi rostit ceva obscen.

— Draga mea…

— Ştiu că nu-i treaba mea, spuse ea încet. Dar niciodată nu vorbeşti despre ea cu mine. Aş vrea să ştiu.

— Înţeleg.

El rămase tăcut o vreme, uşor încruntat.

— Atunci o să încerc să-ţi satisfac curiozitatea. Eu am… ţinut la Anne şi am fost destul de trist când a murit, dar nu am rămas cu gândul la o iubire neîmplinită. Nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa asta.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi Reading?

— Ce-i cu el?

— Mă tem că am auzit nişte zvonuri, spuse Hero cu grijă.

Îşi aminti ce-i răspunsese acesta când ea îl întrebase insistent dacă o sedusese pe soţia fratelui său.

„Nu. Doamne, nu!”

— Crezi că fratele tău ar fi putut să te trădeze în acest fel?

— Nu trebuie să cred, spuse el pe un ton foarte sec. Mi-a spus chiar Anne.

Thomas se uită cum logodnica lui ridică din sprâncenele delicate în semn de surprindere şi simţi un val de iritare care creştea în adâncul lui. Ce era în capul ei? Credea că el nutrise o suspiciune nebunească fără nicio dovadă? Şi de ce dracului îi tot punea întrebări?

Îşi îndreptă din nou privirea în faţă şi struni murgii pe lângă un cioban cu o turmă de oi aflate în mijlocul drumului. Se apropiau de Hyde Park, iar el tânjea după aer curat. Îşi dorea să dea bice murgilor şi să-i lase să alerge sălbatici pe drum. Dar aceasta n-ar fi fost o activitate demnă de un marchiz.

— Îmi pare rău, murmură Lady Hero lângă el, vizibil spăsită.

Până şi cea mai minunată dintre femei devenea

sentimentală din când în când. Nu puteau controla asta, dat fiind că erau ceea ce erau. Anne fusese o fiinţă mercurială. Lavinia era o persoană pasionată, dar mult mai stăpână pe ea. În comparaţie cu ele, Hero chiar era un model de autostăpânire. Oftă.

— Oricum, a fost cu multă vreme în urmă. Nu-l voi putea ierta niciodată pe Griffin, dar pot încerca să dau uitării treaba asta şi să merg mai departe. După cum am zis, nu trebuie să-ţi faci probleme în legătură cu ce s-a petrecut în timpul căsătoriei mele cu Anne. E de domeniul trecutului.

Pentru o clipă, încercă să-şi aducă aminte cum arătase Anne în noaptea aceea teribilă. Fusese isterică, plânsese în timp ce încercase să împingă acel sărman bebeluş mort afară din corpul ei. La un moment dat, el crezuse că acea privelişte şi sunetele auzite în acea noapte aveau să-i rămână întipărite în coşmaruri pentru tot restul vieţii. Dar acum tot ce-şi aducea aminte era trupul nemişcat, cenuşiu, al copilului, cu trăsăturile lui în mod ciudat aplatizate, şi gândul că tot sângele şi isteria nu contaseră. Bebeluşul fusese o fetiţă. O fetiţă mică şi moartă.

— Înţeleg, zise Lady Hero lângă el.

Mulţumi în sinea lui când văzu porţile parcului în depărtare. Dispreţuia astfel de gânduri, inutile şi descurajante. Gânduri care îi perturbau autoritatea şi locul în univers – un marchiz nu trebuia să audă confesiunile despre infidelitate făcute pe patul de moarte de soţia sa. Nu trebuia să vadă trupul mort al fetiţei lui.

— N-o să mai discutăm niciodată despre asta, spuse el. Ai primit răspunsurile la întrebări.

Ea nu spuse nimic, dar nici nu avea de ce s-o facă. Normal că ea urma să-i facă pe plac. Se gândi la faptul că Lavinia ar fi continuat să discute despre acel

subiect. Oricât de ciudat era – şi deloc constructiv. Îşi propuse să nu se mai gândească la acest lucru.

Parcul era aglomerat pentru că vremea frumoasă îi scosese afară din casă pe cei din înalta societate. Struni murgii spre şirul de trăsuri şi de cai care înaintau încet şi se îndreptau spre un capăt al Hyde Park.

— L-am văzut pe Wakefield azi, comentă el.

— Da?

Vocea ei părea puţin cam rece, dar probabil fusese distrasă de parada din apropiere.

— Da. Mi-a spus că e posibil ca în curând să prindă un nobil care se ocupă cu fabricarea de gin.

Ea se încordă lângă el. Multe femei considerau că discuţiile politice erau plictisitoare, dar crezuse că ea era mai tolerantă decât majoritatea. Doar era sora unuia dintre cei mai buni parlamentari ai momentului. Şi, desigur, cunoştea ambiţiile lui politice.

— Ştii despre cine e vorba? întrebă ea şi îi linişti îngrijorările subite.

— Nu a zis. Presupun că nu vrea să intre în detalii până nu e sigur. Fratele tău e foarte priceput. A, uite-l pe Fergus.

Thomas îl salută din cap pe Lord Fergus, care stătea lângă soţia lui destul de ştearsă. În spatele lor erau cele două fete, şi ele la fel de şterse.

— E în departamentul naval, murmură el cu voce joasă în timp ce struni murgii lângă trăsura lui Fergus.

Se simţi mândru când Lady Hero îşi înclină capul graţios când îi prezentă doamnele şi apoi o complimentă pe Lady Fergus pentru boneta ei, făcând astfel ca tenul pământiu al acesteia să devină rozaliu. Cele două fete se aplecară uşor în faţă şi toate patru se treziră imediat prinse într-o conversaţie animată.

— O partidă bună, Mandeville, spuse Fergus după

ce discutară despre ultimul scandal din Camera Lorzilor. Eşti un bărbat norocos.

— Da, da, murmură Thomas.

Îndoielile lui recente, de-a dreptul ridicole, fură risipite. Lady Hero era, mai presus de toate, o persoană calmă şi modestă, nu predispusă genului aceluia îngrozitor de dramă de care Anne dăduse deseori dovadă.

Fergus mai pălăvrăgi zece minute – era genul cu tendinţe moralizatoare –, apoi îşi luară rămas-bun. Thomas apucă din nou hăţurile.

— Sper că nu ţi s-a părut plictisitoare discuţia cu Lady Fergus şi cu fetele ei,

— Nicidecum, răspunse Lady Hero. Au fost chiar drăguţe, în plus, ştiu cât de importante sunt astfel de întâlniri pentru tine şi pentru cariera ta, Mandeville. Vreau să fac tot ce pot ca să te ajut.

El zâmbi,

— Uit mereu că discernământul tău rivalizează cu frumuseţea ta, milady. Sunt, într-adevăr, un bărbat norocos.

— Mă flatezi.

— Nu asta îşi doresc toate doamnele, să fie flatate?

Ea nu răspunse, iar el o privi din profil şi văzu că se uita stăruitor într-o parte. El îi urmări privirea şi se simţi dintr-odată de parcă ar fi fost înjunghiat în burtă. Lavinia Tate era la două trăsuri distanţă şi râdea în faţa acelui individ, Samuel, care o însoţise la Harte’s Folly. Purta o haină matlasată de culoarea macilor de primăvară, iar razele soarelui licăreau în părul ei roşcat. Dacă era vreun bărbat în Hyde Park care nu o observase însemna că era probabil mort.

Sau nebun.

— Cine este ea pentru tine? întrebă Lady Hero

încet.

— Nimeni, zise Thomas printre dinţi.

— Şi totuşi, te holbezi la ea ca şi cum ar fi cineva foarte important.

— Ce?

El îşi smulse privirea de la Lavinia şi se uită la logodnica lui, la faţa ei prea palidă, la părul ei care nu avea decât o culoare frumoasă, *naturală* de arămiu-deschis. Ea reprezenta doar o pictură în acuarelă în comparaţie cu Lavinia, care era un tablou în ulei, în nuanţe vii.

— Ea e... o persoană pe care am cunoscut-o mai demult.

— Şi acum nu o mai cunoşti? replică Lady Hero şi îşi înălţă întrebător capul.

Râsul Laviniei fu purtat în zbor până la ei. Thomas simţi un impuls brusc să ţipe la Lady Hero, să alunge de pe chipul ei acea expresie amabilă, să o scuture până când termina cu întrebările şi cu privirile acelea pline de subînţeles şi apoi să sară din trăsură şi să-i tragă una în faţă acelui tânăr care o însoţea pe Lavinia. Dar, desigur, nu făcu nimic din toate astea. Gentlemenii de tagma lui nu se purtau niciodată astfel. În schimb, se mulţumi să strunească murgii înainte, aşteptând să treacă de trăsura Laviniei.

— E de domeniul trecutului, spuse el printre dinţi. Mă tem că am cunoscut-o când eram destul de deprimat.

Îşi aminti de vremurile când el fusese cel cu care ea râdea, de felul în care îi făcuse pieptul să tresalte. Şi de imaginea ei în lumina dimineţii, carnală şi serioasă. Observase fiecare rid de pe faţa ei, sânii ei uşor lăsaţi, şi totuşi, în mod ciudat, aceste lucruri nu avuseseră niciun efect asupra lui. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Pe care

avea s-o vadă vreodată. Îşi drese glasul.

— E de domeniul trecutului. N-o să mai vorbim despre asta.

Ea oftă lângă el, un sunet trist şi oarecum singuratic.

— Cred că ai dreptate. E mai bine să lăsăm deoparte ce-a fost. Trebuie să ne concentrăm pe viitorul nostru împreună. Ea îşi puse mâna înmănuşată, subţire şi plăcută, pe cotul lui. O să fim o pereche admirabilă, Thomas.

El reuşi să-i adreseze un zâmbet.

— Da. Da, aşa va fi.

Şi apoi trecură în cele din urmă de Lavinia Tate.

*

Wesley tocmai făcea ultimele retuşuri la înfăţişarea lui Hero a doua zi dimineaţă când Phoebe dădu buzna în încăpere.

— N-ai să ghiceşti!

Hero deschise gura să întrebe ce anume n-ar fi ghicit, dar Phoebe continuă repede:

— Lord Griffin şi Lady Margaret ne-au invitat la cumpărături!

Pentru o fracţiune de secundă, inima lui Hero tresări când auzi numele lui. Apoi latura ei practică îşi revendică drepturile.

— O, draga mea. Hero tresări când văzu expresia încântată de pe chipul lui Phoebe. Toată făptura ei părea să strălucească. Ştii că Bathilda nu vrea să fiu văzută cu Reading. Şi după ce l-am adus ieri la prânz…

Veselia dispăru de pe faţa lui Phoebe.

— Dar eu nu mă pot duce singură cu ei.

Nu, sigur că nu putea, iar Reading era conştient de acest lucru, îşi zise Hero cu tristeţe.

— Te rog, Hero.

Hero închise ochii. Dar acest lucru nu o făcu pe Phoebe să tacă.

— Te roooog.

Hero deschise brusc ochii.

— Bine. Dar numai pentru o oră sau două, nu mai mult.

Nu mai avu de ce să-şi bată capul cu avertismente – Phoebe ţopăia deja de încântare. Hero oftă, pentru că ştia că era o idee foarte proastă. Totuşi, fu nevoită să facă eforturi pentru a-şi menţine zâmbetul pe chip în timp ce cobora treptele în urma lui Phoebe.

Reading aştepta jos şi arăta chiar foarte bine într-o haină albastră şi pantaloni bufanţi. El zâmbi când Phoebe se năpusti spre el, dar ochii lui erau aţintiţi asupra lui Hero. Aceasta se strădui să nu roşească.

— Mă bucur că puteţi veni cu noi, Lady Hero, zise el în timp ce le conducea afară.

Ea îi aruncă o privire severă şi căută pe chipul lui o urmă de ironie, dar el părea foarte serios.

— Unde este sora dumneavoastră?

în ochii lui se zărea o urmă de sarcasm.

— În trăsură.

Şi, într-adevăr, când intrară în trăsură, Lady Margaret îi aştepta.

— O, mă bucur că ai putut veni aşa din scurt! exclamă ea când se aşezară pe perne. Cred că trebuie să ne cunoaştem mai bine, din moment ce te măriţi cu fratele meu.

— Sigur, murmură Hero. În curând vom fi surori, nu?

Chipul lui Reading deveni impasibil când se întoarse spre fereastră.

— Aşa sper, zise Lady Margaret. Am impresia că

îl cunosc pe fratele tău, ducele, mai bine. Thomas vorbeşte foarte mult despre el şi, în plus, şi-au petrecut toată vara trecută lucrând la proiectul legat de gin. Wakefield e destul de pasionat de toată treaba asta, nu-i aşa?

— El e de părere că St. Giles este aşa plin de răufăcători din cauza ginului, spuse Phoebe cu sobrietate. Aşa că, prin extensie, el consideră că moartea părinţilor noştri a fost provocată de gin.

Hero aruncă o privire spre sora ei, surprinsă că aceasta reuşise să smulgă o asemenea informaţie dintre lucrurile cenzurate pe care Maximus le spusese în faţa ei. Lady Margaret încuviinţă din cap.

— Asta înseamnă că şi voi două sunteţi interesate de acest subiect.

Reading se întoarse să se uite la Hero şi o văzu înălţându-şi bărbia şi răspunzând:

— Da.

— Noi, femeile, nu putem face propuneri în parlament, spuse Phoebe, dar Hero a devenit recent patroana unui cămin pentru copii orfani din St. Giles.

— Da? întrebă Lady Margaret. Te admir, Lady Hero. Eu n-am făcut niciodată ceva atât de altruist.

— Dar ai putea, zise Phoebe şi se aplecă în faţă înflăcărată. Hero vrea să lase şi pe alte doamne să îşi arate sprijinul donând bani.

— Chiar aşa? întrebă Reading tărăgănat. Au voie şi domnii să ajute? Poate voi face şi eu o donaţie.

Hero nu reuşi să-i întâlnească privirea. Glumea, desigur, dar el îi oferise deja ajutorul o dată…

înainte să apuce să spună ceva, Phoebe interveni:

— Mă tem că e numai pentru doamne.

— Ce discriminare, murmură Reading.

— Bărbaţii vor mereu să conducă totul, replică

Hero.

Reading făcu o grimasă, amuzat.

— Asta-i adevărat, spuse Lady Margaret. Cred că e foarte bine că vă limitaţi, ăăă…

— Sindicatul, spuse Phoebe. Se numeşte Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

— Splendid! exclamă Lady Margaret entuziasmată. Cred că un sindicat numai pentru femei este o idee minunată. Pot să mă alătur şi eu?

— Normal, răspunse Hero în timp ce Reading îşi dădu ochii peste cap.

— Numai că…

Lady Margaret păru dintr-odată stingherită.

— Nu am decât foarte puţini bani de donat. Cred că nu sunt de ajuns ca să mă alătur.

— Nu avem o limită minimă, zise Hero hotărâtă, iar în acea clipă îşi dădu seama că sindicatul lor trebuia să fie mai mare decât se gândise iniţial. Orice doamnă cu bani, care e sinceră în dorinţa ei de a ajuta copiii orfani din St. Giles, este bine-venită să se alăture.

— O, ce frumos!

Reading zâmbi şi clătină din cap.

— Am ajuns pe Bond Street. Mergeţi la cumpărături?

Phoebe şi Lady Margaret coborâră entuziasmate din trăsură, iar Hero se trezi singură cu Reading. El se aplecă spre ea în timp ce surorile lor o luaseră înainte.

— Deci ai găsit singură o soluţie la dilema legată de fonduri pentru adăpost.

— A fost ideea lui Phoebe, dar da, cred că e o soluţie bună, răspunse ea.

— Şi eu cred la fel, spuse el pe neaşteptate. *Brava!*

Aprobarea lui îi provocă o senzaţie de căldură, de parcă tocmai ar fi băut ceai fierbinte într-o zi friguroasă. Nu ştia de ce îi păsa într-un fel sau altul de sentimentele lui în acea chestiune, dar acesta era adevărul – îi păsa.

— I-ai povestit lui Thomas despre implicarea ta legată de acest cămin? întrebă el.

— Nu, răspunse ea şi se uită în jos, simţindu-se vinovată. O să-i spun în curând, desigur.

— Desigur, murmură el. Sper doar că Thomas este la fel de binevoitor ca fratele tău.

— E foarte urât din partea ta să spui asta.

El ridică din umeri.

— Dar e totuşi adevărat. Activităţile tale se vor reflecta asupra lui Thomas, iar el are o viziune al dracului de îngustă despre ce înseamnă să fii marchiz de Mandeville.

Ea simţi un acces de iritare, deşi ştia că Reading spunea adevărul. Mandeville chiar trebuia să-şi facă griji cu privire la numele său – era un membru proeminent al parlamentului. Şi, ca soţie a lui, ea avea să fie sub observaţie. Totuşi…

— Nu cred că a fi patroana unui cămin pentru copii orfani poate fi considerat un lucru foarte riscant.

— Nu, dar a te plimba prin St. Giles da.

El o conduse pe lângă un grup de femei adunate în faţa unei vitrine.

— O să vrea să te opreşti după ce te măriţi.

— N-am de unde să ştiu asta, insistă ea cu încăpăţânare. În plus, nu văd de ce e treaba ta.

— Nu?

El se întoarse, şi dintr-odată ochii lui verzi o priviră direct. Strada, mulţimea păreau mult prea departe, iar ea îşi auzea ecoul bătăilor inimii. Hero trase aer în piept şi încercă să-şi desprindă privirea de

a lui,

— Nu. În plus, este normal ca Mandeville să-şi protejeze soţia. Trebuie că înţelegi acest lucru.

— Trebuie? întrebă el, apoi clătină din cap şi făcu o grimasă. Nu înţeleg decât că eu prefer o pasăre care cântă într-un luminiş în locul uneia dintr-o colivie.

— Da? Te-ai gândit vreodată la pasăre? întrebă ea prea încet şi prea cu ardoare.

Dintr-odată, discuţia lor nu mai avea legătură cu păsările.

— Poate ea se simte în siguranţă când ştie că cineva are grijă de ea în cuşcă. Poate se teme de spaţiul deschis, pentru că nu are cine s-o păzească.

Pentru o clipă, el rămase tăcut, însă apoi zise încet:

— De unde ştie pasărea că urăşte libertatea din poieniţă dacă nu i-a fost dat niciodată să se bucure de ea?

Ochii lui verzi erau aţintiţi asupra ei, iar ea nu îşi putea feri privirea. Respiraţia i se oprise în piept şi tânjea să facă întocmai ce-i sugerase el: să zboare liberă, dar nu putea… pur şi simplu nu putea.

— Am ajuns! strigă Lady Margaret din faţa lor şi arătă spre o prăvălioară drăguţă.

Aceasta se dovedi a fi a unei croitorese unde Phoebe găsi o bucată frumoasă de dantelă belgiană. Apoi, Reading le cumpără brioşe şi ceai şi insistă să intre într-o librărie. Phoebe şi Lady Margaret se îndreptară spre un raft cu cărţi despre botanică frumos ilustrate în timp ce Reading o trase pe Hero deoparte, spre un raft mai mic pe care erau cărţi în greacă şi latină.

— Au nişte cărţi interesante aici, zise el şi scoase două volume. Ai citit Aristofan?

— N-ar trebui, murmură ea chiar în timp ce se

întinse şi luă cartea din mâna lui.

Îşi trecu degetele peste legătura din piele.

— De ce nu? întrebă el cu blândeţe. Nu e decât o carte cu piese de teatru, pe alocuri puţin scandaloase, e adevărat, dar nimic atât de grav cât să te ducă în păcat.

— Dar e o carte cu *piese,* zise ea, cu cartea în continuare în mână. Nu e istorie, precum Tucidide şi Herodot.

— Şi? întrebă el şi ridică din sprâncene.

— Nu e serioasă, răspunse ea şi puse cu grijă cartea la loc pe raft. E datoria mea să-mi ocup mintea cu chestiuni mai importante decât comediile.

— Datorie faţă de cine? începu el destul de înfierbântat, dar apoi din spatele lui se auziră dintr-odată un ţipăt şi o bufnitură.

Hero se uită într-acolo şi o văzu pe Phoebe prăbuşită la capătul unei scări cu câteva trepte.

— O, Doamne!

Se duse repede acolo împreună cu Reading. Chipul lui Phoebe era alb ca varul, iar Lady Margaret, deşi stătea în picioare lângă ea, nu arăta nici ea prea bine.

— Ce s-a întâmplat? strigă Reading.

— Nu ştiu, zise Lady Margaret. Cred că s-a împiedicat de trepte.

— Nu le-am văzut, spuse Phoebe printre buzele palide. Mă duceam la alt raft de cărţi, iar treptele au apărut în faţa mea.

Reading se uită la ea cu atenţie, apoi se aplecă şi întrebă:

— Poţi să stai în picioare?

— Eu… cred că da.

— Reading, fruntea ei, spuse Hero.

O dâră de sânge se prelingea într-o parte a feţei

lui Phoebe.

— Probabil s-a lovit, zise Reading şi atinse cu blândeţe părul lui Phoebe.

— Au, făcu Phoebe când dădu să-şi ridice mâna dreaptă. Trase aer în piept şi se înverzi la faţă. Au!

— Ce este? întrebă Hero.

— Cred că şi-a rupt mâna, răspunse Reading. Nu, n-o atinge. Lasă-mă pe mine.

Cu o mişcare atletică, o luă pe Phoebe în braţe şi se ridică.

— O duc la trăsură, şi, când ajungem acasă, chemăm un doctor.

— Bine, spuse Hero, dar Reading ieşea deja pe uşa magazinului.

Ea şi Lady Margaret alergară ca să ţină pasul cu el şi ajunseră în curând în trăsură. Drumul spre casă se dovedi un mare chin, pentru că fiecare zdruncinătură îi provoca durere lui Phoebe. Reading stătea aşezat lângă ea şi încerca s-o ferească de mişcările bruşte, iar chipul lui reflecta îngrijorarea.

Imediat ce ajunseră acasă, Bathilda ieşi şi începu să dea ordine menajerelor şi valeţilor. Phoebe fu dusă în casă, iar Hero tocmai voia s-o urmeze, când o mână o prinse de braţ şi o opri în loc. Se întoarse şi văzu chipul furios al lui Reading.

— De ce nu are ochelari mai buni? Este evident că nu vede bine cu cei pe care-i are... N-a văzut treptele! Trebuie să o duceţi la un expert.

Hero închise ochii şi aşteptă ca furia ei s-o egaleze pe a lui, dar nu simţi decât o tristeţe profundă, deznădăjduită.

— Hero? întrebă el şi o strânse de braţ.

— Am dus-o la experţi, spuse Hero istovită. Unii de departe, tocmai din Prusia. De anul trecut, când ne-am dat seama că vederea ei este slabă, a fost împunsă

şi înţepată şi s-au încercat pe ea tot felul de „leacuri”.

El se încruntă.

— Şi?

Ea clipi ca să-şi reţină lacrimile şi încercă să zâmbească, însă eşuă lamentabil.

— Şi niciunul dintre ele n-a funcţionat. Phoebe orbeşte.

*

Era trecut de miezul nopţii când Griffin ajunse în St. Giles – cei care erau o pradă uşoară se ascunseseră deja. Nu zărise nicio urmă de la oamenii Vicarului în noaptea care urmase după ce corpul lui Reese fusese aruncat peste zid. Poate că îşi pierduseră interesul în partea aceea din Londra. Poate că ideea că Vicarul voia să atace din nou nu fusese decât un zvon. Poate murise. Era posibil, dar Griffin nu conta pe acest lucru.

Călări cu ochii în patru şi cu o mână pe pistolul încărcat. Vicarul era renumit pentru răbdarea de care dădea dovadă când urmărea să obţină ceva ce-şi dorea. Şi se părea că-şi dorea foarte mult distileria lui Griffin.

O umbră se mişcă în dreapta şi se strecură din pragul unei uşi, iar Griffin scoase unul dintre pistoalele de la şa. Se întoarse, ridică pistolul, apoi clipi uimit de ceea ce văzu. Un bărbat într-un fel de costum strâns pe corp, cu o mantie scurtă şi o pălărie extravagantă cu pană. Apariţia se înclină uşor, salută cu pălăria şi apoi sări pe peretele unei case şi dispăru pe acoperiş.

„Doamne!”

Griffin îşi ridică privirea, dar nu mai observă niciun semn din partea Fantomei din St. Giles – pentru că ea trebuia să fie.

Aceasta era îmbrăcată ca un saltimbanc, în negru

şi roşu. Fantoma era cumva un tâlhar? Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, acesta nu făcuse nicio încercare de a-l jefui. Care era atunci scopul hoinărelilor fantomei?

Griffin clătină din cap şi îl îmboldi pe Rambler să pornească din nou. Păcat că nu-i putea vorbi lui Megs despre ceea ce văzuse – ar fi fost de-a dreptul exaltată.

Era întuneric deplin când Griffin ajunse la distilerie. Bătu la poartă şi aşteptă un timp ce-i păru nesfârşit, simţind fiori pe şira spinării dat fiind că ştia cât de expus era. Când Nick Barnes deschise în final, Griffin se simţi şi mai încordat. Chipul lui Nick era înnegurat.

— Ce este? întrebă Griffin în timp ce descăleca dincolo de zidul curţii.

Scoase două pistoale încărcate de la şa şi le îndesă într-o curea lată pe care o prinsese peste haină.

— A mai dispărut un om dimineaţă, mârâi Nick. Nu ştiu dac-a fost luat de Vicar sau a fugit.

— La dracu'!

Griffin îşi scoase haina şi luă o lopată ca să alimenteze focul de sub unul dintre cazanele de cupru. Ziua aceea era din ce în ce mai rea. Încă o vedea pe Phoebe în subconştient, cu faţa schimonosită de durere, iar faptul că ea era pe cale să-şi piardă vederea îl făcea să se simtă neputincios. Fir-ar să fie, o fată ca ea n-ar fi trebuit să orbească! Dumnezeu nu trebuia să permită să se întâmple aşa ceva.

Când îşi ridică din nou privirea, îl văzu pe Nick privindu-l gânditor.

— E de rău.

Griffin mormăi şi aruncă o lopată cu cărbuni în foc.

— N-o să rezistăm prea mult aşa, spuse Nick încet.

Griffin se uită în jur, dar niciunul dintre oameni nu era îndeajuns de aproape cât să audă.

— Sunt conştient de asta. Vicarul nu trebuie decât să ne adune unul câte unul şi să stea să aştepte până când n-o să mai am bani să ţin oamenii aici.

Nick îşi scărpină obrazul.

— Merită, mă-ntreb? Aveţi ceva pus deoparte, ştiu asta. Poate-i vremea să renunţaţi. Lăsaţi distileria şi căutaţi un alt mod de-a face un ban.

Griffin se întoarse şi se încruntă spre el. Nick ridică din umeri imperturbabil.

— Atunci poate tre' să nu mai stăm doar să aşteptăm.

— Dumnezeule!

Griffin se aplecă şi mai aruncă nişte cărbuni. Ştia ce voia să spună Nick: să atace chiar ei. Toată acea treabă începuse ca o simplă afacere – niciodată nu fusese una respectabilă, desigur, dar fusese o simplă afacere. Când se transformase într-un război? Probabil era timpul să renunţe la mijloacele ilicite de a face bani, dar ce altceva avea? Un pământ pe care fermierii lui îl lucrau ca să obţină o mână de grâne de pe urma lui. Cum altfel putea face bani din recoltă?

Pentru o vreme, Nick se uită la el cum azvârlea cărbuni în foc.

— Am văzut-o pe don'şoara cu care ai venit deunăzi, zise Nick vesel după o vreme.

Griffin îşi îndreptă spatele, se rezemă de lopată şi ridică dintr-o sprânceană. Nick nu obişnuia să pălăvrăgească. Acesta îşi ţuguie buzele – nu era deloc o privelişte plăcută.

— Arăta ca o căpuşă scoasă afară. Îi spuseseşi ceva, milord?

— Nu e de acord cu fabricarea ginului, răspunse Griffin pe un ton neutru.

— Ah!

Nick se balansă pe călcâie.

— Nu-i o ocupaţie pentru filfizoni, nu?

— Aşa-i, zise Griffin, apoi se strâmbă şi îşi frecă uşor ceafa. Nu, nu-i tocmai corect. Ea patronează un cămin pentru copii în St. Giles. Crede că ginul e motivul pentru care există atât de mulţi orfani. Ginul e de vină pentru tot răul din Londra, după părerea ei.

— Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi.

Griffin îi aruncă o privire surprinsă.

— Ştii de ea?

— Ar fi greu să nu, dacă trăiesc p-aci.

Nick îşi lăsă capul pe spate şi se uită la umbrele din tavanul depozitului,

— Un loc bun, asta ştiu. Nu ca alea în care se dau lecţii proaste puştilor. Păcat c-a ars iarna trecută.

Griffin mormăi:

— O reconstruieşte. Mai mare şi mai încăpătoare.

— Pare un înger, cu intenţii bune, aşa cred eu.

Griffin se uită la el stăruitor, bănuind că bărbatul vorbea ironic. Nick avea o expresie nevinovată.

— Te face să te întrebi ce căuta cu tine, nu-i aşa, milord?

— E logodită cu fratele meu.

Griffin mai aruncă o lopată cu cărbuni, deşi focul era destul de înteţit.

— Ah, deci te interesează doar ca o soră.

— Nick, mormăi Griffin ameninţător.

Dar Nick nu era uşor de intimidat.

— Mi se pare că e genul nevinovat, care trebuie păzit, medită el. Cu târfele e simplu – le-o tragi şi le plăteşti. Fără probleme, totul e în regulă, fără bătăi de cap. Dar cu o femeie respectabilă, sunt discuţii, sentimente şi chestii de-astea. Îs o bătaie de cap multe dintre ele. Nu te supăra, până la urmă nu merită. Un

bărbat e bine să fie avertizat când vine vorba de-asta.

— Nick, spuse Griffin încet, îmi dai lecţii de romantism?

Nick îşi împinse pălăria spre ceafă, ca să se poată scărpina în cap.

— N-aş îndrăzni, milord.

Griffin mormăi:

— Oricum, în curând va fi cumnata mea.

— Sigur, sigur, murmură Nick.

Nu părea convins. Nici Griffin nu era prea convins. Oftă şi aruncă lopata într-o parte.

— Îţi aminteşti când am început toate astea, cu atâţia ani în urmă?

Nick chicoti.

— Cu distileria aia mică de pe Tipping Lane? Erai tinerel pe-atunci, milord. Şi foarte suspicios.

— Nu eram sigur că pot avea încredere în tine.

Nick rânji.

— Şi io la fel. Erai un filfizon venit de la şcoala aia dichisită, cu dantelă şi zorzoane. Nu credeam că vei rezista, poa' doar o săptămână.

Griffin pufni. Îl întâlnise pe Nick într-o tavernă ponosită, Seven Dials – nu era locul potrivit în care cineva îşi căuta un partener de afaceri. Dar ceva din expresia încruntată a fostului boxer i se păru de o sinceritate profundă. Nick fusese cel care îi făcuse cunoştinţă cu bărbatul de la care cumpărase prima distilerie. O dărăpănătură, nu altceva.

— Mai ţii minte când am crezut că o să explodeze? întrebă el.

Nick scuipă în paie.

— Când? Că s-a-ntâmplat de mai multe ori.

Griffin rânji şi privi în jur prin depozit. Era o mare schimbare faţă de distileria aceea mică de pe Tipping Lane. Avusese nevoie de ani buni ca să-şi ridice

afacerea până la acel nivel, astfel încât să nu mai fie nevoit să stea treaz noaptea făcându-şi griji cu privire la venituri şi la recolte. Până în punctul în care îi putuse spune mamei lui să înceapă să plănuiască următorul sezon monden al lui Megs, convins fiind că îşi permiteau aşa ceva. Nu mai avea nevoie decât de foarte puţin timp ca să devină pe deplin stabil financiar.

— Am muncit mult ca să ajungem aici, nu? întrebă el.

— Aşa-i.

— Al dracului să fiu dacă-l las pe Vicar să-mi ia asta acum.

— Amin! Nick scoase o pipă scurtă din lut din buzunarul vestei, îi luă o vreme s-o aprindă cu un pai pe care-l ţinu în foc. Apoi zise: Te-ai gândi vreodată să faci altceva?

Griffin îl privi surprins.

— Nu. Cred că n-am avut niciodată timp să mă gândesc la o altă afacere. Tu?

— Nu, răspunse Nick şi se scărpină în cap. Mă rog, nu chiar. Tatăl meu a fost ţesător, dar eu n-am învăţat meseria. Mi se părea prea plictisitoare când eram mic, şi acu' sunt un câine prea bătrân ca să-nvăţ trucuri noi.

— Ţesătorie…

Griffin se gândi la moşia Mandeville din Lancashire. Pământurile fuseseră întotdeauna prea stâncoase pentru culturile de grâu. Majoritatea vecinilor lor creşteau oi pentru lână şi carne.

— Mama şi surorile mele torceau lâna pentru tata, zise Nick. Am făcut şi eu când eram flăcău.

Griffin zâmbi imaginându-şi-l pe Nick cum torcea cu mâinile lui mătăhăloase. Din spatele lor se auzi un ţipăt. Griffin se răsuci şi scoase un pistol de la centură.

Fumul ieşea dintr-unul dintre coşurile de pe peretele exterior. Oamenii alergau tuşind de la fumul negru. Nick înjură.

— Au înfundat coşu' de-afară!

— Stinge focul! strigă Griffin. Eu păzesc zidurile.

Făcu semn oamenilor, îi bătu pe spate pe cei întorşi şi alergă la intrarea în depozit. Griffin se lipi de perete, lângă uşa pe care o deschise puţin cu piciorul. Paznicii de afară se luptau cu atacatorii, lângă zid. Trei oameni trecuseră deja de ei şi se îndreptau spre curtea interioară.

— Vin înăuntru, le spuse oamenilor lui. Aveţi grijă să nu intre în depozit.

Apoi închise uşa, scoase şi celălalt pistol şi trase cu amândouă. Un atacator se prăbuşi cu zgomot pe pavaj. Se auziră mai multe împuşcături de la pistoalele oamenilor lui, iar al doilea intrus fu şi el doborât. Dar unul încă alerga spre uşă, în timp ce restul îi copleşeau pe paznicii din curte. Într-un colţ, Rambler necheză şi dădu speriat în spate.

— Prindeţi-i! strigă Griffin şi îşi auzi cuvintele înăbuşit.

Oamenii lui trecură pe lângă el, îndreptându-se spre ziduri. Aruncă unul dintre pistoale şi scoase sabia în faţa unui atacator. Acesta era scund, dar robust şi ţinea un pumnal imens. Bărbatul atacă, dar Griffin ară. Îi fu teamă că sabia lui subţire avea să se rupă. Se apropie în timp ce atacatorul era încă întors într-o parte, împins de forţa avântului, şi îl înjunghie sub braţ. Bărbatul nici nu tresări. Se repezi cu cealaltă mână, astfel că Griffin reuşi cu greu să evite să-i fie atins chipul, primind, în schimb, lovitura în umăr, în timp ce mâna lui era încă pe mânerul săbiei înfipte în trupul atacatorului. Acesta ridică din nou pumnalul, apoi se împletici. Se prăbuşi dintr-odată, ca o

marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate.

Griffin puse piciorul pe pieptul bărbatului şi scoase sabia din corpul lui. Se întoarse spre zid, cu sabia pregătită, dar nu mai era nevoie. Patru trupuri zăceau pe pavaj, iar un bărbat – unul dintre ai lui – stătea cu spatele rezemat de zid şi gemea. Toţi ceilalţi atacatori se retrăseseră.

încăierarea luase sfârşit – cel puţin pentru moment.

— Du-l înăuntru, spuse Griffin şi făcu un gest spre bărbatul care gemea. Tu şi ceilalţi staţi de pază în curte, în caz că suntem iar atacaţi.

Lăsă opt oameni de pază la ziduri şi se întoarse în depozit. Rambler pufnea încă şi tremura în colţul în care fusese lăsat. Griffin se duse la el şi atinse grumazul transpirat al armăsarului.

— E în regulă, băiete. Gata.

Calul se uită la el. Griffin îi vorbi încet câteva minute, apoi îi dădu o mână cu ovăz. Îl lăsă pe Rambler rumegând satisfăcut şi se îndreptă spre depozit. Fumul ieşea încă pe uşă şi plutea în noapte, dar era mai puţin dens. Luă pistolul din locul în care îl aruncase şi intră. Era întuneric, iar fumul se învârtejea înspre tavan. Griffin se încruntă din cauza cenuşii care-i înţepa ochii. Nick apăru din beznă precum diavolul însuşi, cu faţa neagră.

— Am scăpat, dar nu putem porni alambicurile acum.

Griffin încuviinţă din cap.

— Avem nevoie de paznici pe acoperiş.

Nick ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie răutăcioasă.

— Şi cum o să convingem oamenii să facă asta?

— Plăteşte-i triplu, zise Griffin sumbru.

— O să ajungi să le dai mai mult decât faci, îl

avertiză Nick.

— Sunt pe deplin conştient de asta.

Nick încuviinţă din cap şi se întoarse spre coşul blocat.

— Putea fi mai rău de-atât.

— Cum aşa?

— Au mai încercat să blocheze unul dintre coşuri, dar încărcătura a căzut prin el. N-a făcut decât să stârnească un nor de fum în foc, răspunse el şi se uită înapoi la Griffin. Am ieşit destul de bine din toată treaba.

Griffin se aşeză epuizat pe un butoi şi începu să-şi reîncarce pistoalele dintr-un sac cu pulbere de puşcă şi alice.

— De data asta.

— Mda, mormăi Nick. Se întoarse spre coşuri şi bombăni peste umăr: Roagă-te să ne ţină norocul.

Capitolul 10

Ziua următoare, regina ceru să-i fie adus calul şi adună prinţii pentru o vânătoare cu şoimi. Iar în timp ce aceştia stăteau călare în curtea din faţa grajdurilor, ea se întoarse spre pretendenţii săi şi întrebă:

— Care este cel mai puternic lucru din regatul meu? Apoi ieşi călare din curte fără să se uite în urmă. Pe chipurile prinţilor se citea consternarea în timp ce o urmau pe regină la vânătoare, dar stăpânul grajdului dădu din cap gânditor...

din *Regina Ravenhair*

Era jumătatea dimineţii când Griffin ajunse acasă din St. Giles. Descălecă epuizat de pe Rambler în faţa

casei lui din oraş şi dădu frâiele unui băiat de la grajd.

— Ai grijă să fie bine ţesălat şi să i se dea nişte ovăz, îl instrui el.

Îl bătu uşor pe grumaz pe Rambler, apoi urcă treptele din faţă şi intră. Avea doar câţiva angajaţi în locuinţa din Londra din moment ce nu obişnuia să stea acolo. O bucătăreasă, câteva menajere, un lustragiu şi Deedle erau de ajuns pentru nevoile lui. Preţul plătit pentru o asemenea lejeritate era însă faptul că de multe ori nu îl întâmpina nimeni la uşă.

Griffin îşi aruncă pălăria pe măsuţa din hol şi nu se obosi să o ridice când aceasta căzu pe podea. Începu să urce treptele. Doamne, îl dureau toate ca pe un om bătrân. Încă o noapte albă la care se adăugase lupta şi călătoria călare înapoi din St. Giles. Tot ce îşi dorea era o baie fierbinte şi patul. Nu neapărat în această ordine. Dar Deedle ştia mai bine care erau obiceiurile stăpânului său. Servitorul băgă capul pe uşa camerei lui Griffin imediat ce-i auzi paşii pe holul de sus.

— Am încălzit apa, milord. Baia va fi gata imediat.

— Să fii binecuvântat, omule, zise Griffin. Se aşeză pe pat şi începu să-şi scoată cizmele când menajerele intrară repede cu oalele aburinde. Douăzeci de minute mai târziu,

Griffin tresări şi oftă când se cufundă într-o cadă cu apă fierbinte. Deedle se foi în jur o vreme în timp ce aduna hainele. Apoi luă cizmele murdare ale lui Griffin.

— Pot să le duc jos la băiat?

Griffin făcu un gest din mână, cu ochii închişi. Uşa se închise în spatele valetului. Săpunul îi scosese deja mirosul de fum din păr şi de pe corp, dar aburii care se ridicau erau minunaţi. Griffin rămase acolo, în apă, şi îşi lăsă mintea să zboare. Îi dăduse ordine lui Nick să mai găsească oameni, dar erau greu de găsit, indiferent de preţ. Vicarul nu lovea numai distileriile lui Griffin. În timpul nopţii, sosiseră veşti despre alte două incendii care distruseseră alte distilerii. Cel puţin un om murise în flăcări. Oare putea să menţină afacerea pe linia de plutire?

Pufni încet. Lady Hero ar fi fost cu siguranţă încântată dacă el s-ar fi scufundat. Un fabricant de gin în minus între alte sute – dacă nu chiar mii – din St. Giles. Dar poate că ea avea dreptate să nu fie de acord cu afacerile lui. Gândul la atitudinea ei dezaprobatoare stârni alte gânduri. Îşi aminti felul în care ea îşi încruntase uşor sprâncenele frumos arcuite când îl certase. Cum buzele rozalii se înmuiaseră când auzise răspunsul lui. Şi felul în care genele ei se apropiaseră când o sărutase pe gât.

Griffin gemu, iar mâna lui se îndreptă spre coapsă şi spre membrul pe jumătate erect. Rememoră imaginile cu acei sâni mici şi dulci, cu sfârcurile roşii, mari, ce contrastau şi erau cumva incredibil de erotici. Se întăriseră pentru el, şi îşi aduse aminte cum îi muşcase cu blândeţe. Aproape că putea auzi gemetele pe care ea le scosese la atingerea lui.

Îşi apucă membrul, îl trase în sus şi îi simţi tăria şi senzaţia de plăcere din vârf. Trăsese în jos dantela lenjeriei ei şi o dezgolise pentru propria plăcere. Iar

sub rochie era acea zonă dulce, caldă, udă…

Jos, cineva începu să bată cu putere la uşa din faţă. Griffin oftă. Sigur era cineva acolo care să deschidă. Nu avea mulţi servitori, dar erau destui ca să deschidă o nenorocită de uşă. Sau poate că vizitatorul va renunţa. Dar bătăile continuară.

— La dracu', înjură el şi dădu drumul membrului rigid.

Vizitatorul putea fi Nick Barnes care adusese mai multe veşti.

Griffin ieşi din cadă stropind covorul, apoi îşi trecu un prosop pe corp şi îşi trase pantalonii şi o cămaşă. Alergă în jos pe scară desculţ şi străbătu tropăind podeaua holului, deschizând apoi larg uşa.

— Cee?

Se trezi uitându-se încruntat la ochii miraţi ai lui Lady Hero. Ea îl măsură din cap până în picioare şi îl făcu să fie conştient de cămaşa umedă ce i se lipise de piept şi de pantalonii care îi acopereau membrul pe jumătate excitat. Ochii ei se întoarseră rapid spre ai lui.

— Ah!

— Ce cauţi aici?

— O, mulţumesc lui Dumnezeu! spuse ea cu voce joasă. Am auzit ştiri în dimineaţa asta că o distilerie de gin arde în St. Giles. Ziceau că a murit un om.

— Ei, n-am fost eu, răspunse el nu foarte amabil.

— Observ asta, zise ea şi îşi drese glasul. Pot să intru?

El aruncă o privire într-o parte şi alta a străzii. Nimeni nu părea să le dea atenţie. Întinse mâna, o prinse de braţ şi o trase în casă. Lady Hero se împiedică şi icni.

— Ce faci?

— Încerc să-ţi salvez reputaţia, bombăni Griffin.

Se întoarse şi păşi apăsat spre bibliotecă, fără să se sinchisească să vadă dacă ea îl urma. *Tu* ce faci în vizită la un burlac… neînsoţită… ziua în amiaza mare?

— Voiam să mă asigur că eşti în regulă, spuse ea în spatele lui. Şi trebuie să vorbesc cu tine.

Griffin mormăi. Femeia aceea blestemată voia, fără îndoială, să continue morala despre distilerie. Luă o carafă cu brandy şi turnă puţin într-un pahar. Se întoarse cu paharul în mână şi o văzu uitându-se urât la hârtiile împrăştiate pe biroul lui. Probabil critica dezordinea de acolo. Dădu pe gât o parte din coniac.

— Despre ce?

Ea se întoarse, încă încruntată.

— Poftim?

El făcu un gest cu paharul, vărsând puţin pe podea.

— Despre ce vrei să vorbim?

Ea deschise buzele acelea lascive.

— Eu…

— Poate vrei să pălăvrăgim despre vreme? zise Griffin pe un ton mieros şi îşi reumplu paharul. Ar fi un subiect potrivit pentru o vizită matinală.

Ea clipi.

— Eu…

El ridică un deget ca s-o întrerupă şi mai luă o înghiţitură de brandy. Îl arse pe gât, iar umărul, care începuse să-l doară de la lupta din dimineaţa aceea, începu să se destindă.

— Crezi că ar trebui să bei aşa de mult înainte de prânz? întrebă ea pe un ton dezaprobator.

— Da. Se încruntă şi mai luă o înghiţitură ca să-şi sublinieze punctul de vedere. Întotdeauna beau când sunt pe jumătate îmbrăcat şi mă distrez cu femeile.

Obrajii ei deveniră rozalii.

— Poate ar fi mai bine să vin altă dată.

— O, nu. Puse paharul jos cu zgomot şi se duse spre ea. Mi-ai întrerupt baia şi mi-ai întrerupt experienţa *plăcută* de acolo. Aşa că ar fi mai bine să spui ce-ai de zis.

Ea se holbă la el, mută.

— Vrei să-mi ţii iar o prelegere despre afacerea mea cu gin? Se aplecă spre ea, fără să-i pese că o intimida sau chiar că o putea speria. Sau să mă acuzi că mi-o trag prea des?

Ea tresări la acele vorbe, dar îşi păstră atitudinea curajoasă. El se încruntă ameninţător. Cum îndrăznea să stea acolo ca o martiră în timp ce pe el îl durea – chiar îl *durea* – dorinţa pe care o simţea faţă de ea? Pocni din degete ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Însă nu mă poţi acuza că te-am sedus cât timp tu însăţi ai căzut victimă avansurilor mele indecente, nu-i aşa? Acum nu mai eşti aşa de sfântă, nu?

Ea făcu ochii mari. Lui i se păru că observă în ei o sclipire care putea fi de la lacrimi. Dar nu voia să dea înapoi. Nu în clipa aceea în care ar fi putut în sfârşit s-o facă să iasă afară din casa lui, din viaţa lui şi din sufletul lui. Se aplecă şi murmură la urechea ei:

— Dar poate că tocmai pentru asta ai venit aici, ca să vorbim despre… seducţie. Poate că toată poliloghia despre fabricarea ginului n-a fost decât o scuză pe are ai invocat-o ca să vii să mă vezi. Poate că de data asta vrei să-ţi sărut mai mult decât sânii.

O tachinase, o momise, se certase cu ea şi o făcuse să simtă mai multe decât ar fi trebuit. Iar în acel moment stătea în faţa ei, evident încercând s-o sperie. Dar ea nu era înfricoşată. Respiraţia caldă a lui Lord Reading îi atinse gâtul dezgolit, mirosind a brandy, iar cuvintele lui dure stârniră ceva în interiorul ei. Putea fi – în mod cert *ar fi trebuit* să fie – ruşine, dar ea era sigură că era cu totul şi cu totul altceva.

— Asta vrei? murmură el. Să-mi simţi mâna mea pe abdomen? Să te mângâi mai jos până când degetele mele ating părul tău de fecioară? Pun pariu că e la fel de moale ca blana unei pisicuţe.

Ea trase aer în piept şi se cutremură uşor, apoi îşi duse o mână la stomac. N-ar fi trebuit să-i vorbească astfel. Ar fi trebuit să-i spună să tacă. Ar fi trebuit să plece. Doar că… doar că îşi dorea din toată inima să rămână. Să-l cunoască – măcar o dată. Să fie o femeie pentru acel bărbat.

El nu o atinse, doar rămase acolo, vorbindu-i de sus, atât de aproape, şoptind acele cuvinte ruşinoase, şocante, seducătoare:

— Dar ce e mai jos e şi mai moale, aşa-i? Petalele tale dulci, umede şi mătăsoase, care înfloresc pentru mine. Ţi-aş găsi bobocul ascuns printre ele şi l-aş încercui cu degetul. Nici prea tare ca să te doară… o, nu, nu ţi-aş face rău… dar nici prea uşor ca să nu simţi. Pentru că vreau să simţi, Hero. Vreau să *mă* simţi.

Ea gemu şi nu se putu abţine – nu mai voia să se abţină, întoarse capul spre el. Faţa lui se afla la doar câţiva centimetri de a ei. Ochii lui erau deschişi la culoare, un verde implacabil, arogant şi păcătos. Dacă acesta ar fi fost singurul lucru pe care l-ar fi văzut în privirea lui, ar fi ieşit din încăpere. Dar un crâmpei de vulnerabilitate era cel care o făcea să rămână.

Privirea îi căzu pe buzele lui. Erau curbate într-un rânjet, iar cea de jos era încă umedă de la brandy. Priveliştea îi transmise o senzaţie de căldură în stomac.

— Griffin.

El gemu şi rosti ceva urât printre dinţi. Apoi se simţi cuprinsă de braţele lui, fără nicio urmă de blândeţe, iar gura lui se lipi de a ei, sălbatică şi pătimaşă.

— Hero, murmură el în timp ce buzele se desfătau cu ale ei. Hero…

Părea să-şi fi pierdut cea mai mare parte din autocontrol. Mişcările lui erau rapide, lipsite de graţie, primitive în ţelul lor. Îi aruncă pălăria jos. O muşcă de bărbie, mai jos pe gât, în timp ce se lupta cu haina ei pe care i-o trase în jos pe mâini. Înjură printre dinţi, îşi înălţă capul cu ochii aţintiţi la gâtul ei în timp ce îi dădu jos corsajul şi începu să-i dezlege corsetul.

Ea ar fi trebuit să se simtă oripilată, înspăimântată şi îngrozită, dar în schimb sălbăticia lui părea să-i hrănească nevoia pe care o simţea în interior. Mâinile ei le ajutau pe ale lui; îşi dădea hainele jos de pe ea la fel de repede ca şi el.

Camera era fierbinte; respiraţia ei deveni o gâfâială, iar mirosul de brandy îi umplu nările şi o ameţi. Rochia ei căzu dintr-odată şi rămase numai în cămăşuţă, ciorapi şi pantofi. El clipi, şi pleoapele lui rămaseră întredeschise în timp ce mişcările i se opriră brusc. Pentru un moment îngrozitor, Hero se temu că el îşi va veni în fire şi se va opri. În schimb, el îşi îndreptă mâinile încet spre marginile cămăşuţei ei, în zona umerilor. Pipăi uşor materialul moale şi o privi fix. Apoi, cu ochii verzi aţintiţi asupra ei, apucă ţesătura şi o trase dintr-odată în jos.

O cusătură se rupse, ceva cedă, iar el smulse pânza fragilă de pe corpul ei. Ea icni, şocată, goală în faţa lui. Nu se mai arătase niciodată astfel unui bărbat. Fu conştientă de sfârcurile ascuţite şi roşii în aerul brusc răcoros din încăpere şi de genunchii ei noduroşi. Doar că – Doamne! — el nu se uita la genunchii ei. Pieptul ei se înălţă, iar ochii lui se ridicară spre sâni şi zâmbi, înainte ca ea să-şi ducă gândul la sfârşit, mâinile lui îi cuprinseră încheieturile.

— Nu, zise el şi clătină din cap încet, cu privirea

aţintită la corpul ei. Lasă-mă să mă uit. Lasă-mă să mă *desfăt.*

Hero se cutremură. Îşi simţi întreg corpul înfierbântat, furnicat de senzaţii, ca şi cum privirea lui o atingea fizic. Era aproape o tortură faptul că stătea goală în faţa lui şi îl lăsa să o privească fără să se poată acoperi cu mâinile.

El chicoti încet şi misterios, apoi, încă ţinând-o de încheieturi, se lăsă în jos şi îi acoperi sânul drept cu gura. Ea tresări, iar capul îi căzu pe spate neajutorat. Gura lui era fierbinte şi îi sugea cu putere carnea. Voia să simtă mai mult, avea *nevoie* de mai mult, iar şoldurile ei tresăriră spre el cu de la sine putere.

— O, nu încă, şopti el deasupra sfârcului ei umed şi sensibil, încă nu. M am gândit mult timp la asta.

Ce? se întrebă ea înnebunită. *La ce se gândise?*

El se lăsă în genunchi în faţa ei, iar ea îşi săltă capul greoi şi clipi spre el curioasă. Ce făcea?… îi dădu drumul la mâini, îşi puse palmele pe coapsele ei şi o forţă să-şi desfacă picioarele. Mintea ei ameţită se trezi la viaţă. El era aproape de centrul ei. Putea să vadă şi, mai important, să *miroasă* totul.

îi ridică unul dintre picioare – avea încă pantofii eleganţi cu toc – şi îl puse pe umărul lui, astfel încât el stătea chiar sub ea.

— Nu, spuse ea panicată. Eu nu…

El se uită în sus la ea, iar acei ochi de un verde-deschis păreau să strălucească.

— *Ba da.* Sprijină-te de spătarul canapelei şi orice ai face nu-ţi da drumul.

Şi apoi, înainte ca ea să se mişte sau să gândească, el îşi lăsă capul în jos şi îi linse pliurile. Ea gâfâi şi se apucă înnebunită de spătarul canapelei din spatele ei. Auzise zvonuri despre aşa ceva, dar nu era deloc pregătită pentru asta. El o săruta – ba nu, şi mai

rău, o *lingea* – în zonele intime. Era cel mai extraordinar lucru pe care îl trăise în viaţa ei. Limba lui era fierbinte şi uşor aspră şi o atingea cu fermitate, necontenit, adâncindu-se până când găsi ceea ce el numise bobocul ei.

Expiră şi îşi muşcă buza. Îşi închise ochii strâns. Nu trebuia să ţipe, nu trebuia să scoată niciun sunet, dar, Doamne, îi era tare greu să n-o facă. El o lingea delicat, splendid, din nou şi din nou. Simţi cum îi desface pliurile cu degetele mari şi apoi îşi lipeşte gura chiar de centrul ei. Şi supse.

Ea gemu, iar sunetul răsună tare în încăpere. Era aproape dureros de plăcut. Simţi furnicături care îi zguduiau picioarele şi nu se putu abţine. Ajunse pe culmi.

Părul lui negru, scurt, era între coapsele ei, genele groase îi acopereau ochii în timp ce o satisfăcea. O mână bronzată era răsfirată pe şoldul ei palid, iar diferenţa de tonuri contrasta şocant. El era atât de mare, atât de masculin, şi îi aducea plăcerea. Ceva era greşit, în mod clar era un păcat, pentru că era prea, prea bine.

Ochii lui se deschiseră brusc şi o privi intens cu ochii aceia verzi în timp ce o săruta între coapse, în acel loc în care *nimeni* în afară de ea nu o atinsese vreodată. Priveliştea era prea mult. Simţi o implozie în centrul ei, care provocă valuri strălucitoare. Îşi muşcă buza şi închise ochii, neputând să-i susţină privirea în timp ce trăia acea plăcere finală, intimă. Era scandalos. Era splendid. Se cutremură şi se zvârcoli cuprinsă de extazul copleşitor, şi toate astea în faţa *hi.* Crezu că el se va retrage, dar el continuă să o sărute uşor, intim, şi făcu în aşa fel încât senzaţiile să continue până când picioarele ei începură să tremure şi se temu că va cădea.

Apoi el o ridică repede, o luă pe după mijloc şi o puse pe canapea. Îi aruncă hainele pe ea şi, înainte să apuce să se întrebe ce făcea, o săltă sus la piept. Se ţinu de umerii lui în timp ce el se îndreptă cu paşi mari către uşa bibliotecii, iar abia atunci ea îşi dădu seama ce voia el să facă.

— Nu poţi face asta!

— Urmăreşte-mă, răspunse el.

Ea se temea de servitori, dar nu era nimeni în preajmă în timp ce el traversă holul scurt şi urcă pe trepte. Păşi hotărât pe holul de sus şi deschise cu umărul o uşă aflată la capătul acestuia. Nu avu timp decât să vadă o cadă plină, câteva prosoape mototolite, un pat mare cu draperii de un portocaliu atroce, ca nişte flăcări, şi apoi simţi cum se clătina pe pat.

Griffin îi azvârli, neceremonios, hainele pe jos, îi scoase pantofii şi apoi rămase uitându-se la ea. Ea îşi ţinu respiraţia şi se întrebă la ce se aştepta el de la ea. Nu mai făcuse aşa ceva, nu plănuise aşa ceva şi nu era deloc pregătită. Dădu să se rezeme într-un cot, dar el clătină din cap încet.

— Stai acolo, zise el şi, ridicându-şi mâinile deasupra umerilor, trase de partea din spate a cămăşii. Nu te mişca.

Îşi scoase cămaşa peste cap şi îşi dădu jos pantalonii. Ea mai văzuse bărbaţi goi. Statui, albe şi complet lipsite de păr. Câţiva băieţi în carne şi oase sau chiar tineri, cu cămăşile scoase, la muncă. Dar nu-l mai văzuse pe *acel* bărbat gol. Era arămiu peste tot. Ceea ce crezuse că era piele bronzată, era de fapt piele măslinie.

Umerii lui erau laţi şi drepţi, iar spre deosebire de acele statui lipsite de viaţă, pe corpul lui era păr. Din loc în loc, negru şi creţ, de la un sfârc maroniu la

celălalt, un petic între piept şi burtă şi apoi o linie ce se lărgea treptat de la buric spre zona intimă. Părul de acolo era des şi negru, iar penisul lui se înălţa roşiatic şi întunecat de acolo, un lucru ciudat, străin şi *masculin.*

Ea se uită şi se uită, şi se simţi atrasă de acea privelişte, de minune, de faptul că era liberă să vadă trupul lui gol. Ţinuse acea parte a lui în mâini, dar niciodată n-o văzuse. Se înălţa aproape vertical spre buric, dar la distanţă de corpul lui. Vene groase se încolăceau pe toată lungimea lui şi duceau spre un cap cărnos, umflat, aflat dincolo de piele. Lucea slab în lumina lumânărilor, roşiatic şi pregătit. Era cel mai magnific lucru pe care-l văzuse în viaţa ei – şi cel mai înspăimântător.

— Îţi place? întrebă el apucându-l.

Ea îl urmări, vrăjită, cum trase pielea în jos de pe cap şi apoi din nou în sus şi cum luă membrul în palmă. Îşi ridică privirea spre a lui şi nu putu decât să spună adevărul.

— Da.

Un colţ al gurii lui se ridică în sus, deşi nu părea deloc amuzat.

— Bine. Am auzit de virgine care fug mâncând pământul la o asemenea privelişte.

Ea îşi muşcă buza la cuvântul *virgină.*

— Eşti, nu? întrebă el pe un ton pe care l-ar fi considerat amabil la un alt bărbat. Virgină?

Ea dădu din cap afirmativ. Virgină. Era pe cale să-şi piardă virginitatea. Era un lucru greşit. Era un păcat. Era…

— Nu te gândi, îi ordonă el. Făcu un pas în faţă şi îngenunche pe patul care se lăsă în jos sub greutatea lui. Nu te gândi, nu te minuna, nu-ţi face griji. Doar simte. Se lăsă în jos, cu mâinile de-o parte şi de alta a

capului ei, iar corpul lui îl încălzi dintr-odată pe al ei. Simte-mă.

Şi îl simţi. El îşi apăsă picioarele între ale ei în timp ce îi desfăcea coapsele până când şoldurile lui îşi făcură loc şi se aşeză pe ea. Ea simţi părul aspru de pe picioarele lui alunecând pe ale ei, muşchii tari ai abdomenului şi, mai presus de toate, fierul fierbinte deasupra pubisului ei. Se uită în sus la el, iar el îşi lăsă capul spre al ei şi murmură:

— Simte-mă.

Buzele lui erau blânde, dar nu moi. Îşi strecură limba în gura ei, iar ea ştiu de data aceea cum să o alinte, cum să-şi încline capul astfel încât gurile lor să se potrivească perfect. Mâinile lui erau prinse în părul ei, îi scoteau agrafele, iar degetele i se împlântau în cosiţe ca să-i simtă pielea, iar ea îşi dădu seama în acel moment că putea şi ea să exploreze.

îşi ridică mâinile, atingându-i şi mângâindu-i pielea caldă. Spatele lui era fin, puţin umed de la baie sau poate de la căldura care exista între ei. Înaintă şi simţi muşchii umerilor mişcându-se sub palmele ei. Era aşa de intim, aşa de special – să atingă spatele unui bărbat gol, să-l simtă în timp ce făcea dragoste cu ea.

El murmură ceva, se ridică de pe ea şi întrerupse sărutul lor. Se lăsă puţin într-o parte şi întinse mâna între ei. Ea îi simţi degetele când pătrunseră în părul ei de jos. Se uită la faţa lui, îi văzu chipul serios şi sprâncenele uşor încruntate. Transpiraţia strălucea pe fruntea lui, iar ea îşi dădu seama că, deşi el făcuse acest lucru de nenumărate ori înainte, lua *acel* moment foarte în serios. Acest lucru o linişti.

Apoi el se mişcă, şi în acelaşi timp ea simţi vârful membrului său la intrare. Se apucă de umerii lui, cuprinsă brusc de îndoială. El îşi lăsă capul în jos şi o privi.

— Nu te gândi. Doar simte.

Apoi el îşi încordă şoldurile. Ea se aşteptă la durere, dar nu simţi decât o senzaţie ciudată de ciupitură. Îşi ţinu respiraţia aşteptându-se la mai mult – durere sau plăcere, nu era sigură. El ieşi puţin, apoi pătrunse mai mult. Buzele ei se despărţiră în timp ce realiză că el nu era complet înăuntrul ei.

— Relaxează-te, şopti el lângă colţul gurii ei.

Se retrase şi se împinse din nou, de data aceea puţin mai mult. Senzaţia nu era dureroasă, dar nici foarte plăcută. El îi ridică picioarele şi le puse în jurul taliei lui. Dintr-odată păru să fie puţin mai mult loc. Penisul lui se frecă de ea şi apoi pătrunse cu forţă, iar oasele şoldului lui le întâlniră pe ale ei.

Ea privi în sus şi se simţi plină de carnea lui. Asta era tot? El păru să înţeleagă întrebarea din ochii ei. Se lăsă pe ea cu partea de sus a corpului, sprijinit în braţele întinse. Zâmbi din nou, de data aceea mai hotărât, şi mormăi:

— Simte.

Cu şoldurile ridicate, corpul lui atingea exact acel loc, iar fiecare mişcare a membrului lui mărea într-un fel senzaţia deosebită.

— Simte, inima mea, şopti el, iar ea observă că ochii lui licăreau.

Corpul lui puternic o conducea şi îi provoca plăcere, şoldurile lui se mişcau stăruitor şi atingeau acel punct special. Începu din nou, simţi o căldură strălucitoare între picioare, care devenea din ce în ce mai puternică şi se împrăştia până ce ea scânci şi se prinse de umerii lui.

Mai era ceva acolo. Era o durere teribilă, o bucurie satisfăcătoare, ca şi cum toate emoţiile pe care le controlase sau le ţinuse la distanţă se ridicau dintr-odată la suprafaţă. Nu-şi putea controla expresia,

nu-şi putea controla corpul. Se dezintegra şi nu avea să se mai poată reface vreodată.

Griffin făcea dragoste cu ea, iar ea ştiu în acel moment că aceea era o experienţă unică în viaţă. Acolo şi numai acolo avea să fie cu adevărat liberă. Îl ţinu aproape, terifiată la gândul că el se va opri şi că o va lăsa în urmă.

Dar el n-o făcu. O muşcă uşor de sfârc şi se împinse în ea din ce în ce mai repede, iar transpiraţia îi licărea pe gât şi pe piept, până când ea se sfărâmă sub el. Ea deschise gura într-un ţipăt tăcut, iar el i-o acoperi cu buzele şi se împinse în ea continuând mişcarea până când o părăsi brusc. Ea simţi lichidul cald pe burtă şi deschise ochii. El era deasupra ei, iar chipul i se relaxa după tensiunea sexuală de dinainte.

Se terminase. Nu mai era virgină.

*

Charlie se uită la zarurile care îi căzură printre degete. Un doi şi un trei. Cinci putea sau nu să fie norocos; depindea de joc.

— Deci atacul a eşuat.

Ştiu fără să-şi ridice privirea că Freddy îşi mutase greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Da. Trei morţi acolo şi alţi doi răniţi, la pat.

Charlie mormăi şi ridică zarurile. Le roti între degete, iar sunetul familiar al bucăţilor de os erau ca o muzică pentru urechile lui.

— Şi încă ne luptăm cu nenorociţii de informatori ai ducelui.

Freddy nu răspunse, probabil pentru că nu era nevoie.

— Dar zici că Reading a fost văzut cu sora ducelui? întrebă Charlie gânditor.

— De două ori în St. Giles, răspunse Freddy.

Charlie dădu din cap afirmativ şi îşi simţi pielea de pe faţă cum se întindea în timp ce zâmbea.

— Ducele, ducele. Mereu ajungem la duce, nu-i aşa? Ducele şi Reading, dragul nostru prieten.

Freddy îşi linse buzele nervos. O bufnitură şi un murmur agitat se auziră de deasupra. Charlie se uită în sus de parcă o putea vedea pe femeia care zăcea acolo.

— Cum e azi?

Freddy ridică din umeri.

— Asistenta zice că dimineaţă a băut doar nişte fiertură.

Charlie îşi coborî privirea fără să spună nimic şi aruncă zarurile. Acestea săriră spre marginea mesei – din nou un trei şi un patru. Şapte norocos.

— Poate că e timpul să ne folosim de informatorii ducelui în avantajul nostru. Poate că e timpul ca înălţimea sa să afle ce face cu adevărat Reading în St. Giles.

Capitolul 11

În noaptea aceea, regina Ravenhair îşi chemă din nou pretendenţii în camera tronului şi le ceru răspunsurile. Prinţul de la Soare-Apune pocni din degete. Deodată, un servitor intră în încăpere alături de un armăsar negru. Prinţul făcu o plecăciune.

— Calul acesta este cel mai puternic lucru din regatul Măriei Tale.

Prinţul de la Răsărit făcu un gest din mână şi un luptător imens intră în camera tronului, cu pieptul acoperit cu o platoşă din argint şi sabia înfiptă într-o

teacă din aur.

— Omul acesta este cel mai puternic din regatul Măriei Tale.

în final, Prinţul de la Miazănoapte prezentă un bou alb cu coarne aurite.

— Boul acesta este cel mai puternic lucru din regatul Măriei Tale.

din *Regina Ravenhair*

Griffin se aruncă pe cearşafuri cu trupul istovit. Rămase acolo pe spate, cu un braţ pe ochi, cu mintea golită şi toţi muşchii într-o stare de relaxare deplină. Se simţea de parcă ar fi fost secerat la pământ. Ceea ce se pare că nu era şi cazul lui Hero. Când patul se mişcă, îşi dădu seama că iubita lui nu împărtăşea aceeaşi stare de şoc vlăguitor.

Griffin ridică o pleoapă şi urmări, uimit, cum Lady Hero sări din pat şi se lăsă în jos într-o parte. Se ridică după un minut şi încercă să se îmbrace cu resturile cămăşuţei. El căscă.

— Ştiu că pentru tine e ceva nou, dulceaţă, dar de obicei se stă puţin, poate se repetă totul, dacă Dumnezeu şi membrul meu vor. N-ai de ce să te grăbeşti.

Imediat ce rosti acele cuvinte, creierul său se trezi – întârziat – şi îşi dădu seama, într-un mod absolut şi fatal, că erau exact cuvintele cele mai nepotrivite. Ea renunţă la cămăşuţă şi se aplecă să-şi ridice corsetul. Chipul îi era pe jumătate ascuns, dar el observă, chiar şi numai după profilul ei, că îşi strângea buzele.

— Trebuie să plec.

Nu putea gândi limpede – ceea ce se petrecuse acolo era mai mult decât ceva obişnuit –, dar ştia că nu-şi dorea ca ea să plece. Îşi trecu mâna peste păr

încercând să găsească o doză de luciditate.

— Hero…

Ea se lăsă din nou jos. Griffin se rezemă într-un cot şi se uită peste marginea patului. Hero îngenunchease şi căuta prin mormanul de haine. Chipul ei, deşi aplecat, nu părea prea prietenos. El oftă.

— Mai rămâi puţin şi cer să ni se aducă nişte ceai.

Ea se ridică din nou şi îşi puse pantalonaşii.

— Nu pot fi văzută aici.

El fu tentat să întrebe de ce se mai deranjase să vină în acest caz, dar prudenţa – care nu era de obicei una dintre virtuţile lui – îi împietri buzele. Ştia că trebuia să discute cu ea, dar nu găsea cuvintele potrivite, care o puteau convinge să rămână. Îşi simţi capul greoi, plin cu mizeria şi fumul din noaptea pe care o petrecuse treaz în depozit. Nu era pregătit pentru aşa ceva, fir-ar să fie.

Ea era îmbrăcată numai cu corsetul şi se chinuia să-l lege. Fără îndoială că de obicei era ajutată de o servitoare. Griffin simţi un junghi ciudat de afecţiune la acea imagine. Se rostogoli peste marginea patului, se ridică în fund, cu picioarele desfăcute şi trase un colţ de cearşaf în poală.

— Lasă-mă să te ajut.

Ea se clătină păşind înapoi, pe jumătate întoarsă.

— Eu… mă descurc.

— Plângi? întrebă el oripilat.

— Nu!

Dar plângea.

Doamne. Plângea. Nu ştiu ce să facă, cum să *îndrepte* lucrurile.

— Mărită-te cu mine.

Ea împietri şi se întoarse cu lacrimi pe gene.

— Ce?

Oare chiar rostise acele cuvinte? Dar o privi în ochi şi repetă:

— Mărită-te cu mine.

Era ca şi cum ceva tocmai intrase în lăcaşul potrivit – o piesă pierdută, de care nu fusese conştient că îi lipsea – şi ştiu, brusc şi definitiv, că a se însura cu Hero era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Nu voia să-i facă cineva rău vreodată. Voia să fie un scut pentru ea. Pentru prima oară de când venise în Londra, simţi că ştia care era scopul lui. Se simţea *bine.* Din păcate, ea nu părea să aibă aceleaşi sentimente.

Hero clătină din cap, îşi înăbuşi un suspin şi se aplecă să-şi ia rochia. El se simţi rănit în mândrie. Se ridică şi cearşaful căzu.

— Ce zici?

— Nu fi prostuţ, bombăni ea în timp ce se lupta să intre în rochie.

El îşi lăsă capul pe spate de parcă l-ar fi lovit.

— Cererea mea în căsătorie ţi se pare *prostească?*

— Da. Ea îşi trăsese rochia peste cap şi începuse să lege fundele din faţă. O faci doar pentru că te-ai culcat cu mine.

Griffin îşi puse mâinile în şolduri în timp ce un val de mânie se ridica în el. Capul îi bubuia – nu dormise suficient de câteva zile – şi încercă să-şi menţină tonul calm.

— Ţi-am luat virginitatea, milady. Scuză-mă dacă eu cred că acesta este un motiv bun să te iau de nevastă.

— O, Doamne. Hero se întoarse cu faţa spre el. Ea se uită la corpul lui gol, apoi îşi menţinu privirea ferm deasupra taliei lui. N-ai ascultat niciun cuvânt din ce-am zis zilele astea? Căsătoria este un contract, o

înţelegere între familii. Un pact pentru viitor, bine gândit înainte şi acceptat cu sinceritate. Nu e ceva ce se face dintr-o toană.

El clătină din cap.

— Asta nu-i o toană.

— Atunci de ce nu mi-ai cerut mâna înainte să te culci cu mine?

El se holbă la ea, tentat să răspundă că gândise cu cel mai mic dintre capetele lui înainte de a se culca cu ea. Dar ea continua deja, pe un ton înfiorător de amabil:

— Noi doi nu avem ţeluri sau intenţii similare. Mi-ai spus nu demult că nu ai de gând să te însori. Cererea ta vine din vină sau dintr-o galanterie nepotrivită, şi niciuna dintre acestea nu este o bază pentru căsătorie. Am făcut o greşeală teribilă, spuse ea, şi vocea îi tremură – ceea ce făcu ca inima lui să se strângă –, dar a anula căsătoria mea cu Mandeville n-ar face decât să agraveze lucrurile.

El rămase cu gura căscată. Când se gândise la toate acestea? I-ar fi putut distruge toate acele puncte de vedere dacă ar fi avut parte de un somn bun, dar un lucru îi era clar.

— N-o să te măriţi cu Thomas.

Ea ridică din sprâncene.

— De-asta te-ai culcat cu mine?

— Nu! strigă el.

— Bine, zise ea perfect rezonabilă şi perfect de perfectă. Înţelegerea mea cu Thomas este între mine şi el. N-are nicio legătură cu tine.

— Dă-mi voie să te contrazic, spuse el.

Cuvintele sunară teribil de pompos chiar şi pentru urechile lui, cum stătea acolo gol şi se certa cu femeia pe care o dezvirginase în mod dezonorant.

— Sunt fratele lui Thomas şi bărbatul cu care

tocmai ţi-ai tras-o.

Ea tresări.

— Urăsc acest cuvânt. Te rog nu-l mai folosi în preajma mea.

— La dracu', Hero!

— Trebuie să plec acum, rosti ea politicos şi făcu întocmai.

Pentru o clipă el rămase pe loc, uimit şi şocat, cu ochii la uşa închisă. Ce se întâmplase? Ce făcuse? Privirea îi căzu pe cearşafurile albe de pe pat şi văzu o pată mică de sânge. Priveliştea îi frânse inima. Griffin înjură şi lovi cu pumnul într-unul dintre stâlpii patului, julindu-şi încheieturile.

Deedle intră în încăpere cu faţa veselă.

— Am trecut pe hol pe lângă o doamnă, milord, care pleca în mare grabă. Foarte drăguţă. Nu credeam că mai eraţi în stare, dacă ştiţi la ce mă refer, după noaptea trecută.

Griffin mormăi şi se aruncă pe pat, prinzându-şi între palme capul care îl durea.

— Taci din gură, Deedle.

*

Ziua era luminoasă şi însorită, chiar şi în St. Giles, iar Silence Hollingbrook zâmbea în timp ce păşea prin piaţa de dimineaţă.

— Mama! ţipă Mary Darling din legătura de pe şoldul lui Silence şi întinse mânuţele rotofeie spre un teanc de mere roşii şi lucioase.

Silence râse şi se opri.

— Cât costă? o întrebă ea pe vânzătoarea cu bonetă.

William îi lăudase odată plăcinta cu mere – cu mult timp în urmă, când se căsătoriseră. Femeia făcu

cu ochiul, iar ridurile de pe faţa ei bronzată se adânciră.

— Pentru dumneavoastră şi aşa o feţişoară frumoasă, numai trei penny jumate de duzină.

În mod normal, Silence s-ar fi târguit cu negustoreasa să mai lase din preţ, dar merele chiar arătau bine, iar preţul era corect.

— Iau o duzină.

Îi dădu monedele şi o strigă pe Mary Evening care ducea coşul de cumpărături. Se uită cum vânzătoarea alese cu grijă merele şi îi umplu coşul. Avea să facă una sau două plăcinte pentru copii. Merse mai departe printre tarabe. Pe lângă Mary Evening, o mai avea pe Mary Compassion şi pe Mary Redribbon care să-i ducă cumpărăturile, iar fetele mergeau în urma ei ca nişte boboci de raţă ascultători.

Luaseră deja ceapă, gulii şi o bucată frumoasă de unt proaspăt, iar Silence se îndrepta spre o tarabă cu o grămadă frumoasă de sfecle, când un ţipăt o făcu să se uite spre dreapta. Acolo era o mică gaşcă de băieţi – un lucru obişnuit în St. Giles şi, de fapt, în toată Londra. Aceşti băieţi jucau un fel de joc cu zaruri, iar unul dintre ei evident câştigase sau pierduse. Începu să sară în sus şi-n jos, dar fu imediat prins de un alt băiat. Într-o clipă, amândoi se rostogoleau în ţărână, şi nimeni nu le dădea prea multă atenţie, doar ocoleau încăierarea.

În timp ce şi ea privea oarecum indiferentă, văzu ceva – pe cineva – în spatele băieţilor. O siluetă masculină graţioasă, cu bucle negre care îi cădeau pe umeri şi o frântură de zâmbet cinic pe buze. Nu avea cum să fie. Silence se feri într-o parte, încercând să vadă mai bine. El se întorsese, iar între ei erau mai mulţi oameni şi mai multe tarabe. Nu era sigură, dar dacă ar fi putut să vadă mai bine…

— Unde mergem, doamnă? întrebă Mary Evening gâfâind.

Silence se uită în jur şi îşi dădu seama că fetele alergau ca să ţină pasul cu mersul ei rapid. Se întoarse şi se uită spre locul în care văzuse ultima oară acel chip familiar. Dar el dispăruse. Poate că doar îşi imaginase; poate că îl confundase cu alt bărbat cu păr lung, răsfirat pe umeri.

Mary Darling se agită şi se întinse spre un măr din coşul lui Mary Evening. Silence apucă unul cu degetele tremurânde şi îl dădu copilei. Nu-l mai văzuse din acea noapte teribilă; sigur se înşelase. Dar ştia că nu era aşa. Îl văzuse pe Cuceritorul Mickey O'Connor, cel mai cunoscut hoţ de docuri din Londra.

— E vremea să mergem acasă, le spuse ea copiilor.

Se întoarse şi se grăbi să iasă din piaţă. Poate că era doar o coincidenţă că Cuceritorul Mickey era în piaţă în acelaşi timp cu ea. El locuia în St. Giles, după cum ştia prea bine. Numai că nu şi-l putea imagina pe domnul O'Connor făcându-şi singur cumpărăturile. Paşii ei se înteţiră şi aproape că alerga. Inima îi bătea de trei ori mai repede, aşa de tare şi de uşor încât avu senzaţia că va leşina.

Nu trebuie să-ţi arăţi teama în faţa lupului.

Râse cu jumătate de gură, dar sunetul era mai mult un suspin. Mickey nu semăna cu un lup sălbatic şi feroce – cel puţin, nu la suprafaţă. Singura dată când îl văzuse, era îmbrăcat în catifea şi dantelă, iar pe fiecare deget avea câte un inel cu piatră preţioasă. Fusese elegant şi curtenitor. Dar pe dedesubt, Doamne, pe *dedesubt* fusese exact ca un lup fioros.

Silence gâfâia când ajunseră acasă. Degetele ei abia se descurcară cu cheia şi aproape o scăpă de două ori înainte să o bage în uşă. Mai aruncă o privire

speriată peste umăr, apoi le împinse pe fete înăuntru şi trânti uşa în spatele ei. Se trânti repede pe bancă.

— Sunteţi bine, doamnă? o întrebă Mary Evening îngrijorată.

— Da.

Silence îşi duse o mână la piept, încercând să-şi calmeze respiraţia. Mary Darling morfolea mărul, lipsită de griji. Cel puţin nu alarmase bebeluşul. Zâmbi.

— Da, sigur, dar abia aştept să beau un ceai, voi nu?

— Ba da, doamnă! veni răspunsul la unison.

Aşa că se duse în bucătărie cu cumpărăturile, simţindu-se mai bine. Senzaţia aceea dispăru, însă apoi îl văzu pe Winter care stătea în bucătărie, cu o expresie gravă. Winter nu venea niciodată acasă înainte de prânz, la ora unu. Ea se încruntă.

— Ce faci acasă la ora asta?

Winter se uită la cea mai mare dintre fete.

— Mary Evening, te rog, lasă cumpărăturile pe masă, ia-le pe fete şi mergeţi sus. Cred că Nell tocmai a dus acolo nişte ceai pentru copii.

Fetele ieşiră ascultătoare din bucătărie. Silence se uită la Winter şi simţi un gol în stomac.

— Winter?

El se uită distras la Mary Darling, care era încă în braţele ei.

— Poate că ar trebui să trimitem şi copilul sus.

— Nu, spuse Silence care înghiţi în sec şi o sărută pe Mary Darling pe buclele moi şi negre. Las-o să stea cu mine.

Winter încuviinţă din cap.

— Stai jos.

Ea se lăsă pe una dintre băncile din bucătărie.

— Ce este? Spune-mi.

— Am primit veşti de la proprietarii corăbiei lui

William, zise el cu blândeţe.

Capul ei începu să se învârtească, iar vorbele lui Winter deveniră neclare. Totuşi, când el continuă, îl auzi.

— Corabia lui William s-a scufundat. N-au fost supravieţuitori. Mă tem că William e mort.

*

— Pari obosită, draga mea, observă verişoara Bathilda în seara aceea în timp ce ea şi Hero erau clătinate de ritmul trăsurii. Poate că n-ar fi trebuit să stai cu Phoebe toată după-amiaza.

Se duceau la un bal. Hero se încruntă o clipă, gânditoare. O, da, balul de la Widdecombe. Poate că reuşea să găsească o doamnă dornică să ajute adăpostul dacă se putea concentra. Era ciudat cum nu reuşise deloc să se concentreze toată ziua.

— Draga mea? îi atrase atenţia verişoara Bathilda.

— Phoebe nu m-a obosit, răspunse Hero şi îşi trecu mâna peste frunte. Am o uşoară durere de cap.

— Să-i spun vizitiului să întoarcă?

— Nu, zise Hero prea grăbită, apoi trase aer în piept. Nu, e în regulă, verişoară.

— Ei bine, nu mi se pare deloc în regulă dacă foloseşti tonul acela, spuse verişoara. Bathilda contrariată.

Hero îşi reprimă un oftat şi afişă un zâmbet calm,

— Îmi pare sincer rău că m-am răstit.

— Bine, atunci, zise femeia mai în vârstă. Oricum e prea târziu să întoarcem; aproape am ajuns. Deşi mă simt prost că am lăsat-o pe Phoebe acasă în pat. Ţi-a zis Maximus ceva despre ea până acum?

— Nu, încă nu.

— Trebuie să se hotărască în curând, spuse verişoara Bathilda cu o expresie îngrijorată. Mulţumesc lui Dumnezeu că medicul a spus că mâna i se va vindeca. M-aş simţi oribil dacă ar rămâne şi infirmă, şi…

Vocea Bathildei se pierdu, ca şi cum nu era în stare să pronunţe cuvântul. Hero oftă şi îşi întoarse privirea spre fereastră, deşi nu vedea nimic în întuneric. Cât de ciudat se simţea! Ca şi cum se deconecta de propriul corp şi de evenimentele din jurul ei. Trebuia să se gândească profund în acel moment, să ia decizii şi să îndrepte lucrurile într-un fel.

În schimb, îi era greu să se concentreze la orice. La orice în afară de Griffin şi la felul în care se simţise când îl primise în trupul ei în acea dimineaţă. Aproape că putea să-i miroasă pielea, fierbinte şi sărată, să simtă părul de pe pieptul lui frecându-se de sânii ei goi, să vadă ochii lui care se uitau la ea mereu…

— Sper că Lord Griffin nu e la bal în seara asta, zise verişoara Bathilda, făcând-o să tresară.

Din fericire, verişoara ei nu păru să observe privirea speriată a lui Hero.

— Păcat că Phoebe pare complet fermecată de el, continuă verişoara Bathilda şi pufni. Nu-mi vine să cred că l-ai invitat pe acel om la prânz!

— Phoebe nu cunoaşte amănunte despre reputaţia lui, răspunse Hero în încercarea de a îndepărta conversaţia de persoana ei.

— Sigur că nu! Bathilda era şocată de această idee. Numai gândul că o fată drăguţă şi inocentă ca ea să ştie care este comportamentul scandalos al lui Lord Griffin…

— Are şi părţi bune, zise Hero înainte să se poată abţine. Este amuzant, poartă conversaţii interesante şi poate fi foarte amabil.

— Faptul că e amuzant şi amabil nu scuză faptul că este un desfrânat.

— În curând va face parte din familie, replică Hero şi simţi că îi venea să plângă.

— Pff! fu tot ce avu de zis verişoara Bathilda.

Indignarea ei evidentă o făcu pe Hero să zâmbească uşor.

— Adu-ţi aminte că lui Mignon îi place.

Căţeluşa îşi înălţă capul când îşi auzi numele. Stătea ghemuită lângă Bathilda, pe bancheta trăsurii. Verişoara Bathilda se uită urât la animalul ei de companie.

— De obicei are gusturi mai bune.

Mignon decise că discuţia lor era neinteresantă din moment ce subiectul nu presupunea mâncare pentru căţei. Căscă şi lăsă din nou capul jos.

— A, am ajuns, spuse verişoara Bathilda în timp ce trăsura se opri.

O luă pe Mignon în braţe şi păşi înaintea lui Hero pe trepte. Afară, casa din oraş a familiei Widdecombe era luminată de torţe. Valeţii în livrea se înclinară şi le conduseră în sus pe scară şi apoi înăuntru.

— Văd că Helena a făcut un efort deosebit anul acesta, rosti tare verişoara Bathilda lângă urechea lui Hero. Şi aşa şi trebuia, după dezamăgirea din sezonul trecut.

Hero încă încerca să-şi amintească acea dezamăgire când ajunseră la linia de primire.

— Bathilda, spuse o doamnă foarte subţire cu păr argintiu, care se aplecă în faţă şi aproape atinse obrazul verişoarei Bathilda. Ce minunat e să te văd din nou. Şi ai adus-o şi pe căţeluşa ta dragă, observă ea şi îşi ţuguie buzele când Mignon o mârâi.

— Helena, zise verişoara Bathilda în timp ce o mângâie pe Mignon ca s-o liniştească. Ţi-o aminteşti

pe draga mea rudă, Lady Hero Batten.

— Milady, spuse Hero şi făcu o reverenţă.

— Logoditǎ cu marchizul de Mandeville, nu-i aşa? întrebă Lady Widdecombe care se uită la ea cu o privire ce mima aprobarea. O partidă foarte bună, draga mea. Felicitări.

— Mulţumesc, milady, murmură Hero.

Se simţea apăsată de o greutate sufocantă, de parcă un bolovan uriaş se afla pe pieptul ei. Cât de scandalizaţi ar fi fost toţi cei prezenţi acolo dacă ar şti ce se ascundea în spatele faţadei pe care o afişa. Îşi pierduse perfecţiunea. Îşi pierduse locul. Pentru o clipă trecătoare, simţi impulsul de a se întoarce pur şi simplu şi de a fugi din sala de bal.

— Iată-l pe Mandeville, exclamă verişoara Bathilda.

Hero îşi ridică privirea şi îşi văzu logodnicul care arăta la fel ca întotdeauna. Era foarte elegant în seara aceea, îmbrăcat într-o haină din catifea maro-închis brodată din plin cu auriu şi roşu. El se apropie când o observă.

— Domnişoară Picklewood, Lady Hero. Sunteţi cele mai frumoase domniţe de aici în seara aceasta, vă jur.

— Milord.

Se întrebă ce i-ar fi răspuns dacă l-ar fi întrebat ce anume i se părea cel mai frumos la ea. Ochii? Gâtul? Sânii? Dar el nu-i văzuse niciodată sânii goi. Un singur bărbat o făcuse şi acela nu era logodnicul ei. Îşi feri privirea şi îşi muşcă buza în timp ce fu cuprinsă de un sentiment de vină.

— Sora ta dragă e mai bine? întrebă Mandeville sobru.

— Cum e de aşteptat, milord, răspunse verişoara Bathilda.

Doctorul i-a prescris odihnă la pat, dar crede că mâna se va suda la loc.

— Mă bucur.

— O văd pe buna mea prietenă doamna Hughes acolo, zise verişoara Bathilda. Tinereilor, vă rog să mă scuzaţi.

— Desigur, murmură Mandeville. Îi întinse braţul lui Hero fără să se uite cu adevărat la ea. Mergem să ne plimbăm?

— Te rog, răspunse ea calm, încercând să-şi liniştească vocile isterice pe care le auzea în cap.

Îşi puse mâna pe braţul lui, iar el o conduse în mulţime. Lui Hero i se părea că era prea cald. Lady Helena alesese să decoreze sala de bal cu sute de trandafiri, iar parfumul florilor care se veştejeau era aproape copleşitor. Hero dădu din cap şi murmură saluturi către cei care treceau pe lângă ei până când simţi că mai avea puţin şi urla. Lumea ei se răsturnase, iar ea nu ştia cum s-o îndrepte la loc.

Şi atunci, dintr-odată, Griffin apăru în faţa lor, îmbrăcat elegant în albastru şi auriu, cu peruca albă ca zăpada. Mâna lui era îndoită şi se juca cu ceva ce ţinea în palmă. Privirea lui verde se mută de la ea la mâna ei aşezată pe mâneca lui Mandeville, apoi se ridică încet spre chipul fratelui său. Hero încercă să înghită, dar avea gâtul uscat. Doar n-avea de gând să spună ceva, să facă ceva, *acolo!*

Griffin se înclină ţeapăn.

— Bună seara, Thomas, Lady Hero.

Ea dădu din cap fără să poată spune ceva.

— Griffin, îl auzi pe Mandeville lângă ea. Nu ştiam că eşti invitat aici în seara asta.

— E uimitor în câte locuri sunt bine-venit.

Ea îşi ridică privirea când îi auzi tonul cinic. Ochii lui verzi o fixau, cu o expresie sumbră. Ea îşi ţinu

respiraţia.

— Ce ai acolo? întrebă Mandeville.

Griffin ridică din sprâncene şi desfăcu palma. Hero trase aer în piept în tăcere. Cercelul ei cu diamant se afla în palma lui – cel pe care îl aruncase spre el în salon, la balul ei de logodnă. El zâmbi uşor.

— Un cercel pe care l-am găsit pe jos. Credeţi că-mi vine bine?

Duse cercelul la ureche în timp ce Hero făcu ochii mari, încercând să-l avertizeze. Sigur Mandeville avea să-şi dea seama că era alei!

— Sau poate e mai potrivit pentru o doamnă, rosti Griffin pe un ton tărăgănat.

Întinse mâna, iar Hero îi simţi căldura când ţinu cercelul atârnat lângă urechea ei. Mandeville se încruntă şi păru confuz.

— Nu fi nesimţit.

— Nu?

Zâmbetul lui Griffin dispăru când se uită la ea.

— Atunci poate că o să-l păstrez.

Băgă cercelul în buzunarul vestei. Hero se holba la el, iar pieptul o durea de parcă ar fi plâns. Îşi dădu seama că îl pierduse. Nu aveau cum să mai fie vreodată prieteni.

Griffin se uită la Mandeville.

— Cu permisiunea ta, aş dori să o invit pe logodnica ta la dans.

— Sigur că da, răspunse Mandeville.

Şi astfel, pur şi simplu, ea fu înmânată de la un bărbat la altul, ca un premiu la un bâlci de la ţară. Hero aşteptă până când se îndepărtară de Mandeville.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Ştiu, răspunse Griffin în şoaptă. Se pare că vrei numai să… ăăă… faci *alte* lucruri cu mine.

— Şşşt! şuieră ea disperată.

La oricare alt bărbat, expresia cu care o privea putea fi luată drept durere.

— N-o să te fac de ruşine aici, în faţa tuturor, stai liniştită.

Nu ştiu ce să răspundă, iar în timp ce se gândea la asta el o conduse cu abilitate dincolo de uşile franţuzeşti. Ea se uită în jur la balconul frumos pavat, cu trepte largi, care duceau într-o grădină umbrită, şi se întoarse spre el cu o privire acuzatoare.

— I-ai spus lui Mandeville că mergem să dansăm.

El ridică din umeri, indiferent.

— O să-i spunem că te-ai simţit încălzită. În mod sigur, aşa pari.

Ea îşi duse mâna la obrajii îmbujoraţi.

— Nu e un lucru prea galant să spui aşa ceva.

El râse scurt şi fără umor.

— Nimic din ce spun nu ţi-e pe plac, Lady Perfecţiune. Ai observat? Numai ceea ce fac îţi e pe plac.

Ea se uită în altă parte, dar el îşi puse degetul mare sub bărbia ei şi îi întoarse capul, astfel încât ea nu avu încotro decât să-l privească.

— Ţi-a plăcut de dimineaţă, nu-i aşa?

Hero ar fi vrut să mintă, dar n-ar fi putut s-o facă, aşa că rămase pur şi simplu tăcută. El făcu o grimasă şi îşi lăsă mâna jos cu un gest de dezgust.

— Nu vrei să recunoşti, dar ştiu că ţi-a plăcut. Te-am simţit când ai avut orgasm în braţele mele, când păsărică ta dulce s-a strâns în jurul meu.

Hero se cutremură când îşi aminti cum îl simţise şi ea pe el.

— Te rog.

El o privi cu intensitate şi apoi o conduse în jos pe trepte, spre grădina învăluită în umbre. O trase până când ajunseră departe de uşile sălii de bal. Se

întoarse şi îşi puse mâinile pe braţele ei.

— Trebuie să discutăm, chiar dacă vrei neapărat să uiţi pentru totdeauna.

— Tocmai asta e, şopti ea îmboldită de întuneric. Nu vreau să uit.

— Hero, spuse el încet, iar numele ei sună ca o rugăciune din gura lui.

Se aplecă deasupra ei, acolo, în grădina întunecată, iar ea îi simţi buzele ca nişte şoapte uşoare, precum sărutul unui cavaler pentru domniţa lui pe care o preţuia nespus. Oare asta credea şi el despre ea, chiar dacă se dovedise lipsită de virtute? Se retrase şi încercă să caute răspunsul pe chipul lui, dar era ascuns în umbre. Ar fi putut fi foarte bine şi un străin. Făcu doi paşi înapoi, dar el o prinse de mână şi o ţinu lângă el.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Ea clătină din cap şi îşi ridică privirea spre stelele liniştite, goale şi atât de îndepărtate.

— Cum aş putea?

— De ce nu ai putea? răspunse *el* pe un ton profund. Te-am dezvirginat.

Ea închise ochii.

— Hero.

El îşi ridică mâinile şi o apucă cu putere de umeri.

— *Trebuie* să te măriţi cu mine.

— Mă iubeşti? întrebă ea.

El îşi dădu capul pe spate.

— Ce?

— Mă iubeşti, Lord Griffin?

— Eu… ţin la tine.

Ea simţi că inima i se frânge puţin.

— A *ţine* nu e totuna cu a iubi.

— Tu nu-l iubeşti pe Thomas.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu face parte din pactul nostru.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce mi-o ceri mie? mârâi el pe un ton jos şi nerăbdător. Dacă sunt bun ca să te culci cu mine, sigur sunt bun şi să mă iei de bărbat.

Ea doar scutură iarăşi din cap. Simţea că o cuprindea panica, o senzaţie sufocantă că nu va mai putea niciodată să repare greşeala pe care o făcuse, că nu-şi va recupera niciodată locul pe care-l avusese în societate şi în familia ei.

— Tu mă iubeşti? o întrebă el.

— Nu!

Negaţia izbucni de pe buzele ei fără niciun avertisment. Simplul gând că s-ar fi putut îndrăgosti de acel bărbat o făcea să simtă un val de teamă în piept.

— Atunci de ce ai venit la mine? De ce m-ai lăsat să fac dragoste cu tine?

— Nu ştiu, zise ea şi trase aer în piept ca să-şi liniştească vocea. Eu… am venit de dimineaţă ca să văd dacă erai bine, să discut cu tine despre adăpost, despre distileria ta. N-am bănuit că o să facem ce-am făcut.

Dar acesta era adevărul? întrebă o voce mică înlăuntrul ei. Inima îi bătuse cu putere când ciocănise la uşa lui. Fusese entuziasmată, mâinile îi tremuraseră de nerăbdare. Poate că, fără să fie conştientă, se dusese acolo ca să i se predea. Să afle, o dată pentru totdeauna, dacă era mai mult decât o simplă faţadă a unei fiice de duce.

El clătină din cap, evident confuz.

— Măcar răspunde-mi la întrebare: de ce nu te măriţi cu mine?

Ea scutură din cap cu hotărâre.

— Eu… nu pot să gândesc. Nu înţelegi importanţa acestei decizii. Dacă mă mărit cu tine, viaţa mea nu va

mai fi niciodată la fel. Maximus o să mă urască. Ar putea chiar să mă respingă, să mă alunge din familie.

— Pentru Dumnezeu!

Observă că el se lupta să-şi menţină vocea joasă. Apoi el rosti repede:

— Poate că sunt un ticălos, dar reputaţia mea nu este chiar *aşa* de sordidă. Mă îndoiesc că fratele tău va fi fericit de uniunea noastră, dar să te renege…

— Îi urăşte pe fabricanţii de gin, şopti ea înapoi cu patimă. Iar tu eşti unul. Cât va dura până să afle? N-ai idee cât de departe merge ura lui faţă de cei ca voi. Ce-o să-ţi facă ţie – şi mie – când va afla?

El o împinse brusc, ca şi cum nu mai avea încredere în mâinile cu care o ţinea.

— Te-ai gândit la alternativă? Dacă mergi mai departe cu această căsnicie cu Thomas, o să fim legaţi pentru tot restul vieţii cu *asta* între noi.

— Ştiu, ţipă ea. Doamne, crezi că nu am ştiut asta din clipa în care m-am ridicat din patul tău dimineaţă?

El se dădu înapoi uluit când îi auzi vehemenţa, iar în acel moment ea făcu ceea ce nu făcuse niciodată în viaţa ei. Se întoarse şi fugi.

Capitolul 12

Regina Ravenhair se uită o vreme la armăsar, la luptător şi la bou, dar în final nu făcu decât să dea din cap şi să le mulţumească pretendenţilor ei pentru răspunsuri. Cină cu prinţii, dar deşi ei avură multe de povestit – şi de dezbătut – regina rămase tăcută pe toată durata mesei. Fu uşurată când se retrase în sfârşit în camera ei. Odată ajunsă acolo, regina Ravenhair se duse repede pe balcon. Acolo, aşteptând-o deja, era pasărea mică şi cafenie. Iar în jurul gâtului ei era o ghindă pe un fir...

din *Regina Ravenhair*

Griffin intră înapoi în sala de bal şi încercă să se comporte civilizat, ca şi cum nu o vâna de fapt pe Hero. Ceea ce era o minciună, desigur, pentru că el, în mod cert, o vâna. Se opri în dreptul uşilor franţuzeşti, privi relaxat în jur şi văzu o fulgerare de bucle roşii în dreapta lui. Zâmbi spre o doamnă în vârstă care trecu pe lângă el – care păru alarmată – şi se îndreptă în direcţia aceea.

Întotdeauna iubise femeile. Încă de la acea dulce fiică a unui proprietar de tavernă – Belle, Betty sau Bessy. Avea ochi mari, albaştri, şi sâni cu pistrui pe ei, iar ea îi arătase plăceri infinite la vârsta de aproape şaisprezece ani. Nu avusese niciodată probleme să cucerească femeile, nici pe cele aflate mai jos în ierarhie, nici pe cele de sus. Ele păreau atrase de zâmbetul şi de atitudinea lui relaxată.

Una dintre iubite îi spusese că era fermecător, şi poate că era. Tot ce ştia era că avusese grijă de ele pentru scurtele perioade în care erau cu el, iar când, în mod inevitabil, plecau, fie că o făceau râzând sau cu

lacrimi în colţurile ochilor, el zâmbea, le săruta şi le dădea drumul. Nu-i părea rău după ele, nu stătea în pat gândindu-se la ele şi niciodată, absolut *niciodată* nu se ducea după ele ca un prostănac.

Şi totuşi, iată că se ducea după ea într-o sală de bal aglomerată, chiar dacă erau prezenţi fratele lui şi verişoara ei. Ei, asta nu făcea decât ca vânătoarea să devină şi mai interesantă, nu?

Ea se strecură pe lângă mulţimea de oameni. Se uită peste umăr, iar el se opri şi se întoarse pe jumătate ca să salute un gentleman în vârstă pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Bătrânul ridică din sprâncene, confuz, dar încântat, iar Griffin se aplecă puţin ca să audă răspunsul acestuia. Ea muşcă momeala, ca o fetişcană prostuţă ce era, şi se îndreptă spre un coridor.

El se îndreptă, întoarse spatele bătrânului şi porni hotărât. Aruncă o privire spre Thomas şi observă că acesta era în cealaltă parte a încăperii cu un gentleman pe care Griffin îl recunoscu vag drept un membru al Camerei Lorzilor. Griffin se asigură că nimeni nu-i dădea atenţie în mod special şi păşi pe coridor. Acesta era luminat, dar candelabrele erau puţine şi depărtate unul de altul. Nu era unul dintre holurile pe care doamnele se duceau să-şi pudreze nasul. El ţâţâi. Hero nu ar fi putut alege un loc mai bun pentru scopurile lui nici dacă ar fi acţionat la instrucţiunile lui.

Holul era mărginit de statui cu aspect straniu în lumina lumânărilor. Prima încăpere era în stânga lui, iar uşa era întredeschisă. Aruncă o privire înăuntru şi văzu două siluete care se mişcau în camera întunecată. Zâmbi cinic. Ea nu se dusese să şi-o tragă acolo.

Următorul salon era gol. Se uită cu atenţie

înăuntru, dar şi spre uşă, ca nu cumva Hero să-l păcălească şi să se întoarcă, în clipa în care intră în a treia cameră, însă, ştiu. Poate de vină era parfumul uşor de femeie sau poate auzise un icnet înfundat. Sau poate simţi pur şi simplu, dincolo de percepţii sau de senzaţii fizice, adânc în sufletul lui: ea era acolo.

Închise uşa în spatele lui, astfel încât amândoi rămaseră izolaţi în penumbră. O singură lumânare era aprinsă, abandonată, pe o măsuţă. Griffin se uită prin încăpere. Părea să fie o mică bibliotecă sau un salonaş. Trei scaune se aflau în apropierea şemineului, în partea opusă, cu spatele la uşă. Mai aproape de el erau două canapele, aşezate în unghi drept, lângă o măsuţă joasă din mijlocul încăperii. Una dintre ele era cu spatele la el, dar cele trei scaune păreau a fi alegerea evidentă.

Zâmbi uşor şi simţi că îi crescuse pulsul. Păşi încet spre şemineu. Ea aşteptă până când el se aplecă peste cel mai apropiat scaun. Se auzi un zgomot şi un foşnet brusc, dar era alert. Se răsuci şi ajunse la uşă înaintea ei. Hero se opri, gâfâind, la câţiva centimetri de pieptul lui. El îşi înălţă capul şi zâmbi nu foarte amabil.

— Te duci undeva, Lady Perfecţiune?

— Lasă-mă să ies, îi ceru ea.

Oricare altă femeie l-ar fi implorat. Făcu un pas spre ea şi o forţă să se dea înapoi.

— Nu.

Ea îşi dădu pe spate capul frumos, cu o atitudine regală. Diamantele din părul roşcat licăriră.

— Ţi-am spus că nu mă mărit cu tine.

— Aşa-i, o aprobă el pe un ton amabil. Dar eu nu asta caut în acest moment.

Buzele ei se despărţiră, iar el îi observă pielea delicată de pe gât ridicându-se odată cu bătăile inimii.

Se culcase cu ea în acea dimineaţă. Fusese inocentă; probabil că încă o durea. Se aflau la o reuniune publică, pentru Dumnezeu! Nimic din toate acestea nu conta. Îl excitase.

— Vino aici, şopti el.

— Griffin.

El îşi închise ochii pe jumătate la acel murmur.

— Îmi pronunţi numele ca o iubită, aşa de uşor şi de dulce. Vreau să ling vorbele astea de pe buzele tale, să sorb răsuflarea din gura ta. Vreau să te posed cu totul. Acum. Aici.

Atunci ea ţâşni, ca o căprioară din tufiş, şi încercă să treacă de el. El o prinse de mijloc, o întoarse şi o lipi de uşa închisă. Apoi îşi lăsă capul în jos şi se uită în ochii ei cenuşii şi strălucitori ca diamantele.

— Ce părere ai, milady?

Hero se uită în ochii aceia verzi şi demonici şi îşi dădu seama, pe jumătate cu disperare, pe jumătate cu un sentiment de libertate că nu-i putea rezista. De ce, nu era sigură. Dacă ar fi fost oricare alt bărbat i-ar fi întors spatele. Dar nu şi lui Griffin. Niciodată lui Griffin. Îşi lăsă impulsurile cele mai păcătoase să o ia în stăpânire. Ridică palmele, îi cuprinse obrajii şi îi trase capul spre al ei.

O, da, avea nevoie de asta. Avea nevoie de *el.* Gura lui era caldă, lascivă, iar ea se desfătă cu ea ca un copil flămând. Nu ştiuse cât de mult îi lipsiseră acele buze. Gustul libertăţii.

El gemu şi se luptă cu fustele ei pe care le trăgea şi le ridica. Hero simţi un curent de aer rece pe pulpele goale, apoi palmele lui mari şi fierbinţi îi cuprinseră fundul. O strânse şi o mângâie în timp ce o săruta cu pasiune. Degetele lui se strecurară între fesele ei şi o mângâie în jos până când găsiră locul umed. Îşi desprinse gura de a ei gâfâind.

— Pune-ţi mâinile în jurul umerilor mei.

Ea se supuse fără să ştie ce voia el să facă. Apoi el îi săltă corpul, susţinându-i toată greutatea numai cu braţele. Ea atârnă, deloc graţios, pentru o clipă până când îşi încolăci din instinct picioarele în jurul taliei lui.

— Fată ascultătoare, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Mâinile lui se aflau între ei şi se luptau stângace, iar ea îşi muşcă buza încercând să-şi înăbuşe un chicotit total nepotrivit. Erau amândoi complet îmbrăcaţi. Ba el chiar încă avea pe cap peruca albă. Cum credea el că... Iar în acel moment simţi fierbinţeala membrului lui gol. Icni uitându-se în ochii lui, la numai câţiva centimetri de ai ei.

— Şşşt, şuieră el încet. Nu trebuie să faci zgomot.

Făcu o mişcare şi membrul acela mare se strecură printre pliurile ei. Ea îşi muşcă buza. El se sprijini cu o mână de uşă, îşi lăsă capul în jos şi şopti lângă buzele ei.

— Acum.

Iar membrul lui pătrunse înăuntru. Ea simţi o ciupitură uşoară şi cum se lărgea. Îl văzu cum înghite în sec, iar gâtul lui puternic se mişcă. Buzele i se deschiseră într-o uşoară grimasă. Se împinse din nou. Ea deschise gura într-un geamăt tăcut în timp ce el o invadă cu încă câţiva centimetri.

Se auzi un zgomot în uşă în spatele ei. Hero icni alarmată. Griffin îşi puse palma peste gura ei şi se lăsă cu putere pe uşă. Ea îl privi cu ochii mari, iar el clătină din cap.

— Nu vrea să se deschidă, se auzi de afară o voce bolborosită.

Urmă un chicotit feminin în chip de răspuns. Uşa bufni din nou, ceea ce făcu ca buzele lui Hero să se apese cu putere pe ale lui Griffin. Membrul lui intră

minunat în ea, complet, iar pelvisul lui se lipi de al ei.

— Să încerc din nou? întrebă vocea de bărbat.

Griffin se rezemă cu toată greutatea de uşă, cu picioarele încordate, capul lângă al ei şi cu fruntea lipită de lemn. Ea stătea cu picioarele desfăcute, neputincios de expusă şi pătrunsă de carnea lui tare, aşteptând să vadă dacă aveau să fie descoperiţi. Se mai auzi o bufnitură, şi uşa se întredeschise puţin. Griffin se lăsă pe ea cu putere şi o închise din nou. Hero îşi strânse ochii, aproape, atât de aproape, de extaz.

— La dracu', hai să căutăm o altă cameră, da? zise bărbatul de afară.

Se auziră paşi care se îndepărtau. El nu se mişcă, doar o ţinu ridicată, încă pătrunsă, încă arcuită pe el. Respirară împreună, cu piepturile mişcându-li-se la unison. Încet, atât de încet, el îşi luă mâna de pe uşă şi îi mângâie partea de sus a sânilor, uşor, aproape cu dezinvoltură.

Ea aşteptă, cu braţele pe gâtul lui, simţind căldura lui animalică. El îşi duse mâna sub rochie şi o ridică încet pe coapsă, spre centrul ei, spre acel punct în care erau uniţi. Ea îşi întoarse capul şi îi luă lobul urechii între dinţi. El începu să traseze cercuri delicate, aproape prea delicate, degetele lui mişcându-se în pliurile ei. Ea tresări, cu putere, înfierbântată, în timp ce cădea de la mare înălţime, cu vântul şuierându-i pe lângă urechi, ameţită în coborârea ei. Griffin începu să se împingă în ea cu mişcări scurte, controlate, nici prea puternice ca să lovească în uşă, nici prea încet ca să-i perturbe căderea de pe culmi.

Hero ar fi vrut să ţipe, să strige de bucurie. Acel curent de energie era prea mult, şi totuşi nu era de ajuns. Îşi dorea ca el să continue la nesfârşit. Îl muşcă mărunt de lobul urechii, iar ritmul lui mecanic se

întrerupse. Se smuci, se arcui, se smuci din nou, apoi se împinse în ea pentru ultima oară şi rămase înăuntru, adânc.

Ea simţi un val de căldură înăuntru. Răsuflarea lui era puternică şi aspră în urechea ei, iar ea se amuză lingându-i lobul urechii. Apoi, mişcându-se încet, el îi desfăcu picioarele de pe talie şi o lăsă pe podea. Ea se rezemă de uşă, îşi trase răsuflarea şi văzu cu ochii pe jumătate închişi că el scoase o batistă şi se curăţă. Cum devenise oare aşa de neruşinată în decursul unei singure zile? El îşi ridică privirea şi o văzu că se uita la el. Îi întinse batista.

— Milady…

Ar fi trebuit să simtă ruşine sau cel puţin o doză de degradare, în schimb îi păru un gest curios de intim. Luă batista, îşi duse mâna sub fuste şi îşi şterse sămânţa lui. Îşi lăsă rochia jos şi rămase cu bucata de pânză umedă în mână, neştiind ce să facă cu ea.

El se încheie la pantaloni şi luă cârpa din degetele ei, o împături şi o strecură în buzunarul de la vestă. Îi aranjă rochia cu grijă, în timp ce ea stătea acolo, ca un copil mulţumit de sine. Griffin se uită la ea şi întinse mâna ca să-i aşeze o buclă după ureche.

— Gata, şopti el aproape cu tristeţe. Toaleta ta e gata, Lady Perfecţiune. Nimeni n-o să-şi dea seama cum te-am răsfăţat. Arăţi la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Ea înghiţi şi îşi rezemă capul de uşă.

— Niciodată nu mi-ai mai spus că sunt frumoasă.

— Nu? întrebă el pe un ton blând.

Se întoarse şi se uită prin încăpere, probabil să se asigure că nu rămânea vreo dovadă în urmă. Apoi se uită din nou la ea zâmbind.

— Probabil pentru că nu am simţit niciodată nevoia s-o fac, ţinând cont că Thomas îţi laudă mereu

frumuseţea.

— O face din inerţie, spuse ea. Tu la fel?

— Nu, murmură el şi îi atinse uşor părul. Nimic din ce fac cu tine nu e din inerţie.

Inima ei tresări. Oare ce voia să-i spună? Trase aer în piept ca să zică ceva – ce anume, nu ştia sigur –, dar el îşi lăsă mâna jos, făcu un pas în spate şi se înclină graţios. Pe faţa lui era o mască politicoasă când spuse:

— Se obişnuieşte ca în astfel de situaţii doamna să plece prima. Voi aştepta o vreme înainte de a te urma ca să nu fim văzuţi împreună.

— Oh, făcu ea şi se simţi dintr-odată foarte naivă. Desigur.

Hero îşi netezi rochia pentru ultima oară şi scoase capul pe uşă. Coridorul slab luminat era gol. Privi peste umăr la Griffin şi simţi că ar fi trebuit să spună ceva, că *voia* să spună ceva.

El ridică amuzat din sprânceană. Ei bine, şi ea putea juca rolul de sofisticată.

Trase aer în piept şi păşi înainte, mişcându-se fără să se grăbească. Acest gen de subterfugiu era ceva nou pentru ea, dar ştia că trebuia să arate calmă. Se îndreptă spre capătul holului, mai luă o gură de aer şi se strecură pe balcon. Tocmai se felicita pentru că reuşise să evite să fie observată, când vocea fratelui ei se auzi lângă ea.

— Aici erai, Hero.

Ea nu tresări, dar e posibil să fi icnit înainte să se întoarcă spre Maximus. Sprâncenele lui negre, dese, erau unite într-o încruntătură.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea şi îşi descleştă degetele în timp ce trase aer în piept şi zâmbi uşor. Nu, sigur că nu. N-am ştiut că participi şi tu în seara asta.

Buzele lui erau strânse, iar el avea o expresie ce nu semăna chiar cu o grimasă în timp ce analiza încăperea.

— Trebuie să discut despre ceva urgent cu Mandeville. L-ai văzut?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Am vorbit cu el mai devreme.

— Ce face Phoebe?

Ea clipi şi se uită la fratele ei. Privirea lui pătrunzătoare se concentra brusc asupra ei.

— E mai bine. Vii s-o vezi din nou? întreabă de tine.

— Da. Cred că mâine după-amiază. Va trebui să-i spun când o s-o văd.

Hero trase aer în piept şi închise ochii.

— Înseamnă că ai ajuns la o concluzie.

— Da. Nu poate lua parte la sezon.

— Visează la unul… ştii asta.

Simţi o durere în suflet.

— Vrei să cadă în timpul unui dans? întrebă el cu blândeţe, îţi imaginezi umilinţa ei? N-o s-o las să-şi pună în pericol nici mândria, nici propria persoană. O s-o ţinem în siguranţă cu noi, cu familia.

— Cum îşi va găsi un partener? întrebă Hero şi îşi muşcă buza. Doar nu vrei să rămână fată bătrână toată viaţa.

Maximus ridică dintr-un umăr, nerăbdător.

— Are abia şaptesprezece ani. Când o veni vremea, o pot prezenta mai multor gentlemeni. Nu-ţi face griji. O să mă ocup eu de ea.

Hero încuviinţă din cap. Sigur că el se va ocupa. Maximus se ocupa mereu de cei din jurul lui. Şi poate că el avea dreptate – un sezon monden se putea dovedi prea stresant pentru Phoebe din cauza vederii ei slabe. Totuşi, avea să fie o veste şocantă pentru

Phoebe. Era aşa de încântată la gândul sezonului ei.

— Ai luat decizia corectă, murmură Hero şi se uită în jos, spre propriile mâini.

Maximus îşi mută din nou privirea de şoim spre ea.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Normal.

Hero îi zâmbi meditativ. Ar fi fost foarte bine dacă ar fi putut vorbi cu el despre problemele pe care le avea. Despre Griffin şi despre relaţia încurcată pe care o aveau, despre îndoielile legate de căsătoria cu Mandeville şi dacă aceasta ar fi trebuit să aibă loc. Erau aşa de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le împărtăşească lui, fratele ei mai mare. Îşi pierduse tatăl şi mama când era prea tânără ca să-i fie cu adevărat dor de ei, dar în astfel de momente tânjea după ei. Să aibă pe cineva căruia să-i pese cu adevărat de ea.

Dar nu avusese niciodată genul acela de relaţie cu Maximus. Poate din cauza personalităţii ei rezervate sau poate pentru că el era cu mult mai mare decât ea şi ducea pe umeri responsabilităţile ducelui de Wakefield. Sau poate că pur şi simplu nu era dat să se întâmple aşa ceva.

Oricare ar fi fost motivul, îşi dădu seama în clipa aceea că nu-l cunoştea de fapt pe fratele ei. Cel puţin, nu în sensul profund. Nu ştia de ce se temea el – dacă se temea într-adevăr de ceva. Dacă iubise vreodată, dacă plânsese sau dacă, târziu în noapte, avea vreodată îndoieli. Desigur, probabil că nici el nu o cunoştea pe ea.

Maximus o surprinse luând-o de mână.

— Îmi pasă de tine şi de soarta ta… ştii asta, nu-i aşa?

Ea dădu din cap tăcută şi simţi că vina se

combina cu durerea la auzul vorbelor lui.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, Hero, nu trebuie decât să-mi spui, zise el. Îi strânse degetele şi apoi i le puse pe braţ. Hai. Îl văd pe Mandeville în colţul opus. Sunt sigur că va fi mult mai bucuros să-şi vadă logodnica.

Ea acceptă pentru că ar fi fost greu să facă altfel, dar se uită în jur, prin sala de bal, în timp ce se îndreptau spre Mandeville. Nu-l zărea pe Griffin. Poate că el intrase deja la cină.

— Despre ce problemă urgentă vrei să discuţi cu Mandeville? întrebă ea absentă.

— Despre fratele lui.

Hero rămase pe loc şi îl forţă şi pe Maximus să se oprească.

— Ce-i cu Reading?

Maximus se încruntă în jos spre ea.

— Fabrică gin în St. Giles. Trebuie să-l arestez.

Lovitura fu atât de bruscă, atât de dureroasă, încât la început ea nu simţi durerea.

— Nu!

— Îmi pare rău, draga mea, începu Maximus. Ştiu că este fratele lui Mandeville…

Ea se apucă de braţul lui cu degetele strânse.

— Nu-l poţi aresta pe Griffin. Pur şi simplu, nu poţi.

Maximus se încruntă.

— Griffin?

Asta era. Se dăduse în vileag. Avea să-l piardă pe Maximus, familia şi prietenii. Cu grijă, Hero îşi luă mâinile de pe braţul fratelui ei şi le ţinu una într-alta în faţă. Era nevoită să-şi reamintească faptul că se aflau într-o sală de bal aglomerată.

— Pentru mine, Maximus, şopti ea, iar buzele abia i se mişcau. Promite-mi că nu te atingi de el.

În jurul lor mulţimea vorbea, râdea şi chiar striga, dar Maximus rămase la fel de tăcut şi de nemişcat ca o imagine gravată. Hero îşi închise ochii şi se rugă. În final, el vorbi:

— Orice este Reading pentru tine, trebuie să înceteze imediat.

Ea deschise brusc ochii. Chipul lui era palid şi hotărât, iar buzele, albe. Ea deschise gura să vorbească. El ridică mâna între ei, un gest dur şi impozant.

— Stai! N-o să fac nimic împotriva lui de dragul tău, dar în schimb îmi promiţi că termini cu el. Hero, fabrică *gin.*

Cuvântul fu scuipat de pe buzele lui. Ea îşi lăsă privirea în jos, iar inima îi bătea repede, uşurată.

— Îţi dai cuvântul, surioară?

Ea dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic. Maximus trase adânc aer în piept, iar ea îşi dădu seama brusc că tot corpul lui era tensionat şi tremura, ca un cal de curse ţinut în loc la poarta de start.

— N-o să mai vorbim despre asta, murmură el, apoi o luă de braţ.

Se îndreptară cu paşi calmi spre latura în care stătea Mandeville, iar Hero se strădui să-şi tragă sufletul. Primele cuvinte ale lui Mandeville nu o ajutară.

— Wakefield, draga mea, spuse marchizul şi se înclină spre amândoi, apoi se încruntă. Va trebui să discut cu fratele meu, milady. Se pare că te-a abandonat.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Sunt sigură că s-a întâlnit cu cineva cu care voia să discute.

Cei doi bărbaţi aprobară absenţi, apoi Maximus îl atrase pe Mandeville într-o discuţie despre un proiect de lege pe care voia să-l prezinte în Parlament. Hero

ascultă suficient de mult ca să se asigure că acesta nu avea nimic de-a face cu ginul, apoi afişă o expresie plăcută şi interesată şi îşi lăsă mintea să hoinărească.

Îşi deschise evantaiul şi, din spatele lui, cercetă sala de bal. Griffin era îmbrăcat în albastru şi auriu, iar pentru o clipă ea crezu că văzu umerii lui largi într-un dans de menuet alături de o doamnă. Apoi bărbatul se întoarse, şi ea observă că nu era el. Trebuia să-l avertizeze într-un fel, dar nu putea fi văzută în compania lui. Poate că avea să-i trimită o scrisoare acasă a doua zi.

Maximus se înclină şi făcu un comentariu, dar Hero nu fu atentă pentru că era foarte concentrată să-l găsească pe Griffin.

— Mă simt nevoit să-mi cer scuze atât pentru fratele meu, cât şi pentru mine, zise Mandeville.

— Hm?

Hero îşi ridică privirea şi îl văzu uitându-se la ea serios.

— Sunt la fel de vinovat ca şi el pentru că te-am neglijat, zise el. Mă tem că nu mi-am jucat rolul de logodnic aşa cum trebuia zilele acestea.

— O, milord, zise ea şi simţi un junghi. Sunt foarte mulţumită de atenţia pe care mi-o oferi.

El se încruntă.

— Eşti amabilă, ca întotdeauna, milady, dar am fost neglijent, spuse el, apoi ezită. Îl admir foarte mult pe duce. După părerea mea, e unul dintre cei mai mari conducători ai naţiunii noastre. Se pare că uneori uit că mi-am luat angajamentul să mă însor cu tine, nu cu el.

Ea îşi simţi buzele tremurând când şi-i imagină pe Mandeville şi pe fratele ei în faţa altarului, însurându-se unul cu altul, dar reuşi să se abţină să nu râdă. Ştia că l-ar fi afectat pe Mandeville dacă ar fi râs la vorbele lui. El vorbea din suflet. Îşi puse palma pe

mâneca lui.

— Şi el te admiră, milord, şi te asigur că nu sunt geloasă pe timpul pe care îl petreci cu fratele meu. Ştiu că voi doi aveţi treburi importante, legate de viitorul naţiunii. Chiar mă bucur că guvernul nostru este în mâini aşa de capabile.

Mandeville îi oferi unul dintre acele rare zâmbete neexersate, şi pe chipul lui apăru o expresie copilărească, fermecătoare, care îi reaminti de ce consimţise să-i devină soţie. El se înclină.

— Haide, draga mea. Hai să aflăm ce ne aşteaptă în sala de masă.

Iar ea îl însoţi, cu inima mai confuză ca oricând.

*

Griffin avusese parte de o mulţime de aventuri intime la baluri şi la alte evenimente sociale, cu doamne pe care le excitau riscul şi posibilitatea de a fi descoperite. Pentru altele era pur şi simplu mai uşor să se întâlnească la un bal decât să rişte ca el să se urce în camera lor în toiul nopţii. Genul acesta de seducţii sofisticate erau palpitante pe moment şi uşor de uitat apoi. Pipăielile prin camere străine şi obscure deveniseră, după nenumărate întâlniri similare, un lucru obişnuit. După ce Griffin ieşea din vreo încăpere întunecată pe care o alegea pentru seara respectivă, rareori se mai gândea la femeia cu care fusese.

Dar, aşa cum se dovedise în numeroase ocazii, Hero era diferită. În clipa în care se întorsese în sala de bal, toată atenţia lui fu concentrată numai asupra ei. Oare regreta? Oare se gândea chiar în acel moment cât de sordid fusese un astfel de rendez-vous în mijlocul unui eveniment social aglomerat ca acela?

La naiba, n-ar fi trebuit s-o urmărească pe acel

coridor. Hero nu era ca femeile mature şi cinice pe care le seducea de obicei. Era idealistă, mândră, sigură de infailibilitatea ei. Iar el fusese cel care îi dovedise cât de umană era. Gândul nu i se părea măgulitor. Mai rău, o asemenea neliniște feciorelnică părea de ajuns ca să-l facă pe un ticălos să se gândească să se reformeze. Pufni, iar gestul său o sperie pe o doamnă durdulie din apropiere. Poate că venise vremea să se liniştească şi să-şi petreacă serile cu o cană cu lapte, lângă foc.

Gândurile lui erau în continuare sumbre când o observă pe Megs, frumos îmbrăcată într-o rochie cu broderii negre şi roşii, dar semănând oarecum cu o floare ofilită.

— O, Griffin, oftă ea când îl văzu.

El ridică din sprâncene.

— O, Megs.

Ea trase deznădăjduită de rochie.

— Crezi că sunt genul de femeie pe care un bărbat vrea să o sărute?

— Nu când sunt eu în preajmă, sper, mârâi Griffin.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu pot rămâne virgină pentru totdeauna, Griffin. Sper să am copii într-o bună zi, fără ca acest lucru să fie un miracol divin. Adică… Scurtul ei moment de revoltă dispăru brusc… O să existe vreodată un bărbat destul pasionat încât să mă ia de nevastă?

Griffin îşi îndreptă spatele şi se încruntă.

— Ce-a făcut idiotul de Bollinger?

— Mai degrabă ce *n-a* făcut, se văicări Megs. A refuzat să mă ducă în grădină.

— Foarte bine, zise Griffin dezaprobator. Doamne, s-ar putea întâmpla orice într-o grădină la un bal… iar el ar trebui să ştie asta.

— Nu, pe bune, Griffin, spuse Megs serioasă. Ştiu că nutreşti pentru mine sentimente de frate mai mare care te fac să nu vezi lucrurile limpede, dar gândeşte-te puţin. Cum să mă mărit cu un bărbat care pare îngrozit la simpla idee de a mă săruta?

— De unde ştii că s-a gândit să te sărute? o întrebă Griffin. Poate că se temea că e prea frig sau pentru *reputaţia* ta. Poate…

— Pentru că i-am spus eu, îl întrerupse ea.

— Să?…

— Să mă sărute, confirmă ea. Iar el a reacţionat ca şi cum i-aş fi cerut să lingă o caracatiţă. O caracatiţă *vie.*

Griffin se întrebă dacă ar fi putut să pocnească un bărbat pentru că *n-a* vrut să-i sărute sora.

— Oh, făcu el.

Un răspuns deloc adecvat. Dar, în mod ciudat, Megs păru mulţumită de el.

— Da. Înţelegi problema? Dacă nici măcar nu e tentat, dacă e chiar *dezgustat* de idee, atunci cum pot spera ca aceasta să fie o legătură satisfăcătoare?

— Nu ştiu, răspunse Griffin şi clătină din cap, încercând să spună ceva mai potrivit. Ştii că oamenii de rangul tău nu se căsătoresc din dragoste, Meggie. Aşa merg lucrurile.

Gândul îl deprimă nespus.

— Crezi că eu nu ştiu asta? întrebă ea. Sunt foarte conştientă că se aşteaptă de la mine să mă mărit bine şi, dacă am noroc, soţul meu n-o să aibă o jumătate de duzină de amante şi n-o să-mi dea vreo boală.

— Megs! protestă Griffin complet şocat.

Când devenise surioara lui aşa de blazată? Ea făcu un gest din mână la izbucnirea lui tipic masculină.

— Dar pot, cel puţin, să am parte de un fel de…

prietenie, nu crezi? Înţelegere şi dorinţa de a face mai mult în dormitor decât a produce un moştenitor.

— Sigur, o linişti el.

Ştia că ar fi trebuit s-o admonesteze pentru limbajul şocant, dar nu avea energia necesară în acel moment pentru o astfel de ipocrizie.

— O să-ţi găsim un soţ bun, Megs.

Ea oftă.

— E posibil, nu-i aşa? Caro se înţelege destul de bine cu Huff. Şi Thomas pare mulţumit de Lady Hero.

Griffin se încordă când auzi numele lui Hero, dar Megs nu păru să observe. Ea strâmbă din nas.

— Nu e prea afectuos cu ea, dar ea e genul plăcut. Chiar îmi place de ea şi acceptă că el trebuie să fie uneori pompos.

Griffin pufni fără să vrea.

— Doar că…

Megs îşi lăsă capul pe spate şi se uită la candelabre.

— Ei bine, dacă Lady Hero ar muri brusc… tragic, ştii tu, cum ar fi într-un accident teribil de călărie sau trăsnită de fulger… cred că Thomas ar fi trist, dar n-ar fi *distrus.* Îl privi gânditoare. El n-ar vrea să moară şi el. Cred că mi-ar plăcea să mă mărit cu un bărbat care ar plânge după mine dacă aş muri. Nu are sens ce zic?

— Ba da, spuse el.

O zări pe Hero în cealaltă parte a încăperii, diafană, frumoasă şi prea departe de el. Îşi dădu brusc seama că, dacă ea ar muri, lui nu i-ar păsa absolut deloc dacă ar mai trăi sau dacă ar muri.

— Are tot sensul din lume.

Capitolul 13

Regina zâmbi mulţumită când văzu ghinda la gâtul micuţei păsări cafenii. Ghinda creşte în stejar, cel mai puternic copac din pădure, iar pădurile din regatul ei erau pline de stejari maiestuoşi. Atunci, pe bună dreptate, ghinda era cel mai puternic lucru din regatul ei. Regina Ravenhair luă cu grijă ghinda de la gâtul micuţei zburătoare, prinse pasărea în palmă şi îi şopti secretele ei înainte de a o lăsa să zboare. Apoi se aplecă peste marginea balconului ca să cerceteze terenurile castelului, dar totul era învăluit în tăcere şi întuneric. Doar o luminiţă se vedea, în grajduri...

din *Regina Ravenhair*

— Am mai pierdut unul, zise Nick când Griffin intră în depozit devreme în acea dimineaţă.

Griffin oftă şi puse pistoalele pe care le adusese cu el pe un butoi de lemn. Oamenii lucrau, dar nu se mai auzeau râsetele şi vorbăria obişnuită. Distileria era ciudat de tăcută.

— A fugit sau a fost prins de oamenii Vicarului? întrebă el.

Nick ridică din umeri.

— Nu ştiu. A dispărut pur şi simplu.

Griffin dădu din cap şi se aşeză ca să-şi încarce pistoalele. Le cumpărase la mâna a doua, dar voia să se asigure că funcţionau bine.

— Şi s-aude că informatorii au mai ridicat trei vânzători de gin azi, spuse Nick.

Griffin îşi ridică privirea.

— Ai numai veşti bune.

Nick rânji răutăcios.

— Între Vicar şi informatori mă simt ca o târfă cu doi marinari… unul o ia prin faţă şi celălalt prin spate.

Griffin se strâmbă la acea imagine.

— Mulţumesc pentru acest gând.

— Io aşa văd lucrurile, milord, zise Nick vesel. Dacă am putea să-i facem pe informatori şi pe Vicar să ne plătească pentru serviciu ne-am tăvăli în aur.

Griffin râse în silă.

— Puţin probabil să se întâmple asta curând.

— Mda, aşa-i, spuse Nick şi se scărpină în bărbie gânditor. Cine-i doamna aia de-ai adus-o aci zilele trecute?

— Am cerut-o în căsătorie.

— Ei, felicitări, milord!

— Şi m-a refuzat.

Nick ridică din umeri.

— La doamne le trebe timp să se gândească.

Griffin făcu o grimasă şi lăsă jos pistolul pe care tocmai îl încărcase.

— E vorba de mai mult decât timp de gândire. Nu mă vede în postura de soţ. Şi mai e şi problema că e logodită cu fratele meu.

— Orice femeie l-ar alege pe fratele tău în locul tău e niţel cam proastă, dacă mă laşi s-o spun, milord.

Griffin zâmbi strâmb.

— Te-ai mai gândit ce-o să faci dacă pierdem distileria? întrebă Nick.

Griffin ridică din umeri cu ochii la pistoale.

— Tata a fost păstor, zise Nick uitându-se la căpriorii înnegriţi din depozit. Am crescut pe lângă oi. Cele mai proaste creaturi din lume, aşa mi-a zis tata, dar uşor de crescut şi nu-i un trai rău.

Griffin se gândi o vreme la informaţia aceea ciudată şi se întrebă de ce-i fusese oferită.

— Vrei să creşti oi?

— Neah… Nick păru ofensat. Dar lâna-i aia care aduce banii.

— Cum aşa?

— Iei nişte oi în nord, înţelegi? Ai zis că pământul de acolo-i rău pentru recolte. Ce nu-i bun pentru grâne e de multe ori foarte bun pentru animale, ca să pască.

— Adevărat, spuse Griffin încet.

Era surprins că Nick se gândise la acea chestiune. Vocea lui Nick deveni mai entuziastă.

— Trimiţi lâna în Londra unde-i toarsă şi ţesută. Mai ştiu încă nişte ţesători, prieteni cu bătrânu' meu. Ai putea deschide un magazin. Aş putea avea grijă de operaţiune aici.

— Vrei să devii *ţesător?*

— E un negoţ cinstit, spuse Nick cu demnitate şi cu o doză de afectare. Şi într-o bună zi ne va aduce la amândoi bani.

Griffin se încruntă.

— Cine va toarce lâna?

Umerii largi ai lui Nick se ridicară.

— Copiii sau femeile pot toarce.

— Ha.

Cererea de haine din lână creştea în Londra, atât pentru export, cât şi pentru piaţa locală. Cât despre copiii care puteau toarce lână, era posibil să fie o sursă foarte bună în apropiere. Nick se lovi peste genunchi.

— Am uitat să-ţi zic… negustorul din colţ face nişte răcitură de ţipar grozavă. Am luat ieri. Te lingi pe degete. Juma' de cent şi-ţi iau un castron.

— Hm?…

Nick se întoarse şi dispăru din depozit înainte ca Griffin să se gândească la ofertă. Oftă. Nick avea o slăbiciune pentru piftia de ţipar, pe care el nu o împărtăşea. Dar prins între Vicar şi Hero, ideea de a mânca un castron cu o asemenea „delicatesă" era cea mai mică îngrijorare a lui.

Griffin ieşi din depozit în aşteptarea acelui mic dejun dezgustător. Cerul de deasupra zidului curţii

devenea gri perlat, iar soarele începu să se ridice. Nick se gândea deja la ce să facă în locul distilării ginului, iar Griffin avusese întotdeauna încredere în priceperea lui Nick la afaceri. Dacă el credea că puteau face bani de pe urma oilor, atunci…

Împuşcătura răsună cu putere în aerul dimineţii. Griffin alergă la poartă, iar abia când o deschise cu putere îşi dădu seama că era neînarmat. Dacă era o capcană ca să-l facă să iasă…

Dar nu, aleea îngustă de lângă depozit era goală. Griffin se încruntă.

— Nick! Unde eşti, Nick?

Fu cât p-aci să se ducă înapoi când auzi geamătul. Îl găsi pe Nick rezemat de o uşă, la numai un metru şi jumătate de intrarea în depozit. Griffin înjură şi se aplecă deasupra prietenului său. Pietrele din pavaj erau stropite cu sânge şi peşte cu gelatină. Nick încerca să se ridice, dar se întâmplase ceva cu picioarele uriaşului.

— Mi-au vărsat peştele, horcăi Nick. Nenorociţii mi-au vărsat răcitura de peşte.

— Lasă-l dracu’ de peşte, mârâi Griffin. Unde eşti lovit?

Nick se uită în sus, şi dintr-odată soarele se ridică şi lumină fiecare adâncitură de pe faţa lui. Ochii îi alunecau într-o parte, iar gura îşi pierdu fermitatea. Griffin trase aer în piept şi îşi dădu seama că nu putea respira cum trebuie.

— Cel mai bun ţipar din St. Giles, şopti Nick.

— La dracu’, Nick Barnes, şuieră Griffin. Să nu mori!

Îl apucă pe Nick de braţ şi se aplecă, apoi îl ridică peste umăr, clătinându-se sub greutatea lui când îşi îndreptă spatele. Nick era numai muşchi şi greu ca un cal. Griffin reuşi să treacă prin poarta depozitului şi o

încuie înainte să-l pună jos pe Nick, pe pietrele reci şi ude din curte.

— Adu nişte cârpe! strigă el la unul dintre paznici.

Era sânge peste tot, care se scurgea pe pantalonii lui Nick şi pe haina lui Griffin. Se întoarse spre Nick şi îi ţinu capul în palme.

— Nick!

Nick deschise ochii şi zâmbi blând spre el.

— Mă aşteptau. Oamenii Vicarului. Blestematul de ţipar…

Ochii lui Nick se închiseră şi, oricât înjură Griffin, nu se mai deschiseră.

*

În acea după-amiază, Hero bătu pentru a doua oară la uşa Căminului pentru orfani şi copii abandonaţi. Făcu un pas în spate şi se uită mirată în sus, la ferestrele de la etaj. Toate erau închise.

— Poate că nu-i nimeni acasă, milady, spuse George-valetul.

Hero se încruntă.

— Cineva e mereu acasă… doar e un adăpost pentru copii.

Oftă şi îşi aruncă privirea pe strada agitată. Se aşteptase, cel puţin într-o oarecare măsură, ca Griffin să afle că se ducea neînsoţită în St. Giles. Părea să aibă ciudata abilitate de a afla când plănuia ea să meargă în St. Giles. Şi totuşi, de această dată, nu se zărea nici urmă de el.

Uşa se deschise, şi Hero se întoarse uşurată, dar zâmbetul îi pieri curând când observă chipul trist din prag.

— Mary Evening, ce s-a întâmplat?

Copila îşi lăsă capul în jos şi deschise uşa larg ca ea să poată intra. Hero îi ceru lui George să aştepte lângă uşă. Traversă pragul şi fu imediat uimită de cât de tăcută era casa. În loc s-o poftească în salon, Mary Evening o conduse în bucătărie. Copila ieşi repede din încăpere şi o lăsă singură.

Hero se uită în jur. Pe sobă fierbea un vas cu apă, iar farfuriile curate erau adunate şi lăsate să se usuce pe un dulap, rămase, evident, de la prânz. Se duse spre un dulăpior şi deschise curioasă uşa, iar înăuntru găsi ceai, făină, zahăr şi sare.

Se auziră paşi pe hol. Silence Hollingbrook intră. Pentru o clipă, Hero nu observă nimic schimbat la înfăţişarea femeii. Apoi îşi dădu seama că în locul ţinutei ei obişnuite, maro sau gri, doamna Hollingbrook era îmbrăcată complet în negru. Nu putea exista decât un singur motiv.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, rosti absentă doamna Hollingbrook. Nu ştiu de ce Mary Evening v-a adus în bucătărie.

— Sunteţi în doliu, zise Hero.

— Da.

Doamna Hollingbrook îşi netezi rochia neagră.

— Domnul Hollingbrook… soţul meu, adică.

Trase aer în piept şi gemu.

— Staţi jos, spuse Hero care se grăbi spre ea şi trase una dintre băncile din bucătărie.

— Nu, îmi pare rău, doar că… eu…

— Staţi jos, repetă Hero şi apăsă uşor pe umărul doamnei Hollingbrook. Vă rog.

Doamna Hollingbrook se aşeză pe bancă, cu o expresie năucită.

— Când aţi aflat?

Hero se duse spre dulăpior şi scoase cutia cu frunze de ceai. Un ceainic maro din ceramică era lăsat

să se usuce împreună cu celelalte vase. Îl întoarse şi puse înăuntru cu o lingură frunzele de ceai.

— Ieri. Eu… da, abia ieri, murmură doamna Hollingbrook cu mintea aiurea. Pare aşa de departe…

Hero se duse la sobă, luă o cârpă, ridică vasul şi turnă apa fierbinte în ceainic. Aburii aromaţi se ridicară din el înainte să pună capacul. Venise s-o informeze pe doamna Hollingbrook despre noul arhitect şi despre întârzierile în ridicarea noii clădiri, dar, evident, veştile trebuiau să aştepte. Ceea ce se întâmpla era mai important. Puse ceainicul plin pe masă.

— A dispărut pe mare?

— Da, răspunse doamna Hollingbrook, jucându-se absentă cu rochia. Corabia lui s-a scufundat. Cincizeci şi unu de oameni la bord, toţi dispăruţi în mare.

— Îmi pare aşa de rău.

Hero luă două căni din dulap.

— E trist, nu-i aşa? zise cealaltă femeie. Pe mare. Îmi tot vin în minte acele versuri din *Furtuna:* „Îţi zace tatăl colo-n mare. / Oasele i-s de coral, / Ochii lui – mărgăritare…”

Vocea ei pluti în timp ce ochii îi erau ţintuiţi asupra mesei. Hero turnă nişte ceai şi puse în cană o linguriţă plină cu vârf de zahăr înainte de a o aşeza în faţa doamnei Hollingbrook.

— Cât credeţi că durează? murmură doamna Hollingbrook.

— Ce? întrebă Hero.

Cealaltă femeie îşi ridică privirea, iar ochii ei păreau vineţi.

— Ca un trup să se transforme în altceva în mare? Întotdeauna mi s-a părut liniştitor într-un fel gândul că noi toţi devenim ţărână în final… cel puţin când suntem îngropaţi. Pământul este un lucru bun până la urmă. Hrăneşte florile, face să crească iarba cu

care se hrănesc oile şi vacile. Cred că un cimitir poate fi un loc foarte liniştit. Dar pe mare… E aşa de rece şi de singuratic. Aşa de singuratic…

Hero înghiţi în sec şi se uită la ceai.

— Căpitanului Hollingbrook îi plăcea să navigheze?

— O, da, răspunse doamna Hollingbrook părând surprinsă. Vorbea despre asta şi când era acasă, pe uscat. Întotdeauna şi-a dorit să devină marinar, de când era doar un băieţel.

— Atunci poate că el n-a văzut marea aşa cum o vedem noi două, rosti Hero ezitant. Adică, nu pretind că ştiu ce credea el, dar nu credeţi că e normal ca el să fi avut o altă părere despre mare? Că îi plăcea?

Doamna Hollingbrook clipi.

— Poate. Poate că aşa e.

Se întinse şi luă cana cu ceai cu ambele mâini, apoi o duse nesigură la gură. Hero bău şi ea din cana ei. Deşi ceaiul nu era la fel de bun ca acela cu care era obişnuită, era tare şi fierbinte, iar în acel moment părea a fi exact ce trebuia.

— Îmi pare rău, spuse doamna Hollingbrook vag. Ar trebui… De ce aţi venit astăzi?

Hero se gândi la vestea pe care voia să i-o împărtăşească despre noul arhitect pentru adăpost.

— Nimic important.

— Ah.

Doamna Hollingbrook se încruntă, părând adâncită în gânduri.

— Doar că…

— Ce? întrebă Hero cu blândeţe.

— N-ar trebui să vă spun astfel de lucruri, murmură doamna Hollingbrook distrasă. Nu e problema dumneavoastră.

— Cred, zise Hero, că aş vrea să fie. Dacă şi

dumneavoastră consideraţi că e în regulă.

— Da, spuse doamna Hollingbrook. E în regulă. Trase aer în piept apoi continuă repede: Doar că atunci când a plecat… când William a plecat ultima oară pe mare… nu ne înţelegeam la fel de bine.

Hero se uită la cana din faţa ei şi îşi aduse aminte de zvonurile care circulaseră cu o iarnă în urmă despre această femeie. Fuseseră unele persoane care ţinuseră neapărat să-i spună că se ştia că doamna Hollingbrook îşi vânduse virtutea unui bărbat pe nume Mickey O'Connor. La acea vreme ea luase decizia să nu bage de seamă zvonurile. Avea încredere atât în Temperance, cât şi în Winter Makepeace, iar dacă ei erau încrezători că sora lor era potrivită să conducă un adăpost pentru copii, atunci era mulţumită de părerea lor.

Hero interacţionase cu doamna Hollingbrook toată vara şi toamna, şi în acea perioadă nu descoperise vreun motiv să se îndoiască de ea. Nu ştia dacă era vreo urmă de adevăr în spatele zvonurilor, dacă doamna Hollingbrook chiar făcuse ceva compromiţător.

Dar nu mai avea autoritatea morală să judece alte femei pentru slăbiciunile lor, nu? Şi chiar dacă ar fi avut-o, Hero tot ar fi simţit în adâncul sufletului că doamna Hollingbrook era o femeie bună. Una care merita epitetul de „virtuoasă". Dar în acel moment nu conta dacă zvonurile erau adevărate. Încrederea putea fi înşelată la fel de uşor de falsitate, ca şi de minciună.

— Îmi pare rău, zise ea neştiind ce altceva să spună.

Doamna Hollingbrook nu părea să aibă nevoie de un discurs elocvent.

— Mi-aş dori să mai am ocazia să vorbesc cu el. Să-i spun… Vocea ei pieri şi clătină din cap înainte să

tragă aer în piept cu răsuflarea întretăiată. Îmi doresc să nu ne fi despărţit în termeni aşa de neprietenoşi.

Hero întinse o mână ezitantă spre cealaltă femeie. N-o cunoştea bine – făceau parte din categorii sociale diferite –, dar durerea era universală. Doamna Hollingbrook o strânse cu disperare.

— Ştiu că e egoist din partea mea, dar mă tot gândesc că s-a terminat acum.

— Ce anume? întrebă Hero cu blândeţe.

Doamna Hollingbrook clătină din nou din cap, iar lacrimile începură brusc să-i curgă pe obraji.

— Viaţa mea, tot ce... am crezut c-o să am. Aceasta a fost dragostea mea; căsnicia mea. Eu şi William am fost fericiţi odată. Explic foarte prost, spuse ea şi închise ochii. Dragostea... *fericirea...* nu e chiar aşa de des întâlnită. Unii oameni nu o găsesc o viaţă întreagă. Eu am *avut-o.* Iar acum s-a dus. Deschise ochii şi se uită cu o privire deznădăjduită. Nu cred că o astfel de dragoste apare de două ori în viaţă. S-a terminat. Acum trebuie să trăiesc fără ea.

Hero privi în jos, căci lacrimile îi înceţoşau privirea. *Dragostea nu e chiar aşa de des întâlnită.* Ştiuse acest lucru, la nivel intelectual, dar în faţa ei era cineva care avusese parte de aşa ceva şi o pierduse. Simţi un imbold subit, aproape de panică, de a-l vedea pe Griffin. Trebuia să-l avertizeze că Maximus ştia despre distileria lui. Trebuia să-i atingă mâna, să se asigure că era teafăr şi nevătămat. Trebuia să-l audă respirând. Oare acea dorinţă era dragoste? Sau era doar o impresie?

— Îmi cer scuze, zise doamna Hollingbrook şi îşi şterse lacrimile. Nu-mi stă în fire să fiu aşa de sentimentală.

— Nu vă cereţi scuze, spuse Hero cu fermitate. Aţi suferit un şoc imens. Ar fi ciudat să nu fiţi

melancolică.

Doamna Hollingbrook dădu din cap sfârşită. Hero mai rămase câteva minute şi bău ceaiul în tăcere. Dar nevoia de a-l vedea pe Griffin – de a simţi că era teafăr şi nevătămat – era încă acută. Curând, îşi ceru scuze şi se îndreptă grăbită spre uşă. În timpul drumului plictisitor cu trăsura spre zona mai bună din West End nu se putu abţine să nu se gândească la cele mai groteşti lucruri: Griffin târât în faţa unui magistrat, condamnat şi umilit şi, cel mai rău dintre toate, la trupul lui inert atârnat de ştreangul spânzurătorii.

Până când urcă treptele casei lui din oraş, era aproape isterică din cauza propriilor imagini morbide. Uşa fu deschisă chiar de Griffin. Nu părea să aibă mulţi servitori. El se încruntă văzând-o; era nebărbierit, cu cămaşa deschisă la gât, părul îi era în dezordine şi avea cearcăne adânci.

— Ce faci aici? mormăi el.

Uşurarea de a-l vedea, chiar dacă era ursuz, îi provocă o iritare contrariată.

— Mă laşi să intru?

El ridică din umeri şi făcu un pas înapoi cu mişcări reticente şi nepoliticoase. Hero intră oricum şi îl urmă când el se întoarse cu spatele şi o conduse în bibliotecă.

Ea rămase o clipă pe loc şi se uită în jur. Ultima oară când fusese acolo, cearta lor evoluase atât de brusc şi de intens încât nu avusese timp să-i cerceteze locuinţa. Acum observă că biblioteca era una scumpă, deşi mobilată neglijent. Un glob pământesc, frumos pictat, era acoperit cu o vestă. Mai multe picturi cu sfinţi, delicate şi frumoase, ce păreau foarte vechi, atârnau pe pereţi, dar erau strâmbe şi acoperite de praf. Rafturile erau pline până la refuz, iar cărţile erau înghesuite una într-alta după cum încăpuseră. După

doar o scurtă privire remarcă o carte mare cu hărţi, o istorie a Romei, un atlas de botanică, poezie grecească şi o ediţie recentă după *Călătoriile lui Gulliver.*

— Ai venit să-mi critici gusturile la lectură, milady?

Griffin îşi turnă un pahar de brandy.

— Ştii că nu, spuse ea şi se uită la el. Am început Tucidide, dar mă tem că merge foarte greu. Greaca mea e ruginită.

— Îţi place?

— Da, răspunse ea simplu pentru că era adevărat.

Munca necesară pentru a înţelege textul în greacă o făcea să se simtă şi mai bine când termina un paragraf. Aşteptă un răspuns din partea lui. Dar el ridică din umeri şi dădu pe gât coniacul.

— Atunci de ce-ai venit?

— Să te avertizez în legătură cu fratele meu. Îndepărtă un teanc de cărţi de pe un colţ al canapelei şi se aşeză din moment ce el nu făcu niciun gest ca s-o ajute. Ştie că fabrici gin în St. Giles.

El se holbă la ea.

— Asta-i tot?

Hero se încruntă, simţind cum iritarea devenea mai puternică. Oare lui nu-i păsa deloc de propria siguranţă?

— Nu-i de ajuns? Trebuie să încetezi imediat cu distileria, înainte ca Maximus să trimită soldaţii ca să te aresteze.

El se uită la lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar.

— Nu.

Ea simţi un val de frustrare care i se ridica în piept. Poate că Maximus îşi dăduse cuvântul că nu va face nimic împotriva lui Griffin, dar cât timp acesta

avea încă distileria era în pericol.

— De ce nu? Eşti mai mult decât un om care se pricepe la bani, Griffin. Mult mai mult. Eşti grijuliu, amuzant şi nobil. Nu vezi că…

El îşi ridică privirea spre ea, făcând-o să i se taie respiraţia şi să amuţească. În ochii lui străluceau lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

— Nick e mort, zise el. Nick Barnes. Cu el am pornit distileria. Poate nu ţi-l aminteşti… era cu mine când ai văzut distileria. Bărbatul masiv, cu cicatrice pe faţă.

— Îmi amintesc.

Îşi amintea că ei doi păreau prieteni, în ciuda diferenţei dintre ei. Se uită la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nick a ieşit dimineaţă să cumpere nişte răcitură de ţipar. Griffin făcu o grimasă ciudată, jumătate durere, jumătate zâmbet, îi plăcea peştele în gelatină. Oamenii Vicarului l-au împuşcat şi l-am găsit…

Vocea lui se întrerupse, iar el clătină din cap. Hero se ridică şi traversă încăperea spre el, neputând să stea atât de departe când el era îndurerat.

— Îmi pare rău. Îi cuprinse faţa cu palmele. Îmi pare aşa de rău.

— N-o pot lăsa acum, spuse el pe un ton aspru şi cu o privire intensă în ochii verzi. Nu înţelegi? L-au omorât pe Nick. Nu-i pot lăsa să scape.

Ea îşi muşcă buza.

— Dar viaţa ta e în pericol.

— Şi ţie ce-ţi pasă?

Ea rămase cu gura căscată.

— Poftim?

El lăsă paharul să cadă pe podea unde se

rostogoli până sub canapea. O apucă de umeri.

— Ce-ţi pasă dacă viaţa mea e în pericol? Sunt un prieten cu care împărţi patul? Un cumnat pe care-l inviţi la nuntă? Ce sunt, Hero? Ce sunt pentru tine?

Ea se holbă la el şi încercă să găsească ceva de spus. Ţinea la el, era adevărat, dar nu ştia ce era mai mult de atât. Nu avea cuvintele potrivite ca să-şi descrie sentimentele. Pur şi simplu nu ştia. El păru să-i înţeleagă dilema. Frustrarea se războia cu disperarea pe chipul lui.

— Naiba să te ia, şuieră el şi o sărută.

Buzele ei erau moi şi supuse, dar acest lucru nu ostoi mânia lui Griffin. Voia să-şi pună amprenta asupra ei. S-o facă să-şi dea seama că el era mai mult decât un simplu *prieten* sau un potenţial cumnat. Să se asigure că ea nu-l va uita niciodată. Voia să se graveze în chiar oasele ei. Durerea şi furia pe care i le pricinuise moartea lui Nick părură să se răsucească şi să se transforme până când ajunseră să fie doar o dorinţă primordială faţă de Hero. În acel loc. În acel moment.

O aplecă peste braţul lui, dezechilibrând-o, în timp ce îi invada gura. Îi simţi degetele încleştate pe spate, dar ea nu se lupta. Nu făcea niciun efort să-i scape sau să oprească atacul sălbatic asupra gurii ei, şi acest lucru astâmpără puţin bestia din el.

Îşi retrase capul şi se uită în ochii ei ca nişte diamante. Erau uimiţi, înceţoşaţi de nevoia senzuală. O luă pe sus, ignorând icnetul ei, şi o purtă afară din bibliotecă precum un jefuitor rapace. Deedle tocmai intrase pe hol, şi rămase cu gura căscată când stăpânul lui trecu pe lângă el. Griffin se încruntă spre el şi se asigură că nu aveau să urmeze comentarii nepoftite. Apoi urcă treptele cu Hero în braţe. Ea îşi îngropă faţa în pieptul lui.

— O, Doamne! Ne-a văzut.

— N-o să spună nimic dacă vrea să-şi păstreze slujba, mârâi Griffin.

Înaintă cu paşi mari pe coridorul de sus, o duse în dormitorul lui şi închise uşa cu piciorul. O aruncă pe pat şi se apropie încet de silueta ei culcată. Ea se uită la el cu o privire înceţoşată, erotică, şi şopti:

— Dar ştie ce facem aici.

— Bine, zise el şi o încălecă, ţinând-o captivă sub corpul lui. Dacă ar fi după mine, toată Londra poate şti ce facem aici.

Ea făcu ochii mari la cuvintele lui, iar el se aşteptă la proteste, în schimb, ea ridică mâinile şi îşi trecu palmele peste capul lui.

— Griffin, spuse încet şi puţin tristă. O, Griffin.

Tristeţea ei îi produse o strângere de inimă, dar nu voia să se lase distras nici măcar dacă ea s-ar fi opus. Nu în acea clipă.

Nu de acea dată. O nevoie imensă se ridica în corpul lui, o nevoie de a face asta cu ea înainte de a fi prea târziu.

Trase de şireturile corsajului ei ca un animal turbat. Ea nu încercă să-l oprească, ci rămase pur şi simplu sub el şi îl mângâie pe cap ca pentru a-l linişti. Îi desfăcu corsajul şi îl aruncă deoparte nerăbdător. Corsetul ei părea să-i reziste cu încăpăţânare. El care niciodată nu avusese dificultăţi în a scoate hainele de pe nicio femeie.

— Lasă-mă pe mine, murmură ea şi dădu cu blândeţe la o parte mâinile lui tremurânde.

îşi descheie corsetul, iar el îşi desfătă mâinile cu carnea ei caldă. Se calmă şi o atinse cât de delicat putea în starea în care se afla.

— Tot, ordonă el. Dă jos tot.

Ea ridică din sprânceană, dar se supuse şi îşi

scoase încet ţesăturile scumpe în timp ce el înnebunea în tăcere. Când în final ea îşi aruncă din picioare pantofii şi întinse mâna spre panglicile jartierelor, el zise:

— Lasă-le.

O studie aşa cum face un fin cunoscător cu un obiect frumos de artă. Corpul ei era zvelt, sânii ridicaţi şi delicaţi, şoldurile înguste, iar pielea precum razele de lună părea să strălucească în dormitorul lui cufundat în obscuritate. Smocul de păr dintre coapsele ei lumina ca un far roşcat.

Membrul lui era tare şi pulsa, dar nu simţea numai dorinţă în timp ce se uita la ea, dezbrăcată şi vulnerabilă sub el. Era un gen ciudat de posesivitate, o nevoie de a o ţine aproape, de a o apăra şi de a o venera. Putea fi rănită în atât de multe feluri acea femeie mândră, iar gândul la fiecare dintre acestea era ca o lamă de cuţit, astfel încât, în final, sufletul îi părea inundat în sânge. Oare ea nu vedea sângele acela? Oare nu putea şi ea în schimb să-l ferească de acea durere?

Se uită la ea şi simţi dorinţă, ură, nevoie. Pe umărul ei stâng avea un trio de pistrui mici, iar el se aplecă şi-i linse. Mâinile ei se încleştară pe capul lui.

— Griffin.

— Hero, murmură el ironic. O muşcă uşor de zona dintre umăr şi gât. Îţi place?

— D… da, şopti ea, iar el fu brusc cuprins de un gen de dorinţă melancolică.

— Ce-ţi mai place? o întrebă.

— Vreau să te ating.

El se retrase şi o privi. Ea stătea liniştită şi se uita la el cu acei ochi serioşi, ca nişte diamante. Griffin era obişnuit să fie el cel care conducea actul de seducţie. El era cel care producea plăcere iubitelor; rareori ele îi

răspundeau în acelaşi fel. Probabil simţea nevoia să deţină controlul sau poate că pur şi simplu masculul dominant din el voia să se impună. În orice caz, nu era obişnuit să predea frâiele în actul sexual.

— Te rog, zise ea.

Ezitant, se dădu la o parte, pregătit s-o prindă dacă ea ar fi sărit din pat şi ar fi încercat să scape. Dar ea se ridică, îngenunche lângă el şi îl privi curioasă. El avea încă pantalonii şi cămaşa. Ea îi atinse gâtul cu un singur deget şi îl coborî spre locul în care cămaşa lui se desfăcea pe piept.

— Scoate-o, te rog.

El se mişcă doar cât să-şi scoată cămaşa pe cap.

— Acum pantalonii.

El îi dădu jos, împreună cu lenjeria, şi se aşeză pe spate, gol. Hero rămase în genunchi pentru o clipă, cu capul într-o parte, curioasă, privindu-i trupul. Griffin ardea de nerăbdare să se mişte, să o apuce şi s-o rostogolească sub el. Dar trase adânc aer în piept şi o lăsă să-şi continue examinarea în tăcere.

Apoi ea îşi puse ambele mâini pe pieptul lui, iar degetele i se încordară uşor în timp ce îi pipăia muşchii de deasupra sfârcurilor, cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu ştiam că bărbaţii au atâta păr pe corp, spuse ea încet. Statuile n-au niciodată aşa ceva… doar nişte cârlionţi deasupra vintrelor. Dar tu ai mai mult de atât.

Îl mângâie în răspăr, făcând părul de pe pieptul lui să i se răsucească în jurul degetelor înainte de a sări înapoi. Îl gâdila puţin dacă îl trăgea un pic mai mult. Îşi mişcă picioarele nerăbdător. Nu se gândise niciodată prea mult astfel la corpul lui, doar la faptul că putea produce plăcere unei iubite sau lui însuşi.

— Te dezgustă? o întrebă.

— Nu, răspunse ea gânditoare. Doar că e foarte…

străin.

Degetele ei se îndreptară încet spre burta lui, încercuindu-i buricul. Ea îl privi.

— Te mănâncă?

El ridică din sprâncene, dintr-odată amuzat.

— Nu. Uneori mi se prinde în haine, ceea ce e destul de dureros, dar nu se întâmplă prea des.

Ea încuviinţă din cap, părând mulţumită de răspuns. Degetele ei i se strecurau prin părul pubian, aproape de membrul lui, dar fără să-l atingă.

— Şi tu ai, şopti el.

Ridică o mână şi îşi trecu degetele prin buclele ei frumoase, roşcate. Ea îşi ţinea picioarele strânse, aşa că el nu putea face altceva decât să o mângâie. Privi apoi în jos la mâna lui în părul ei pubian, ca şi cum era fascinată de acea privelişte.

— Este foarte ciudat, nu-i aşa? Purtăm aşa de multe haine, prinse cu dantele, catarame şi legate până sus şi totuşi dedesubt suntem… îşi desfăcu degetele şi prinse baza membrului lui între degetul mare şi arătător… *aşa.* Îşi ridică privirea şi se uită la el cu o expresie solemnă. Toţi iubiţii gândesc aşa? Că acesta este doar secretul lor? Aşa a fost şi cu celelalte iubite ale tale?

Ceva la felul în care se compara cu celelalte femei anonime cu care el se culcase îl deranjă profund. Acestea fuseseră trecătoare. Simple apariţii care intraseră şi ieşiseră din viaţa lui. Ea era mai mult de atât pentru el.

Îi cuprinse talia cu mâinile, o ridică şi o puse deasupra lui, astfel încât picioarele ei îi încălecară coapsele.

— Care alte femei? Nu-mi amintesc de nicio femeie dinainte de tine.

O trase spre el dorind s-o aducă mai aproape ca

s-o sărute, dar ea îl opri punându-şi o mână pe pieptul lui.

— Cuvintele tale sunt frumoase, milord, dar faptele vorbesc. Au fost alte femei în trecut şi vor mai fi alte femei în viitor.

— Nu.

Negaţia lui fu hotărâtă, imediată şi o rostise fără să se gândească înainte. Vorbind despre un viitor în care ei aveau alţi iubiţi – un viitor în care nu erau împreună --, ea sugera că într-o bună zi urma să aibă alt iubit. Niciuna dintre acele posibilităţi nu era acceptabilă. O trase mai aproape, o rostogoli sub el şi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Putea s-o zdrobească, dar nu-i păsa. Ea trebuia să înţeleagă.

— Nu există alţii, nici pentru tine, nici pentru mine, zise el cu nasul apăsat de al ei. Nu mai există alţi oameni în afara acestei camere. Nu suntem decât eu, tu şi *asta.*

O pătrunse. Ea era strâmtă şi nu foarte pregătită, dar el se împinse fără îndurare. Nu avea să se lase împiedicat; nu voia să se retragă.

— Griffin, icni ea.

Se arcui sub el, depărtându-şi picioarele mai mult, ceea ce îi făcu puţin mai mult loc. El profită de acest lucru şi se apăsă şi mai mult în căldura ei incitantă.

— Tu şi cu mine, gâfâi el, suntem speciali. Nu seamănă cu ce face toată lumea. Nu seamănă cu nimic din ce-am făcut până acum. Suntem unici împreună.

— Nu se poate, spuse ea cu încăpăţânare chiar şi când degetele ei subţiri îl apucară de fese.

— Ba da, zise el în dreptul gurii ei.

De ce nu-l credea? De ce nega ceva atât de mistic?

— Ascultă-mă. N-o să mai am o iubită ca tine. Iar

tu n-o să mai ai un iubit ca mine. Ceea ce avem trebuie păstrat şi preţuit.

Se mai împinse încă o dată în ea, aproape de extaz. Ea era acum umedă şi prinzându-i penisul cu uşoare mişcări circulare, care îi făceau testiculele să se tragă în faţă şi să-i înceţoşeze mintea.

— Dar eu nu… începu ea.

Era o fiinţă înnebunitoare. Şi pentru că el nu se mai simţea în stare să formuleze un argument coerent, făcu cel mai bun lucru pe care-l putea face. Îi acoperi gura cu a lui strecurându-şi limba în căldura ei dulce, în timp ce şoldurile lui se mişcau cu de la sine putere.

Doamne! Era paradisul, deşi cu siguranţă avea să fie condamnat pentru acel gând blasfemator. Ea era moale, predându-i-se necondiţionat, în timp ce scotea mici sunete animalice, înconjurându-l cu coapsele şi mişcându-se la unison cu el.

Griffin nu mai putea să se mişte cu fineţe. Ani întregi în care făcuse sex în mod sofisticat fură daţi uitării pentru că nu o minţise: ce făcea în acea clipă nu semăna cu nimic din ce simţise înainte. Înainte doar practicase un act fizic; acum însă, era ceva ce implica atât trupul, cât şi sufletul. Cu Hero, acest lucru vechi de când lumea se numea a face dragoste.

Îşi dădu capul pe spate, bucurându-se de senzaţiile fizice şi mentale. Ea îl făcuse să creadă că putea zbura. Îşi coborî privirea şi îi văzu chipul lucind de efort. Avea ochii închişi, era uşor încruntată, iar buzele îi erau vag depărtate. În timp ce el o privea, ea îşi muşcă buza de jos, iar el îşi dădu seama că mai avea puţin până la climax. Era aproape, iar el o putea face să ajungă acolo.

Se săltă în braţe, cu fiecare mişcare de împingere atingând micul ei boboc. Ea înghiţi în sec, şi gâtul i se mişcă. Griffin scrâşni din dinţi. Era şi el aproape, dar nu

voia să termine până ce ea nu atingea culmile fericirii. Îşi lăsă capul în jos şi şopti în urechea ei:

— Dă-ţi drumul pentru mine, dulceaţă.

Ea clătină din cap cu încăpăţânare.

— Ba da, murmură el lângă gâtul ei.

Simţea gustul sărat şi feminin, iar membrul lui tresări în interiorul ei. Ea gemu.

— Lasă-mă să-ţi simt dulceaţa. O linse pe sâni. Dă-ţi drumul pentru mine.

Ea se arcui, iar picioarele i se mişcau fără încetare.

— Hai, iubire, murmură el aproape de sfârcul ei.

Trase cu dinţii şi o muşcă uşor, cu blândeţe. Iar ea atinse orgasmul în braţele lui şi se strânse în jurul membrului lui producându-i o senzaţie atât de minunată, încât el dădu drumul sfârcului şi se arcui. Strigă cuprins de agonie şi rămase în ea în timp ce pulsa iar şi iar, într-o beatitudine aproape dureroasă.

Ea era a lui, el era al ei, iar în acel moment lumea era completă.

*

Hero se uita la baldachinul de deasupra patului lui Griffin şi trasa cercuri invizibile pe spatele lui lat. El se prăbuşise pe ea după ce făcuseră dragoste şi nu dădea semne să se mişte. Picioarele ei rămăseseră desfăcute sub el, iar penisul lui încă se afla în ea. Nu era o poziţie graţioasă, dar în acea clipă nu-i păsa.

Îl ţinea cu blândeţe în braţe pe acest bărbat mare şi puternic. Acest bărbat care ţipase la ea şi o luase pe sus – de două ori! — în dormitorul lui ca să-şi facă poftele cu ea. Era încăpăţânat şi nepoliticos şi îşi ducea existenţa fabricând gin. De fapt, era tot ceea ce ea dezaproba, şi totuşi dacă s-ar fi mişcat şi ar fi vrut să

facă din nou dragoste ea ar fi acceptat. Şi, mai mult, nu avea nicio îndoială că i-ar fi plăcut.

Era aceea dragoste? O întrebare prostească. Era prea matură ca să confunde dorinţa carnală cu dragostea, şi totuşi… întrebarea persista în creierul ei. Dacă n-ar fi simţit nimic pentru el, cu siguranţă n-ar fi avut acea nevoie aproape constantă de a fi cu el. Nu s-ar fi întristat deja la gândul că în curând urmau să se despartă.

El oftă şi se ridică de pe ea, iar penisul lui alunecă din interiorul ei. Ea se simţi golită.

— Îmi pare rău, zise el aproape bolborosind. N-am vrut să te zdrobesc.

— Nu-i nimic, răspunse ea politicos, ca şi cum el tocmai o călcase pe picior în timp ce dansau.

El mormăi şi îşi petrecu un braţ pe sub umerii ei, trăgând-o aproape. Hero rămase întinsă lângă el, privindu-i pieptul cum se ridica şi cobora şi genele care fremătau în timp ce el se cufunda în somn.

Trase aer în piept şi adulmecă mirosul lui – bărbătesc şi sexual. Se gândi cum se simţea când era cu el, la felul în care o privea uneori, ca şi cum ar fi fost o pasăre ciudată şi foarte preţioasă, al cărei cântec nu-l înţelegea deplin. Se gândi la Mandeville şi la perfecţiunea lui, apoi la Maximus şi la mândria şi la ura lui. Se gândi la ea şi la ce învăţase din acea călătorie hotărâtoare cu trăsura când atinsese cu mâna membrul unui bărbat. Al lui *Griffin.* Iar în timp ce umbrele începură să se lungească pe perete, ajunse la o decizie.

Ştia ce trebuia să facă.

Capitolul 14

A doua zi dimineaţă, cei trei prinţi – care păreau întru câtva trişti – se adunară în curtea din faţa grajdului pentru că regina dorea să călărească. Când toată lumea fu sus pe cai, regina Ravenhair se uită la pretendenţii ei şi întrebă:

— Care este inima regatului meu?

Aruncă o privire spre stăpânul grajdului, aşa de rapid încât nimeni n-ar fi putut observa. Dar stăpânul grajdului îşi duse degetul la pălărie şi zâmbi uşor. Apoi regina ieşi călare din curte împreună cu prinţii...

din *Regina Ravenhair*

— Nu pricep de ce doamna Vaughan trebuie să organizeze o serată muzicală în fiecare sezon monden, spuse verişoara Bathilda dimineaţa următoare la micul dejun.

Flutura furioasă o invitaţie, ceea ce o făcu pe Mignon, care stătea în poala ei, să încerce să o înşface. Hero îndepărtă pe furiş ceaşca verişoarei Bathilda de marginea mesei.

— Niciodată nu cheltuie câţi bani ar trebui ca să angajeze nişte muzicieni cu talent, continuă verişoara Bathilda, şi astfel suntem toţi forţaţi să ascultăm violonişti cu instrumente dezacordate şi soprane ameţite în timp ce suntem serviţi cu prăjituri fărâmicioase şi vin îndoit cu apă.

— Dacă evenimentele organizate de ea sunt aşa de îngrozitoare, de ce te duci? întrebă Phoebe pe bună dreptate.

Era prima dimineaţă în care se simţise destul de bine ca să coboare la micul dejun. Braţul drept era legat strâns de corp şi se folosea de cealaltă mână, destul de stângaci, ca să mănânce.

— Draga mea, zise verişoara Bathilda cu

severitate. Doamna Vaughan este sora ducesei dle Chadsworth, care e mama viitorului duce de Chadsworth, o partidă foarte bună. Nu trebuie s-o insultăm.

Phoebe strâmbă din nas.

— Păi, Hero e deja logodită, iar *eu* cred că viitorul duce de Chadsworth are deficienţe mintale. *Şi* nu are bărbie, spuse ea şi băgă în gură o bucată de corm.

— Hero, explică-i surorii tale cât de important e să rămâi în graţiile unei ducese, indiferent dacă fiii ei au sau nu bărbie, îi ordonă verişoara Bathilda..

Hero deschise gura ca să; spună ceva vag. Mintea nu-i stătea la conversaţie. Nu se putea gândi decât la vizita pe care intenţiona să o facă imediat după micul dejun. Din fericire, verişoara Bathilda nu dorea cu adevărat să vorbească şi altcineva în afară de ea.

— Indiferent de titlul cuiva, nimeni nu trebuie să enerveze sora unei ducese. Pur şi simplu nu se cade.

— *Eu* cred că nu se cade să ţină serate muzicale plictisitoare, zise Phoebe cu obrăznicie.

— Eşti doar o copilă, se pronunţă verişoara Bathilda. O să înţelegi mai bine când o să ajungi la majorat, nu-i aşa, Hero?

— Ăăă… Hero se uită lung la femeia mai în vârstă în timp ce mintea ei încerca să-şi amintească despre ce se vorbea la masă. Aşa cred.

Verişoara Bathilda îi dădea o bucăţică de şuncă lui Mignon şi nu prea era atentă la ea, dar Phoebe o privi curioasă, mijindu-şi ochii în spatele ochelarilor.

— Te simţi bine?

— O, da.

Hero luă o înghiţitură de ceai şi descoperi că acesta se răcise.

— De ce?

Phoebe ridică din umeri.

— Pari cu mintea în altă parte.

— Emoţiile de dinaintea căsătoriei, zise verişoara Bathilda. Am mai văzut asta. O tânără începe să aibă mintea înceţoşată când se apropie data nunţii. În curând n-o să mai gândească limpede.

— Faci să pară că a te mărita este o boală mintală, râse Phoebe.

— Pentru unii aşa este, zise verişoara Bathilda sumbru. Acum hai, termină-ţi micul dejun. Maximus a zis că o să-ţi facă o vizită în dimineaţa asta.

Bathilda se uită cu subînţeles la Hero, iar Hero îşi dădu seama că Maximus probabil că venea să-i dea lui Phoebe vestea proastă legată de sezonul ei monden – care nu va mai avea loc. Cu acel gând trist în minte, Hero se scuză şi ceru să-i fie adusă trăsura. Nu mai suporta să stea la masă, s-o asculte pe verişoara Bathilda care vorbea despre nunta ei şi nici să-şi facă griji pentru Phoebe. Sărmana verişoara Bathilda urma să fie foarte supărată când va afla ce avea de gând să facă Hero. Acest gând nu era deloc plăcut, şi o făcu să-şi dea seama câţi oameni era pe cale să dezamăgească. Doamne, familia ei putea să n-o ierte niciodată.

Dar planul ei era cel mai bun, chiar dacă nu era cel mai simplu, aşa că îşi ţinu capul sus în timp ce cobora din trăsură în faţa conacului Mandeville. Ora matinală era nepotrivită – chiar scandaloasă – şi venise fără însoţitoare. Valetul ridică uşor din sprânceană când ea ceru să-l vadă pe Mandeville, dar o conduse în salon destul de amabil.

Hero se îndreptă spre poliţa căminului şi rămase cu privirea aţintită la un portret al unui strămoş din familia Mandeville. Ce plănuia să facă urma să-l înfurie pe Maximus, să anuleze înţelegerea pe care o făcuseră

şi să-l pună pe Griffin în pericol. După ce va vorbi cu Thomas, va trebui să se ducă la Maximus şi să se lase la mila lui. Poate dacă îi va promite că…

Thomas deschise uşa. Se apropie repede de ea, cu o îngrijorare evidentă pe trăsăturile atrăgătoare.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Ai păţit ceva?

Acum că stătea în faţa ei, înalt şi impunător, Hero descoperi că îi era greu să-şi găsească vorbele potrivite.

— Eu… îşi drese glasul şi privi în jur. Într-un colţ se afla un grup de scaune. Trebuie să discut cu tine. Te rog să iei loc.

El clipi, în timp ce ea se lupta să-şi astâmpere râsul nervos. Fără îndoială că el nu era obişnuit să fie invitat să ia loc în propria casă – sau oriunde altundeva. Era marchiz. Ceea ce ea era pe cale să facă o înfioră brusc. Înainte să apuce să se răzgândească, se îndreptă grăbită spre scaune şi se aşeză. Mandeville o urmă încet, încruntat acum.

Hero aşteptă ca el să se aşeze în faţa ei şi spuse pur şi simplu:

— Nu mă pot mărita cu tine.

El clătină din cap, iar expresia i se lumină.

— Draga mea, astfel de emoţii de mireasă sunt ceva normal, chiar şi pentru o femeie ca tine, cu capul pe umeri. Nu-ţi face griji că…

— Nu, îl întrerupse ea, făcându-l să închidă gura brusc. Nu am emoţii sau… sau vreun fel de isterie femeiască. Pur şi simplu nu mă pot mărita cu tine.

Îşi muşcă buza în timp ce el se holba la ea.

— Îmi pare rău, spuse într-un târziu, conştientă că ceea ce făcea era dureros.

El se încordă când auzi scuzele ei, dându-şi probabil seama pentru prima oară că ea vorbea serios.

— Poate că dacă-mi explici problema, pot fi de

ajutor.

O, Doamne, dacă n-ar fi fost aşa de rezonabil! Hero îşi coborî privirea spre mâini.

— Mi-am dat seama că… nu vom fi potriviţi împreună.

— Am făcut ceva greşit?

— Nu! răspunse ea şi îşi ridică repede privirea. Eşti tot ce-şi poate dori o femeie de la un soţ. Nu are legătură cu tine. Mă tem că eu sunt de vină. Pur şi simplu, nu mă pot căsători cu tine.

El clătină din cap.

— Contractele de căsătorie au fost întocmite şi a fost anunţată logodna noastră. E prea târziu să te răzgândeşti, draga mea. Chiar dacă spui că nu-i aşa, eu cred că e doar anxietatea tipică de dinaintea nunţii. Poate că ar fi mai bine să te duci acasă şi să te odihneşti, să-ţi petreci ziua în pat, să bei nişte ceai. Simt…

— Nu mai sunt virgină, Thomas.

El îşi dădu capul pe spate ca şi cum l-ar fi lovit.

— Draga mea…

— Nu mă pot mărita cu tine cu conştiinţa curată, spuse ea încet. N-ar fi corect faţă de tine.

Pentru o clipă el rămase tăcut şi o privi, iar ea spera că el îşi dădea seama că acesta era sfârşitul. Apoi el vorbi:

— Nu pretind că mă bucură vestea, începu el vorbind rar. Dar nu e sfârşitul lumii. Desigur, voi dori să aştept suficient timp ca să mă asigur că un eventual moştenitor este al meu, dar…

Doamne, îi venea să ţipe!

— M-am culcat cu fratele tău, Thomas.

El se holbă la ea, în timp ce faţa i se înroşea treptat. Ea se ridică.

— M-am compromis şi mi-am sacrificat atât

virtutea, cât – poate şi mai important – valoarea. Îmi pare rău, Thomas. Nu meriţi toate astea. Dacă…

Într-un moment ea bolborosea toate astea în timp ce el o privea cu o expresie împietrită; în celălalt, se apropie, roşu, furios şi teribil de înspăimântător. Avu doar o clipă la dispoziţie ca să simtă teama. Apoi el o lovi cu putere peste faţă.

*

Griffin urcă treptele conacului Mandeville cu mintea înceţoşată. Oare mâhnire era ceea ce simţea – o istoveală ce-i amorţea creierul? Lui aşa i se părea. Îşi petrecuse noaptea îngropându-l pe Nick. Plătise pentru un coşciug şi pentru haine de înmormântare, pentru un loc şi o piatră de căpătâi şi asistase de unul singur la coborârea lui Nick în acel mormânt rece. Apoi Griffin se întorsese la distilerie şi începuse să facă aranjamentele necesare ca să-l distrugă pe Vicar. Încă doar câteva zile şi totul avea să fie pregătit ca să-l termine pe Vicar şi să-l răzbune pe Nick. Doar câteva zile şi apoi se putea odihni.

Dar între timp, avea alte îndatoriri. În dimineaţa aceea urma s-o însoţească pe mama lui la magazine ca aceasta să-şi cumpere un divan sau un dulăpior ori alte asemenea nimicuri. Nu ştia de ce ea trebuia să-şi facă cumpărăturile atât de devreme dimineaţa, dar fusese foarte insistentă în privinţa orei.

Îl salută din cap pe valet când intră.

— Unde e fratele meu?

— Marchizul e în salonul stacojiu, intonă valetul.

Griffin o porni într-acolo.

— Mă duc singur.

— Are un oaspete, milord.

Griffin se întoarse, dar continuă să meargă cu

spatele spre salon.

— Cine?

— Lady Hero.

Griffin se opri. Hero fusese foarte tăcută cu o zi în urmă când se despărţiseră. El sperase că tăcerea ei însemna că se gândea la cererea lui în căsătorie, dar sigur nu i-ar fi spus nimic lui Thomas fără…

Se auzi un ţipăt din sufragerie. Griffin se răsuci şi alergă înspre sursa sunetului. Se mai auzi o bufnitură şi apoi alt ţipăt. Deschise uşa larg în timp ce ţipetele se uniră într-un singur cuvânt:

— Târfă!

Thomas stătea în picioare, cu umerii lăsaţi, cu faţa roşie ca focul, deasupra a ceva care zăcea pe jos. Locul spre care se uita încruntat era mascat de un divan. Griffin simţi că sângele i se transformă în ace de gheaţă ascuţite în secunda în care traversă camera şi se uită după divan. Ea trăia. Măcar atât desluşi şi înţelese. Zăcea într-un morman de fuste de culoarea smaraldului, dar era vie.

Apoi atenţia lui fu atrasă de un semn roşu într-o parte a frumosului ei chip. Era urma unei mâini de bărbat. Un muget puternic îi umplu capul, clar şi total, care anihilă orice sunet, imagine sau urmă de raţiune. Se năpusti asupra lui Thomas, iar umărul lui îl lovi pe acesta în burtă. Bărbatul se poticni în spate, lovi un scaun şi amândoi se prăbuşiră. Thomas dădu cu pumnul, şi Griffin îl încasă în umăr, dar nici măcar nu simţi lovitura. Nu simţea nimic altceva decât furie ucigătoare.

Îşi lăsă capul în jos şi lovi, cu pumnii ca nişte ghiulele, cu dinţii încleştaţi, cu zgomotul din urechi asurzitor şi acaparator. Tot ce vedea era faţa însângerată a fratelui său, gura care încerca să se mişte, să spună ceva, poate o rugăminte, dar în inima

lui Griffin furia devenea din ce în ce mai puternică. El o atinsese. El o *rănise.* Şi pentru acest lucru merita să meargă toată viaţa olog. Cineva îl atinse pe spate, dar el nu-i dădu atenţie. Nu până când Hero ţipă în urechea lui.

— Griffin, opreşte-te!

El deveni conştient, treptat, de oamenii adunaţi în încăpere. De durerea din umăr şi, ciudat, din falcă. Îşi ridică privirea şi observă chipul mamei lui. Plângea. Îşi lăsă mâinile să cadă şi se uită la ea, respirând greoi.

— O, Griffin, spuse ea.

Şi lui îi venea să plângă. Să-şi strige ruşinea şi mâhnirea. Se uită în jos şi îl văzu pe Thomas care zăcea între genunchii lui şi încerca să-şi şteargă cu o mână sângele care îi curgea din nas. Deasupra mâinii, în ochii fratelui său sclipeau mânia şi ruşinea.

— Griffin, zise Hero cu mâna pe umărul lui atât de uşoară precum o pasăre.

În final, el se întoarse şi o privi. Lacrimile îi străluceau în ochi, iar o parte a feţei era roşie şi începea să se umfle. Priveliştea îl înfurie din nou, dar de această dată nu se mai uită la fratele lui. În schimb, îşi duse mâna la faţa ei, cu degetele însângerate şi tremurânde. Îi cuprinse obrazul în mâna rănită.

— Eşti în regulă?

— Nu, răspunse ea. Nu.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare aşa de rău.

Se ridică şi încercă s-o ia în braţe, să încerce cumva să îndrepte acea mizerie sângeroasă şi oribilă. Dar ea clătină din cap şi se dădu înapoi.

— Nu.

— Hero, o imploră el, iar vederea i se înceţoşă. Te rog.

— Nu, zise ea şi îşi ridică mâna delicată şi palidă ca să-l oprească. Nu, nu pot… nu.

Apoi se întoarse şi fugi din încăpere. Griffin se uită în jur. Majordomul, un valet şi mai multe cameriste stăteau acolo cu gurile căscate în timp ce umerii plăpânzi ei mamei lui tremurau.

— Ieşiţi afară! se răsti el la servitori.

Aceştia ieşiră în tăcere. O luă pe mama lui în braţe şi simţi oasele fragile ale omoplaţilor ei.

— Îmi pare aşa de rău, sunt un animal.

— Nu înţeleg, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— Griffin mi-a sedus logodnica, răspunse Thomas cu greu printre buzele care i se umflau. Se afla în continuare pe podea. Nu şi-a putut ţine mâinile departe de ea, aşa cum a făcut şi cu sărmana Anne.

— Griffin?

Mama lor se uită la el cu o expresie năucită, şi imaginea îi frânse inima.

— Taci, Thomas, mârâi el.

— Cum îndrăzneşti…

Griffin îşi întoarse capul încet şi se încruntă spre fratele lui în tăcere, iar buza lui de sus se ridică într-un mârâit atât de primitiv încât până şi Thomas înţelese.

— N-o să mai vorbeşti despre asta. N-o să faci insinuări. Nici măcar n-o să-i mai pronunţi numele… înţelegi?

— Eu…

Thomas închise gura.

— Niciun cuvânt, altfel o să termin ce-am început.

Mama îşi puse o mână pe umărul lui încercând să protesteze, dar pentru el acesta era un lucru prea important, chiar dacă astfel o rănea şi mai mult. Îi susţinu privirea lui Thomas până când fratele lui mai mare dădu din cap şi se uită în altă parte.

— Bine, spuse Griffin. Hai, mamă. Să mergem să bem nişte ceai şi o să încerc să-ţi explic.

Şi o conduse afară din încăpere, lăsându-l pe Thomas în fund, pe podea.

*

— Nu sunt deloc încântată de ceea ce ai făcut, îi spuse verişoara Bathilda lui Hero o oră mai târziu. Dar cred că ai fost pedepsită îndeajuns pentru indiferent ce păcat ai comis.

Puse cu grijă cârpa udă pe obrazul umflat al lui Hero. Aceasta închise ochii, căci nu mai voia să vadă expresia îngrijorată din ochii verişoarei Bathilda. Stătea în patul ei, ascunzându-se de agitaţia de afară. O durea toată partea de faţă în locul în care o lovise Thomas. Mignon stătea lângă ea, iar căţeluşa îi amuşina obrazul nevătămat ca şi cum ar fi vrut să o consoleze. Dintr-odată, lacrimile inundară ochii lui Hero.

— Nu merit grija ta.

— Prostii! zise verişoara Bathilda cu vigoarea ei caracteristică. Marchizul n-a avut niciun drept să te lovească. Auzi, să loveşti o femeie! Noroc că nu ţi-a spart pometii. Serios acum, e mai bine să nu te măriţi cu un bărbat care are astfel de impulsuri violente.

— A fost provocat, zise Hero *sec.*

Amintirea expresiei înfuriate a lui Thomas în timp ce stătea deasupra ei o făcu să se cutremure. Şi apoi, când Griffin intrase cu atâta forţă… Imaginea celor doi bărbaţi încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte părea un vis urât. Îşi făcuse griji că Griffin nu va putea fi oprit până nu-şi omora fratele. Cum de se ajunsese la aşa ceva?

— Va trebui să facem o nuntă restrânsă, desigur, zise verişoara Bathilda.

Hero clipi uimită.

— Dar nu mă mărit cu Mandeville.

Verişoara Bathilda o bătu uşor pe umăr.

— Nu, dragă, cu Reading. Şi cât mai curând posibil, înainte să înceapă să circule bârfele.

Hero închise ochii epuizată. Voia să se mărite cu Griffin? Oare Maximus o va lăsa? Dar gândul la fratele ei o făcu să-şi amintească de ceva.

— O, Doamne, am uitat de Maximus! Se ridică, iar cârpa udă îi căzu de pe faţă. Se uită la verişoara Bathilda panicată. El a aflat?

Verişoara Bathilda clipi, părând ofensată.

— Cu siguranţă eu nu i-am spus, dar ştii cum e el.

— Da, ştiu, spuse Hero în timp ce se dădea jos din pat.

— Ce faci?

— Probabil că aflat deja… ştii că aşa e el, mormăi Hero în timp ce se uita după papuci. Nu ştiu dacă o face prin informatori, prin bârfe sau prin pură alchimie, dar el află *totul* mai devreme sau mai târziu, şi ţinând cont de natura scandaloasă a veştii…

Glasul i se pierdu când se aplecă să caute sub pat. Acolo erau papucii!

— Draga mea, departe de mine gândul să te împiedic să cauţi consolare la fratele tău, dar n-ar fi mai bine să aştepţi până când… ăăă… digeră vestea?

— Şi ce crezi că va face atunci? întrebă Hero în timp ce-şi băga picioarele în papuci.

Probabil că, părul ei era un dezastru! Se grăbi spre oglindă ca să se uite.

— Să facă?… Adică…

Verişoara Bathilda icni. Hero se întoarse şi îşi dădu seama după faţa palidă a celeilalte femei că realizase în sfârşit pericolul. Fără căsătoria ei cu Thomas, care să-l oprească, Maximus avea să-l atace pe Griffin – sau mai rău.

Dădu din cap şi îşi aranjă părul absentă. Trebuia să se mulţumească cu atât – nu avea timp să aştepte ca să fie coafată din nou.

— O să vrea să facă ceva, poate chiar ceva violent. Şi, sincer, mi-a ajuns atâta violenţă pe ziua de azi.

Ieşi în grabă din camera şi coborî treptele, apoi se opri în holul din faţă până fu chemată trăsura.

— Aşteaptă-mă, dragă, gâfâi verişoara Bathilda în spatele ei, ţinând-o pe Mignon în braţe ca pe un scut.

— O să fie într-o dispoziţie îngrozitoare, spuse Hero. N-ar trebui să mă însoţeşti.

Verişoara Bathilda îşi ridică bărbia.

— Am avut grijă de voi toţi de la moartea părinţilor voştri. N-o să-l las să-l înfrunţi fără să fiu de faţă. În plus, adăugă ea mai prozaic, s-ar putea să fie nevoie de două femei care să-l calmeze.

Acel gând n-o făcu pe Hero să se simtă mai uşurată, dar intră în trăsură hotărâtă. O jumătate de oră mai târziu, băteau la uşa casei Wakefield, reşedinţa impozantă pe care o construise tatăl ei. Dorise ca toată familia lui să crească acolo, dar numai Maximus locuia în casa mare de la oraş.

Un majordom îngrijorat deschise uşa şi îşi îndreptă spatele când o văzu.

— Milady, nu cred…

Hero trecu pe lângă el, apoi se întoarse.

— Unde e fratele meu?

— Înălţimea Sa este în camerele sale particulare, dar…

Hero dădu din cap scurt şi urcă treptele. În mod normal, n-ar fi dat buzna în dormitorul lui Maximus, dar circumstanţele erau ieşite din comun. Uşa era deschisă, iar un secretar ieşi grăbit, ca un câine fugărit. Hero trase aer în piept şi intră în încăpere.

Maximus era în cămaşă, aplecat deasupra unui birou şi scria ceva. Alţi trei bărbaţi stăteau în încăpere, inclusiv Craven, vechiul valet al lui Maximus. Craven era înalt, subţire şi arăta mai degrabă ca un meşter de coşciuge decât ca un valet, îmbrăcat tot în negru. Acesta le văzu pe Hero şi pe verişoara Bathilda şi se întoarse spre Maximus.

— Înălţimea Ta.

Maximus îşi ridică privirea şi se uită la Hero.

— Lăsaţi-ne, spuse el către servitori.

Craven îi conduse repede pe ceilalţi afară din cameră şi închise uşa în urma lui. Maximus se ridică şi se îndreptă spre ea. Se uită la faţa ei cu o expresie ciudat de impasibilă. Apoi duse un deget la obrazul ei dureros.

— O să moară pentru asta.

Ea nu era sigură la cine se referea Maximus, dar nu conta.

— Nu, n-o să moară.

El se încruntă şi se întoarse pe jumătate spre birou.

— Am trimis deja oamenii după Reading. S-a stabilit.

Verişoara Bathilda trase aer în piept şi gemu încet. Hero îl prinse de braţ.

— Atunci cheamă-i înapoi.

El ridică din sprâncene. Doar Maximus era duce. Nimeni nu-i vorbea astfel, nici măcar ea. Dar era o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Nu vreau un duel, îi spuse ea susţinându-i privirea. Nu mai vreau violenţă şi în mod sigur nu vreau morţi.

— Nu te priveşte pe tine.

— Ba sigur că da! răspunse ea. Sunt singura responsabilă pentru furia lui Mandeville. Eu sunt cea

care a ales să renunţe la virtute şi să provoace această problemă.

El clătină din cap.

— Hero…

— Nu, ascultă, spuse ea încet. Îmi e ruşine de ce-am făcut, dar n-o să las ruşinea să mă facă să mă ascund de consecinţe. Cheamă-ţi oamenii înapoi, Maximus. Nu te implica în numele meu într-un duel care te va ruina. Nu cred că aş putea trăi cu aşa ceva.

El se uită la ea tăcut un moment, apoi se îndreptă spre uşă şi o întredeschise. Craven probabil că aştepta afară pentru că Maximus murmură ceva înainte să închidă din nou uşa şi să se întoarcă la ea.

— Fac asta pentru tine, spuse el. Numai pentru tine, şi nu promit că nu mă voi implica într-un duel mai târziu dacă simt că această chestiune nu e rezolvată în mod adecvat.

Hero înghiţi în sec. Era o mare concesie, chiar dacă era numai una parţială.

— Mulţumesc.

— Mulţumesc lui *Dumnezeu!* exclamă verişoara Bathilda şi se lăsă pe un scaun.

Maximus dădu din cap şi se duse la birou.

— Acum, trebuie să stabilim cât de curând te poţi mărita cu Mandeville. Nu mă îndoiesc că servitorii au început deja să bârfească după treaba de dimineaţă.

Hero simţi un fior de teamă pe şira spinării.

— Maximus…

El se încruntă la documentele de pe birou.

— Sigur e supărat pentru aventura ta cu fratele lui, dar cred că o să-şi revină după ce se gândeşte mai bine. Doar înţelegerea i-a plăcut foarte mult.

— Maximus! repetă ea oarecum disperată.

Fratele ei ridică încruntat privirea. Hero îşi ridică bărbia.

— Nu mă mărit cu Mandeville.

— Vrei să-l arestez pe Lord Reading?

Ea înghiţi în sec.

— Nu.

El o privi un moment şi apoi se uită din nou la documente ca şi cum sentimentele ei contau prea puţin.

— Atunci o să te măriţi cu marchizul de Mandeville. Tonul lui plat îi trimise un fior pe şira spinării. Ea cunoştea prea bine acea voce – era vocea ducelui de Wakefield. Iar ducele de Wakefield nu-şi schimba hotărârea luată.

Capitolul 15

În noaptea aceea, regina îşi chemă pretendenţii în camera tronului ca să afle răspunsurile lor. Prinţul de la Soare-Apune păşi în faţă şi despături un steag magnific la picioarele ei. Pe acesta se afla emblema regatului ei împreună cu un castel brodat.

— Castelul acesta, zise el, este inima regatului, Maiestatea Ta. Apoi, Prinţul de la Miazănoapte scoase la iveală o busolă din argint, frumos decorată cu sidef şi coral.

— Portul, Maiestatea Ta. Acesta este inima regatului, în final, Prinţul de la Răsărit puse în faţa ei un glob strălucitor din cristal, în centrul căruia se afla un oraş în miniatură.

— Aceasta este inima regatului Maiestăţii Tale...

din *Regina Ravenhair*

Ducele de Wakefield nu era un bărbat la care să se obţină uşor o audienţă. Griffin îşi petrecuse

jumătate de zi mai întâi în primul salon şi apoi în altul din Casa Wakefield. Se apropia de acel om important, dar la ritmul în care avansa, putea să vină Crăciunul până să ajungă la el.

De aceea înainta cu paşi mari pe un hol lung şi extraordinar de elegant în căutarea biroului înălţimii Sale. Nu avea nicio îndoială că acesta nu voia să-l vadă pe seducătorul surorii sale – şi fabricant de gin, pe deasupra –, dar nu conta. Viitorul lui şi al lui Hero depindea de acea întâlnire.

Trecu pe lângă o biblioteca mică, apoi pe lângă un alt salon – de câte avea nevoie un singur om? –, după care ajunse în dreptul unei uşi închise, în dreapta lui. Griffin o deschise fără să bată.

Ţinând cont că avea un conac imens, cu nenumărate camere, ducele de Wakefield alesese un spaţiu relativ mic pe post de birou. Camera era situată în spatele casei, o situaţie ciudată pentru stăpân. Pereţii biroului şi taranul erau acoperiţi cu lemn închis la culoare cu decoraţiuni complicate, ca într-o mănăstire medievală. Sub picioarele lui era un covor brodat cu nuanţe de chihlimbar, rubin şi smarald. La un capăt, era un birou imens, destul de urât, care ocupa aproape toată încăperea, sculptat tot din lemn închis la culoare, în spatele biroului se afla ducele, care se încrunta la el.

Griffin înaintă,

— Înălţimea Ta, sper că nu te deranjez.

O sprânceană ducală se ridică încet la acea minciună evidentă.

— Ce vrei, Reading?

— Pe sora ta.

Wakefield se încruntă periculos.

— După spusele ei, ai avut-o deja.

— Da.

N-avea sens să pretindă că era nevinovat.

— Şi de aceea doresc să-i cer mâna.

Wakefield se lăsă pe spătar.

— Dacă tu crezi că îmi las sora târâtă într-o căsnicie pusă la cale de un vânător de averi..

— Nu sunt vânător de averi.

Griffin îşi încordă pumnul care îl durea încă de la contactul cu falca fratelui său. Nu ajuta cauzei lui dacă îşi pierdea cumpătul în acel moment.

— Am destui bani.

Buza de sus a ducelui se curbă uşor.

— Crezi că n-am făcut cercetări despre tine şi afacerile tale?

Griffin se încordă.

— Eşti un ticălos desfrânat, continuă Wakefield. Te bucuri de afecţiunea a numeroase doamne… majoritatea măritate. Nu ai decât o mică moştenire, dar din nu ştiu ce motiv fratele tău consideră că eşti potrivit să o administrezi atât pe ea, cât şi moşia Mandeville. Dacă adăugăm la aceasta faptul că fabrici gin ilegal în St. Giles nu e deloc o imagine frumoasă, nu?

Griffin îl privi în ochi.

— Eu nu joc şi nici nu beau în exces. Am mărit ceea ce numeşti o *mică* moştenire de patru ori de când am primit-o şi intenţionez să o dezvolt în continuare. Poate că sunt binecunoscut pentru aventurile mele amoroase, dar am de gând să-i fiu total credincios surorii tale când se va mărita cu mine.

Wakefield zâmbi cinic.

— Puţini bărbaţi din clasa noastră se abţin să aibă o amantă după ce se însoară, şi totuşi te aştepţi să te cred pe cuvânt că tu nu vei face asta?

— Da.

— Şi cum rămâne cu distileria? Vei renunţa la ea

pentru sora mea?

Griffin îşi aminti de Nick acoperit cu peşte şi cu propriul sânge.

— Nu, cel puţin nu încă.

Ducele se uită la el tăcut pentru ceea ce păru un minut întreg. Griffin simţea cum o broboană de sudoare i se scurgea pe şira spinării. Pornirea de a spune ceva era copleşitoare, dar ştia că zisese ceea ce avea de zis cât de convingător fusese în stare. A vorbi în acel moment în faţa acelor ochi intimidanţi nu avea să fie decât un semn de slăbiciune. În final, Wakefield spuse:

— Oricum nu contează. Toată discuţia e în zadar. Am informat-o deja pe Hero că se va mărita cu fratele tău duminică. Şi dacă până atunci nu vei fi renunţat la distilerie, fără îndoială că foarte curând o să te vizitez împreună cu soldaţii mei.

Apoi luă o foaie de hârtie de pe birou. Întrevederea luase sfârşit. Era miercuri. Mai erau doar patru zile până duminică. Griffin făcu un pas spre biroul mare şi mătură cu mâna tot ce se afla pe el. Peniţe, hârtii, cărţi, un bust mic de marmură şi o călimară de aur se împrăştiară toate pe podea.

Griffin se aplecă peste birou, cu mâinile pe suprafaţa goală, şi se uită în ochii furioşi ai lui Wakefield.

— Se pare că avem o problemă de comunicare. Nu am venit aici să *cer* mâna surorii tale. Am venit să-ţi *spun* că o să mă însor cu Hero cu sau fără permisiunea ta. S-a culcat cu mine mai mult de o dată. Ar putea purta copilul meu. Şi dacă ai impresia că voi renunţa la ea sau la copilul nostru înseamnă că nu ai făcut destule cercetări cu privire la caracterul sau la trecutul meu.

Griffin se îndepărtă înainte ca Wakefield să poată

spune ceva şi ieşi pe uşă.

*

Era foarte, foarte târziu în noapte, iar Thomas mijea ochii în timp ce se sprijinea cu o mână de tocul uşii, iar cu cealaltă lovea în uşă. Era a doua oară când bătea, apoi făcu un pas în spate ca să se uite în sus la clădire. Nu greşise casa, n-avea cum s-o uite. Ceea ce însemna că târfa fie nu-i răspundea, fie, mai rău, era în vizită la unul dintre tinerii ei admiratori. Dacă era aşa, va…

Uşa se deschise brusc şi în prag apăru un servitor mare şi amenințător, pe care nu-l întâlnise până atunci. Thomas se încruntă.

— Unde e?

Servitorul dădu să închidă uşa. Thomas se propti cu umărul în ea şi împinse cu putere. Dar mişcarea lui nu fusese îndeajuns de fermă. Dintr-odată, se trezi în fund – pentru a doua oară în acea zi – şi văzu roşu în faţa ochilor. Era marchizul de Mandeville, la dracu'! Viaţa lui nu trebuia să fie astfel.

Se auzi mişcare la uşă, iar Lavinia se aplecă deasupra lui, îmbrăcată într-un halat mov, cu părul ei scandalos de roşcat desfăcut pe umeri. În neglijeu, fără acele accesorii artistice de machiaj, îşi arăta pe deplin vârsta. Şi totuşi, când el îşi ridică privirea spre ea, i se păru cea mai frumoasă femeie din lume.

— Ce s-a întâmplat cu tine? strigă ea.

— Te iubesc, spuse el.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti beat. Hutchinson, ajută-mă să-l duc înăuntru.

Thomas începu să protesteze împotriva ajutorului oferit de servitor, dar pentru că picioarele nu-l ajutau

prea mult, părea să fie lipsit de sens. Câteva minute mai târziu stătea aşezat în salonul ei, pe o canapea galbenă.

— Întotdeauna mi-a plăcut canapeaua asta, zise el şi bătu uşor cu palma în perna de lângă el, apoi îi aruncă o privire seducătoare. Unele dintre cele mai bune amintiri s-au petrecut aici.

Ea oftă, ceea ce *nu* semăna cu felul în care îşi amintea el că răspundea pe vremuri la privirile lui seducătoare.

— De ce nu eşti acasă la logodnica ta, Thomas?

— Nu mai e logodnica mea, zise el pe un ton care suna iritat chiar şi pentru urechile lui.

Ea ridică din sprâncenele delicate.

— Am crezut că aţi semnat actele de căsătorie.

— Şi-a tras-o cu Griffin.

Lavinia stătea cu mâinile încrucişate sub sânii ei magnifici şi abia îl privea. El clătină din cap iritat şi se uită împrejur.

— Şi-a tras-o sub nasul meu. Exact ca Anne. Nişte târfe, toate.

Ea se mişcă uşor când el rosti pentru a doua oară verbul dur.

— Ştii că-mi displace un astfel de limbaj, Thomas.

— Îmi pare rău.

El îşi puse capul în palme pentru că acesta începuse să se învârtă încet.

— Ce-ai păţit la faţă? întrebă ea încet.

— Griffin.

El râse şi îşi duse mâna la nas. Era mare, umflat şi fără îndoială rupt, dar în acel moment nu simţea.

— M-a atacat, dacă-ţi vine să crezi. După ce mi-a sedus logodnica, *el* m-a *lovit.* Trebuie să-l provoc la duel.

— Ai meritat-o?

El ridică din umeri vinovat.

— Am lovit-o. Pe Lady Hero. N-am mai lovit nicio femeie în viaţa mea.

— Atunci mi se pare că ai meritat-o, rosti Lavinia pe un ton tăios. Se aplecă să se uite la el. Chiar şi aşa, nasul tău arată destul de rău.

El o privi prelung.

— Întotdeauna ai avut grijă de mine, Lavinia.

— Nu şi acum.

El se încruntă. Ea ar fi putut să mimeze măcar puţină afecţiune sentimentală.

— Lavinia…

Ea oftă.

— Ai nevoie de apă rece pentru nas.

Se îndreptă spre uşa salonului, iar el o privi melancolic în timp ce îl chemă pe servitorul mătăhălos şi ceru apă rece şi o cârpă. Halatul ei avea culoarea ametistului şi se mula pe fundul apetisant.

Observă că papucii ei erau uzaţi, cu broderiile zdrenţuite. Ar fi trebuit să aibă papuci noi, din aceia cu tocuri cu pietre preţioase. El i-ar lua papuci cu bijuterii şi multe, multe altele dacă s-ar întoarce la el. Închise ochii un moment.

Când îi deschise din nou, Lavinia stătea lângă el cu un lighean cu apă. Puse o cârpă rece pe nasul lui.

— Au, tresări Thomas.

— Stai pe loc, zise ea.

El o privi în timp ce se aplecă deasupra lui încruntată.

— De ce m-ai părăsit? întrebă el.

— Ştii de ce.

— Nu, *serios,* spuse el confuz. Avea nevoie ca ea să-i răspundă la întrebare chiar în acel moment. De ce?

— Pentru că, spuse ea în timp ce luă cârpa şi o udă din nou, tu te-ai hotărât că e timpul să te însori. Ai

cerut-o pe Lady Hero de soţie.

— Dar de ce să mă părăseşti? întrebă el cu încăpăţânare. Ştii că te-aş fi ţinut în lux tot restul zilelor.

— Tot restul zilelor?

Ochii ei căprui îl priviră, iar el nu putu citi sentimentele care se ascundeau în spatele lor.

— Da, zise el dintr-odată serios. Pentru totdeauna. Nu mi-aş fi luat altă amantă. Ţi-aş fi fost credincios numai ţie.

— Şi soţiei tale.

Ciudata vrajă dintre ei se risipi. Ea clătină din cap.

— Mă tem că nu mi-ar plăcea să fiu o femeie întreţinută, Thomas.

— Să te ia naiba, nu mă pot însura cu tine, mârâi el.

Ştia că nu mai era fermecător. Era urât din partea lui, dar nu mai putea vorbi în doi peri. Sentimentele care se adunaseră în el erau prea puternice.

— Ştiu că nu te poţi însura cu mine, spuse ea şi cuvintele sunară de parcă ar fi fost plictisită. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot mărita cu alt gentleman.

El îşi smuci capul pe spate, căci lovitura vorbelor fu mai puternică decât pumnul fratelui său.

— Ba nu!

Ea ridică din sprâncene.

— De ce nu? Nu ai niciun drept asupra mea.

— La dracu', şuieră el.

Aruncă bucata de cârpă şi o trase mai aproape.

— Naiba să te ia!

Şi o sărută cu toată disperarea unui bărbat cu inima frântă şi însângerată. Ea îşi îndepărtă gura de a lui, chiar dacă el îşi strecură mâinile sub ţesătura din

mătase de culoarea ametistului.

— Asta n-o să rezolve nimic, Thomas.

— Poate că nu, mormăi el şi o linse pe gât. Dar o să mă facă să mă simt al dracului de bine.

— O, Thomas, oftă ea.

Şi pentru că nu mai părea să protesteze în niciun fel, el merse mai departe şi făcu ceea ce îşi dorise să facă de câteva luni. Să facă dragoste cu Lavinia.

*

Griffin moţăia într-unul dintre fotoliile fratelui său când uşa din faţă a conacului Mandeville se deschise şi se închise. Se trezi tresărind şi îşi frecă faţa ameţit. Trecuse pe la casa lui Thomas cu o seară înainte – după ce îl văzuse pe ducele de Wakefield –, dar Thomas era plecat. Când devenise clar că fratele lui nu avea să se întoarcă acasă prea curând, Griffin plecase în St. Giles.

În dimineaţa aceea venise direct acasă la Thomas ca să-l prindă pe fratele lui înainte ca acesta să plece la treburile zilnice. Numai că Thomas, ca majoritatea burlacilor, părea să fi fost plecat. Curios.

Griffin se uită spre hol. Era Thomas, care arăta teribil de morocănos, cu nasul cât un nap, şi care vorbea cu majordomul.

— Nu-mi pasă cine a venit. Nu sunt acasă.

— Nici măcar pentru rude? întrebă Griffin cu o voce tărăgănată.

Thomas se întoarse violent în direcţia lui, apoi tresări şi îşi duse mâna la cap ca şi cum îl durea.

— Mai ales pentru rude!

Se întoarse spre scară. Griffin ajunse lângă el din doar câţiva paşi.

— Păcat, frăţioare. Noi doi avem ceva de

discutat.

— Du-te dracului! începu Thomas.

— Nu, zise Griffin şi se aplecă spre fratele său. Nu şi dacă nu vrei să atârn rufele tale murdare aici chiar acum, în auzul servitorilor.

O clipă, Thomas se uită la el posac, apoi îi făcu un semn cu capul spre trepte şi începu să urce fără să spună vreun cuvânt. Din moment ce era o primire mai bună decât sperase, Griffin îl urmă. Intrară într-un birou de la etajele de sus. Griffin dădu târcoale încăperii în timp ce Thomas se îndreptă spre o carafă din cristal şi turnă un lichid de culoarea chihlimbarului într-un pahar. Griffin ridică din sprâncene.

— E cam devreme, nu-i aşa?

— Nu şi pentru mine, răspunse Thomas morocănos.

Griffin mormăi în timp ce studia o gravură medievală de pe perete.

— Acesta a fost biroul lui tata, nu-i aşa?

Thomas îşi ridică privirea surprins.

— Da. Nu-l recunoşti?

Griffin ridică din umeri.

— N-am prea venit pe aici.

— Tata mă chema în fiecare duminică după-amiază, îşi aduse aminte Thomas. Înainte să plec la şcoală a doua zi. Apoi, când veneam acasă, ne retrăgeam aici după cină.

— Ce făceaţi? întrebă Griffin.

— Vorbeam, răspunse Thomas şi ridică din umeri. Mă întreba despre studii. Când eram mai mic, mă punea să recit lecţii de latină. Când m-am făcut mai mare, discutam politică.

Griffin dădu din cap.

— Te pregătea să fii marchiz.

— Cred că da, spuse Thomas şi se uită la el. Cu

tine n-a făcut la fel?

— Nu. Eu nu eram invitat, răspunse Griffin fără chef.

Thomas se uită fix la el o vreme, ca şi cum ar fi fost uimit, apoi privi în jos, la pahar.

— Ce vrei de la mine, Griffin?

— Vreau să refuzi să te însori cu Hero.

— Ea m-a refuzat deja.

Griffin îl privi. Nu auzise acelaşi lucru şi de la Wakefield.

— Fratele ei vrea ca tu să te însori duminica asta.

Thomas se încruntă.

— Da?

— Da.

Griffin scrâşni din dinţi.

— Vreau să refuzi să te însori cu ea. Thomas pufni nervos.

— Sigur că vrei. Cred că o vrei numai pentru tine, aşa cum ai făcut şi cu prima mea nevastă.

— Asta n-are nicio legătură cu Anne, răspunse Griffin pe cât de calm putu.

— O, nu? Thomas rânji. Sărăcuţa Anne! Ce-ar face dacă ar şti că iubitul ei a dat-o uitării aşa de uşor? Dar, până la urmă, tu treci de la o femeie la alta destul de repede. Cred că nici nu mai te străduieşti să le ţii minte numele, ce să mai vorbim de a-ţi aduce aminte de ele după ce mor? I-ai spus lui Hero despre Anne?

— Da.

Răspunsul îl blocă pe Thomas. Clipi înainte să-şi revină.

— Ce? Că ţi-ai făcut un obicei din a le seduce pe femeile fratelui tău?

— Nu. I-am spus că n-am atins-o niciodată pe Anne. Griffin se uită cu tristeţe la ochii fratelui său care păreau a fi injectaţi. Thomas râse forţat.

— Minţi.

— Nu.

Griffin nu-şi putu ascunde pasiunea care îi însufleţi tonul.

Doamne! Trăise cu acea calomnie *ani în şir.*

— N-am făcut niciodată dragoste cu Anne, n-am sedus-o niciodată, n-am avut niciodată intenţia de a o seduce. Dacă ţi-a spus vreodată altceva, a minţit.

— Anne mi-a spus pe *patul de moarte* că ai fost iubitul ei. Thomas trânti paharul pe marginea mesei. Mi-a spus că era copilul tău. A zis că aţi fost iubiţi mai multe luni, că ai început să-i faci curte chiar înainte să ne căsătorim.

— Iar eu ţi-am spus la înmormântarea ei că a minţit.

— Chiar te aştepţi să cred un desfrânat în locul *soţiei* mele?

— Mă aştept să-l crezi pe *fratele* tău!

Strigătul lui Griffin răsună în încăpere. Se aplecă în faţă şi apucă spătarul unui scaun, încercând să se calmeze.

— Doamne, Dumnezeule, Thomas! Cum ai putut? Cum ai putut să crezi că ţi-aş seduce soţia? Sunt fratele tău. Nici măcar nu ţi-a trecut prin cap să ai încredere în cuvântul meu. N-ai făcut decât să crezi o femeie isterică care îşi dădea suflarea în timp ce năştea în loc să mă crezi pe mine. Parcă te-ai fi aşteptat mereu să fie aşa, iar vorbele ei n-au făcut decât să-ţi confirme suspiciunile.

— M-am aşteptat. Thomas ridică paharul şi îl dădu pe gât. Ai flirtat cu Anne, recunoaşte.

— Da! Bine! Am flirtat cu ea. Am flirtat cu ea, aşa cum face oricare alt gentleman la un bal, zise Griffin şi îşi ridică mâinile. Dar asta a fost tot. N-am mers niciodată mai departe de a rosti câteva cuvinte

prosteşti în public. Niciodată nu am *vrut* să merg mai departe.

— Te-a iubit.

Griffin trase aer în piept.

— Dacă m-a iubit, n-a fost pentru că am încurajat-o. Ştii asta, Thomas. După ce v-aţi căsătorit, după ce am realizat că ea s-ar putea să ia în serios flirturile noastre în societate, am tratat-o cu răceală.

Dar Thomas clătină din cap.

— Ştiai că avea o slăbiciune pentru tine şi ai profitat de ea.

— De ce dracu' aş fi făcut aşa ceva? întrebă exasperat Griffin.

— Din gelozie, răspunse Thomas şi făcu un gest cu paharul.

Chiar tu ai spus-o: tata nu te-a invitat niciodată la el în birou. Nu tu erai moştenitorul.

Griffin râse, nevenindu-i să creadă.

— Mă crezi un om chiar aşa de patetic încât să o seduc pe soţia fratelui meu din *gelozie?*

— Da.

Thomas goli restul paharului dintr-o singură înghiţitură. Griffin închise ochii. Dacă Thomas ar fi fost un om oarecare, l-ar fi provocat la duel. Insulta la onoarea, la integritatea, la însuşi caracterul lui era de neiertat. Dar era vorba de Thomas. Fratele lui. Iar el avea nevoie de ceva de la el. Griffin trase încet aer în piept.

— Cred că ştii, undeva adânc în sufletul tău încăpăţânat, că nu sunt vinovat de această acuzaţie atroce.

Thomas începu să zică ceva, dar Griffin ridică mâna.

— Lasă-mă să continui.

După o vreme, Thomas dădu din cap ţeapăn.

— Mulţumesc, zise Griffin şi se uită la el. Tu n-o iubeşti pe Hero. A consimţit să fie iubita mea. Eu nu cred că vrei să te însori cu ea. Lasă-mi-o mie, Thomas.

— Nu.

Griffin simţi un junghi de disperare în piept, dar nu lăsă să se vadă această slăbiciune.

— Tu n-o vrei. Eu o vreau. Nu fi hrăpăreţ.

Thomas râse.

— S-a întors situaţia, nu-i aşa? Acum nu mai eşti aşa de tare, nu-i aşa?

— Termină! *Termină,* Thomas, zise Griffin şi închise ochii.

— Dacă Wakefield a hotărât că ne vom căsători duminică, intenţionez să mă supun dorinţei lui.

— O iubesc.

Griffin deschise ochii la vorbele acelea rostite pe un ton rigid, îşi dădu seama că erau adevărate. Acest lucru ar fi trebuit să-l şocheze. Însă, în mod ciudat, i se părea corect. Se uită la fratele lui, fără speranţă, dar şi fără teamă. Pentru o secundă, Thomas păru speriat; apoi îşi feri privirea nesigur.

— Ghinionul tău.

Şi ieşi din încăpere.

*

În acea noapte, Hero stătea întinsă în pat, fără să poată dormi, iar gândurile i se învălmăşeau în minte, când auzi un sunet la fereastră. Era ceva abia perceptibil, ca o zgârietură, iar dacă n-ar fi fost complet trează şi cu mintea preocupată, n-ar fi auzit nimic. Oare se urcase o pisică pe balcon?

Se ridică în coate şi se uită spre ferestrele înalte. Încăperea ei era cufundată în întuneric, dar razele lunii luminau uşor fereastra. Îşi miji ochii într-acolo. Doar

nu…

O siluetă mare apăru deodată, conturându-se neagră pe fereastră. Hero icni şi se înecă încercând să ţipe. Umbra se mişcă, fereastra se deschise, şi Griffin păşi calm în dormitorul ei. Hero îşi regăsi vocea, chiar dacă inima îi bătea să-i sară din piept de bucurie la vederea lui.

— Ce crezi că faci?

— Şşşt… zise el pe un ton mai degrabă de profesor care îşi mustră elevul decât de intrus în miez de noapte. Vrei să trezeşti toată casa?

— Mă gândeam s-o fac, răspunse ea, deşi fără îndoială el ştia la fel de bine că ea minţea.

Hero se ridică în fund şi îşi trase cearceaful deasupra sânilor cu un gest pudic. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte, dar nu voia ca el să creadă cumva că era desfrânată. Cel puţin nu mai mult decât arătase că era până în acel moment.

El nu răspunse, ci străbătu distanţa dintre ei cu paşi neauziţi. Era întuneric în cameră şi, când el se apropie, Hero îl pierdu din vedere după perdelele baldachinului. Simţi un moment teribil de panică în clipa în care nu-l mai zări, ca şi cum nu avea să-l mai vadă vreodată. Întinse mâna ca să dea la o parte perdelele şi îl zări lângă noptieră. Părea să se uite la lucrurile de acolo. Oare putea vedea în întuneric?

— Am vorbit cu fratele tău.

Ea se încordă.

— Oh?

— Mi-a spus că o să te măriţi cu Thomas duminică, zise el. Mă tem că… discuţia noastră nu s-a terminat bine.

Hero rămase tăcută.

— Ei? O să te măriţi cu Thomas?

Ea îşi miji ochii, dar nu reuşi să-i citească

expresia.

— Asta vrea Maximus să fac.

Capul lui se răsuci spre ea.

— Ce vrei *tu?*

Îl voia pe Griffin, dar nu era aşa de simplu. Dacă refuza să se mărite cu Thomas, nimic nu-l mai putea opri pe Maximus să vină după Griffin. Nimic nu-l mai putea opri să-l aresteze şi să-l atârne în ştreang. Şi chiar dacă nu se întâmpla acest lucru, oare se putea mărita cu el ştiind că trebuia să renunţe la familie? Poate chiar să nu le mai vadă vreodată pe Phoebe, pe verişoara Bathilda sau pe Maximus. Un val de panică se ridică în interiorul ei numai gândindu-se la aşa ceva.

— Te-ai hotărât să renunţi la distilerie? întrebă ea încet, simţindu-se disperată.

— Nu pot, răspunse el hotărât. Nick a murit apărând-o. Nu pot să-l dezamăgesc.

— Atunci va trebui să mă mărit cu Thomas, răspunse ea deznădăjduită. Lăsă perdelele să cadă între ei doi. Poate că este mai bine aşa.

— Nu poţi vorbi serios.

Rostise cuvintele pe un ton jos, pierdut, mai aproape de ea.

— De ce nu? întrebă ea epuizată.

Simţea o durere în suflet de câteva zile, de atât de multă vreme încât nici nu mai băga de seamă. Era pur şi simplu acolo – o pulsaţie continuă, chinuitoare.

— Nu mă pot mărita cu tine. Nu avem nimic în comun.

— Adevărat, şopti el.

Suna ca şi cum ar fi fost chiar lângă ea, iar respiraţia lui era estompată numai de voalul perdelelor baldachinului.

— Nu avem nimic în comun noi doi. Tu semeni mai mult cu Thomas – cumpătată, atentă la decizii,

prudentă.

— Mă faci să par teribil de plictisitoare.

El râse, un sunet intim în acel întuneric.

— Am zis că semeni cu Thomas… nu că eşti la fel. Mie nu mi s-a părut niciodată că eşti plictisitoare.

— Ce frumos din partea ta.

Atinse perdeaua cu vârful degetului şi apăsă încet până ce simţi obrazul lui prin ţesătura diafană.

— Cred că tocmai diferenţele dintre noi ne fac o pereche perfectă, rosti el, şi bărbia i se mişcă sub atingerea ei. Ai muri de plictiseală cu Thomas în niciun an. Iar dacă eu aş găsi o femeie cu un temperament ca al meu ne-am sfâşia în numai câteva luni. Tu şi cu mine, însă, suntem ca pâinea şi untul.

Ea pufni.

— Ce romantic.

— Şşşt… făcu el, iar în vocea lui se citea amuzamentul, dar şi o doză de seriozitate.

Ea îi cuprinse obrazul în timp ce el continuă:

— Pâine şi unt. Pâinea conferă stabilitate pentru unt; untul dă gust pâinii. Împreună sunt perfecte.

Ea se încruntă.

— Eu sunt pâinea, nu?

— Uneori.

Vocea lui era un val fin de sunete şuierate, pe un ton jos şi ameninţător. Ea simţi cuvintele în timp ce i se scurgeau pe palmă.

— Iar uneori eu sunt pâinea şi tu untul. Dar ne potrivim… înţelegi asta, nu?

— Eu…

Voia să spună da. Voia să fie de acord să se mărite cu el şi să ignore toate vocile acelea potrivnice din cap.

— Nu ştiu.

— Hero, şopti el, iar ea observă mişcarea buzelor

lui prin perdea. N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru o altă femeie. Nu cred că se va mai întâmpla. Nu înţelegi asta? Este ceva ce se petrece o dată în viaţă. Dacă-l laşi să se scurgă printre degete, vom fi amândoi pierduţi. Pentru totdeauna.

Cuvintele lui o făcură să tremure. *Pierduţi pentru totdeauna.* Nu suporta gândul să-l piardă. Fără să se gândească, se aplecă în faţă şi îşi lipi buzele de ale lui, simţindu-i prin perdea căldura şi prezenţa. Dar el îşi retrase capul.

— Înţelegi cât de mult însemni pentru mine? Înţelegi ce suntem împreună?

Ea clătină din cap.

— Nu vezi cât de mult îmi ceri? Să sar într-un abis numai pe baza cuvintelor tale. Nu văd cum…

— Atunci lasă-mă să-ţi arăt.

Perdelele fură trase deoparte, iar el se urcă în pat alături de ea. Trase înapoi perdelele şi dintr-odată patul ei deveni mic, intim şi întunecat. Erau închişi în mica lor lume, doar ei doi, în afara timpului şi a spaţiului. El dădu la o parte cearceaful pe care ea îl ţinea în mâini, iar ea cedă fără să protesteze. Ţesătura foşni alunecând pe picioarele ei; ea înghiţi în sec şi tot corpul începu să-i pulseze de dorinţă pentru el.

Îl cunoştea acum – ştia ce putea face pentru ea. Cum o putea face să se simtă. Mâinile lui îi atinseră gleznele şi le prinseră într-o strânsoare caldă şi fermă.

— Hero.

Vocea lui era răguşită, profundă, trădând emoţia intensă. Ea îi simţi mâinile pe gambe, iar atingerea părea ireal de tandră în întuneric. El era numai o umbră, aşa că ea închise ochii şi se concentră la vârfurile degetelor lui care înaintau pe coapsele ei şi încercă să nu se mai gândească la faptul că în mod sigur aceea era ultima lor noapte împreună.

El trasă cercuri pe pielea ei, iar respiraţia ei se înteţi; şi-o auzea tare în urechi. Întinse mâinile spre coapsele ei, iar ea îşi mişcă neliniştită picioarele, dar atingerea lui dispăru în timp ce el îi scoase cămaşa.

Ea rămase goală, simţind pe piele aerul rece al nopţii. Apoi degetele lui o atinseră din nou şi trasară cercuri pe talia ei, aproape gâdilând-o. Pielea ei părea să se acordeze cu el, trezindu-se la viaţă şi răspunzând cu senzaţii de furnicături. Îşi întinse mâinile spre el, nerăbdătoare.

— Griffin…

— Şşşt… şopti el. Lasă-mă să-ţi arăt.

Degetele lui urcară pe şoldurile ei spre burtă şi se întâlniră deasupra buricului. Ea trase aer în piept, neputând să rămână perfect nemişcată sub atingerea lui. El râse şi o mângâie cu unghiile uşor în sus, până sub sâni. Sfârcurile ei erau uşor ridicate, în aşteptarea plăcerii. El îi mângâie curbura fină de sub sâni – o senzaţie de uşoară gâdilare –, iar ea fu nevoită să-şi frece coapsele una de alta ca să-şi astâmpere nerăbdarea.

Când gura lui fierbinte şi deschisă coborî pe unul dintre sfârcurile ei înfiorate, ea tresări. Îşi strecură degetele în părul lui în timp ce el îi atinse sfârcul cu limba şi apoi îl supse cu putere, îi ciupi şi celălalt sfârc, aproape dureros, şi îi cuprinse sânul cu toată gura, devorând carnea cu o foame erotică.

— Griffin, suspină ea.

El o muşcă de sfârc drept pedeapsă. Ea gemu şi îşi ridică picioarele, şocată să-i simtă pantalonii pe partea interioară a coapselor.

Era în continuare îmbrăcat, dar ei nu-i păsa. Îşi ridică şoldurile şi îl cuprinse disperată. Îl simţi tare, mare, dincolo de ţesătura pantalonilor, şi îşi deschise şi mai mult coapsele ca să-şi preseze locul dureros de el.

Dar el se lăsă cu greutate pe ea şi o ţintui acolo, deschisă şi vulnerabilă, sub el.

— Încă nu, murmură el şi îşi îndreptă gura spre celălalt sfârc.

Ea încercă să-şi mişte şoldurile, să se frece într-un fel de el, dar el rămase acolo, mare, puternic, implacabil, pe ea. Îşi sprijinea partea de sus a corpului în braţe în timp ce îi devora în voie sânii, dar şoldurile lui o ţintuiau complet. Vru să-l prindă de păr ca să-i ridice capul, dar părul lui era scurt, prea scurt, iar el nu făcu decât să chicotească în dreptul sfârcului ei. Trase de pielea sensibilă, iar ea ajunse aproape – atât de aproape! Dacă ar fi lăsat-o…

— Griffin, şuieră ea, exasperată de frustrare.

Simţea că arde sub el, cu tot corpul în alertă, pregătit pentru el. Îl simţea, tare şi lung, în dreptul clitorisului, dar el nu voia să se *mişte.*

— Şşşt…

El îşi săltă capul şi îi linse încet sfârcul, iar respiraţia lui îi mângâie pielea umedă, în timp ce îi şopti încă o dată, ca o tortură:

— Încet, dulceaţă.

Vorbise ca şi cum ea ar fi fost o iapă ce trebuia îmblânzită şi, în oricare moment, ea l-ar fi pedepsit pentru acea insultă. Dar de această dată se afla în totalitate la mila lui.

— Griffin, te rog, şopti ea.

— Ai nevoie de mine? întrebă el.

— Da!

Îşi lăsă capul pe spate nerăbdătoare. Avea să explodeze dacă el nu-i oferea curând eliberarea.

— Ai nevoie de mine?

Îi sărută sfârcul cu blândeţe.

— Te rog, te rog, te rog.

— Mă iubeşti?

Şi, cumva, în ciuda stării ei, îşi dădu seama de capcană. Se uită la el printre gene, oarbă în acel întuneric. Nu-i vedea faţa sau expresia de pe chip.

— Griffin, oftă deznădăjduită.

— Nu poţi s-o spui, nu? şopti el. Nici nu o poţi recunoaşte.

Îşi trecu obrazul peste sânii ei, iar ei i se păru că acesta era umed.

— Griffin, eu…

El îşi ridică capul şi se mişcă într-o parte.

— Nu contează.

Pentru o clipă, ea crezu că avea de gând să plece şi o cuprinse panica. Îl apucă disperată de braţe. Dar muşchii lui tresăreau sub degetele ei în timp ce el îşi mişca mâinile.

— Şşşt… e în regulă, murmură el în timp ce se aşeză din nou între coapsele ei.

Penisul lui era mare şi gol.

— Am ceea ce vrei şi ceea ce ai nevoie, chiar şi fără dragoste.

Ea clătină din cap; nu mai era deloc sigură, nu mai putea spune ce era real şi ce era emoţie sexuală.

— Eu nu…

— Şşşt…

Capul membrului lui se mişcă la intrarea ei, iar ea simţi senzaţia delicioasă de întindere.

— E bine, nu-i aşa? întrebă el, cu vocea puţin încordată.

O pătrunse, câte un centimetru mai adânc odată cu fiecare împingere, şi totul era o tortură. Ea se arcui în sus, ca să-l primească dintr-odată, dar el îi apăsă şoldurile cu putere.

— Ia-l, zise el răguşit. Lasă-mă să-ţi ofer măcar asta.

Se retrase puţin, iar ea scânci în semn de

protest; apoi se apăsă din nou în ea, cu membrul nesfârşit de lung şi tare ca piatra, împinse şi împinse, iar ea îi simţi pubisul atingându-i ridicătura. Se opri, iar ea îi auzi respiraţia întretăiată, dar când vorbi glasul îi era calm şi egal:

— Gata. E bine, nu-i aşa? Asta vrei… un penis bun şi tare.

Spunând asta, se retrase şi îşi scoase membrul, lăsând numai vârful înăuntru înainte de a se împinge din nou în ea. Şi avea dreptate – *asta* voia. De fapt, era perfect. Ca el să se mişte în ea ca un armăsar, cu muşchii tensionaţi, transpirat, hotărât să ofere plăcere amândurora.

El îi apucă genunchii, îi ridică şi îi despărţi şi mai mult în timp ce se ridică mai sus. Se cufundă în ea într-un ritm puternic şi insistent. Cu fiecare mişcare o împinse mai sus pe pat până când capul ei fu îngropat în pernă, iar aceasta se înghesui în tăblia patului. Ea gemu neajutorată, bucurându-se de sălbăticia lui. Îi plăcea, ar fi vrut să continue la nesfârşit, voia să se mişte în ea până când uita cine era el. Până când uita cine era ea. Până când timpul se oprea în loc.

Dar niciunul dintre ei nu putea continua la nesfârşit. Mişcările lui deveniră spasmodice şi puternice, iar ea simţi că era aproape de climax. Se arcui sub el, cu mâinile prinse de umerii lui. El îşi apăsă gura pe buzele ei exact în clipa în care ea ar fi vrut să ţipe. Raze de lumină străfulgerară în spatele pleoapelor ei închise. Membrul lui pulsa, se freca de acel loc delicios, iar ei i se păru că va muri din pricina plăcerii nesfârşite.

Apoi îşi împinse şoldurile în ea şi se cutremură; ea simţi tremurăturile care îi scuturau umerii lui largi. El îşi desprinse gura de a ei şi gemu, prelung şi răguşit, cu corpul scuturat de fiori, în timp ce viaţa se scurgea

din trupul lui în al ei.

Se lăsă ca o stâncă pe ea şi rămase o clipă nemişcat, în timp ce ea încerca să-şi tragă sufletul. În final, îşi întoarse capul spre ea şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc şi cred din toată inima că şi tu mă iubeşti. De ce nu poţi s-o spui, Hero?

Capitolul 16

Regina Ravenhair se uită la răspunsurile la întrebarea ei şi clătină din cap.

— Ne vedem mâine, domnilor.

Dar în timp ce se ridica să iasă din camera tronului, Prinţul de la Răsărit vorbi:

— Care este decizia Maiestăţii Tale?

Ea se uită la ei şi văzu că top cei trei prinţi o priveau destul de aspru.

— Da, pe care dintre noi l-ai ales? vru să ştie Prinţul de la Miazănoapte. Am răspuns cu toţii la toate întrebările tale, şi totuşi nu spui nimic.

— Trebuie să te decizi, zise Prinţul de la Soare-Apune, Trebuie să te decizi şi să ne spui mâine cu care dintre noi te vei mărita...

din *Regina Ravenhair*

Griffin se ridică şi aprinse o lumânare de la jarul ce pâlpâia în şemineu. Se întoarse în pat, arogant de gol, iar lumina licări pe abdomenul lui plat. Aşează lumânarea pe noptieră şi se urcă din nou în pat, mare, masculin, hotărât.

— Ei? De ce n-o poţi spune?

Hero se uită la el şi simţi cum inima începea să i se sfărâme.

— Contează atât de mult cele două cuvinte?

— Ştii că da.

Dar ea clătină din cap.

— Nu pot. Vrei să renunţ la familia mea, la tot ceea ce cunosc, iar tu nici măcar nu poţi să renunţi la distileria aceea groaznică. Nu înţelegi că ceea ce îmi ceri este imposibil?

Se aşteptă la mânie şi la cuvinte aspre. În schimb, el doar închise ochii ca şi cum era prea epuizat ca să-i ţină deschişi.

— Mai am nevoie de puţin timp cu distileria. Până ce-l distrug pe Vicar. Apoi…

— Cât timp, Griffin? Vocea ei era gâtuită. Zile? Săptămâni? Ani? Nu pot aştepta aşa mult. Maximus şi fratele tău nu mă vor lăsa.

El deschise ochii, iar privirea lui deveni intensă.

— Deci la asta se ajunge: alegi să te măriţi cu fratele meu în loc să te măriţi cu mine?

— Da.

— Cum poţi să-mi faci aşa ceva? Cum poţi să ne faci nouă aşa ceva?

Ea îşi muşcă buza încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Mi-am petrecut toată viaţa ascultând de regulile ce mi-au fost impuse de societate şi de fratele meu. Maximus a decis că Thomas este un bărbat mai bun pentru mine.

— Mă acuzi că nu vreau să renunţ la distilerie pentru tine, rosti el încet. Dar cred că eşti o mare laşă. Nu ai renunţa oricum la decizia fratelui tău de dragul meu.

— Poate că ai dreptate, răspunse ea. Acum nu pot lupta împotriva lui Maximus. Nu pot. El are puterea să mă excludă din familie. În plus, a făcut alegerea corectă. Thomas e de încredere. Este sigur.

— Şi eu nu sunt?

— Nu.

Cuvântul căzu între ei ca o mare greutate. Hero simţi lacrimile care îi umplură ochii, deşi nu ştia sigur pentru ce plângea. Patul se mişcă, şi dintr-odată Griffin fu deasupra ei, greutatea lui apăsând-o în saltea, iar ea simţi pe obraz respiraţia lui furioasă.

— Poate că e sigur, dar îl iubeşti, Hero?

— Nu, suspină ea.

— Te face să roşeşti de mânie şi apoi de dorinţă? Îi desfăcu picioarele şi se aşeză între ele, greu şi fierbinte. Ştie cât de sensibile sunt sfârcurile tale? Că poţi ajunge la orgasm doar când sunt supte?

— Doamne, nu.

— Te priveşte aşa ca mine? Ştie că ochii tăi sclipesc atunci când eşti excitată? O sărută pe gât, iar sărutările lui deveniră insistente şi apăsate. Ştie că-ţi place să citeşti în greacă, dar urăşti să desenezi? Aşteaptă cu răsuflarea întretăiată să-ţi arcuieşti fandosită sprânceana… şi apoi se excită când o faci? Îi apucă ambele sfârcuri deodată, ceea ce îi trimise un fior între coapse. Spune-mi, Hero, fir-ar a dracului de treabă, *spune-mi:* te face să te simţi aşa cum te fac eu?

— Nu!

Răspunsul ei era un vaiet disperat. Degetele lui îi despărţeau pliurile ca şi cum ar fi avut tot dreptul s-o facă, de parcă era *a lui* de drept, acum şi pentru totdeauna, până la sfârşitul vieţii. Şi apoi o pătrunse. Tare şi fierbinte, mişcându-se atât de minunat încât ea începu să plângă.

Îşi strânse picioarele în jurul coapselor lui înguste, cu braţele pe umerii lui, ţinându-l aproape de ea cu întreg corpul în timp ce el se împingea în ea. Penisul lui mare aluneca înăuntru şi apoi afară între

pliurile ei umede. Era deja sensibilă în acel loc de la partida de amor de dinainte. Gemea şi abia putea ţine pasul cu ritmul lui puternic şi rapid. Era prea mult; nu mai putea.

Ar fi vrut să-l împingă la o parte. Să fugă din încăpere şi de el, şi de felul prea brutal în care făcea dragoste. Nu-i dădea timp să îi cedeze, să se ascundă sau să asimileze nevoia lui furioasă. Se împingea pur şi simplu în ea ca să-i arate ceea ce împărtăşeau, ceea ce făceau, atunci şi acolo. El se aplecă şi îi cuprinse gura, sărutând-o cu posesivitate în timp ce membrul lui o pătrundea ritmic. Ea gemu, îşi deschise buzele şi acceptă invazia limbii lui, gustă totodată propriile lacrimi.

— Hero, murmură el. Hero. Hero. Hero.

Punctă fiecare invocare a numelui ei cu câte o mişcare puternică a şoldurilor, de parcă ar fi vrut să o marcheze ca a lui. Picături de sudoare îi scăldau trupul, respiraţia îi devenea mai rapidă, iar patul scârţâia. Ea clătină din cap pe pernă – un gest de negare faţă de el, faţă de felul în care făcea dragoste, faţă de propria pornire, nu mai era sigură. Dar el nu o lăsă, îi prinse capul între mâini, o ţintui şi o făcu să se uite la el în timp ce se împingea în trupul ei.

— Mă iubeşti, Hero?

în ochii lui verde-deschis se citea disperarea.

— Mă iubeşti aşa cum te iubesc eu?

Cuvintele lui o făcură să se dezlănţuie, şi simţi un şuvoi de căldură lichidă ce îi curgea din miezul trupului. Tremură sub el, încercând să-şi desprindă privirea de a lui în timp ce pasiunea exploda în ea. În timp ce râuri de plăcere dulce i se răspândeau prin coapse şi burtă. În timp ce inima i se frângea şi se forma la loc.

Dar el nu o lăsă să îşi ferească privirea, în timp

ce ochii lui se închiseră pe jumătate, şi muşchii feţei, gâtului şi pieptului se încordară. Îl urmări sfârşită cum se cutremură deasupra ei, cu umerii mari şi puternici lucind de sudoare. Se mai împinse în ea o dată, de două ori, de trei ori şi rămase acolo, încordat în ea; trupurile lor erau sudate în timp ce el atinse orgasmul. Ochii lui o implorau în tăcere, sfidător şi mândru. Vederea ei se înceţoşă.

El se prăbuşi pe ea gâfâind. Hero închise ochii şi îşi trecu mâinile peste umerii lui umezi. Voia să-şi imprime acea amintire în minte: mirosul de mosc rămas după ce făcuseră dragoste, greutatea lui asupra ei, sunetul respiraţiei lui aspre în urechi. Într-o zi, poate curând, va dori să rememoreze acea imagine, să o preţuiască şi s-o păstreze în inimă.

Dintr-odată el se rostogoli de pe ea, iar mâinile ei se întinseră să-l prindă, dar el nu se dădu jos din pat. Cel puţin, nu încă. O strânse aproape, îi apropie fundul de vintre şi îi înconjură spatele cu umerii largi. Îi dădu la o parte părul de pe ceafă şi o sărută acolo.

— Dormi, spuse el.

Iar ea făcu întocmai.

*

Ziua era mohorâtă, dar toate zilele deveniseră acum mohorâte, se gândi Silence în timp ce se uita în jur, pe fereastra ponosită.

— Mamă! ţipă Mary Darling şi se agăţă agitată de partea din faţă a rochiei lui Silence cu mâinile murdare. Mamă!

— O, Mary Darling, oftă Silence.

Uitase să-şi pună un şorţ înainte să se aşeze ca să ia un mic dejun întârziat cu copilaşul. Acum avea două dâre de grăsime pe corsajul negru. Se uită în jos

şi se simţi neajutorată şi pustiită. Ar fi trebuit să se ridice şi să se cureţe – sau cel puţin să găsească un şorţ –, dar se părea că nu avea energia necesară.

— Dă-mi mie copilul, surioară.

Intrând în bucătărie, Winter îşi atârnă pălăria neagră lângă uşă, apoi puse o cutie de lemn pe masă. O luă pe Mary Darling din braţele ei, o aruncă în aer şi o prinse cu uşurinţă, iar ea ţipă şi chicoti. De ce simţeau nevoia bărbaţii să arunce copilaşii în sus? Chiar şi Winter, cel mai serios dintre fraţii ei, luase această boală.

— Mereu îmi e teamă că o s-o scapi când faci aşa.

— Dar n-o fac niciodată, răspunse el.

— Ce cauţi acasă în timpul dimineţii?

— Jumătate dintre băieţi au lipsit, bolnavi de nu ştiu ce febră, iar cealaltă jumătate nu s-au putut concentra, zise Winter şi ridică din umeri. I-am trimis pe ceilalţi acasă. Unde-i restul lumii?

— Copiii au mâncat deja. Nell i-a scos la plimbarea de dimineaţă.

Cu sprâncenele ridicate, Winter se uită în spate peste umărul copilaşului.

— Pe toţi?

— Pe cei suficient de mari ca să meargă, răspunse Silence, simţindu-se vinovată. Ar fi trebuit să mă duc cu ea.

— Nu, nu, zise Winter grăbit. Sprijini copila pe şold şi scoase o farfurie din dulăpior. Cu toţii trebuie să facem o pauză de la muncă din când în când, continuă el.

— Tu nu.

— Eu n-am pierdut pe cineva drag recent, răspunse el cu multă blândeţe.

Silence îşi strânse buzele o clipă, apoi se ridică şi

luă farfuria de la fratele ei. Se duse la vatră şi îşi umplu farfuria cu terci dintr-o oală. Aduse farfuria înapoi la masă şi o puse în faţa lui.

— Lasă-mă s-o iau eu pe Mary. O să te umple cu terci într-o clipită.

— Mulţumesc, zise Winter.

Băgă în gură o lingură plină cu terci gros şi murmură mulţumit în timp ce mesteca:

— E foarte bun.

— Nell l-a făcut, spuse Silence sec.

Felul în care gătea ea lăsa mult de dorit.

— Ah.

Winter înghiţi şi arătă cu mâna spre cutia de lemn.

— Am găsit-o pe trepte.

— Da?

Silence simţi o scânteie de curiozitate şi se uită la cutie cu mai multă vioiciune decât simţise în ultimele zile.

— Crezi că este de la admiratorul lui Mary Darling?

Winter zâmbi uşor.

— Aş putea încerca să ghicesc, dar mi se pare mai logic să o deschidem pur şi simplu şi să aflăm.

Silence scoase limba la fratele ei. Întoarse cutia între degete. Nu era mai mare decât palma. În timp ce o cerceta, îşi dădu seama că, deşi era foarte simplă, fără niciun marcaj sau vopsea, cutia era frumos lucrată. Strălucea de la ceara de albine. Se încruntă nesigură. Cutia era mai preţioasă decât celelalte daruri pentru Mary. Mary Darling o apucă şi o ţinu curioasă în faţa ei.

— Încă nu, iubito, zise Silence. Mai întâi trebuie să vedem ce-i înăuntru.

Puse cutia pe masă, deschise capacul şi i se tăie

răsuflarea.

— Ce este?

Winter se ridică pe jumătate ca să se uite. Silence întoarse cutia ca el să poată vedea şiragul de perle încolăcit înăuntru. El rămase tăcut; apoi luă colierul cu degetele lui lungi şi elegante. Ridică perlele şi se uită cum străluceau în lumină.

— Este un cadou foarte scump pentru un copil.

— Nu e pentru Mary Darling, şopti Silence.

Luă bucata de hârtie care se aflase sub perle. Două cuvinte erau scrise pe ea.

Silence Hollingbrook

Când se trezi, Hero ştiu chiar înainte să deschidă ochii că Griffin nu mai era cu ea. Stătea întinsă, fără să se mişte, cu ochii închişi, ca pentru a amâna momentul în care va realiza că el plecase. Patul era rece. El plecase de multă vreme. Îşi făcu mâinile pumn şi descoperi cu uimire că avea ceva în palma dreaptă. Deschise ochii ca să vadă şi îşi apropie mâna de faţă.

*

Era dimineaţa târziu, iar lumina pătrundea cu putere pe fereastră. Obiectul din mâna ei era cercelul ei cu diamant. Îl pipăi cu vârful degetului. Cercelul cu diamant pe care Griffin îl luase de jos după ce ea îl aruncase în el cu atât de multă vreme în urmă. Se uită la el, iar lacrimile îi umplură ochii când înţelese mesajul. El nu se mai întorcea.

Era dimineaţa târziu când Griffin urcă treptele casei lui din oraş. Îşi simţea picioarele ca de plumb, iar pieptul greu şi înfundat.

— Unde ai fost?

Îşi înălţă capul la auzul vocii familiare. Mama lui stătea pe trepte, îmbrăcată într-o mantie de catifea. El se opri şi întrebă prosteşte:

— Ce faci aici? S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva? repetă ea uimită. Da, s-a *întâmplat* ceva… L-ai bătut pe Thomas, zice că i-ai sedus logodnica şi apoi aţi dispărut amândoi! Vreau să ştiu ce se întâmplă şi cum veţi rezolva această problemă îngrozitoare dintre voi. Este mai rău acum decât înainte să te întorci în Londra. Ce s-a întâmplat cu familia noastră?

El se holbă la ea, la acea femeie micuţă dar puternică, şi observă că umerii îi erau căzuţi. Supravieţuise morţii tatălui lor, supravieţuise datoriilor şi scandalului, iar acum era aproape de colaps din cauza lui. Simţi gust de cenuşă în gură. Dezamăgirea mamei lui se adăuga păcatelor lui. Se uită în jur şi îşi dădu seama că erau într-un loc public. Una dintre vecinele lui se uita la ei avidă de după perdele. Griffin o luă de mână pe mama lui.

— Hai înăuntru, draga mea.

Ea îşi ridică privirea spre el nesigură, iar în lumina soarelui el observă ridurile din jurul ochilor ei.

— Griffin?

— Hai înăuntru, repetă el.

O conduse în bibliotecă şi îşi dădu seama de greşeală imediat, când aruncă o privire spre locul de lângă canapea unde făcuse dragoste cu Hero. Înjură în sinea lui, dar unde putea s-o invite? Jumătate dintre camere erau acoperite cu cearceafuri pentru că nu se sinchisise să le folosească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea şi îl atinse îngrijorată pe braţ.

— Nimic, răspunse el şi se duse la uşă ca să cheme un servitor.

Trecu un minut până ce apăru o servitoare şleampătă.

— Adu nişte ceai fierbinte şi prăjituri.

Ea făcu o reverenţă.

— N-avem prăjituri, milord.

Griffin făcu o grimasă.

— Atunci pâine sau ce găseşte bucătăreasa.

Închise uşa şi se întoarse înapoi în încăpere, trecându-şi mâna prin păr. Nu purta perucă, nu se bărbierise de câteva zile, iar casa lui şi personalul erau un dezastru. Ei, cel puţin nu mai conta. După ce avea să se ocupe de Vicar, va pleca împreună cu Deedle spre nord. Lui Deedle nu-i plăcea acolo, dar Griffin nu avea de gând să rămână în acelaşi oraş cu Thomas şi Hero.

— Griffin? rosti mama lui încet.

La naiba! Mamei lui nu-i plăcea la ţară. Era nevoit s-o lase şi pe ea în urmă. Doar dacă nu cumva avea să se mute într-un oraş mai aproape de moşia Mandeville. Dar tot n-ar fi fost Londra. Nimic nu se compara cu Londra.

— Griffin! Mama lui traversă încăperea şi îl luă de mâini. Trebuie să-mi spui la ce te gândeşti.

El zâmbi epuizat.

— Nu este foarte dramatic, mamă. Intenţionez să plec din Londra.

— Dar de ce?

El închise ochii.

— Nu pot să trăiesc aici, cu Thomas şi cu *ea.*

— Cu Lady Hero, adică? Ea râse cu jumătate de gură, iar el deschise ochii şi o văzu uitându-se la el cu o privire exasperată. Nu trebuie să-i mai rostim numele?

— Ar fi destul de dificil pentru Thomas, zise el epuizat.

Ea clipi.

— Doar nu…

El încuviinţă din cap.

— O să se căsătorească duminică.

Dădu drumul mâinilor ei şi traversă încăperea ca să-şi toarne un pahar cu brandy.

— Dar am crezut…

— Că o să mă însor cu ea? întrebă el, încă întors cu spatele. Se pare că nu.

— De ce nu?

El ridică din umeri.

— Mai contează? Oricum, Thomas se va răzbuna pentru că am sedus-o pe Anne.

— Nu fi prostuţ, zise ea şi pufni. Niciodată n-am crezut că ai sedus-o pe Anne.

El se întoarse puţin surprins – şi destul de recunoscător.

— Nu? Toţi ceilalţi aşa au crezut.

— Sunt mama ta, Griffin. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la el exasperată. Acordă-mi puţin credit.

— O, mamă, te iubesc aşa de mult.

Zâmbi epuizat şi luă o gură de brandy, apoi făcu o grimasă când acesta îi arse gâtul.

— Nimeni nu mai crede bârfa aceea veche.

— Thomas crede.

Ea făcu ochii mari.

— Ce?

El dădu din cap şi mai bău din brandy. A doua înghiţitură fu mai plăcută. Poate că avea să devină alcoolic.

— Nu se poate!

— A spus-o chiar el, o asigură Griffin. Că i-a spus Anne pe patul de moarte.

— Fata aia a fost mereu o prostănacă, Dumnezeu

s-o odihnească, bombăni mama lui. I-ai spus clar că n-ai făcut-o?

— Da şi foarte clar nu m-a crezut, probabil din cauza a ceea ce am făcut recent cu Lady Hero.

— Asta e cu totul şi cu totul altceva, spuse mama lui.

— Oare? întrebă el. Pentru Thomas mă îndoiesc că este.

— Anne a fost soţia lui. Lady Hero este doar logodnica lui. În plus…

Ea se opri şi îşi muşcă buza. Griffin se încruntă la ea suspicios.

— În plus, ce?

Ea dădu din mână iritată.

— Nu e secretul meu ca să-l dezvălui.

— Mamă.

— Nu mârâi la mine. Se uită la el fix o vreme, apoi îşi mută privirea. Uneori poate fi atât de prost.

— Spune-mi.

— Nu-i treaba ta, Griffin.

— Este dacă are legătură cu Hero. O iubesc.

Expresia ei se îmbună dintr-odată.

— O, da?

— Da, din păcate, spuse el. Acum zi-mi.

— Thomas s-a încurcat cu o femeie destul de uşuratică sezonul trecut, una pe nume doamna Tate. A încercat să se ascundă de mine, normal, dar eu am văzut. Nu-şi putea lua privirea de la ea când o vedea la un bal sau în alte locuri.

— Thomas are o amantă? La dracu’, ştiam eu! A urmărit-o la Harte’s Folly.

— Cred că e ceva mai mult decât o amantă, deşi poate că el n-o ştie, zise ea, oarecum obscur.

Mânia lui Griffin revenea. Cum îndrăznea Thomas să se însoare cu Hero, deşi era încurcat cu o amantă?

— A întrerupt legătura?

— Tocmai asta e, răspunse mama lui. Am crezut că aşa s-a întâmplat când i-a cerut mâna lui Lady Hero, dar acum cred că se vede din nou cu doamna Tate.

— Ca s-o pedepsească pe Hero, mârâi Griffin.

— Nu, nu cred. Cred că a început să ţină la femeia aceea, zise mama lui şi clătină din cap. Îl iubesc mult pe Thomas… este primul meu fiu… dar uneori poate fi foarte netot. Ar trebui s-o lase pe Lady Hero.

— Ah, făcu Griffin şi dădu pe gât restul de brandy. Mă tem că pentru mine oricum nu mai contează.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă iubeşte, spuse el şi încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Nu vrea să se mărite cu mine.

— Hm! Mama lui se încruntă feroce. Poate că spune că nu vrea să se mărite cu tine, dar eu nu cred nici pentru o clipă că nu te iubeşte. O femeie ca Lady Hero nu lasă un bărbat în patul ei înainte să se mărite decât dacă e îndrăgostită până peste cap de el.

Griffin privi în jos la pahar fără să poată să-i întâlnească privirea. Dintr-odată simţi că îi era greu să vorbească.

— Înseamnă că ştie să se ascundă bine dacă mă iubeşte.

— Dacă am avea mai mult timp, izbucni mama lui. Sunt sigură că şi-ar veni în fire dacă Thomas nu s-ar grăbi să se însoare cu ea.

— Wakefield e cel care o împinge la măritiş, zise Griffin şi clătină din cap. Şi, oricum, chiar cred că ea nu s-ar răzgândi. Am nişte treburi de terminat aici, apoi plec în Lancashire.

— Dar nu poţi pleca! strigă mama lui. Nu înţelegi? Dacă-i mai dai puţin timp…

— Nu pot să rămân şi să văd cum se mărită cu Thomas! şuieră el, iar durerea ieşi la suprafaţă în ciuda eforturilor de a o ţine în interior. Se uită la ea şi apoi întoarse capul când observă tristeţea din ochii ei. Pur şi simplu nu pot.

— Griffin…

— Nu, spuse el şi tăie aerul cu latul palmei. Ascultă. Termin ce am de făcut aici şi apoi mă mut de tot în nord. Ori îmi transfer cumva afacerile în nord, ori îmi pun agenţii să îmi facă treaba aici în Londra. Nu mă mai întorc.

Ea se uită la el în tăcere, dar ochii îi înotau în lacrimi. Griffin vedea limpede acest lucru şi era mai mult decât putea suporta.

— Nu mă iubeşte. Trebuie să accept asta şi să merg mai departe. Luă carafa şi paharul şi se duse spre uşă. Se opri în prag, cu spatele la ea. Îmi pare rău, zise el.

Apoi dispăru spre dormitor. Dacă avea noroc, într-o oră avea să fie foarte beat.

Capitolul 17

Regina se întoarse în camerele ei în noaptea aceea cu sufletul greu. Pretendenţii ei aveau dreptate: trebuia să ia o decizie şi să-l aleagă pe bărbatul perfect cu care să se mărite, dar gândul o umplu de tristeţe. Se duse în balcon şi văzu că micuţa pasăre cafenie era deja cocoţată acolo. Regina Ravenhair luă pasărea şi găsi la gâtul ei un lănţişor de care era legată o oglinjoară micuţă. Desfăcu oglinjoara, o ridică şi, desigur, se văzu reflectată pe suprafaţa acesteia. Şi acolo găsi mesajul: ea era inima regatului său...

din *Regina Ravenhair*

Târziu în acea după-amiază, Hero întorcea cercelul cu diamant între degete, cu gândurile departe. Se retrăsese în salon cu o cană cu ceai ce se răcea acum pe măsuţa joasă din faţa ei. Încăperea mirosea a trandafiri pentru că o vază gigantică plină cu astfel de flori era aşezată pe masa din colţ. Erau trandafiri albi – preferaţii ei –, dar nu se uita la ei.

Verişoara Bathilda făcuse scene de isterie din cauză că Maximus insistase ca Hero să se mărite duminică. Plecase să încerce să se înţeleagă cu Maximus, dar Hero credea că nici măcar verişoara Bathilda nu-l putea convinge pe Maximus să anuleze nunta. Odată ce Maximus îşi punea ceva în cap, era ca o stâncă de granit: tare şi de neclintit.

Nu că ar fi contat, de fapt. Dacă îi era dat să se mărite cu Thomas, în acea duminică sau într-una de peste câteva luni conta prea puţin. Nu-i păsa nici măcar de scandalul inevitabil. Ştia că ar fi trebuit. O mică parte a minţii ei se tânguia că ar fi trebuit să se panicheze, că ar trebui chiar ea să măsoare încăperea

cu pasul sau să facă istericale. Şi totuşi, nu putea găsi energia ca să-i pese. *Făcea o greşeală.*

Hero oftă şi puse cercelul lângă ceaşca de ceai. Nu putea scăpa de sentimentul că făcea o greşeală teribilă, iremediabilă.

— Aici erai, strigă Phoebe din pragul uşii şi apoi intră. Unde s-a dus verişoara Bathilda? N-o găsesc pe nicăieri.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Hero simţindu-se vinovată. A plecat în grabă ca să discute cu Maximus.

— Oh, făcu Phoebe şi se aşeză pe un fotoliu de lângă canapeaua pe care stătea Hero.

Umerii ei micuţi se lăsară în jos. Hero îşi muşcă buza.

— Maximus a vorbit cu tine.

Phoebe dădu din cap afirmativ şi îşi lăsă privirea în jos.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, zise Phoebe şi îşi îndreptă puţin spatele. Toate balurile astea cred că ar fi fost epuizante, nu?

— Da, e destul de obositor, răspunse Hero cu blândeţe.

— Doar că…

Phoebe îşi încreţi nasul.

— Mi-ar fi plăcut ca măcar o dată să dansez cu un bărbat care să nu fie rudă cu mine. Măcar o dată.

Hero simţi că-i dădeau lacrimile.

— E mai bine aşa. Înţeleg asta, continuă Phoebe, apoi trase aer în piept şi îşi ridică privirea. Verişoara Bathilda s-a dus să discute cu Maximus despre căsătoria ta?

Vocea ei era sfioasă acum, iar Hero se simţi şi mai rău. Nu-i spuseseră nimic lui Phoebe, dar era

posibil ca ea să-şi fi dat seama după agitaţia din casă în ultimele zile.

— Ştii că Maximus a zis că trebuie să mă mărit duminica asta? întrebă Hero.

— Unul dintre servitori a auzit ceva şi mi-a zis, răspunse Phoebe şi îşi lăsă privirea în jos. Credeam că nu-ţi mai place de el.

— E destul de complicat.

— Dar te-a lovit, nu-i aşa? întrebă Phoebe şi o privi îngrijorată. De acolo ai vânătaia de pe obraz, nu?

— Da.

Hero tresări când îşi atinse obrazul. Urma devenea mov aprins.

— Dar şi-a trimis scuzele, zise ea şi apoi arătă spre vaza cu trandafiri.

Phoebe se uită la ei.

— Deci de la el sunt?

— Da.

— Sunt destul de extravaganţi. Probabil că se simte vinovat. Dar aşa şi *trebuie.* Nu cred că este bine să te măriţi cu el, spuse Phoebe cu hotărâre. Nu, dacă te-a rănit. Maximus ce zice?

— Nu e chiar aşa de simplu. Oftă, apoi luă cercelul cu diamant şi îl răsuci între degete. Maximus face ceea ce crede că este mai bine pentru mine.

— Nu văd cum.

— Mandeville a acţionat la mânie. Am făcut ceva care l-a supărat teribil. De obicei, este un om de încredere. Maximus ştie acest lucru şi ştie că va fi un soţ responsabil şi solid pentru mine.

Phoebe strâmbă din nas.

— Responsabil. Solid.

Când Phoebe le repetă pe un ton plat, atributele lui Thomas părură mai puţin veritabile. Totuşi, Hero dădu din cap.

— Da.

— Par nişte motive destul de plictisitoare pentru a te mărita cu cineva.

Hero îşi muşcă buza.

— Căsnicia se presupune că e ceva plictisitor.

— De ce? întrebă Phoebe. De ce nu poate fi emoţionantă şi… ca o aventură? Sunt sigură că dacă ai căuta mai bine ai putea găsi un bărbat ca să-ţi facă inima să tresalte când îl vezi.

Să-i facă inima să tresalte. Aceasta era exact ceea ce simţea când îl vedea pe Griffin. Dar el era întru totul nepotrivit, nu? Phoebe era pur şi simplu prea tânără ca să înţeleagă. Hero clătină din cap, cu ochii la cercelul din palmă. Phoebe se aplecă în faţă şi se uită la mâna ei.

— Nu e cercelul pe care l-ai pierdut la balul de logodnă?

— Ba da.

Hero îşi strânse degetele într-un gest protector în jurul micuţului obiect.

— Ce frumos că l-ai găsit, zise Phoebe. E ca şi cum ai avea un set cu totul nou atunci când găseşti cercelul pierdut. Eu aşa cred.

Hero ridică din sprâncene puţin amuzată.

— Cât de des îţi pierzi cerceii?

— Din păcate, destul de des, răspunse Phoebe. Pur şi simplu par să…

— Fratele tău este încăpăţânat ca un catâr! strigă verişoara Bathilda intrând în salon.

Mignon lătră ca şi cum ar fi vrut să sublinieze cele spuse.

— Nu vrea să mute data? întrebă Hero.

— Nu numai că nu vrea să mute data, dar nici nu vrea să discutăm despre această chestiune.

Verişoara Bathilda se trânti pe canapea lângă

Hero şi câştigă un mârâit din partea lui Mignon.

— Apoi a avut tupeul să-mi spună că avea afaceri de care trebuia să se ocupe şi că întrevederea noastră a luat sfârşit! Îţi imaginezi? De unde o fi moştenit omul ăsta impoliteţea, n-am nici cea mai vagă idee. Mama voastră a fost întruparea bunei-cuviinţe, dragele mele, chiar şi fără titlu, iar *eu* în mod clar nu l-am lăsat niciodată să creadă că un astfel de comportament faţă de cei mai în vârstă este calea cea bună.

Verişoara Bathilda trăgea de fuste agitată, iar mişcarea constantă se părea că era prea mult pentru Mignon. Micuţul cocker se ridică din poala ei şi păşi cu delicateţe în poala lui Hero unde se aşeză cu un oftat prelung şi îndurerat. Hero o mângâie pe urechile mătăsoase.

— Vrei nişte ceai, verişoară?

— Ceaiul ar fi exact ceea ce-mi trebuie, spuse verişoara Bathilda. Dar ceainicul acesta fără îndoială că s-a răcit. Phoebe, draga mea, vrei să ceri tu altul?

— Da, verişoară Bathilda, zise Phoebe şi se ridică ascultătoare.

Bathilda aruncă o privire spre fata care se îndrepta spre uşă.

— Cât ştie din ce se întâmplă?

— Probabil că tot, spuse Hero epuizată. Servitorii nu se pot abţine să nu tragă cu urechea şi bârfesc, ştii bine.

— Nenorocitele de bârfe! pufni verişoara Bathilda.

Phoebe se întoarse, iar Bathilda îşi îmbună expresia.

— Mulţumesc, draga mea. Mă bucur să văd că v-am imprimat bunele maniere măcar vouă, fetelor.

— Nu cred că cineva îl poate face pe Maximus să se răzgândească, cu sau fără maniere, rosti Phoebe

veselă. Doar e duce. Uneori îmi e greu să mă gândesc la el ca fiind altceva, dar cred că a fost odată un bebeluş cu terci pe faţă, spuse ea şi se încruntă nesigură. Nu?

— Sigur că da! zise Bathilda. A fost un bebeluş adorabil, deşi a fost foarte serios chiar şi în scutece. Mama voastră obişnuia să râdă de faţa lui serioasă.

— Da? întrebă Phoebe şi se aplecă în faţă.

Ea era mereu interesată de discuţiile despre părinţii lor. Pentru că nu fusese decât un bebeluş când aceştia muriseră, nu avea amintiri cu ei.

— O, da, spuse verişoara Bathilda, deşi tatăl vostru o certa pentru asta. El zicea că seriozitatea la un băiat era semn că acesta va deveni un bun duce. Şi a avut dreptate… Maximus este un duce magnific, chiar dacă e încăpăţânat ca un catâr.

Servitoarele intrară cu un nou set de ceai şi urmă un moment de tăcere în timp ce ele strânseră ceaiul răcit şi îl serviră pe cel proaspăt. Hero le mulţumi, iar ele făcură câte o reverenţă şi ieşiră din încăpere.

— Arată gustos şi fierbinte, zise verişoara Bathilda în timp ce se aplecă în faţă ca să toarne. Phoebe, vrei? Hero?

Hero clătină din cap, iar verişoara Bathilda puse o ceaşcă pe o farfurioară pentru Phoebe şi una pentru ea. Apoi se lăsă pe spate şi inhală aburul.

— Ah, este reconfortant. Nu înţeleg de ce fratele vostru trebuie să mă tulbure atât de tare, dragele mele.

— Poate că afacerile lui erau foarte importante, sugeră Phoebe în timp ce sorbea din ceai.

Verişoara Bathilda pufni delicat.

— A *spus* asta şi poate asta a *gândit,* dar nu înţeleg de ce arestarea unui fabricant ilegal de gin din cea mai rău famată zonă din St. Giles poate fi atât de

importantă, indiferent de ce spune sau gândeşte.

Mignon scânci când Hero strânse fără să vrea din degete pe urechea ei. Maximus era pe urmele unui fabricant de gin din St. Giles – în acea zi! Griffin îi spusese cu o seară în urmă că se certase cu Maximus. Dacă Maximus îl considera pe Griffin o ameninţare mare pentru căsătoria ei cu Thomas, era posibil să se gândească să-l elimine pe Griffin din drum.

Hero se cutremură în timp ce un fior de teamă i se ridica pe şira spinării. Fratele ei putea fi foarte nemilos, dar sigur – *sigur!* — nu ar face o mişcare împotriva lui Griffin dacă ea se mărita cu Thomas. Oare nu-i promisese acest lucru?

Dar nu, el nu îşi exprimase de fapt promisiunea în cuvinte – nu făcuse decât să întrebe dacă ea voia ca Griffin să fie arestat. Se înţelesese printre cuvinte că el *urma* să-l aresteze pe Griffin dacă ea nu se mărita cu Thomas. Însă apoi Griffin se certase cu Maximus. Oare Maximus se hotărâse să elimine ameninţarea pe care Griffin o reprezenta pentru căsătoria ei cu Thomas?

Verişoara Bathilda se uită la ea.

— S-a întâmplat ceva, draga mea?

— Mă… mă întrebam când plănuieşte Maximus să-l aresteze pe fabricantul de gin.

Hero îşi adânci degetele în blana moale a lui Mignon, iar aceasta o linse pe mână.

— Chiar acum, răspunse verişoara Bathilda, iar inima lui Hero aproape că rămase în loc. Mă rog, cel puţin cât de curând. Bombănea ceva despre soldaţi şi despre căutarea informatorului în timp ce mă conducea la uşă.

Hero se aplecă repede în faţă.

— Deci n-a făcut-o încă? Mai e timp?

Verişoara Bathilda păru uimită şi lăsă încet ceaşca jos.

— Păi, da, cred că da, draga mea. De ce întrebi?

— Mi-am… mi-am adus aminte de o întâlnire, spuse Hero, apoi se ridică şi o lăsă pe Mignon, deloc ceremonios, pe podea.

Căţeluşa scheună şi se retrase sub canapea.

— Trăsura mai e în faţă?

— Nu ştiu, strigă verişoara Bathilda în spatele lui Hero, în timp ce aceasta se grăbea spre uşă. Hero, ce s-a întâmplat?

Dar Hero ieşise deja şi se îndrepta spre scară. Nu avea timp să le explice, nici lui Bathilda, nici lui Phoebe. Nu avea timp să caute ajutor. Trebuia să ajungă în St. Giles şi să-l avertizeze pe Griffin înainte ca fratele ei să-l arunce în închisoare… cu verdict de spânzurătoare.

*

Thomas fu surprins să vadă o trăsură în faţa casei Laviniei când coborî din vehiculul lui, târziu în acea după-amiază. Se încruntă şi o îngrijorare vagă începu să-i zgândăre subconştientul în timp ce ciocănea la uşa ei. Majordomul impozant răspunse şi se încruntă în jos spre el. Thomas nu se obosi cu politeţuri. Trecu pe lângă el şi observă cutiile şi coşurile adunate pe lângă pereţii din hol.

— Unde e?

— Doamna Tate e în dormitorul său. Bărbatul îi vorbise pe un ton acru şi adăugă: Milord.

Thomas observă acest lucru, dar fugi în sus pe trepte fără să mai spună vreun cuvânt. Alese să-l ignore pe bărbat; nu era decât un simplu servitor. Era hotărât să discute cu Lavinia despre personalul ei, dar când ajunse în dreptul dormitorului ei se opri înmărmurit. Fiecare sertar din biroul ei era tras, iar

garderobul era larg deschis. Rochii, jupoane, ciorapi, pantofi, cămăşi şi alte accesorii feminine erau înşirate pe fiecare suprafaţă disponibilă. Iar în mijlocul acelui haos, Lavinia dădea ordine celor două servitoare în timp ce acestea împachetau hainele în cutii.

— Ce faci? întrebă el pe un ton tăios.

Ea îşi ridică privirea când îi auzi vocea, dar faţa îi rămase complet impasibilă. Ceva în apropierea inimii lui se strânse dureros.

— Lavinia?

— Martha, Maisie, vă rog ajutaţi-i pe valeţii din camerele de jos, ceru Lavinia.

Servitoarele făcură câte o reverenţă şi ieşiră din încăpere aruncând priviri curioase spre el, dar lui nu-i păsa ce le trecea prin minte.

— Ce faci?

Ea îşi ridică bărbia.

— Împachetez pentru călătorie, desigur.

Purta o rochie simplă, gri – deloc în stilul ei obişnuit –, care împreună cu părul ei roşu aprins îi dădea un aspect sever. El simţi pornirea sălbatică de a o sfâşia de pe ea.

— Am crezut… Fu nevoit să se oprească şi să înghită în sec un nod ce-i apăru brusc în gât. Avu impresia chinuitoare şi oribilă că va începe să plângă. Am crezut că o să rămâi cu mine.

— Pentru că te-am lăsat să te culci cu mine?

— *Da,* naiba să te ia!

Ea oftă.

— Dar ţi-am spus deja că nu voi accepta să fiu amanta ta în timp ce tu te însori cu altă femeie, Thomas. Eu nu mă răzgândesc niciodată.

Se întoarse înapoi spre pat, dar el o apucă de braţ cu putere.

— Mă iubeşti.

— Da. Ea ridică din sprâncene şi se uită la el cu tristeţe. Dar ştii că dragostea are prea puţin de-a face cu asta, adăugă ea.

— Naiba să te ia, şopti el.

Şi pentru că era disperat o sărută. Ea îl lăsă. Rămase tăcută şi supusă, nu făcu nicio mişcare ca să se lupte în timp ce el îi zdrobea buzele cu ale lui. Avea gust de mentă şi de ceai, iar el gemu simţindu-şi erecţia. Ea avusese mereu un astfel de efect asupra lui, încă de când o văzuse prima oară în timp ce râdea spre un alt bărbat într-o sală de bal.

Scotea la lumină animalul din el, îl făcea să uite că era un om influent, un membru respectat al Parlamentului şi un gentleman care deţinea întinderi vaste de pământ. Îl făcea să se simtă bărbat, un bărbat oarecare, iar în trecut o urâse pentru acest lucru, pentru că îi reamintea că, în spatele robelor de hermină, era făcut numai din sânge şi oase, la fel ca oricare amărât care trudea pentru a-şi duce traiul în Londra.

Dar acolo, în acel moment, lui nu-i mai păsa. Avea s-o piardă, o dată pentru totdeauna. Ea urma să plece pur şi simplu, cu părul ca vinul roşu, cu râsul înnebunitor şi cu ochii aceia căprui-deschis care văzuseră toate secretele lui ruşinoase, în ciuda faptului că-l iubea. Iar în final, când îşi desprinse gura de a ei, ea nu făcu decât să-l privească şi să se îndepărteze. Ridică un ciorap şi începu să-l ruleze cu grijă.

— Adio, Thomas.

El se lăsă în genunchi, acolo pe covorul din dormitorul ei, uzat pe alocuri, şi spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Lavinia, te rog, mărită-te cu mine.

*

— Arătaţi ca şi cum aţi fi murit, aţi fost îngropat trei zile şi apoi dezgropat, îl întâmpină Deedle cordial pe Griffin în seara aceea în St. Giles. Deedle îşi lăsă capul într-o parte şi se uită mai bine la el. Şi aţi fost şi în iad între timp.

— Mulţumesc, chiar am fost, mârâi Griffin în timp ce umplea desaga cu nutreţ pentru Rambler.

Nu avusese destulă încredere în oamenii de la distilerie ca să-i pună la comandă, aşa că fusese forţat să-l coopteze pe Deedle. Valetul lui stătea în picioare, înarmat ca un corsar, cu două pistoale la centură şi o sabie. Griffin se uită în sus la cer. Ziua se scurgea repede, iar noaptea crea umbre lungi în St. Giles.

Deedle îşi scoase limba prin gaura dintre dinţii din faţă.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, milord?

Griffin clătină din cap, apoi se opri pentru că începuse să-i pulseze a avertisment.

— Nimic pentru care să-ţi faci griji.

Deedle pufni.

— Dacă ziceţi dumneavoastră.

— Ia-o aşa sau las-o baltă, puţin îmi pasă.

Griffin intră cu paşi mari în interiorul slab luminat al depozitului distileriei. Nu avea răbdarea să se certe cu Deedle pe teme de semantică în seara aceea.

— Atunci o las baltă, zise Deedle sărind ca să ţină pasul cu el.

— Ce s-a întâmplat de când am fost aici ultima oară? întrebă Griffin.

Deedle oftă.

— Am mai pierdut încă doi oameni peste noapte. Asta înseamnă că am rămas cinci fără noi doi.

— Le-ai dublat din nou solda?

Deedle dădu din cap afirmativ.

— Aşa cum aţi spus. Însă asta nu i-a împiedicat pe cei doi să fugă.

— Oricum nu cred că mai contează prea mult, zise Griffin.

Urmări imperturbabil cum oamenii care îi rămăseseră umpleau butoaiele de stejar cu gin.

— Totul va lua sfârşit după seara asta.

Deedle se întoarse cu faţa la el.

— Deci noaptea asta e?

— Da.

Griffin se uită la cazanele mari din cupru, la butoaiele cu gin care aşteptau, la focuri şi la întreg depozitul. La tot ceea ce muncise din greu împreună cu Nick ca să clădească.

— Da, noaptea asta.

— Dumnezeule, spuse Deedle pe nerăsuflate. Sunteţi sigur? Avem mai puţin de o duzină de oameni şi nu avem toate cele necesare. Milord, o să fie aproape sinucidere.

Griffin se uită la Deedle, cu privirea calmă; capul îl durea, în gură avea gust de sânge şi fiere. O pierduse pe Hero, avea s-o piardă şi pe mama lui care rămânea în Londra, nu avusese nicio şansă să se împace cu Thomas de la bun început, iar Nick, prietenul lui drag, era mort şi îngropat. Nenorocita de distilerie era ultimul lucru pe care-l mai avea în Londra.

— În seara asta sau niciodată. Nu mai aştept. Vreau să termin cu asta.

Se întoarse şi luă una dintre săbiile fioroase pe care le foloseau oamenii lui, apoi se uită încruntat spre Deedle.

— Eşti cu mine sau nu?

Deedle înghiţi în sec şi apucă pistolul.

— Da, milord, sunt.

Capitolul 18

Lacrimile umplură ochii reginei Ravenhair în faţa simplităţii şi frumuseţii mesajului oglinjoarei. Ţinea pasărea în căuşul palmei.

— Ce să fac? şopti ea spre ghemotocul pufos. Pe cine să iau de soţ?

Dădu drumul păsării, iar aceasta zbură. Dar în loc să dispară ca de obicei în noapte, se întoarse după numai câteva minute. Coborî în zbor şi deschise ciocul spre a cânta. Să lase inima să hotărască...

din *Regina Ravenhair*

— E-nconjurat, zise Freddy cu satisfacţie în seara aceea. Reading n-o să mai scape viu din asta. L-a pierdut pe Nick Barnes şi mare parte din oamenii lui l-au părăsit.

Charlie încuviinţă din cap; asculta cu o ureche zgomotul zarurilor pe care le ţinea între degete, iar cu cealaltă era atent la orice sunet de deasupra.

— Informatorul nostru i-a spus lui Wakefield unde-i distileria lui Reading?

— I-a spus şi-l duce la distileria lui Reading chiar acu' în timp ce vorbim, răspunse Freddy.

Aşa de mare îi era bucuria încât aproape că îl privi pe Charlie drept în ochi. Aproape, dar nu chiar. Charlie aruncă zarurile pe masă. Doi de unu. Doi. Pentru o clipă se uită vrăjit de semnul de rău augur. Doi prezicea moartea, dar a cui – a inamicului sau a lui... ori poate a femeii care locuia deasupra?

— Îl scoatem afară, şopti Charlie, încă hipnotizat de aruncarea ghinionistă. Îl scoatem afară, îl omorâm

şi dăm foc distileriei.

*

Cerul devenea gri în timp ce Hero se dădea jos din trăsură la marginea cartierului St. Giles.

— Nu-mi place asta, milady, zise George-valetul.

Acesta luă un felinar şi puse degetul pe trăgaciul unuia dintre pistoalele pe care ea i le dăduse. Se auzi un strigăt dinspre bărbaţii care se certau pentru un car răsturnat în drum. Trăsura ei era blocată în spatele accidentului de pe strada prea îngustă ca să se poate întoarce.

— Îţi înţeleg obiecţiile, murmură Hero. Dar nu pot aştepta ca ei să elibereze drumul. Ar putea dura câteva ore.

— Îmi cer scuze, milady, dar nu putem trimite vorbă acasă pentru încă un valet sau doi care să vină cu noi?

— Ţi-am spus. Nu am timp.

Hero îşi ridică rochia şi începu să se îndepărteze hotărâtă de trăsură şi de accident.

— Dar după lăsarea întunericului… îşi făcu griji George. Dacă suntem atacaţi, milady?

— Ai pistoalele, spuse Hero încercând să-l liniştească.

George nu păru convins de acea asigurare, dar nu mai protestă, în schimb, se uită suspicios în jur. Hero îşi muşcă buza în timp ce strângea pelerina în jurul ei. Nu-l putea condamna pe George. Acea expediţie era periculoasă – *foarte* periculoasă. În mod normal, nici prin cap nu i-ar fi trecut să se ducă în St. Giles după lăsarea întunericului, mai ales singură, pe jos, cu un singur protector.

Era conştientă de pericolele care o pândeau în St.

Giles. Dar ce altă opţiune avea? Trebuia să ajungă cât mai curând la distileria lui Griffin. Nu dorise să stârnească şi mai multe suspiciuni din partea verişoarei Bathilda dacă ar fi luat mai mult de un valet.

Hero aruncă o privire în jurul lor. Strada pe care se aflau se întuneca şi devenea pustie sub ochii ei. Toată lumea părea să vrea să se ducă înăuntru înainte să se lase întunericul. Se cutremură. Doamne, dacă ajungea prea târziu şi Maximus îşi făcuse deja raidul la distilerie? Gândul la Griffin înlănţuit, aruncat în vreo închisoare nenorocită, era aproape mai mult decât putea suporta. Era aşa de mândru! Şi, mai rău, dacă opunea rezistenţă? Dacă era împuşcat? Aproape suspină la acel gând.

Era o nebunie. Abia cu o seară în urmă îl respinsese aşa de hotărâtă ca şi cum ar fi scris totul pe hârtie, iar în acel moment alerga pe uliţele din St. Giles temându-se pentru viaţa lui. Oare înnebunise? Sau făcuse pur şi simplu o greşeală teribilă? De ce-l îndepărtase de la bun început? Toate argumentele solide pe care i le oferise, toate punctele de vedere raţionale, niciunul dintre acestea nu mai avea sens. Tot ce ştia era ceea ce simţea în adâncul sufletului: îl voia pe Griffin.

În ciuda firii lui nebuneşti, în ciuda trecutului obscur, în ciuda faptului că fratele ei era pe cale să-l aresteze pentru că fabrica gin. Îl voia pe Griffin. Ar fi murit dacă el ar fi păţit ceva şi se temea foarte tare că fără el viaţa ei va fi un lung, anost şi plictisitor test de rezistenţă. Îl voia pe el, avea nevoie de el şi *da,* îl iubea – recunoştea în acel moment când era posibil să fie prea târziu, îl iubea. Şi acest lucru era tot ceea ce conta.

*

— Asta-i o nebunie, şuieră Deedle în şoaptă.

Griffin îi aruncă o privire peste umăr. Noaptea se lăsase, iar aleea din spatele depozitului era înghiţită de umbre. Întunericul era un aliat pentru prădătorii nocturni şi putea ascunde vreun asasin care dădea târcoale sau vreun atacator care se apropia pe furiş.

Desigur, întunericul îi ascundea şi pe cei care erau *prada* prădătorilor. În noaptea aceea, printre aceştia se numărau Griffin şi Deedle. Griffin cercetă cu degetele că pistolul avea piedica trasă.

— O fi o nebunie, dar e singura noastră şansă.

Deedle bombăni.

— Vicarul şi gaşca lui nu se aşteaptă la noi… asta-i sigur. Nu se aşteaptă să stăm aici în întuneric.

Se auzi un zgomot ca de zgârietură, iar Griffin îşi întoarse capul spre acel sunet alert şi tăcut. O siluetă mică ţâşni şi traversă aleea.

— Pisică, şopti Deedle. Credeţi că Vicarul va ataca la noapte?

— Aşteaptă momentul de când l-au omorât pe Nick, murmură Griffin. Speră că majoritatea oamenilor mei au fugit… şi chiar aşa e, lua-l-ar dracu'… şi vrea să fiu disperat şi speriat. Eu zic că sunt şanse mari ca asta să fie noaptea cea mare.

Deedle îl apucă pe Griffin de umăr exact când văzuse şi el umbra mişcându-se. Trei bărbaţi se furişau pe alee. Unul sări şi se agăţă de zidul depozitului. Voiau să înfunde din nou coşurile ca să pregătească restul atacului, dacă Griffin nu se înşela. O zbughi aplecat şi rapid, fără să facă vreun zgomot. Îl prinse pe primul bărbat de păr şi îl lovi cu patul pistolului. Acesta căzu la pământ ca un copac secerat. Al doilea ţipă, dar Deedle îl împuşcă. Griffin se întoarse şi ţinti spre cel care se căţăra pe zid. Apăsă pe trăgaci şi simţi un

sentiment de triumf când bărbatul căzu.

Apoi cineva îl lovi dintr-o parte. Pistolul îi zbură din mână când fu aruncat cu putere în perete. Atacatorul era un uriaş cu pumn gigantic, care îl lovea în faţă şi în stomac. Griffin icni, se clătină şi lumea se învârti cu el. Scoase pistolul şi trase fără să vadă, spre faţa bărbatului. Simţi mirosul înţepător de praf de puşcă pe obraz şi fu împroşcat de ceva ud şi lipicios.

Dădu la o parte corpul şi îşi ridică privirea, dar urechile lui erau înfundate. Mai mulţi oameni veneau într-un val din capătul aleii, în goană spre el şi spre Deedle, cel puţin douăzeci, poate şi mai mulţi. Era o capcană, îşi spuse, simţindu-se ciudat de stăpân pe sine. Vicarul aşteptase ca ei să iasă dintre zidurile depozitului. Ceea ce făcuseră. Griffin se îndreptă spre mijlocul aleii, apoi se întoarse şi îşi scoase sabia, pregătindu-se pentru măcelul ce urma.

— Milord, gâfâi Deedle lângă el. Cine dracu'-i acolo?

Iar Griffin se uită peste umăr şi văzu că un al *doilea* grup de oameni blocau *celălalt* capăt al aleii şi înaintau în linie spre ei. În spatele lor erau călăreţi.

— Soldaţi, zise el şi scuipă sânge în ţărână. Ducele de Wakefield vine să mă aresteze, dacă nu mă înşel.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Deedle. Suntem morţi, milord. Morţi!

Griffin îşi dădu capul pe spate şi râse. Ecoul răsună din pereţii murdari de cărămidă care încercuiau aleea pe care urma să moară.

*

Silence se grăbea spre casă pe străzile întunecate din St. Giles. Intenţionase să facă o scurtă

vizită acasă la una dintre doici şi la bebeluşul pe care-l avea în grijă. Dar în clipa în care intrase în casa femeii, simţise imediat mirosul astringent de gin. Acest lucru dusese la acuzaţii, proteste şi o scenă oribilă înainte să iasă afară cu bebeluşul orfan. Oricât de rău îi părea pentru doică – o văduvă cu un copil mic Silence nu putea risca sănătatea unui bebeluş. Acesta nu avea decât o lună – o vârstă fragilă pentru un copilaş.

Ştia de o altă posibilă doică pentru bebeluş, dar cealaltă femeie locuia la un kilometru şi jumătate de prima, în direcţie opusă faţă de casă. Se grăbise cât de mult putuse să meargă cu un bebeluş în braţe. În final, Silence fusese mulţumită de plasament. Noua doică, Polly, mai fusese angajată şi în trecut de adăpost, iar serviciile sale fuseseră întotdeauna satisfăcătoare. Deşi propriii copii erau înţărcaţi, Polly o asigurase pe Silence că avea destul lapte pentru bebeluşul orfan.

Fusese o zi bună de muncă, dar una epuizantă, de aceea fusese prinsă afară după lăsarea întunericului. Silence îşi trase mai bine mantia din lână pe umeri şi observă o uşă întunecată când trecu pe lângă ea. Încercă din răsputeri să nu se gândească la unele dintre cele mai îngrozitoare poveşti pe care le auzise de la Nell – o povestitoare inveterată de istorisiri înspăimântătoare. Femeia care fusese sugrumată de un iubit. Femeia care fusese târâtă pe o alee şi atacată cu sălbăticie de trei beţivi. Femeia care plecase să cumpere o plăcintă cu carne pentru cei patru copii ai ei şi dispăruse pur şi simplu, iar pantoful ei fusese găsit a doua zi pe alee.

Silence se cutremură. Toate poveştile lui Mell aveau două elemente în comun: toate erau despre femei aflate afară, singure. Şi toate faptele se petrecuseră după lăsarea întunericului.

De undeva din faţă se auzi un ţipăt, şi paşii lui

Silence şovăiră. Se afla pe o stradă lată, dar nu erau alei lăturalnice în apropiere. Era doar un felinar a cărui lumină pâlpâia deasupra prăvăliei unui cizmar. Se auziră voci şi lumini care se apropiau. Silence se uită în jur disperată. Un bărbat înjură supărat. Apoi mulţimea veni de după colţul străzii din faţă. Erau bărbaţi cu torţe, dar şi femei. Mergeau şi ţipau, iar în mijlocul lor era un fel de *lucru* deplorabil pe care îl trăgeau de un laţ.

Cineva sparse un geam, iar Silence tresări. Dădea înapoi deja şi se întorsese ca să alerge înapoi pe strada pe care venise. Dar acea direcţie o ducea mai *departe* de casă. Se uită peste umăr şi văzu doi bărbaţi care îl trăgeau pe nenorocitul pe care-l prinseseră în mijlocul străzii şi observă cum începură să-l bată cu bâtele.

— Aveţi milă! auzi ea strigătul victimei.

Urmară mai multe înjurături şi printre ele un ţipăt răguşit:

— *Informatorul!*

Doamne, prinseseră un informator de gin. În faţa ei se deschiseră nişte uşi, dar când se uită într-acolo plină de speranţă, văzu mai mulţi oameni care ieşiseră şi alergau spre scena oribilă din spatele ei. Strigăte de nebunie umplură dintr-odată strada. Cineva o înghionti, iar Silence se împiedică. Căzu lângă zidul unei case şi se lipi cu spatele de el. Un beţiv apăru deasupra ei, cu mâinile tremurânde şi cu gura urâtă şi jinduitoare.

Fără să spună vreun cuvânt, îi smuci jos gluga de pe cap, trăgând-o în acelaşi timp dureros de păr. În spatele lui, flăcările se înălţau spre cer şi îi încadrau faţa într-o lumină portocalie. Ce Dumnezeu voiau să-i facă bietului informator?

Dar avea alte lucruri mai rele chiar în faţa ei.

Bărbatul urât se aplecă asupra ei amenințător. Silence țâșni în dreapta și, pentru o fracțiune de secundă, simți un val de ușurare crezând că reușise să scape. Atunci o mână grea o prinse de păr, și știu că noaptea avea să se transforme într-un coșmar.

Capitolul 19

În noaptea aceea, regina se întoarse de pe-o parte pe alta în patul regal, dar dimineața luase o decizie. Se îmbrăcă cu grijă, cu cea mai frumoasă rochie brodată cu aur și cu coroana cu diamante și rubine. Apoi se îndreptă spre camera tronului ca să-și întâlnească pretendenții. Prinții se îmbrăcaseră și ei cu cele mai bune haine. Prințul de la Răsărit strălucea în roba cu aur și argint, Prințul de la Soare-Apune purta o haină cu mâneci lungi brodată cu smaralde, iar ținuta Prințului de la Miazănoapte era frumos incrustată cu perle. Toți trei bărbații stăteau drepți și chipeși, perfecți în splendoarea lor.

— Te-ai hotărât, Maiestate? întrebă Prințul de la Răsărit.

Regina Ravenhair își înălță bărbia.

— Da...

din *Regina Ravenhair*

Primul val de atacatori lovi ca un berbece de luptă. Nu păreau să aibă pistoale, dar erau înarmați cu bâte și câteva săbii. Griffin trase ultimul foc din pistolul care îi mai rămăsese și îl doborî pe bărbatul care conducea atacul. Apoi trase sabia din teacă.

— Pentru Nick Barnes!

Se auzi o împușcătură din spatele lui, apoi

oamenii Vicarului dintr-o parte a aleii şi soldaţii de la celălalt capăt se ciocniră, el şi Deedle fiind în mijlocul încăierării. Griffin învârti sabia cu o mână şi aproape reteză braţul unui atacator. Acesta urlă şi căzu, apoi fu călcat de un cal.

Pentru o clipă, prin mulţime, Griffin văzu un chip – sau mai bine zis un chip dintr-un coşmar. Faţa lui arăta ca şi cum fusese transformată în ceară topită ce cursese pe o parte a craniului înainte de a se întări într-o grotescă parodie cu aspect de trăsături faciale. Griffin clipi, iar apariţia dispăru.

Lovi cu pumnul un alt atacator, iar acesta îl împinse cu putere. Cineva balansă spre el o bâtă; primi lovitura în umărul stâng, iar braţul îi amorţi. Scutură din cap, încercând să scape de o dâră de sânge de pe ochi. Nu-şi aducea aminte de rana din care provenea. Se aştepta ca dintr-un moment în altul să fie împuşcat sau străpuns din spate, dar nu se sinchisi să se uite. Oricum, moartea avea să-l găsească destul de curând.

Lângă el, Deedle înjură. Griffin se întoarse şi-l văzu pe dezechilibrat, atacat din spate de trei bărbaţi. Mâna lui era roşie. Griffin urlă şi porni spre atacatorii lui Deedle. Simţi că gura i se întinde într-un rânjet când scăpă de primul bărbat. Ceilalţi doi se întoarseră şi fugiră. Apoi, dintr-odată, apăru o spărtură în mulţime şi se trezi faţă în faţă cu o cizmă neagră împodobită cu pinteni din aur. Ridică ochii şi îl văzu pe Wakefield care îl privea încruntat din şaua unui cal negru.

— Reading! strigă Wakefield. Asta-i distileria ta?

— Du-te dracu’! răspunse Griffin şi lovi cu putere în faţă un bărbat crăcănat care îl ataca.

Wakefield scoase pistolul, ochi pe deasupra capului lui Griffin, apăsă pe trăgaci şi aproape îl asurzi pe Griffin cu acel *bum!* Se uită din nou la Griffin, se încruntă, iar buzele i se mişcară, dar Griffin nu-l auzi.

Fu împins din spate şi se întoarse. Deedle se folosea de unul dintre pistoale ca să lovească pe cineva în cap. Griffin simţi o atingere pe umăr şi învârti sabia în aer. Wakefield făcu o eschivă, apoi îşi făcu mâna pâlnie şi strigă la el:

— Ăştia sunt oamenii tăi?

— M-aş lupta cu oamenii mei? întrebă Griffin exasperat.

Se lăsă în jos când un bărbat se împletici spre el, îi seceră picioarele şi îl izbi cu putere în cap. Se uită în jur. Mare parte dintre oamenii Vicarului fugeau care-ncotro, împrăştiaţi de soldaţii mai experimentaţi în luptă.

— Atunci se pare că ai un rival în afaceri, observă Wakefield.

Îşi scoase sabia şi se aplecă ca să lovească în faţă o brută care se năpustea spre el. Bărbatul se răsuci din cauza forţei loviturii şi a propriului avânt, iar Griffin îl reduse la tăcere izbindu-l cu mânerul săbiei în ceafă. Îl privi prăbuşindu-se la pământ, apoi se întoarse spre Wakefield cu un răspuns sarcastic pe buze.

Observă însă o mişcare în spatele calului gigantic al lui Wakefield, umerii lui Griffin se încordară, iar el fu cuprins de groază. La intrarea pe alee, Hero se îndrepta cu paşi delicaţi spre luptă, cu valetul lângă ea, iar acesta era înarmat doar cu un felinar şi un pistol ţinut de o mână nesigură.

— *Dumnezeule,* spuse Griffin.

Wakefield se uită peste umăr.

— Ce dracului caută sora mea aici, Reading?

*

Thomas nu mai îngenunchease niciodată în faţa

nimănui, îşi dădu seama, când îşi ridică privirea spre Lavinia, cât de umilă era acea poziţie, dar aşa se cuvenea: era un pretendent la mâna ei. Şi era disperat după mâna ei. Dacă Lavinia îl părăsea, nu mai avea *nimic.* Dacă ea i-ar fi cerut, s-ar fi târât în palme şi în genunchi. Oare avea idee în ce stare îl adusese? Dar ochii ei căprui se umpluseră de lacrimi care îi făceau să strălucească.

— Ştii că nu te poţi însura cu mine, Thomas. Mi-ai spus-o de atâtea ori.

Dădu să se întoarcă, dar el se ridică de pe covor într-o clipită, îi luă mâna şi o ţinu între palme.

— Ţi-am spus asta, dar am minţit, Lavinia. M-am minţit pe mine şi pe tine. Pot să mă însor cu tine.

— Dar cum rămâne cu Anne? Cum rămâne cu temerile tale de trădare?

El simţi o panică infamă care i se aprindea în suflet.

— Nu contează.

— Ba da, zise ea şi trase aer în piept. Ba da, contează. Anne te-a trădat în mod oribil, şi de atunci n-ai mai avut încredere în nicio femeie. Nu pot trăi cu teama constantă că o să fac un lucru pe care tu o să-l interpretezi greşit.

— Nu! Îşi închise ochii şi încercă să se controleze ca să poată face acea rugăminte importantă. Am fost un mitocan, recunosc, pentru că m-am îndoit de tine. Nu ai călcat niciodată greşit când am fost împreună. Nu tu ai fost cea care a găsit pe altcineva. *Eu* am fost.

— Dar…

— Nu, ascultă-mă, spuse el şi o strânse de mână. Ştiu că eu sunt problema. Griffin mi-a spus că nu a sedus-o niciodată pe Anne, şi totuşi refuz să-i ofer satisfacţia faptului că-l cred. Te rog, te rog, Lavinia, ai încredere în mine. Lasă-mă să dovedesc că mă pot

schimba.

Ea scuturã din cap, încercând fãrã succes sã-şi şteargã lacrimile.

— Cum rãmâne cu Parlamentul? Sau cu succesiunea la marchizat?

— Nu înţelegi?

Clãtinã din cap, încercând sã gãseascã cuvintele potrivite – el, care era binecunoscut pentru elocvenţa de care dãdea dovadã în Camera Lorzilor,

— Nimic din toate acestea nu contează. Fãrã tine nu sunt decât o umbrã, doar o urmã. Parlamentul, chiar şi marchizatul, pot supravieţui fãrã mine, dar *eu* nu pot supravieţui fãrã *tine.*

Ea scoase un sunet asemãnãtor unui gâfâit.

— Te iubesc, Lavinia, continuã el, devenind disperat. Nu cred cã asta se va schimba vreodatã pentru cã am încercat sã o opresc, dar nu pot. Te iubesc şi vreau sã te mãriţi cu mine. Vrei sã te mãriţi cu mine?

— O, Thomas! exclamã ea, în timp ce pe de-o parte râdea, pe de alta plângea.

Ochii ei erau roşii, obrajii mânjiţi şi, în mod ciudat, chiar şi aşa era cea mai frumoasã femeie pe care el o vãzuse vreodatã.

— Da, mã mãrit cu tine.

*

Hero începu sã alerge în clipa în care îl vãzu pe Griffin lângã Maximus care era cãlare. Erau luminaţi numai de torţele care pâlpâiau în mijlocul bãtãliei disperate, dar ea nu-i vedea decât pe cei doi bãrbaţi. Doamne, oare fratele ei era pe cale sã-l omoare pe iubitul ei?

— Milady! strigã George care parã lovitura unui

atacator cu un băţ lung. Milady, vă rog!

Griffin se lăsă în jos lângă calul lui Maximus. Împinse un bărbat în calea lui, îl înjunghie pe un altul cu sabia, apoi lovi cu pumnul şi cu piciorul un al treilea atacator. În acest timp nu-şi luă privirea de la Hero. Chiar şi pe aleea întunecată, în ochii lui verzi părea să strălucească o lumină sălbatică. Ajunse la ea exact în clipa în care George ţipă şi trase cu pistolul. Hero tresări, se întoarse şi văzu un bărbat care căzu însângerat la picioarele lui George. Apoi se simţi apucată de umeri şi întoarsă. Griffin se uita la ea încruntat.

Îşi pierduse peruca şi sângera de la o tăietură de pe frunte. Sângele întunecat se usca pe partea dreaptă a feţei lui, iar în mijlocul petei licărea ochiul drept ca al unui demon. Aproape că leşină de uşurare când văzu că el era teafăr şi nevătămat. Mulţumi lui Dumnezeu că ajunsese la timp, că nu trebuia să-şi petreacă restul zilelor jelindu-l, că…

Griffin deschise gura.

— Ce dracu’ cauţi aici, femeie proastă?

Ea clipi şi se încordă.

— Mi-am petrecut ultima oră traversând Londra ca să te găsesc!

— Ţi-am spus să nu mergi în St. Giles singură! zise el şi o scutură.

— Îl aveam pe George…

El pufni.

— George! Un om! Şi după lăsarea întunericului. Ţi-ai pierdut minţile?

Ea îşi ridică bărbia.

— Veneam să te salvez pe *tine… mitocanule!*

Lacrimi de umilinţă şi de durere îi inundară ochii. Se desprinse din mâinile lui şi se întoarse ca să fugă. El bombăni o înjurătură şi o prinse din spate. O răsuci,

apoi o sărută cu buzele fierbinţi, supărate şi atât de vii.

Ea era bucuroasă – atât de bucuroasă – că el era bine, chiar dacă tocmai fusese nemilos cu ea, încât îşi deschise buzele şi îl cuprinse de gât cu braţele pe cât de strâns putu. Vederea, sunetul şi locul dispărură, şi nu mai erau decât ei doi, singuri în lumea lor. Inima îi bătea tare în urechi. Percepu mirosul lui de praf de puşcă şi de transpiraţie, iar aceste izuri acre şi profunde îl făceau să pară şi mai real. Mai viu. Simţi gustul propriilor lacrimi – lacrimi de bucurie.

— Hero, gemu el.

— Griffin, oftă ea.

— Doamne, bombăni cineva din apropiere, în semn de dezgust.

Griffin îşi săltă capul, dar nu-şi luă ochii de smarald de la ea.

— Du-te, Wakefield.

Hero făcu ochii mari şi se uită disperată în jur până îl văzu pe fratele ei, care era încă aşezat în şa şi se uita dezaprobator în jos spre ei.

— Nu-l poţi lua! ţipă ea şi îl apucă pe Griffin de umerii largi.

Maximus nu-l putea aresta pe Griffin dacă se agăţa cu trupul de el.

— Nu mă arestează, zise Griffin arogant ca întotdeauna. Nu dacă te măriţi cu mine.

— Îmi şantajezi sora? mârâi Wakefield.

— Dacă sunt nevoit, da.

Privirea lui Griffin se întoarse spre ea, iar ceea ce văzu ea în ochii lui îi făcu inima să zboare liberă.

— O să fac orice ca să mă însor cu tine, Hero. Ea îl mângâie pe obraz – pe partea care nu era acoperită de sânge – cu degetele tremurânde.

— Nu trebuie să mă şantajezi ca să mă mărit cu tine. Te iubesc. Ochii lui licăriră şi o trase din nou mai

aproape.

— Vorbeşti serios? Te măriţi cu mine?

— Bucuroasă, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. El se aplecă şi o sărută, dar chiar în clipa în care ea îşi deschidea gura sub a lui, el îşi înălţă capul.

— Milord! Un soldat venise în fugă spre Maximus. E o revoltă spre vest de aici. Să trimitem întăriri?

Hero se uită la Griffin îngrozită.

— Acolo-i adăpostul! El încuviinţă din cap.

— Aşa-i, spuse el şi se uită în jur. Deedle!

Valetul lui Griffin apăru, cu părul răvăşit, o mână însângerată, dar la fel de drept ca întotdeauna.

— Da, milord?

— Au muşcat momeala oamenii Vicarului? întrebă Griffin criptic. Maximus se încruntă.

— Despre ce-i vorba? Deedle rânji cu toată gura.

— Oamenii lui sunt înăuntru, iar ai noştri sunt afară, milord.

— Atunci, fă-o.

Deedle dădu din cap afirmativ. Îşi băgă două degete între buze şi fluieră ascuţit şi pătrunzător. Griffin se întoarse spre Maximus.

— Îţi sugerez să-ţi chemi oamenii. Maximus ridică suspicios din sprâncene, dar strigă:

— La mine!

Dintr-odată, soldaţii rămaşi se îndreptară spre el.

— Durează puţin, nu-i aşa? zise Deedle îngrijorat. BUM!

O explozie uriaşă făcu pământul să se cutremure. De la clădirile din apropiere începură să cadă cărămizi, şi în acelaşi timp o străfulgerare puternică lumină noaptea. Mirosul de fum umplu aerul. Hero se agăţă de Griffin.

— Ce-a fost asta?

— Asta o să-l dea gata pe Vicar, rânji feroce

Griffin. Lui Nick i-ar fi plăcut capcana drăguţă pe care am întins-o acolo pentru Vicar şi oamenii lui.

Maximus, care rămăsese cu ochii la explozie, se întoarse spre el.

— Ai aruncat în aer distileria, nu?

Griffin râmji.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. Dar dacă a sărit în aer o distilerie s-ar putea ca acest lucru să fi fost provocat de o doamnă foarte insistentă care mi-a arătat recent care sunt părţile rele ale ginului şi ale fabricării lui.

Hero simţi că inima îi creştea în piept, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— O, Griffin!

Maximus bombăni.

— Eşti un prost enervant, dar cred că trebuie să te accept în familie, zise el şi se uită la Hero.

Ea îşi înălţă bărbia.

— Sau preferi să fug?

Maximus ridică din umeri.

— N-aş mai scoate-o la capăt cu verişoara Bathilda dacă ai face-o, răspunse el, apoi se aplecă şi întinse mâna spre Griffin. Pace?

Griffin apucă mâna întinsă.

— Pace.

— Şi acum, zise Maximus şi se îndreptă în şa. Unde este orfelinatul acesta?

*

Silence îşi ridică privirea spre beţivul care înainta spre ea şi se întrebă dacă voia cu adevărat să supravieţuiască după ce termina cu ea. Se auzi un strigăt din spatele lui. Pentru că era doar una dintre multiplele voci aspre care se ridicau în noapte,

atacatorul ei îl ignoră. Dar nu putu ignora şi mâna înmănuşată care îl lovi pe umăr.

Beţivul se întoarse, dar se răsuci dintr-odată într-o mişcare ciudat de graţioasă şi apoi lovi pământul cu faţa în jos. Silence clipi şi se uită în sus la salvatorul ei. Şi apoi rămase cu ochii holbaţi la el.

Bărbatul din faţa ei arăta ca desprins dintr-o pantomimă. Purta pantaloni şi o tunică cu carouri de arlechin, roşii şi negre. În picioare avea nişte cizme înalte, iar în mâini mănuşi negre cu manşetă. O mască grotescă, având un nas enorm coroiat, îi acoperea jumătate de faţă ascunzându-i trăsăturile şi lăsându-i descoperite numai gura şi bărbia. În timp ce-l privea, el îşi scoase pălăria neagră cu boruri largi şi făcu o reverenţă adâncă.

— Fantoma din St. Giles! izbucni ea.

El zâmbi cu jumătate de gură, dar nu scoase niciun sunet; făcu doar un gest cu pălăria spre înainte, ca şi cum voia să-i arate drumul.

— Eu stau acolo, zise ea simţindu-se oarecum prosteşte pentru că vorbea cu un actor comic mut.

El strânse din buze, se înclină din nou şi îi arătă clar spre *cealaltă* direcţie faţă de casă.

— Cred că pot să am încredere în tine, spuse ea.

El rânji, ceea ce n-o linişti deloc. Pe de altă parte, o *salvase* şi, cu un asemenea însoţitor cunoscut, nu îi era teamă că va fi acostată din nou.

— Bine.

Îşi ridică rochia şi apoi se opri când observă pe cineva în spatele lui. De cealaltă parte a aleii era Mickey O’Connor. Stătea cu faţa la ea, cu mâinile în şolduri, cu sprâncenele frumoase uşor încruntate şi nu făcu niciun efort să se ascundă. Dar de ce-ar fi vrut să se ascundă de ea?

El dădu din cap, conştient că ea îl văzuse, iar ea

îşi feri privirea, cu răsuflarea întretăiată. Atunci îşi dădu seama că Fantoma îşi înteţise strânsoarea pe mânerul săbiei.

— Nu, zise ea şi îi atinse mâna.

El o privi, cu capul lăsat într-o parte şi cu o expresie întrebătoare. Silence nu ştia dacă se temea pentru el sau pentru O'Connor. Însă ştia că văzuse destul sânge pentru seara aceea.

— Te rog.

El încuviinţă din cap o dată şi îşi luă mâna de pe mânerul săbiei. Silence nu se putu abţine şi se uită din nou dincolo de stradă.

Privirea lui O'Connor era aţintită asupra ei. Nu părea deloc fericit. Ea se întoarse.

— Pe aici, ai zis?

Fantoma dădu din cap şi plecară. În primele minute, în timp ce Silence începu să păşească pe pietrele din pavaj, simţi în spate privirea lui O'Connor. Refuză să se întoarcă, să-i dea de înţeles în vreun fel că l-a observat, iar după o vreme nu mai simţi acea senzaţie.

Respiră uşurată şi se concentră pe ceea ce vedea în jur. Fantoma mergea cu paşi aproape de neauzit, uşori şi atletici. Ţinea capul sus şi părea că aproape *mirosea* vântul. De două ori se opri şi o luă pe o altă străduţă, ca şi cum ar fi vrut să ocolească revolta. O dată o luă de mână şi o obligă să alerge, exact înainte ca ea să audă strigăte în spatele lor. În mod ciudat, deşi el nu spuse nimic, iar ea nu-i putea vedea mare parte din faţă, nu îi era teamă cu el. Când văzură în final adăpostul temporar, Silence se opri brusc. Afară, la uşi, era o mulţime, dar observă în lumina slabă a felinarelor pe care le ţineau că erau soldaţi.

— Ce fac soldaţii aici? întrebă ea.

Evident că nu se aştepta la un răspuns, dar când

se întoarse fu surprinsă să se trezească singură. Aruncă repede o privire în sus pe stradă, dar nu mai era nici urmă de Fantomă. Aceasta dispăruse la fel de rapid precum apăruse.

— Bărbaţii sunt înnebunitori, bombăni Silence şi se îndreptă spre casă.

— Doamnă Hollingbrook! Nell apăru în pragul casei şi alergă spre ea. O, doamnă! Am fost aşa de îngrijoraţi. Trei informatori au fost omorâţi în seara asta… aşa se spune. A fost o revoltă pe străzi, iar domnul Makepeace a fost şi el prins acolo. Niciodată nu l-am mai văzut într-o asemenea stare.

— Unde e Winter? întrebă Silence, distrasă. Acolo e Lady Hero?

— Da, doamnă, spuse Nell. Şi ducele de Wakefield în persoană! Nu aveţi idee ce nebunie a fost.

Silence miji ochii. I se părea că…

— Lady Hero îl sărută pe Lord Griffin?

Nell încuviinţă din cap.

— E logodită cu el.

— Dar credeam că e logodită cu *fratele* lui, marchizul de Mandeville, zise Silence confuză.

Nell ridică din umeri.

— Nu pare.

Şi, într-adevăr, Lady Hero părea foarte fericită cu Lord Griffin. Silence încă încerca să descâlcească problema, când Winter apăru brusc, fără pălărie şi gâfâind.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

O cuprinse într-o îmbrăţişare din toată inima, o demonstraţie extraordinară de afecţiune din partea lui Winter.

— Ne-am temut de ce era mai rău.

— Îmi pare rău, gemu Silence. A trebuit să duc bebeluşul la o altă doică şi până să termin s-a făcut

întuneric.

Winter făcu un pas în spate şi închise ochii.

— Ei bine, gata. Nu cred că mai pot supravieţui unei seri ca asta. De acum încolo, mergem împreună.

Silence dădu din cap.

— Ai dreptate. Dacă n-ar fi fost Fantoma din St. Giles…

El se întoarse brusc şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce?

Silence clipi surprinsă.

— Fantoma din St. Giles. Am văzut-o. A fost cea care m-a găsit şi m-a adus acasă teafără.

Nu avea de ce să intre în detalii despre *cum* o găsise. Winter era deja speriat pentru ea fără să-i spună cât de aproape fusese să fie siluită – sau mai rău. Winter îşi înălţă capul şi se uită în jur pe strada întunecată.

— A fost aici?

— Da, rosti încet Silence. M-a adus aici şi apoi a dispărut. De ce întrebi?

Winter ridică din umeri.

— Fantoma apare mereu când nu sunt eu. Mi-ar plăcea să arunc o privire la această apariţie fantomatică într-o bună zi.

— Nu e o fantomă, de asta te asigur, zise Silence. A fost la fel de reală ca mine şi ca tine.

Winter mormăi.

— Ei, oricum, nu avem timp să facem speculaţii despre Fantomă în momentul ăsta. Iluştrii noştri oaspeţi au nevoie de atenţia noastră.

— Lady Hero a zis că vrea să vă vorbească, spuse Nell. Tocmai mi-am amintit.

— Despre ce? întrebă Silence,

Nell se încruntă.

— Ceva despre tors. Nu înţeleg de ce, dar e foarte insistentă.

— Tors?

Silence nu avea nici cea mai vagă idee de ce Lady Hero ar fi fost preocupată de tors, dar aristocraţii erau uneori ciudaţi.

— Ar fi bine să mergem să vedem.

Capitolul 20

— Am o ultimă întrebare pentru voi, anunţă regina în faţa pretendenţilor ei care o priveau încruntaţi. Ce se află în inima mea?

Întrebarea ei nu fu întâmpinată cu bucurie de cei trei prinţi. Prinţul de la Răsărit se încruntă şi pentru o clipă deschise şi închise gura lui frumoasă; apoi se recunoscu înfrânt, se înclină şi părăsi încăperea. Prinţul de la Soare-Apune se încruntă şi ieşi cu paşi grei bombănind ceva despre frivolitatea reginelor şi a femeilor în general. Prinţul de la Miazănoapte clătină din cap şi spuse:

— Cine poate înţelege inima unei femei?

Apoi ieşi şi el. Sfetnicii, miniştrii şi învăţaţii începură să se certe, dar Regina Ravenhair ieşi în tăcere din camera tronului şi se îndreptă spre grajduri...

din *Regina Ravenhair*

Şase săptămâni mai târziu...

— E un snob ticălos şi nu înţeleg de ce trebuie să mă obosesc să-i răspund la invitaţie.

Griffin aruncă scrisoarea primită de la Thomas pe

masa din încăperea în care lua micul dejun. Vizavi de el, cea care îi era soţie de numai o săptămână continuă să toarne veselă ceai.

— Nu numai că trebuie să-i răspunzi, ci şi să fii de acord să-l inviţi la cină pentru că este fratele tău.

— Pff…

Griffin îşi încrucişă braţele la piept şi făcu o tentativă să se încrunte spre Hero, dar fu distras de magnificul ei decolteu.

— E nouă rochia?

— Da, şi nu schimba subiectul, răspunse ea cu o severitate adorabilă.

Îl excita mereu când ea încerca să fie dură cu el. Dar desigur, soţia lui îl excita şi când îi recita alfabetul.

— Ce faci astăzi? o întrebă el, ignorând ordinul.

— Mă duc să văd progresul pe care l-a făcut domnul Templeton la noua casă. Zice că s-ar putea să termine înainte de primăvară. După aceea, mă opresc la adăpost ca să văd cum merg lecţiile de tors.

— Splendid!

Griffin cumpărase deja un berbec şi oi de prăsilă. Până la primăvară, copiii urmau să aibă lână pentru tors. Ea zâmbi.

— Şi apoi mă duc la ceai acasă la Lady Beckinhall unde sper să reuşesc s-o conving să se alăture Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

El se prefăcu râzând că tremură.

— Numai auzul numelui mă face să mă cutremur.

— De ce?

— Un sindicat de femei în care se află atât soţia, cât şi sora cuiva, răspunse el serios, ar stârni teamă în sufletul oricărui bărbat.

— Ce prostie, răspunse ea veselă. Margaret o să râdă când o să-i spun ce-ai zis.

— Tocmai mi-ai dovedit că am dreptate.

Ea îi aruncă o privire şi puse jos ceaşca cu ceai.

— Aşa, legat de fratele tău…

— Zi-mi măcar un motiv bun pentru care ar trebui să mă duc să-l văd… Griffin ridică degetul când ea deschise gura… *În afară* de faptul că din păcate sunt rudă cu el.

Ea zâmbi frumos – ceea ce el începuse să realizeze, în ultima săptămână, că era un semn de avertizare.

— Ar bucura-o pe mama voastră.

— Ha! fu răspunsul lui devastator.

Adevărul era că ar fi fost în stare să facă aproape orice ca s-o facă fericită pe mama lui, iar Hero ştia prea bine acest lucru.

— În plus, zise ea şi luă o bucată de pâine prăjită, m-ai face şi pe mine bucuroasă.

Griffin îşi îndreptă revoltat spatele.

— El te-a *lovit!*

— Iar eu l-am iertat, spuse ea. Mi-a oferit acel colier scump cu smaralde pe post de scuze.

— Lavinia l-a pus să facă asta, sublinie el.

— A fost, oricum, un gest frumos, zise ea şi îi aruncă o privire în timp ce muşcă din pâinea prăjită. Iar asta a fost după ce mi-a trimis trandafiri în fiecare zi timp de trei săptămâni. Nu înţeleg de ce l-ai oprit.

— Toată casa mirosea a trandafiri ofiliţi, bombăni Griffin. Era al dracului de enervant.

Soţia lui se uită la el cu ochii ei frumoşi.

— Nu crezi că dacă eu îl pot ierta, o poţi face şi tu?

— Ha!

Scotea acest sunet de multe ori de când se însurase cu Hero. Era destul de dezonorant. Deodată îi veni o idee şi făcu ochii mari.

— Dacă voi accepta ceea ce fără îndoială că va fi o cină oribilă cu Thomas, mă săruţi?

Ea se încruntă. Soţia lui era frumoasă, dar nu era prostuţă.

— Mereu te sărut.

— Ba nu, spuse el ursuz. *Acel* gen de sărut.

Văzu cum obrajii ei se colorară în roz. Doamne! După o săptămână de căsnicie încă o putea face pe soţia lui să roşească! Era de apreciat.

— Încerci să mă şantajezi? şuieră ea uimită. E destul de josnic, chiar şi venind din partea ta.

El îşi îndreptă mânecile hainei.

— Prefer să cred că e incitant.

Ea pufni cu delicateţe.

— Doar un sărut, zise el şi genele i se lăsară alene la gândul că ea îl va săruta *acolo.* Un sărut mic de tot.

Era o bucurie să vadă că obrajii ei deveneau şi mai rozalii.

— Ticălosule!

El zâmbi uşor.

— Mă tachinezi.

— Te duci?

— Mă săruţi?

Ea îşi muşcă buza, iar membrul lui se întări.

— Poate.

*

Acesta era motivul pentru care, câteva ore mai târziu, Griffin urca treptele conacului Mandeville. Nici măcar amintirea ochilor lui Hero în timp ce murmurase acel „poate” nu-i îmbunătăţi starea de spirit. Bătu, sperând în sinea lui că fratele lui nu-i va răspunde şi că se va putea duce acasă la soţia lui.

Dar uşa se deschise, iar el fu primit şi condus într-un salon. Griffin privi în jur. Fratele lui era aşezat la capătul unei mese lungi din mahon. În dreapta lui mai era un tacâm. În rest, masa era goală.

Nu-l mai văzuse pe Thomas din ziua în care se certaseră. În săptămânile următoare se căsătoriseră amândoi, iar Thomas – într-o ciudată răsturnare de situaţie – îndurase un scandal în miniatură pentru că se însurase cu doamna Tate.

Griffin se apropie de el.

— Unde e Lavinia?

Thomas, care se ridicase când el a intrat, ridică un pahar cu vin şi bău uitându-se la Griffin cu o privire acră pe deasupra marginii acestuia.

— A zis că ar fi mai bine să luăm masa singuri.

Griffin se aşeză pe scaunul lui.

— Nici Hero n-a vrut să vină.

Thomas îşi coborî privirea.

— Îmi pare foarte rău că am lovit-o.

— Aşa şi trebuie, mârâi Griffin şi se uită în altă parte. Zice că te-a iertat.

Thomas oftă.

— Mă bucur.

Griffin se uită o vreme la paharul din faţa lui. Dacă l-ar fi băut, era posibil să continue să bea şi prefera să fie treaz când se întorcea acasă la Hero şi la sărutul ei.

Thomas îşi drese glasul.

— Lavinia zice că trebuie să-ţi spun că te cred.

Lui Griffin îi trebui un moment ca să înţeleagă acel comentariu criptic; apoi îşi îndreptă spatele pe spătar.

— Da?

Thomas dădu din cap şi sorbi din vin. Griffin izbi cu palma în masă. Toate vasele săriră, iar o furculiţă

căzu de pe margine.

— Atunci de ce dracu' n-ai zis-o tu mai devreme?

Thomas se încruntă.

— Întotdeauna te-a plăcut.

— Anne? întrebă Griffin nesigur.

Thomas dădu din cap afirmativ.

— Şi? *Tu* eşti cel cu care s-a măritat.

— Dar dacă n-aş fi avut titlul…

— Dar *aveai* titlul.

Griffin aproape strigase. Dintre toţi proştii de pe lume…

Thomas lovi şi el cu mâna în masă. Un pahar se sparse pe podea.

— Nu înţelegi! Niciodată n-ai înţeles. Poate că *eu* am titlul şi am avut afecţiunea tatălui nostru, dar *tu* o ai pe cea a mamei şi a tuturor!

Griffin clipi.

— Erai… *gelos?* Pe mine?

Thomas îşi feri privirea, iar un muşchi începu să i se zbată în dreptul maxilarului. Dintr-odată, totul era prea mult pentru Griffin. Izbucni în râs ţinându-se de burtă, aplecat peste masă.

— Nu e chiar aşa de amuzant, zise Thomas când Griffin se opri să-şi tragă sufletul.

— Ba e al dracului de amuzant, îl asigură Griffin. Abia ai vorbit cu mine mai bine de trei ani şi totul pentru că erai gelos. Dumnezeule, Thomas! Eşti mai bogat, mai mare şi mai chipeş decât mine. Ce altceva mai vrei?

Thomas ridică din umeri.

— Întotdeauna te-a plăcut mai mult pe tine.

Griffin redeveni serios.

— Cine? Anne sau mama?

— Amândouă, răspunse Thomas şi se uită trist în pahar. Când a murit tata, am crezut că eu o să fiu cel

aflat la conducere. Doar eu eram marchizul. Dar când am aflat de datoriile lui tata, iar ea te-a chemat acasă de la Cambridge…

— Mă pricep mai bine la afaceri.

Thomas încuviinţă ţeapăn din cap.

— Da. Aşa e. Deşi aveai numai douăzeci de ani… şi erai cu doi ani mai mic decât mine… te-ai apucat imediat să îndrepţi situaţia noastră financiară.

— Ai fi preferat să las totul baltă şi să ajungem în închisoarea pentru datornici? întrebă Griffin pe un ton sec.

— Nu, răspunse Thomas, apoi îşi ridică faţa şi îl privi fix. Aş fi preferat ca eu să fiu cel care să fi putut să o salvez pe mama de la ruina financiară.

Griffin se holbă la el un moment şi se gândi la efortul pe care tocmai îl făcuse Thomas ca să recunoască faptul că nu era bun la ceva. Se aplecă în faţă şi îi mai turnă nişte vin fratelui său.

— De fiecare dată când ţineai un discurs în Parlament, mama îmi scria… pagini întregi cu detalii, lucrurile pe care le spuneai şi reacţia lorzilor.

Thomas rămase cu gura căscată.

— Adevărat?

Griffin dădu din cap aprobator.

— Adevărat. N-ai observat-o niciodată în galeria doamnelor?

— Nu, răspunse Thomas care clătina din cap şi părea uimit. N-am ştiut.

— Ei, acum ştii.

Griffin puse jos sticla şi se lăsă din nou pe spătar.

— În plus, la ce bun dacă ar fi existat în familie *două* genii în ale finanţelor?

*

Deschiderea uşii dormitorului o trezi pe Hero în acea noapte. Căscă şi se întinse leneşă când Griffin puse jos lumânarea pe care o ducea cu el şi îşi scoase peruca. Deşi era total lipsit de sofisticare, deciseseră că preferau să împartă dormitorul – şi patul – în timpul nopţii. Aşa că după nuntă ea se mutase în dormitorul lui, iar *salonul* aflat alături era în proces de transformare într-o garderobă pentru ea.

— Ai stat mult, murmură ea cu vocea răguşită de somn.

Griffin, care se stropise cu apă dintr-un vas de pe noptieră, se întoarse spre ea cu o cârpă în mână.

— Thomas a vrut să discutăm despre averea lui.

Vocea lui era relaxată – complet diferită faţă de tensiunea din corpul lui când plecase în seara aceea acasă la fratele lui.

— Deci a mers bine?

— Destul de bine. E foarte interesat de afacerea cu ţesătoria.

Aruncă cârpa pe noptieră cu privirea asupra cearceafului de mătase pe care ea îl ţinea ridicat la piept.

— Porţi ceva acolo dedesubt?

Ea îşi coborî privirea timidă.

— Nu… Mă rog, da.

El ridică din sprânceană în timp ce îşi dădea jos haina.

— Ce?

Hero îşi lăsă capul într-o parte. Privirea lui se îndreptă spre urechea ei stângă.

— Ah. Cercelul cu diamant. Trase de lavalieră să şi-o dea jos. Unde-i celălalt?

Ea scoase mâna golaşă de sub cearceaf şi arătă fără să spună nimic spre noptieră. El aruncă lavaliera şi vesta pe un scaun, apoi se apropie ca să se uite. Ridică

celălalt cercel.

— Ăsta-i cel pe care l-ai aruncat în mine?

— Da.

Ea se lăsă pe spate pe pernele pufoase.

— Înţeleg.

Griffin îşi scoase pantofii şi se târî în pat spre ea, iar salteaua se lăsă în jos sub greutatea lui.

— Pot?

Ea îşi linse buzele şi simţi pulsul care i se accelera.

— Te rog.

O încălecă, îngenunchind pe aşternut, o prinse sub el şi se aplecă deasupra ei. Îi apucă cu degetele calde, cu blândeţe, lobul urechii, iar ea simţi când el înfipse sârma de aur în carne şi se înfioră. El îşi lăsă capul într-o parte şi îşi examină opera.

— Superb.

— Sunt preferaţii mei, spuse ea.

El se uită la ea amuzat, excitat şi periculos de posesiv.

— Nu mă refeream la cercei.

Ea ridică din sprâncene cu inocenţă.

— Nu?

— Nu.

Se aplecă şi o linse pe gât. Ei i se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se ridicară aproape dureros.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine când ai aruncat cu cercelul acela în mine, şopti el pe pielea ei,

— Cum ai fi putut? gâfâi ea.

Voia să-şi scoată mâinile de sub cearceaf, dar greutatea lui pe aşternut o împiedica.

— Făceai dragoste cu altă femeie.

— Nu făceam dragoste, o contrazise el. N-am făcut niciodată dragoste până când nu te-am cunoscut pe tine. Şi, în plus, nu are importanţă. Am uitat-o pe ea

în clipa în care te-am văzut pe tine.

Ea râse, deşi buzele îi tremurau.

— Te aştepţi ca eu să cred astfel de aiureli?

— O, da, murmură el şi îi trase cearceaful mai jos pe sâni. Crede-mă şi iubeşte-mă în schimb.

El îşi înălţă capul, iar ea îi întâlni privirea dintr-odată serioasă.

— Dar te iubesc.

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Când ţi-ai dat seama?

Ea îşi muşcă buza; îşi dorea ca el să se întoarcă la sărutări şi în acelaşi timp voia să prelungească momentul la nesfârşit,

— Vânezi complimente.

— Şi ce dacă?

El apucă cearceaful cu dinţii şi îl trase în jos sub unul dintre sâni. Rămase cu buzele deasupra sfârcului, îndeajuns de aproape ca ea să-i simtă respiraţia fierbinte, dar nu o atinse.

— Cred că atunci când m-ai sărutat la Harte’s Folly, şopti ea.

El pufni.

— Ai crezut că era Thomas.

Ea râse.

— Ba nu! Te tachinam doar pretinzând că am crezut că era el… M-ai enervat aşa de tare. Niciodată nu te-am confundat cu… Ah!

Griffin se lăsase în jos şi apucase cu delicateţe sfârcul între dinţi. Hero simţi mişcarea limbii pe vârful sensibil, apoi el supse mai intens. Ea gemu încet şi şocant de animalic. El îi dădu drumul la sfârc.

— Ce spuneai?

— Niciodată nu te-am confundat cu altul, şopti ea cu ochii la el din spatele pleoapelor pe jumătate închise.

— Am discutat despre dragostea adevărată în acea seară. Îţi aduci aminte?

— Cum aş putea uita?

El trase cearceaful mai jos încă un centimetru şi scoase la iveală celălalt sân. Se jucă distrat cu sfârcurile.

— Am avut un sentiment vag, chiar şi atunci, că tu eşti persoana potrivită pentru mine.

Ea înghiţi în sec şi avu dificultăţi să formeze cuvinte în timp ce mâinile lui se mişcau aşa de seducător pe corpul ei.

— Tu eşti dragostea mea adevărată, Griffin, acum şi pentru totdeauna. Uneori, când mă gândesc cât de aproape am fost să-ţi întorc spatele din pură laşitate, îmi vine să plâng.

— Şşşt… murmură el şi o sărută în timp ce încă îi tachina sfârcurile. Nu trebuie s-o faci. Suntem împreună… şi o să rămânem împreună. Pentru totdeauna.

— Promiţi? şopti ea sub buzele lui.

— Promit, zise el înainte să o sărute profund.

Când el îşi ridică din nou capul, ea era umedă şi dornică, dar el încă o ţinea ţintuită sub cearceaf.

— O să mă părăseşti vreodată? întrebă ea.

— Nu, răspunse el părând foarte satisfăcut. Îmi placi mult în poziţia asta, fără să poţi să te mişti sau să protestezi la ceea ce vreau să-ţi fac.

Ea se foi şi simţi aşternutul de mătase alunecând pe pielea goală.

— Îmi place şi mie, dar s-ar putea să aibă un dezavantaj.

— Care? întrebă el absent, în timp ce trasa cercuri pe sânii ei.

— S-ar putea să fie greu să te sărut.

— Ce vrei să spui? E destul de uşor să…

Se opri în timp ce se gândea la cuvintele ei.

— Nu *acolo,* toarse ea.

Chiar nu ştiuse că putea scoate astfel de sunete. Ochii lui se aţintiră rapid asupra ei, dintr-odată foarte verzi şi plini de speranţă. Fu jos din pat într-o clipită şi îşi scoase hainele nerăbdător, Hero profită de ocazie ca să dea la o parte aşternutul. Stătea întinsă ca o femeie uşoară, cu capul rezemat într-o mână, şi se uita la soţul ei, gol şi erect, întors cu faţa spre ea.

Privirea lui trecu peste corpul ei gol şi se opri asupra acelor locuri care ştia că o făceau pe ea să se îmbujoreze.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse ea, apoi trase aer în piept simţindu-se foarte neruşinată şi îi făcu semn din deget. Vino aici şi o să-ţi ofer un sărut pe care n-o să-l uiţi niciodată.

Şi făcu întocmai.

Epilog

Regina Ravenhair intră în grajduri şi îl găsi acolo, în spate, pe stăpânul grajdurilor care ţesăla iapa ei preferată.

— Toţi pretendenţii mei au fugit, Ian, îi zise ea bărbatului.

Stăpânul grajdurilor păru uşor surprins.

— Îmi cunoaşteţi numele, Maiestate?

— O, da, răspunse ea şi se apropie. Mă întreb dacă ai putea să-mi răspunzi la o întrebare.

— Voi încerca, zise el.

— Ce este în inima mea?

Stăpânul grajdurilor lăsă jos peria de ţesălat şi se

întoarse cu faţa spre regină. O privi cu o expresie serioasă în ochii căprui şi calzi.

— Dragoste, Maiestate. Inima ţi-e plină de dragoste.

Ea ridică din sprânceană.

— Da? Şi vrei să-mi spui ce e în inima ta, Ian?

El păşi mai aproape şi apucă mâinile ei delicate în palmele lui mari şi aspre.

— Dragoste, Maiestatea Ta. Dragoste pentru tine.

— Atunci cred că ar trebui să-mi spui Ravenhair, nu? murmură ea şi îl sărută.

El îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Sunt departe de a fi perfect, draga mea Ravenhair, dar aş fi cel mai fericit bărbat din lume dacă m-ai lua de bărbat.

— Iar eu aş fi cea mai fericită femeie din lume dacă m-ai lua de soţie.

Ea îi zâmbi la rândul ei, cu inima plină de bucurie, şi se ridică pe vârfuri ca să-i şoptească la ureche:

— Oricum, nu cred că vreau perfecţiune.

din *Regina Ravenhair*

— Mamă!

Mary Darling chicoti când răsturnă ceşcuţele de tinichea pe care Silence o ajutase cu mare grijă să le pună una peste alta pe duşumeaua din bucătărie. Ceşcuţele se răsturnară cu zarvă mare, iar micuţa bătu bucuroasă din palme.

— Doamne! Ce gălăgie, zise Silence cu afecţiune.

Copila sări în funduleţ.

— Mai! Mai!

— Bine, mai încercăm o dată şi apoi, domnişoară, cred că e ora de somn.

Silence descoperise că, deşi Mary Darling protesta uşor când auzea despre somn, era foarte

fericită dacă dormea.

— Eşti veselă în după-amiaza asta, surioară.

Winter intră în bucătărie şi puse jos o legătură cu cărţi.

— Da?

Silence ştia că Winter stătuse cu ochii pe ea de la moartea lui William.

— Da, spuse Winter şi se strâmbă dintr-odată oribil spre Mary, ceea ce o făcu să izbucnească în râs. Cred că boneta îţi stă bine.

Silence zâmbi puţin tristă. Ştia că nu boneta era cauza. Era Mary Darling. Nimeni nu se putea îngropa în suferinţă când avea un copilaş de îngrijit. Şi poate că aşa era cel mai bine. Atinse cu un deget obrazul moale al lui Mary. Până la urmă, viaţa mergea mai departe.

— Iar avem tocană? întrebă Winter şi aruncă o privire în oala de pe vatră.

— Varză cu carne de vacă, răspunse Silence.

— Bun.

Winter părea să nu observe niciodată multe lucruri, dar la fel ca toţi bărbaţii aprecia mâncarea gustoasă.

— Mă duc să mă spăl înainte de prânz.

— Grăbeşte-te, strigă ea în spatele lui. Trebuie s-o duc pe Mary la culcare.

El făcu un gest din mână peste umăr în semn că o auzise.

— Să sperăm că unchiul Winter nu începe să citească o carte acolo, i se confesă ea lui Mary.

Fetiţa chicoti şi dărâmă o ceşcuţă de tinichea.

— Doamnă Hollingbrook! Joseph Timbox, unul dintre băieţii mai mari din adăpost, veni la fugă în bucătărie. Uitaţi ce-am găsit pe trepte.

Ţinea în mână o cutie mică din lemn. Silence se uită la acel dar ca şi cum ar fi fost o viperă. Din

fericire, pe treptele lor nu mai apăruseră cadouri din dimineaţa zilei în care fuseseră revoltele, iar ea sperase că poate cel care trimitea darurile uitase de ei.

— S-o deschid? întrebă Joseph nerăbdător.

— *Nu,* spuse Silence puţin prea sever. Trase aer în piept. N-ar trebui să fii la lecţiile de după-amiază?

— Neah!

Ea ridică din sprânceană.

— Acum, Joseph.

Joseph strâmbă din nas, dar plecă ascultător spre lecţii. Silence luă cutia micuţă cu degetele tremurânde. Deschise capacul şi se uită înăuntru. Acolo se afla o şuviţă de păr, legată cu o fundă stacojie. O ridică între degetul mare şi arătător, dar nu era niciun bilet sub ea.

— De la cine crezi c-o fi? şopti ea spre copilă.

Era o şuviţă brunetă, iar părul era aşa de negru, încât strălucea spre albastru. De fapt, semăna cu părul lui Mary Darling. Buclele ei crescuseră şi deveniseră de un negru precum cerneala.

Silence duse şuviţa în dreptul capului lui Mary în timp ce aceasta se aplecă deasupra ceşcuţelor. Părul se potrivea perfect. Dar şuviţa nu provenea de pe capul lui Mary Darling. Silence ar fi ştiut dacă cineva i-ar fi tăiat din păr şi, în plus, acesta era încă prea scurt. Nu, şuviţa era lungă, creaţă şi foarte frumoasă. O femeie cu un asemenea păr…

Dintr-odată, Silence scăpă şuviţa din mână, şocată. Sau un *bărbat.* Cunoştea un singur bărbat care avea părul lung, creţ şi negru precum cerneala. Se uită oripilată la copila din faţa ei. La fetiţa pe care o îngrijise, cu care se jucase şi căreia îi cântase în ultimele şapte luni ca şi când ar fi fost a ei. La copila căreia îi oferise inima.

Părul lui Mary se potrivea perfect cu cel al Cuceritorului Mickey.

Sfârşit